

Giới thiệu Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo

Truyện Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo, cô một người bí ẩn làm bao nhiêu người phải e sợ trong giới Hắc đạo. Kỹ thuật bắn súng, dịch dung, đua xe không là gì đối với cô.

Một người con gái với một đoạn kí ức mơ hồ, từ năm ba tuổi đến năm chín tuổi, cô không nhớ một chút gì hết. Về ngoài luôn bày ra dáng vẻ lạnh nhạt, trên mặt viết một chữ thật to “Đừng làm phiền tôi”. Nhưng sâu trong trái tim của cô lại là một người dịu dàng, chu đáo.

Hận, hận tất cả đàn ông mang hình xăm chó sói ở cánh tay phải. Chỉ cần thấy tên nào, cô sẽ bắt về hành hạ đến khi tên đó chết thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tĩnh lặng.

Chuyện của người khác mở đầu như thế nào thì tôi không biết. Nhưng... câu chuyện của tôi mở đầu bằng một câu chuyện tình yêu ngây thơ trong sáng nhưng cũng rất cảm động.

Những ngày hè ở Hà Nội, thật là nóng, nhưng vẫn rất náo nhiệt. Những chú ve kêu vang gọi nhau sau những tháng ngày ngủ đông. Dù oi bức như vậy nhưng trên đường phố lại không vắng chút nào. Trong một khu chung cư GoldSeason, phòng 208 xảy ra một sự việc... không biết nói sao.

Có hai cô bé khoảng chín tuổi. Một người đang ngồi đọc sách, một người thì không ngừng ôm tay người kia năn nỉ. Cô bé đang ngồi đọc sách là Nguyễn Diệu Anh. Sở thích lớn nhất của cô là đọc sách. Cô là người hiểu chuyện, trầm tĩnh vì ba mẹ nuôi cô là người mê ngành khảo cổ học, rất ít dành thời gian cho cô. Phải, cô bé chính là con nuôi của ông bà Nguyễn. Trong một lần đến Ai Cập để tìm hiểu về Kim Tự Tháp, tình cờ ông bà nhận được cô. Lúc đó cô mới có ba tuổi. Lúc tỉnh dậy, cô bị mất trí nhớ. Bác sĩ bảo cô đã chứng kiến một việc gì đó quá sức chịu đựng của cô vì thế cô lựa chọn quên nó, không muốn nhớ một thứ gì. Mà ông bà cũng không có con nên đã nhận cô làm con gái.

Còn cô bé đang ôm tay Diệu Anh làm nũng kia là Đặng Quế Chi. Nhỏ là con cưng của Tổng giám đốc khu trung tâm du lịch nổi tiếng và uy tín nhất, mẹ là hướng dẫn viên du lịch nên nhỏ cũng không gần cha mẹ mấy. Nhỏ với Diệu Anh là bạn từ lúc bốn tuổi, khi cô ấy mới chuyển về khu trung tâm này. Dù đôi lúc Diệu Anh hơi vô tâm, chỉ chăm chú vào cuốn sách nhưng nhỏ biết Diệu Anh rất quý nhỏ. Lúc đầu nhỏ gọi Diệu Anh là Anh Nhi, Diệu Anh cau mày phản đối. Nhưng nhỏ nhất quyết gọi như vậy nên Diệu Anh cũng thôi, không phản đối nữa mà gọi nhỏ là Chi Nhi. Chi Nhi là một cô công chúa điển hình ở giới thượng lưu, tính tình nhõng nhẽo, trẻ con và hay khóc. Nhưng cô bé này không hề kiêu căng, vì cô bé này điển hình là người gặp người thích, vật gặp vật yêu.

“Anh Nhi, đi mà, đi cùng mình đi, dù sao cũng đang nghỉ hè mà” Quế Chi lắc lắc cánh tay Diệu Anh làm nũng.

“Mình không đi, tháng sau ba mẹ nuôi về, mình muốn đợi họ” Diệu Anh trả lời nhưng mắt không rời khỏi cuốn sách trình thám trước mặt.

“Họ một tháng nữa mới về a, đi cùng mình đi mà, một tháng sau chúng ta về đón ba mẹ nuôi cũng được mà” Quế Chi tiếp tục năn nỉ

“Nhưng chúng ta mới chín tuổi, đi xa mà không có người lớn đi cùng là không được, đợi ba mẹ cậu về chúng ta đi” Quế Chi tiếp tục nói. Nhỏ biết là Anh Nhi bắt đầu do dự rồi, nhỏ mà giờ nốt chiều cuối cùng thì Anh Nhi không thể không đồng ý đi với nhỏ a.

“Nhờ có việc gì thì sao, mình nhất quyết không đồng ý” Diệu Anh cứng rắn nói.

“Mình biết mà, Anh Nhi không thương mình, Anh Nhi chán ghét mình rồi” Quế Chi mặt sụp xuống, buồn tui như một chú chó nhỏ bị bỏ rơi. “Chi Nhi thật đáng t

hương mà, ba mẹ không ngó ngàng, Anh Nhi chán Chi Nhi, không thèm đi chơi với Chi Nhi... oaoaoao Chi Nhi bỏ nhà đi tìm tình thương đây” Quế Chi ôm mặt quay đi.

Diệu Anh thấy vậy, lắc đầu thờ dãi “Haizzz... không cần giả vờ nữa, mình đồng ý đi du lịch cùng cậu”

Diệu Anh vừa dứt lời Quế Chi quay ra ôm chặt lấy Diệu Anh, khuôn mặt phúng phính trẻ con không lấy một giọt nước mắt nào “Anh Nhi là tốt nhất”

“Được rồi, vậy chúng ta du lịch ở đâu?” Diệu Anh để cuốn sách trên bàn, quay sang nhìn Quế Chi.

“Chúng ta đi Nha Trang, papa mình có khu resort ở đó, chúng ta đến đó thoải mái vui chơi” Quế Chi nói.

“Khi nào chúng ta đi?” Diệu Anh hỏi

“Hôm nay” Quế Chi cười tươi

“Hôm nay? Vậy nếu hôm nay mình không đi thì cậu định đi một mình à?” Diệu Anh nhúu đôi mày thanh tú lại.

“Không, mình sẽ không đi một mình, Anh Nhi vẫn đi cùng mình đây thôi, mình đoán chắc là Anh Nhi sẽ đi với mình nên mình không có lo” Quế Chi cười để lộ ra cái răng khênh, trông rất duyên.

“Vậy đợi mình một chút, mình đi sắp hành lý” Diệu Anh nói rồi, nhảy xuống khỏi ghế sofa chạy về phòng mình sắp hành lý.

Một tiếng sau, hai cô bé, mỗi người một chiếc vali cỡ vừa kéo theo sau. Hai người mặc đồ phong cách giống y như nhau, đều mặc yếm bò đi giày thể thao. Nhưng Quế Chi lại diện bộ váy yếm, còn Diệu Anh thì là quần yếm dài đến mắt cá chân. Nhìn hai cô bé rất là cá tính. Ngồi ở phòng chờ ở sân bay, Diệu Anh lại lôi cuốn sách ra đọc. Cô bé có thể coi là một sách vì quanh năm ngày tháng, thú vui duy nhất của bé là đọc sách. Quế Chi ngồi bên cạnh cảm thấy chán, lền lỏi laptop ra chơi. Đến khi hai người đã ngồi yên trên chiếc máy bay thì cả hai đều đeo tai nghe ngủ.

Resort Mặt trời

Khu resort này rộng đến hàng trăm mét vuông, với 500 căn phòng với tiêu chuẩn sáu sao. Khu resort này có năm nhà hàng phục vụ ăn uống, sáu cái bể bơi cỡ lớn. Và điều quan trọng nhất là khu resort này ngay giáp biển nên rất thuận lợi cho những người muốn ra tắm biển.

Diệu Anh và Quế Chi đến được khu resort thì cũng đã gần tối. Đáng nhẽ là hai người đến đây từ trưa, nhưng Quế Chi lại muốn đi tham quan Nha Trang nên hai người mới đến muộn như thế này. Vì papa của Quế Chi là người chủ ở đây nên khi hai người mới đặt chân đến Nha Trang thì ông đã cho người đứng đợi ở đó. Vì hai người muốn đi tham quan một chút nên người đó phụ trách xách hành lý cho hai cô bé.

Vừa đặt chân vào đại sảnh của resort, Diệu Anh bị bắt ngờ ôm lấy. Người ôm cô là một người đàn ông trung niên. Năm nay ông cũng đã ngoài bốn mươi tuổi. Nhìn khuôn mặt tuấn tú của ông, có thể nhận ra lúc trẻ ông đã đánh cắp không ít trái tim của những cô gái. Ông vừa ôm vừa cảm động khóc “Chi Nhi bảo bố, cuối cùng con cũng đến thăm cái resort tòi tàn của papa, lâu rồi không gặp bảo bố của papa, papa nhớ con quá à”

Diệu Anh nhúu mày lại. Cô biết dáng người của cô với Quế Chi gần như giống nhau, mái tóc bây giờ buộc cũng giống nhau. Nhưng khuôn mặt hai người khác nhau mà, làm sao lại có người nhận nhầm được a. Nhìn sang Quế Chi đang nín cười bên cạnh, rồi nhìn người đàn ông đang ôm mình, cô nhúu mày nói “Chú Đặng, cháu biết bác rất nhớ Chi Nhi nhưng không nên lần nào bác cũng nhận nhầm chứ”

“Hả, Anh Nhi, sorry con, bác nhầm, bác cũng rất nhớ con quá à” ông Đặng không để ý đến cô bé đang khó chịu trong lòng ông, hôn lên mặt cô bé.

“Chú mới gặp bọn con ba hôm trước” Diệu Anh không lưu tình nói

“Ách... dù mới gặp nhưng một giờ không gặp hai con ta cảm thấy như một năm rồi” ông Đặng nói.

“Hahahahahahaha... không thể chịu được a hahaha...” nhìn khuôn mặt của khó chịu nhưng vẫn cố nhịn của Diệu Anh, Quế Chi không nhịn nổi cười to.

“Cười xong chưa?” Diệu Anh khó chịu nhìn Quế Chi xong quay sang người đàn ông đang ôm mình “bảo bố của bác bên kia”

“Oaoaoaoaoa... Chi Nhi bảo bố, Anh Nhi bảo bố chán ghét papa, papa thật là đáng thương mà” ông Đặng ôm Quế Chi khóc dừ... khuôn mặt ông không có một giọt nước mắt.

“Thôi mà papa, Anh Nhi không thích người ta bôi nước bọt lên mặt mà, papa đừng buồn” Quế Chi vỗ vai an ủi ông Đặng, ánh mắt của nhỏ chú ý lên Diệu Anh đang cầm khăn lau đi nước bọt trên khuôn mặt đáng yêu của mình.

“Oaoaoaoa... papa muốn thể hiện tình yêu của papa với Anh Nhi mà, tại sao Anh Nhi nở lòng nào... oaoaoaoa...”

“Chú Đặng, chú ý hình tượng” khuôn mặt Diệu Anh đã bắt đầu xuất hiện hắc tuyến. Hai cha con bọn họ thật là... cô chịu không nổi nữa rồi.

Nghe Diệu Anh nói vậy, ông Đặng mới chú ý đến bọn họ đang nói chuyện ở đại sảnh. Từ quản sự đến nhân viên, đến cả khách đều nhìn bọn họ. Bây giờ ông mới hiểu vì sao Anh Nhi lại khó chịu như vậy. Ông đứng thẳng dậy, lấy lại dáng vẻ uy nghiêm, nhả nhận thường ngày nói “Khụ... bây giờ đã tối, mọi người đi ăn tối thôi” thấy mọi người đã giải tán xong ông quay sang phía Diệu Anh và Quế Chi nói “hành lý của hai con ta đã để trên phòng rồi, các con lên phòng đi, phòng của các con là 499”

“Tại sao lại là 499, Chi Nhi thích số 500 hơn” Quế Chi nói

“Chi Nhi bảo bố, phòng 500 có người ở rồi, bảo bố thông cảm cho papa nha” ông Đặng nhìn Quế Chi xin lỗi. Ông biết tính con gái của mình, những thứ khác thì rất vô tư nhưng về phòng ở thì nó rất ưa khó tính. Nó mà thích phòng như thế nào thì nó sẽ cố gắng ở đó bằng được. Mọi khi, ông có thể chiều theo bảo bố nhưng lần này rất đặc biệt. Vị khách lần này... không thể động.

“Chi Nhi, chúng ta đến đây để du lịch, không đến đây để chọn phòng” Diệu Anh nói

“Nhưng...” Quế Chi đang định phản bác thì Diệu Anh cướp lời “nếu cậu muốn đến đây giành phòng thì mình về Hà Nội”. Nói rồi Diệu Anh quay người đi

“Áy, chúng ta đi du lịch” Quế Chi giữ tay Diệu Anh lại. Mãi mới lời được cô đi, nhỏ không muốn cô về Hà Nội tiếp tục làm con một sách. Không tình nguyện quay sang ông Đặng, nhỏ giận dỗi nói “chìa khóa phòng bọn con đâu?”

Ông Đặng nghe thấy vậy biết bảo bối của mình đã bỏ qua rồi nên quay sang sai bảo vệ đi lấy chìa khóa và đưa Diệu Anh và Quế Chi lên phòng.

“À quên, mami đâu papa” Quế Chi định bước đi nhưng nhớ ra một nhân vật không bao giờ thiếu khi nhỏ xuất hiện nhưng hôm nay không thấy.

“Mami của con sao, hình như là làm hướng dẫn viên du lịch cho vị khách ở phòng 500 rồi, chắc tối là về ấy mà” ông Đặng nói.

“Bây giờ tối rồi pa” Quế Chi tốt bụng nhắc nhở

“À chắc tỳ là về ấy mà, con lên phòng đi, mami con về, ta và mami sẽ lên phòng con” ông Đặng lau mồ hôi. Con gái ông thật là...

Phòng 499

“Minh mà gặp người ở phòng số 500, mình sẽ đánh cho hắn toi tã. Dám cướp phòng của mình không nói, bây giờ còn chiếm luôn mami của mình” vừa vào đến phòng, Quế Chi nằm vật xuống chiếc giường đơn, miệng chu lên oán hận.

“Có gì mà phải giận, papa cậu là chủ khách sạn, mami cậu là hướng dẫn viên du lịch, nhân vật họ không thể đắc tội thì họ phải lấy lòng thôi” Diệu Anh vừa treo quần áo vào móc vừa nói

“Hừ, dù sao mình vẫn không nuốt trôi cục tức này, đồ nhà mình mà mình phải nhường người ta, thật tức chết mà” Quế Chi oán hận

“Được rồi, thay vì cậu nằm đó oán thán thì dậy tắm rửa rồi cùng mình đi ăn, mình đói lắm rồi đó” Diệu Anh cầm một bộ quần áo vào trong phòng tắm.

Quế Chi thấy Diệu Anh đi vào phòng tắm khuôn mặt xụ xuống. Nhỏ ngồi dậy, đi đến tủ quần áo lấy một bộ quần áo rồi vào phòng tắm kế bên phòng Diệu Anh vừa vào. Vì là một trong mười căn phòng hạng sang nên trong phòng đôi thường có hai phòng tắm.

Khi hai người tắm xong, cùng nhau đi ra khỏi phòng. Nhưng thật tình cờ, họ lại gặp vị khách phòng 500. Vị khách này... có vẻ hơi nhỏ, chàng trai này chỉ mới mười ba mười bốn tuổi. Mới có mười mấy tuổi nhưng cậu bé lại sở hữu một khuôn mặt rất là yêu nghiệt. Chắc là con của một vị đại gia nào đó.

“Ê cái tên chết tiệt kia, tại vì người mà bọn tiểu thư bị cướp mất căn phòng đó, bọn tiểu thư ghét người” Quế Chi vừa nhìn thấy người ta đã mở miệng mắng người. Người con trai đó thấy cô bé dễ thương kia đột nhiên mở miệng mắng cậu. Cậu nhìn đông nhìn tây xem còn có ai không, xong cậu chỉ vào mình ý hỏi nhỏ mắng cậu à.

“Đúng, bọn tiểu thư mắng người, đồ đáng ghét” Quế Chi đôi mắt lộ ra sự giận dỗi

“Ê, bọn thiếu gia chưa có gặp qua cô bé nha, anh biết anh rất đẹp trai nhưng... em quá nhỏ, bọn thiếu gia không có hứng thú với em” cậu bé đó khoanh tay, dựa vào tường nói.

“Ha, nhìn lại mình đi, khuôn mặt của anh không đáng để bọn tiểu thư mê đắm à” Quế Chi nhếch môi nở một nụ cười.

“Aiz... anh biết anh rất là tuấn tú, nhóc con không có nhan sắc như em nhìn thấy sẽ lại tự ti nên mới chê anh như vậy...” vừa nói cậu bé vừa từng bước từng bước tới gần Quế Chi, khuôn mặt lộ rõ dáng vẻ lưu manh. Cậu cao ít nhất là một mét sáu, so với đứa trẻ chín tuổi mới cao đến ngực cậu, cậu phải cúi xuống nhìn thẳng vào mắt Quế Chi, nâng cằm Quế Chi lên “...nhưng anh đây không chê con gái đâu, nên anh miễn cưỡng làm bạn trai của em vậy”

“bóp” Quế Chi không lưu tình đánh bóp vào cánh tay đang nâng cằm nhỏ, khuôn mặt không có nửa điểm thay đổi ‘anh miễn cưỡng nhận là bạn trai tôi, phi, tôi nhỏ vào, hừ...’

“Không cần xấu hổ với anh đâu bé cưng” cậu bé cúi mặt xuống gần với mặt của Quế Chi. Thấy khuôn mặt càng ngày càng gần, Quế Chi không lưu tình nhấc chân giẫm vào chân của cậu bé. Chân bị giẫm đau, khuôn mặt cậu nhăn lại, ôm chân nháy. Nhìn biểu hiện của cậu biết là cái giẫm đó Quế Chi dùng sức mạnh đến cỡ nào.

“Kiệt làm gì mà lâu vậy?” một người con trai khác từ trong phòng 500 bước ra. Người con trai này tầm mười lăm mười sáu tuổi. Khuôn mặt so với cậu bé kia có vài nét giống nhau. Nhưng khuôn mặt của Kiệt luôn hiện hữu một nụ cười không dỗi còn chàng trai kia không hề có nụ cười đó, khuôn mặt hằn lạnh lùng thờ ơ. Hắn cao một mét bảy, dáng người cao ráo, thân hình chuẩn. Bảo Kiệt nhìn thấy anh trai mình ra, cười trừ “có hai cô gái là fan hâm mộ em, em bận tiếp họ nên mới lâu vậy, anh đừng có mặt lạnh như vậy, em sợ đó”

“Chúng tôi không phải là fan, với lại từ vừa nãy là bạn tôi nói chuyện, tôi không có nhìn anh” Diệu Anh từ lúc ra khỏi phòng đến giờ vẫn chăm chú vào cuốn sách, không chú ý đến hai cái người đang cãi nhau kia. Tự dưng bây giờ lại bị lôi vào. Đúng là đi với Chi Nhi thì không cho giây nào yên mà.

Nghe thấy chất giọng lạnh nhạt nhưng cũng rất non nớt của một cô bé, Bảo Khánh mới nhìn đến cô bé đang đọc sách kia. Nhìn cô bé đó, hắn cảm thấy cô bé này có nét gì đó rất là quen. Hình ảnh này hắn từng gặp ở đâu thì phải.

“Đừng có nhìn chăm chú một người như vậy, như thế là rất mất lịch sự đó, Anh Nhi của tôi không phải vật triển lãm mà nhìn cậu ý chăm chăm như vậy” Quế Chi thấy Bảo Khánh nhìn chăm chăm bảo bối của mình, đứng che đi tầm mắt của Bảo Khánh nói.

“Các em là con nhà ai?” Bảo Khánh nhú mày nhìn Quế Chi và Diệu Anh

“Chúng tôi...” Quế Chi đang định nói ‘chúng tôi là con nhà ai các anh không cần biết’ thì một bóng dáng nhanh như gió chạy ôm lấy Diệu Anh. Ôm đột ngột thì đã đánh, người này nói một câu làm cho Diệu Anh có cảm giác muốn giết người

“Chi Nhi bảo bảo, mami nhớ con quá à. Bảo bảo vô tâm này, lâu vậy mà không thăm mami, mami sắp chết vì nhớ con rồi” Người phụ nữ ôm Diệu Anh này khoảng tầm hơn ba mươi lăm tuổi. Nhìn bà là một điển hình của hình mẫu Loli. Ôm chán, bà mới thả Diệu Anh ra, khi nhìn thấy cô, bà phát biểu một câu làm cho Diệu Anh tức đến hộc máu “Ách, cô ôm bảo bảo mà, vì sao bảo bảo lại biến thành con vậy, Anh Nhi”

“Đây là lần thứ chín nghìn chín trăm chín chín con nhắc cô, con không phải Chi Nhi, đừng nhầm lẫn con với cậu ấy, Chi Nhi bảo bảo của cô bên kia. Bây giờ cô có thể thả con ra, nát sách con rồi” Diệu Anh lạnh nhạt nói

“Oaoaoaoaoaoa... Chi Nhi bảo bảo, sao lần nào Anh Nhi cũng đều bắt nạt mami vậy, mami thật khổ tâm mà oaoaoaoaoa...” buông Diệu Anh ra, bà Đặng chạy sang ôm lấy đứa con gái rượu, gục mặt vào vai nhỏ oaoa khóc.

“Chuyện thường mà mami, hôm nay papa cũng bị cậu ý cấp cho cái bộ mặt thối không thể nào mà chịu được đó a. Mami thừa biết là cậu ý không muốn ai đó đột ngột ôm mình mà” Quế Chi vừa vỗ vỗ lưng bà Đặng, vừa nhìn về phía cô bé đang nhìn lại mình từ trên xuống dưới. Không nhận được nhủ lên tiếng hỏi “Anh Nhi, sao vậy?”

“Minh với cậu hôm nay mặc không giống nhau a, sao họ có thể nhận nhầm được?” khuôn mặt Diệu Anh bây giờ...ngây thơ không thể tả. Quế Anh và bà Đặng thấy vậy ôm bụng cười

“Ahahahahaha...cô cuối cùng cũng làm cho Anh Nhi bảo bối thay đổi nét mặt a...ahahahaha”

“Ahahahahaha...Chi Nhi bá phúc pamá nha, làm cho bảo bối của con thay đổi nét mặt ngàn năm đó...ahahahaha”

Thấy hai người không có dấu hiệu dừng lại, Diệu Anh đỏ mặt quay đi, khi quay đi không quên liếc hai khuôn mặt đang trì độn của Bảo Khánh và Bảo Kiệt. Mẹ con bà Đặng thấy Diệu Anh quay mặt đi thì vội đuổi theo, khi quay đi, Quế Chi không quên làm mặt quỷ với Bảo Kiệt rồi chạy theo Diệu Anh. Khi ba người đã đi khuất, Bảo Kiệt dựa vào tường nhìn Bảo Khánh trên “anh hai à, anh say nắng người nào mà thần thờ nhìn theo hướng đó vậy”

“Vào tắm rửa đi rồi còn đi ăn” Bảo Khánh lạnh nhạt nói rồi quay người bước vào phòng.

Bốn người không biết, vòng quay định mệnh của họ đã bắt đầu khởi động. Liệu họ có được hạnh phúc???

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Oan gia ngõ hẹp

“Oa...sáng sớm tinh mơ, đến ông trời còn đang lười biếng chưa thức dậy, cậu lại lôi mình đến cái bãi biển hoang vắng này ngắm bình minh, cậu không biết người ta buồn ngủ lắm a” Quế Chi không chút hình tượng ngồi trên bãi cát ngập. Đi biển, ngắm mặt trời mọc cũng thích nhưng với nhỏ là một cực hình. Ở nhà, người giúp việc đến gọi nhỏ mới rời giường mà.

“Đi biển phải dậy sớm ngắm mặt trời mọc mới vui chứ, mà ở đây hoang vắng đâu?” Diệu Anh không chạy nữa, ngồi cạnh bên Quế Chi.

“Thôi đi, mới có ba giờ sáng cậu nhảy lên giường lôi mình dậy, bốn giờ ra biển nói cái gì mà tập thể dục buổi sáng. Xin hỏi cậu chạy được bao nhiêu vòng rồi hả?” Quế Chi chu môi lên oán hận.

“Nói là tập thể dục buổi sáng nhưng mình nhìn cậu rất hưởng thụ a, cậu lấy cả thảm ra đây ngồi đó thôi” Diệu Anh ngả người ra nằm

“Chùng nào mặt trời với mọc a, mình nhớ phòng 499, mình nhớ chiếc giường êm ái a” Quế Chi ngả người người nằm cùng Diệu Anh.

“Ừm...tầm...20 phút nữa là mặt trời mọc” Diệu Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay trái nói.

“Ồi mẹ ơi, ông trời lên nhanh lên a, ông mà không lên nhanh con mang cả tên lửa bắn tan nhà ông a” Quế Chi nhắm mắt than thở, Diệu Anh ở bên cạnh trực tiếp coi nhỏ như không khí, đôi mắt nhìn về phía xa. Không hiểu sao, cảnh này làm cô thấy rất là quen thuộc nhưng cô không nhớ nổi ra. Mỗi lần có nhớ lại thì đầu đau âm ỉ, làm cô không muốn nhớ.

“A thì ra là hai con mèo nhỏ nằm đây” một tiếng nói vang lên trên đầu làm cho hai người không khỏi ngẩng đầu lên nhìn. Xuất hiện trước mắt bọn họ là hai tên khách ở phòng 500. Quế Chi nhìn thấy Bảo Kiệt như nhìn thấy kẻ thù, nhỏ trực tiếp lơ cậu đi, nhắm mắt chuẩn bị bước vào mộng đẹp. Còn Diệu Anh cũng coi hai người mới đến như không khí nốt rồi suy tư nhìn ra biển.

“Ấy mèo con, em đừng có lơ anh đi, anh buồn lắm đó nha” Bảo Kiệt tự nhiên ngồi cạnh Quế Chi, bắt chuyện. Còn Bảo Khánh thì lặng lẽ ngồi cạnh Diệu Anh cũng nhìn ra biển suy tư. Hồi hán mười tuổi, từng đi biển Nha Trang với gia đình. Lúc đó đến nơi này, gia đình bọn họ tình cờ gặp gia đình chú Phan,

anh em kết nghĩa với papa hân. Rồi bọn họ đi chơi rất vui vẻ với nhau. Hân còn nhớ chú Phan có một cô con gái mới có ba tuổi, sáng nào hân cũng lôi cô bé đến bờ biển ngắm mặt trời mọc. Lúc đó cô bé nói gì ý nì. À cô bé nói hân là kẻ xấu, phá vỡ giấc ngủ của bé. Nhưng khi thấy mặt trời mọc, bé lại quên hết rồi cùng hân ngắm cảnh bình minh đó. Nhớ đến đứa bé đó hân lại cảm thấy xót thương, đó là cô bé đầu tiên hân muốn bảo vệ nhưng cô bé đó đã bị mất tích sau vụ việc cô Phan bị bắt cóc sáu năm trước. Cậu nghe papa nói, cô Phan một tuần sau đã được cứu nhưng cô bé đó mất tích. Chú Phan đã điều hết nhân lực đi tìm nhưng vẫn không có kết quả gì. Chú Phan dù rất buồn nhưng chú cũng phải gượng dậy, vì chú tin sẽ có một ngày con gái chú sẽ trở lại.

Nhắc đến cô Phan, hân lại nhìn sang Diệu Anh. Càng nhìn cô, hân càng cảm thấy cô có nét giống cô Phan. Không nhận được hân hỏi “cô bé, em năm nay bao tuổi?”

“Chín” Diệu Anh không cảm xúc trả lời

“VẬY...” hân định hỏi thêm nhưng lại bị tiếng mắng của Quế Chi cắt ngang “đồ đàn bà, anh sinh nhằm giới tính hay sao mà nói nhiều vậy, tôi rất không thoải mái nha, anh mà nói thêm câu nữa tôi cho anh ăn bữa sáng ngay tại đây đó”

“Nè mèo con, anh đây rất đàn ông đó, sao lại nói anh đàn bà. Anh bây giờ là đang tán em đó” Bảo Kiệt khoanh tay nói

“Cho tôi xin, tôi mới có chín tuổi, mới là một đứa nhóc chưa phát triển, anh muốn theo đuổi, cút đi tìm người khác cho tôi được yên, mà tôi cũng dính chính lại, tôi có tên, không phải mèo con gì đó của anh đâu, hừ” Quế Chi tức giận nói. Thật là, mới sáng sớm mà, ai đó mang cái tên đàn bà này đi cho nhỏ được yên đi.

Diệu Anh ở một bên nhủ đôi mày thanh tú lại, đứng dậy đi về phòng. Rủ Chi Nhi đi là một lựa chọn không sáng suốt, từ mai cô mặc kệ cho nhỏ ngủ. Quế Chi thấy Diệu Anh bỏ đi, đứng dậy đuổi theo nói “không phải ngắm mặt trời mọc sao, sao lại đi sớm vậy”

“Mất hứng rồi” bỏ lại một câu, Diệu Anh cứ thế đi thẳng. Từ giọng nói của Diệu Anh, Quế Chi biết cô đang có dấu hiệu nổi bão, tốt nhất không nên đụng cô nên nhỏ như một nàng dâu nhỏ đi bên cạnh cô. Hai người đi để lại hai chàng trai với hai tâm trạng khác nhau, một người cảm thấy thú vị khi tìm được món đồ chơi ưa thích, một người thì cảm thấy hụt hẫng khi cô bé đó không để ý đến mình. Nhưng cái cảm giác đó rất nhanh bị hân coi nhẹ.

Resort Mặt trời – Khu nhà ăn

“Thôi mà bảo bối, mình biết lỗi rồi mà, mình cũng không có cố ý, cậu nói chuyện với mình đi, đừng có mặt lạnh như vậy mà, Chi Nhi sợ” Quế Chi khuôn mặt đáng thương nhìn Diệu Anh. Cho một miếng bít tết vào miệng tao nhả nhai, cô nói

“cậu làm gì có lỗi?”

“Mình hứa ngày mai đi với cậu không ầm ĩ ồn ào làm bảo bối mất hứng, được không, cho mình một cơ hội cuối cùng thôi” Quế Chi giơ một ngón tay, nở nụ cười lấy lòng nhìn cô.

“Ngày mai cậu cứ ngủ đi, mình đi một mình” Diệu Anh vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt đó nói

“Hai tiểu thư có thể cho bọn anh ngồi cùng không?” Bảo Kiệt cùng Bảo Khánh cùng nhau đi xuống nhà ăn. Hôm nay họ mặc rất bình dị: quần ngắn áo phông. Nhìn thấy Diệu Anh và Quế Chi thì mắt cậu sáng rực lên. Đưa phiếu ăn và gọi đồ mình cần xong, cậu kéo Bảo Khánh đi đến bàn của hai cô bé. Hôm nay nhìn hai cô bé rất cá tính. Diệu Anh mặc một chiếc quần đùi da bò kết hợp với áo phông màu đen và đi đôi giày Nike cao cổ, mái tóc óng mượt dài ngang lưng được cô buộc chéo sang bên trái để lộ cái cổ trắng ngần. Mèo con của cậu cũng không kém, nhỏ mặc một chân váy xòe ngắn đến đùi màu đen kết hợp với chiếc áo lệch vai màu đỏ, chân đi đôi giày búp bê. Không như tóc của Diệu Anh, tóc của Quế Chi ngắn đến ngang vai để xõa nhìn trông rất đáng yêu

Nghe thấy tiếng nói, Quế Chi và Diệu Anh định chỉ động tác ngẩng đầu lên nhìn hai kẻ đến quấy rối họ. Quế Chi không nói gì trực tiếp hừ mũi lơ đi. Nhỏ đang cố gắng đồ bảo bối của nhỏ, không có thời gian chơi với cái tên đáng ghét kia. Còn Diệu Anh, thấy nhỏ như vậy, cô không nhận được khó miệng nâng lên tạo ra một nụ cười làm cho lòng ai đó choáng váng. Cô nhìn hai người con trai kia, khuôn mặt lại khôi phục về thờ ơ nói “Còn nhiều bàn, các anh sao không ngồi?”

“Anh muốn ngồi với mèo con, em đồng ý đi” Bảo Kiệt nở nụ cười mê hoặc nói

“Anh muốn ngồi với Chi Nhi thì hỏi cậu ý, sao lại hỏi tôi” Diệu Anh chống cằm nhìn Bảo Kiệt

“Mèo con nghe lời em nhất nên anh hỏi ý kiến em trước” Bảo Kiệt nói

Quế Chi đến lúc này không thể nhịn nổi, đứng dậy định mắng cho Bảo Kiệt một trận. Nhưng khi vừa mới đứng lên, miệng chưa kịp há thì cổ chân nhỏ truyền đến một trận đau làm nhỏ nhăn mày nhìn về phía hung thủ. Diệu Anh trùng mắt với Quế Chi ý bảo nhỏ im lặng một chút. Trên đời này, người làm cho tính tiểu thư của nhỏ mất hết chỉ có Diệu Anh. Ai bảo Diệu Anh lại là bảo bối của nhỏ cơ chứ. Nhỏ nhận được cái trùng mắt của Diệu Anh đành ngậm miệng ngồi xà hặn vào đĩa bít tết. Diệu Anh thấy nhỏ không còn ý định làm loạn nữa thì yên tâm quay sang phía anh em Bảo Kiệt nở nụ cười xã giao “bàn còn thừa chỗ, nếu các anh muốn thì có thể ngồi”. Nói xong cô chú tâm ăn nốt phần ăn của mình.

Hai anh em họ Trần nghe thấy vậy lẳng lặng ngồi xuống. Bảo Khánh ngồi cùng Diệu Anh còn Bảo Kiệt tất nhiên là ngồi cùng Quế Chi. Khi cả bốn người hoàn thành xong xuất ăn của mình, Diệu Anh tao nhã cầm khăn lau miệng. Quế Chi cầm li nước trái cây uống. Anh em họ Trần cũng giống Diệu Anh, cầm khăn lau miệng.

Diệu Anh và Quế Chi đi ra khỏi nhà ăn, anh em họ Trần thấy vậy thì nhảy xuống đi theo. Vừa bước ra khỏi nhà ăn, Diệu Anh đột nhiên bị hai bóng người ôm lấy làm cô tởm là ngã. Không sai, chính là hai bóng người, một nam một nữ mà trong một tư thế rất...buồn cười. Người đàn ông ôm cô còn người phụ nữ ôm cả người đàn ông và cô. Đôi mày thanh tú của cô khó chịu chau lại. “Chú Đặng, cô Đặng, nếu hai người mà nói nhận làm nữa, trong ngày hôm nay con sẽ trở về Hà Nội”

Nghe thấy Diệu Anh đang rất là khó chịu và có dấu hiệu bùng nổ, Quế Chi rất thức thời đến kéo Diệu Anh ra khỏi hai người kia, giọng giận dỗi vang lên “pa ma, hai người lại làm Anh Nhi khó chịu rồi, Chi Nhi mãi mới có thể kéo cậu ấy đến đây, hai người mà làm cậu ấy về, Chi Nhi sẽ không nói chuyện với hai người nữa”

“Chi Nhi bảo bố, papa của con cá với mami là ông ta nhanh hơn mami, mami mới nói là nếu ai chạy đến ôm Anh Nhi trước thì người đó nhanh nhất” bà Đặng nói

“Em thấy chưa, em vẫn chưa có hơn anh được đâu” ông Đặng tự mãn nói.

“Chẳng qua hôm nay em đi giày cao gót thôi, với cả anh chạy trước em” bà Đặng không chịu lép vế nói

“Thôi, em có một người chồng hơn người như anh là phúc, đừng cố chứng minh em hơn anh nữa ha” ông Đặng trêu

“Anh...ngày xưa anh theo đuổi em, anh nói là anh có phúc lấy được người vợ giỏi giang, giỏi hơn cả anh, bây giờ thì như thế nào đây?” bà Đặng chống nạnh nói

“Vợ...” ông Đặng định nói gì thì bị một giọng nói trẻ con mang theo thập phần tức giận làm hai ông bà lạnh cả sống lưng “hai người mang con ra làm cá cược?”

“Áy áy đừng nóng bảo bố, pa ma mình chỉ nhất thời ham chơi thôi” Quế Chi dùng bàn tay nhỏ xinh quạt quạt cho Diệu Anh nhằm để cho cô bé bớt giận. Không hiểu sao, dù còn bé nhưng ở Diệu Anh toát lên một cái khí chất mà chỉ có những người giỏi thượng lưu mới có. Theo nhỏ được biết, gia đình Anh Nhi chỉ là khá giả thôi mà. Tại sao Anh Nhi lại có cái khí chất đó chứ, cứ như là một nàng công chúa nhìn xuống những thần dân của mình vậy. Cao quý, kiêu ngạo, giọng nói uy nghiêm. Đó là ấn tượng lần đầu Diệu Anh để lại trong lòng Quế Chi.

“Đứng đứng bọn ta nhất thời ham chơi, Anh Nhi bảo bảo đừng giận nha” bà Đặng phụ họa

“Đứng đứng, nhất thời ham chơi nhất thời ham chơi” ông Đặng cũng phụ họa theo

Anh em họ Trần ngơ người trước cảnh người tung kẻ hứng trước mặt. Kia có phải là ông chủ của các khu resort khắp nước hay không, nghe nói trong công việc ông ta rất là quyết đoán, nghiêm nghị, ở nhà ông như là một hình mẫu người cha, người chồng mẫu mực. Còn kia có phải cô hướng dẫn viên nhiệt tình không. Sao bây giờ bọn họ lại thấy hai cái người này như hai đứa trẻ vậy. Nhân viên và khách hàng ở khu nhà ăn nhìn thấy cảnh này cũng không thể tin vào mắt mình. Diệu Anh nhìn xung quanh, thu lại hết biểu tình của mọi người. Cô quay ra nhìn gia đình họ Đặng này, giọng nói có phần dịu đi “Hai người nếu không muốn hù dọa mọi người thì nghiêm chỉnh lên cho con”

“Yes sir, sếp” gia đình họ Đặng đứng thẳng nghiêm, bày ra tư thế quân đội đồng thanh hô. Nhìn thấy vậy, trong mắt Diệu Anh ngập tràn ý cười. Gia đình này chính là gia đình thứ ba của cô.

Thấm thoát Diệu Anh đã ở Nha Trang mất nửa tháng. Trong nửa tháng này, cô bị gia đình họ Đặng này kéo đi khắp nơi ở Nha Trang này. Đồng hành với họ là anh em họ Trần nữa. À quên, còn một nhân vật nữa đồng hành trong chuyến đi du lịch của bọn họ. Đó chính là cô bạn cùng lớp của Diệu Anh và Quế Chi. Cô bé tên Vũ Hà My. Cô bé là con của một ông chủ bất động sản, dù mới cho chín tuổi nhưng nhìn cô bé rất xinh xắn, dễ thương. Tương lai sẽ là một bông hoa làm điên đảo đám nam nhân ngoài xã hội mất. Hà My cũng đi du lịch nhưng chỉ một mình, đi sau Diệu Anh năm ngày. Đến khi gặp Diệu Anh, cô bé có vẻ muốn coi như không quen biết, nhưng khi nhìn thấy Bảo Khánh, cô bé lập tức giả dạng quen thân lắm với Diệu Anh và Quế Chi. Đáng vẻ này của Hà My bị Quế Chi hừ mũi khinh thường. Đúng là cái bình hoa hảo sắc mà.

Bảo Kiệt và Quế Chi có vẻ thân nhau. Lúc trước, hễ nhìn thấy mặt hai bọn họ ở cùng một chỗ là chỗ đó náo nhiệt đến nỗi không thể nào náo nhiệt hơn được. Nhưng đến bây giờ, Bảo Kiệt có vẻ sấn sóc Quế Chi. Bảo Khánh cũng muốn thân cận với Diệu Anh. Nhưng hễ gần kéo gần được khoảng cách thì cậu bé lại bị một con kì đà đáng ghét cản mũi. Điều này làm cho cậu chán ghét con kì đà này không thôi.

Sau khi ăn sáng xong, Diệu Anh cùng Quế Chi an vị trên hai chiếc ghế tre nằm ở gần bể bơi của khu resort Mặt trời nghỉ ngơi. Hai cô bé mặc trên người bộ đồ bơi rất phong cách, quần short bò, áo phông trắng, chân đi đôi dép xỏ ngón. Mất đeo cái kính râm bản to che gần nửa khuôn mặt trẻ con của hai người.

Lúc này, có hai người từ từ tiến về chỗ của hai cô bé, mỗi tay hai người đều cầm một cốc nước tráng miệng. Đến gần hai cô bé, Bảo Khánh nhí nhảnh nói “thưa các công chúa đáng kính, thân xin kính dâng lên cho hai người nước giải khát”.

Nói xong, cậu không quên quỳ một chân xuống, rất giống với một kẻ nô tài, cung kính nâng cốc nước cam ép hướng về phía Quế Chi. Quế Chi thấy vậy, ngồi dậy, bỏ kính ra cười ha hả nói “bổn công chúa nhận, Tiểu Kiệt Từ, bình thân”

“Quế Chi của anh thật là nghịch ngợm nha” Bảo Kiệt ngồi cùng ghế tre nằm với Quế Chi, sùng nịnh véo mũi nhỏ cười. Quế Chi thấy mũi của mình bị véo, nhỏ dấy tay của Bảo Kiệt ra, chun chun mũi oán “Kiệt véo mũi em như vậy, mũi em hồng hết giờ”

“Chi Nhi, mũi cậu đang tẹt, cần véo nhiều vào cho mũi nó cao lên” Diệu Anh nhận lấy ly sinh tố xoài từ tay Bảo Khánh, ngồi dậy trêu Quế Chi. Bảo Khánh nhân cơ hội đó ngồi vào ghế tre nằm của Diệu Anh, nằm lên đùi của cô phơi nắng. Diệu Anh thấy vậy thì trực tiếp lơ đi, không để ý đến như thế

cái đuôi mà Bảo Khánh nằm lên là của ai chứ không phải là của cô.

“Ê, cậu không phải thù mình cái vụ mấy ngày nay đâu nha. Có ai đi du lịch như cậu không, du lịch gì mà chỉ biết đọc tiểu thuyết trinh thám. Bộ mấy thứ đó vui lắm sao?” Quế Chi chống hông nói.

“Mình đọc mấy thứ đó nâng IQ” Diệu Anh nhạt nhạt trả lời.

“Thôi, thôi, Anh Nhi đáng kính, bạn đã thông minh rồi, nay còn muốn thông minh nữa. Bộ bạn muốn cả thế giới này trẻ em nhìn thấy bạn sinh ra cảm giác tự ti hay sao?” Quế Chi nói.

“Bọn họ tự ti là chuyện của bọn họ, còn mình nâng cao IQ thì là chuyện của mình” Diệu Anh nói.

“Thôi, không nói đến vấn đề này nữa, nói đến vấn đề chính đi, hôm nay chúng ta đi đâu?” Bảo Kiệt chen ngang cắt đứt đề tài của hai người. Không cắt, cứ đề như này, hai cô bé này nói nhau cả ngày mất.

“Hôm nay chúng ta đi Đảo Yến được không?” Bảo Khánh đưa ra đề nghị.

“Đúng a, sao chúng ta không ra đảo yến chơi nhì. Tiện thể chúng ta sẽ tổ chức một bữa picnic ở trên đỉnh của Đảo Yến luôn. Em nghe pa ma nói, nơi đó đẹp lắm” Quế Chi hào hứng nói.

“Em không ý kiến” Diệu Anh vừa quơ quơ tay vừa ngả người ra đằng sau, ngậm ống hút uống sinh tố.

“Vây nhất chí như vậy, để em điện thoại cho pa ma, chắc khoảng nửa tiếng sau chúng ta có thể khởi hành” Quế Chi nói xong với lấy chiếc iphone6, gọi cho papa của mình.

Lúc này, một cô bé tuổi bằng Quế Chi với Diệu Anh đi đến. Cô bé mặc một bộ váy liền hai dây đi đến nơi đây. Nhìn cô bé, mọi người nghĩ ngay đến một tiểu loli, xinh xắn, đáng yêu. Vì vậy, cô bé có thể tạo cho người ta hảo cảm ngay khi vừa mới tiếp xúc. Nhưng không phải là tất cả. Quế Chi khi nhìn thấy cô bé thì hừ mũi phun ra từ “bình hoa” rồi lại vui vẻ nói chuyện điện thoại với papa của mình.

Khi dừng trước mặt của bốn người, cô bé loli đó nở một nụ cười tươi tắn, lộ ra má nún đồng tiền, trông rất đáng yêu. Tiểu loli nói “Hi, buổi sáng tốt lành”

“Tốt” Diệu Anh lạnh nhạt nói. Cô bé không có hứng thú kết bạn mới nên đối với ai cũng đều rất lạnh nhạt. Chỉ có Quế Anh và anh em nhà Trần là ngoại lệ thôi.

“Hello, tiểu loli” Bảo Kiệt nở nụ cười đáp lại.

“Sáng tốt” Bảo Khánh cũng không mặn mà mấy. Sống mười sáu năm, cậu gặp rất nhiều cô bé kiểu cách loli như thế này. Cậu không phải ác cảm với những cô bé loli nhưng không hiểu sao, cô bé trước mặt này làm cho cậu sinh ra cảm giác bái xích, không thích gần gũi mấy.

“Bình hoa tốt” Quế Chi học theo cách Diệu Anh lạnh nhạt nói, xong lại nói chuyện điện thoại tiếp.

Thấy mọi người có vẻ không chào đón mình mấy, cô bé hơi ngượng ngùng nhưng cũng chỉ là thoáng chốc, rồi cô bé cong môi lên, gọi chuyện “Vây hôm nay mọi người dự định đi đâu chưa, nếu chưa thì chúng ta cùng nhau tổ chức bữa cắm trại ở Đảo Yến, mọi người thấy như thế nào?”

“Bọn anh cũng định đến nơi đó này, nhưng bọn anh chỉ làm bữa picnic thôi” Bảo Kiệt nói.

“Vây mọi người có thể cho em tham gia với được không?” Hà My bối rối nắm chặt tay lại với nhau hỏi.

“Được chứ, càng đông càng vui chứ sao” Bảo Kiệt nói, xong quay sang phía Quế Chi, nói “Quế Chi thấy sao?”

“Kiệt hỏi Diệu Anh ỹ” Quế Chi tùy ý nói

“Em không ý kiến” Diệu Anh nhanh miệng nói. Quế Chi không thích Hà My đi cùng thì cứ nói đi, việc gì phải đẩy sang cho cô chứ. Thật rách việc mà. Nhưng, Diệu Anh không biết, chính câu nói ngầm đồng ý của cô đã gián tiếp đẩy cô đến nơi nguy hiểm.

“Vây nhất chí thế nha, chúng ta nửa tiếng nữa đi” Bảo Kiệt nói “Ê, Quế Chi, em bảo pa ma em chưa?”

“A...chết, em mãi nói chuyện với papa quên không nói rồi, hi hi, em gọi lại cho” Quế Chi gãi đầu ngượng ngùng cầm điện thoại gọi lại cho papa của mình.

“Aizzz...Chi Nhi của mình đáng trí như vậy, mai sau mình lo phải dùng cả đời làm bảo mẫu cho một đứa trẻ to xác quá” Diệu Anh lạnh nhạt lên tiếng. Nhưng ai mà tính tế thì sẽ phát hiện trong giọng nói của cô bé có thêm phần đùa nghịch của trẻ con.

“Ê, mình xinh đẹp thế này, mai sau có nhiều anh đẹp công nhà mình cầu hôn nha, Anh Nhi không phải lo” Quế Chi tự tin chống nạnh nói.

“Thôi, hai vị tiểu thư của anh, hai em nói qua nói lại như vậy đến một tuần sau cũng chưa có đi chơi được mất” Bảo Kiệt can ngăn rồi quay sang cái người rất nhân rồi gồi đầu trên đùi tiểu mỹ nhân xem hai tiểu mỹ nhân tranh luận “Bảo Khánh, đúng không?”

“Hai vị công chúa của bọn anh, các em có thể ngồi nghỉ dưỡng sức trước khi đến Đảo Yến, chúng ta sẽ phải mệt đó” Bảo Khánh nói.

“Các anh đừng coi thường hai bọn em, đến lúc đó người kêu mệt lại là các anh đó” Quế Chi nói. Đừng nhìn nhỏ với Diệu Anh như thế này mà coi thường. Thực chất, hai bọn họ rất hay tham gia các hoạt động thể thao. Hè năm nào hai người cũng đều đi leo núi. Chẳng qua năm nay tự dưng Quế Chi dờ chừng muốn du lịch biển nên bọn họ hủy chuyến đi leo núi nửa tháng.

“Đừng đó, đừng coi thường bọn em” Diệu Anh thêm vào

Mọi người ở một bên nói cười vui vẻ, trực tiếp bỏ quên một cô bé. Hà My tức giận lắm nhưng cô bé vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười, theo dõi bốn người kia nói chuyện. Papa nói với bé, chỉ có nhẫn mới có thể làm được chuyện lớn. Cô bé đã nhìn trúng Bảo Khánh rồi, vì vậy, Bảo Khánh chỉ có thể là của cô bé. Nhưng trước hết, cô bé cần phải loại bỏ đối thủ nguy hiểm nhất của mình - Nguyễn Diệu Anh này đi trước đã

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Buổi picnic chia li

Nha Trang, Khánh Hòa sở hữu khá nhiều ưu đãi của thiên nhiên, từ những bãi cát trắng mịn, rạn san hô trập trùng, nhiều loài sinh vật biển quý hiếm và đặc biệt là những đảo yến. Đảo yến không phải là tên riêng của một đảo nào, mà cứ đảo nào có yến làm tổ thì gọi là Đảo Yến. Trong tỉnh Khánh Hòa thì Hòn Nội và Hòn Ngoại thuộc vịnh Cam ranh là nơi có nhiều yến nhất. Ngày xưa người ta quan niệm phong kiến “trọng nam, khinh nữ” nên Hòn đảo Lớn đặt tên là Nội, hòn nhỏ đặt tên là Ngoại. Nhưng nói về sản lượng Yến sào thì Hòn Ngoại tuy là nhỏ nhưng cho ra sản lượng gấp 4 - 5 lần Hòn Nội. Chim Yến loài chim duy nhất không làm tổ bằng rom rác, nhưng làm tổ bằng nước dãi của mình và chính nước dãi này là nguồn thu nhập đáng kể cho con người. Một năm, tổ yến được thu hoạch làm hai lần, tháng 3 và tháng 8. Mỗi sáng, yến rời khỏi tổ, bay một mạch đi kiếm mồi. Đây là loài chim bay rất khỏe, mỗi ngày khoảng 200 km và không nghỉ chân ở đâu cả. Yến lấy dãi của mình chăm chút cho tổ, nhưng khi tổ bị sóng hoặc gió đánh trôi, yến lại nhả nãi làm tổ khác. Tận dụng chính điểm này mà khai thác được hai vụ yến một năm. Vào tháng 3, khi tổ bị lấy đi, yến lại tạo ổ khác để ấp chim non. Yến sào là nguồn tài nguyên quý hiếm trên thế giới, là loài thực phẩm cao cấp, có nhiều chất bổ dưỡng và đặc biệt là rất tốt cho những người mới ốm dậy, người gầy yếu, suy nhược, người cao tuổi, trẻ em suy dinh dưỡng. Một chuyến hải hành tham quan vài đảo sẽ để lại trong lòng du khách một cảm giác lưu luyến hơn với thành phố biển Nha Trang xinh đẹp đầy ấn tượng. Tại đảo yến Hòn Nội, du khách có thể men theo những bậc thang đá để lên đỉnh núi Du Hạ, cao khoảng 90m. Đây được coi là một vị trí lý tưởng cho những ai muốn ghi lại những hình ảnh đẹp về thiên nhiên đảo yến. Từ đỉnh Du Hạ, du khách thỏa thích phóng tầm mắt chiêm ngưỡng biển trời bao la, những khối đá với những hình thù kỳ dị giữa mênh mông trời nước. Thú vị hơn cả vẫn là ngắm nhìn những đảo nhỏ xếp thành hàng phía trước mặt, trong đó có đảo Hòn Ngoại là nơi trữ lượng tổ yến lớn nhất Việt Nam.

“Phù, Bảo Khánh, em không thể nào đi nổi nữa... mệt quá” Hà My ngồi trên bậc thang đá ở Đảo Yến, hơi thở không ổn định, tay nắm chắc chân. Vì đi quá lâu, lại trong thời tiết nóng nực thế này nên trên trán Hà My phủ một tầng mồ hôi. Tóc mái bị mồ hôi làm ướt dính bết vào khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu.

“Ê, bình hoa, tôi tưởng cậu chỉ đứng hạng chóp trong học tập thôi, tại sao cũng đứng hạng chót trong thể lực thế. Thật mất mặt gia đình A1 mà. Chẳng biết cậu làm sao mà vào được A1 chứ?” Quế Chi câu gắt nói. Chẳng hiểu cái bình hoa nghĩ gì mà đi cùng bọn họ chứ. Đã không cần phải cảm gì, chỉ cần vác cái xác không thôi. À quên, cậu ta phải vác thêm cái ba lô cỡ nhỏ của cậu ta nữa. Nhưng cái ba lô nhỏ đó có thấm vào đâu so với ba lô bốn người bọn họ đang mang. Bốn người bọn họ không kêu thì thôi đi, cậu ta kêu cái gì chứ. Hừ...

“Nè...tôi không phải là cái bình hoa...” khuôn mặt của Hà My tức giận đỏ bừng lên, tay chỉ vào mặt Quế Chi hét lên.

“Nếu còn sức hết thì mời đứng lên và đi. Cậu xem cậu ngồi nghỉ tất cả bao nhiêu lần. Đường đi chỉ có 90m, cậu đi thành 900m rồi đó” Quế Chi khinh thường nói.

“Quế Chi, Hà My có thể thể lực không bằng chúng ta, chúng ta phải biết thông cảm cho bạn chứ” Bảo Kiệt lên tiếng.

“Hừ...thông cảm cho bình hoa chỉ để trang trí thà em thông cảm cho mấy bông hoa dại thì hơn” Quế Chi nói xong dẫn đầu đi tiếp. Diệu Anh và Bảo Khánh vẫn duy trì sự im lặng dõi theo tình hình. Bọn họ không rảnh mà tham gia mấy chuyện này.

Bảo Kiệt ra về ân cần hỏi “em còn đi tiếp được không?”

“Chắc được ạ, chắc chỉ còn một chút nữa là tới nơi rồi” Hà My nở nụ cười ngại ngùng ra để che đi vẻ căm hận trong đáy mắt. Cô căm ghét, rất căm ghét ai gọi cô là bình hoa. Nhất là người đó còn dùng dáng vẻ một tiểu thư cao quý nhìn kẻ nghèo nàn vậy. Càng ghét người luôn cho mình là cao quý, giả làm đáng vẻ của vị công chúa đứng trên cao. Cô rất ghét, rất ghét, không chỉ vậy, cô còn căm hận nữa...

“Oaaaaa.....thật là thoải mái a, bảo bối, không khác lúc chúng ta leo núi đúng không?” Quế Chi khi vừa mới lên đến đỉnh Du Hạ, không nghỉ ngơi, trực tiếp để tất cả đồ trong tay xuống, dang hai tay đón từng cơn gió mát vào người. Thật là sáng khoái mà...

“Ừm...thật là sáng khoái” Diệu Anh thì không như Quế Chi, cô bé nhẹ nhàng đặt đồ xuống, đứng song song với Quế Chi, nhắm mắt cảm nhận hơi thở

của gió.

“Cuối cùng cũng lên đến nơi, mệt chết mất” Hà My khi vừa lên đến nơi thì ngồi sụp xuống, không muốn đứng lên nữa.

“Đúng là bình hoa mà, chỉ để trang trí thôi” Quế Chi liếc Hà My nói

“Ê, kiếp trước tôi mắc nợ cậu cái gì à?” Hà My tức giận đứng lên chỉ tay về phía Quế Chi quát.

“Đáng nhẽ cậu không nên để tôi nhìn thấy cậu, bình hoa mãi chỉ là bình hoa, chỉ để ngắm chứ không được cái tích sự gì hết” Quế Chi khinh bỉ nói. Ai không biết chứ nhỏ là người biết rõ nhất. Hà My thật ra là con của tình nhân. Là con của tình nhân thì nên biết an phận thủ thường. Nhưng đằng này, không chỉ mẹ cô ta cậy mình được chồng người ta yêu thương, ngang nhiên vào nhà người ta sống mà cô ta còn chèn ép cả con gái của người vợ xấu số đó. Mà người bị mẹ con cô ta chèn ép chính là di ruột và em họ của nhỏ. Dù cho đi đã li hôn nhưng mỗi khi nhìn thấy cô ta, nhỏ lại nhớ đến nỗi đau mà di ruột phải chịu.

“Cậu...cậu quá đáng lắm rồi đó” Hà My quát.

“Như thế này vẫn chưa vào đâu so với những tội nhục mà di tôi và Quỳnh Như phải chịu đâu. Cậu nên cảm ơn người cha căn bã của cậu đi. Không phải nể ông ta từng là chồng của di tôi thì tôi đã cho cậu không sống nổi trong tập thể A1 đâu” Quế Chi khinh bỉ nói. Xong không thèm để ý đến Hà My, nhỏ lại bắt chước Diệu Anh nhắm mắt dang hai tay cảm nhận hơi thở của gió.

“Cậu...cậu chết với tôi” Hà My tức giận, chạy về phía Quế Chi muốn đẩy nhỏ ngã. Hà My không để ý, Quế Chi và Diệu Anh đang đứng ở vách núi, dưới đó là biển và đã ngầm, mà nơi bọn họ đứng cách mặt biển 90m. Nếu ngã xuống, chỉ có chết.

“Hai người cãi nhau đủ...” Diệu Anh khó chịu mở mắt, quay ra định giáo huấn hai người kia thì cô nhìn thấy Hà My đang chạy về phía Quế Chi, hai cánh tay duỗi thẳng trước mặt, định xô Quế Chi xuống. Không nghĩ ngợi gì thêm, Diệu Anh đẩy Quế Chi sang bên kia. Nhưng cô không kịp tránh nên người bị Hà My đẩy xuống lại là cô. Trước khi sau gáy cô truyền đến một cơn đau và ý thức bị mất, điều cuối cùng cô nhìn thấy, miệng của Hà My nhếch lên nụ cười, nói khẩu ngữ. Khẩu ngữ đó cô biết. “tôi thắng, đồ cô nh”

Quế Chi đang nhắm mắt cảm nhận thì đột nhiên bị đẩy. Không để phòng, chân nhỏ bị đập vào đá, vì nhỏ mặc quần đùi nên hai đầu gối của nhỏ bị trầy một mảng lớn, máu rỉ ra. Nhưng nhỏ chưa kịp làm gì thì thấy Diệu Anh bị ngã từ trên đây xuống. Nhỏ sợ hãi kêu “DIỆU ANH...”

Không quan tâm đến đầu gối bị trầy, Quế Chi bò ra vách đảo, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Nhỏ cầu nguyện, Anh Nhi bám được vào một hòn đá nhô ra nào đó, hay ngã xuống vùng không có đá ngầm. Nhỏ sợ, sợ bão biển của nhỏ sẽ biến mất, nhỏ sẽ không còn ai để làm nũng, không còn ai chiều chuộng nữa. Nhưng có nhìn thế nào, nhìn mấy lần Quế Chi cũng không tìm thấy Diệu Anh.

Hà My thì vẻ mặt như đang rất sợ hãi, nhưng trong thâm tâm, cô đang rất hả hê. Cuối cùng, cuối cùng không có ai tranh giành với cô nữa rồi. Cô cuối cùng không phải nhìn thấy người làm mình ghét nữa...

Tiếng hét của Quế Chi thành công thu hút Bảo Khánh và Bảo Kiệt. Hai người vốn dĩ đang dọn đồ để ăn trưa. Đi mất ba tiếng đến nơi đây, đến nơi cũng đã giữa trưa rồi. Thật đói mà. Đang bày đồ, nghe thấy hai cô bé cãi nhau, hai người nghĩ là trẻ con cãi nhau nên không mấy để ý. Nhưng khi nghe thấy Quế Chi hét hoảng hét “Diệu Anh”, hai người đột nhiên thấy lạ. Quay ra, điều bọn họ thấy là hai cô bé, một người đang quỳ ở vách đồi nhìn xuống như tìm gì đó, còn một người đang ngồi hai tay ôm lấy đầu gối mình, nhìn đáng lưng biết cô bé đang rất hoảng sợ. Mà một hình dáng nữa không thấy đâu.

Bảo Kiệt và Bảo Khánh chạy nhanh đến chỗ Quế Chi. Đến gần, hai người gần như bị sock. Quế Chi, đá chỗ nhỏ quỳ, nơi đó gần như nhuộm màu máu. Quế Chi như người không biết đau, vẫn quỳ như vậy, nhìn xuống dưới tìm kiếm, vừa tìm vừa lẩm bẩm như người điên. “Bảo bối, ra đây đi, đùa như vậy Chi Nhi sẽ giận đó”

Bảo Kiệt nhìn thấy Quế Chi như vậy, tâm như ai đó hung hăng bóp. Cậu biết, cậu đã thích cô bé này ngay lần gặp đầu tiên. Cậu thật sự muốn giữ nụ cười tươi tắn như ánh nắng mặt trời đó trên khuôn mặt dễ thương kia. Cậu không muốn cô bé này phải buồn, dù chỉ một chút. Nay, nhìn thấy Quế Chi không để ý tự tổn thương mình, trong lòng cậu có chút giận, có chút đau lòng. Đi đến kéo Quế Chi dậy, bế bổng nhỏ cho nhỏ ngồi lên một tảng đá lồi lên cạnh đó, nhìn đầu gối đã rách ra mà nhỏ không hề biết, cậu lại càng đau lòng hơn. Cởi chiếc khăn ở cổ ra, Bảo Kiệt xé làm đôi, băng bó tạm thời cho Quế Chi. Quế Chi khi bị đưa ra khỏi vách đảo thì chỉ có ngồi im, nhìn về phía Diệu Anh bị rơi.

Bảo Khánh thì đỡ Hà My dậy, ngồi xuống hỏi “Hà My, chuyện gì xảy ra, Diệu Anh đâu?”

“Di...Diệu Anh...ngã...bị ngã...” Hà My run run nói.

“Cái gì, Diệu Anh bị ngã xuống biển” Bảo Khánh giật mình nói. Nghe Diệu Anh bị ngã xuống biển, trong tim cậu hoảng hốt, như đánh mất thứ gì đó quan trọng. Chẳng biết từ khi nào, từ cảm giác tò mò, cậu đã coi Diệu Anh như là một phần của mình rồi. “Rốt cuộc làm sao Diệu Anh lại ngã được?”

Hà My giả vờ run rẩy, nhìn thấy sự lo lắng dành cho Diệu Anh trong mắt Bảo Khánh, cô dâng lên một nỗi ghen tị. Tại sao, tại sao không ai lo lắng cho cô như vậy? Tại sao cùng tuổi, cùng lớp mà hai người kia lại được đối ngộ tốt hơn cô? Cô có gì không bằng bọn họ?

Ôm chặt lấy Bảo Khánh, Hà My run rẩy nói “em không biết, không biết, em sợ lắm”

“Được rồi, đừng sợ” Bảo Khánh một tay vỗ vỗ lưng Hà My, một tay lấy điện thoại trong túi quần, gọi điện thoại về khách sạn thông báo cho ông bà Đặng.

Quế Chi đang ngồi một bên, nghe thấy Hà My nói vậy, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ tức giận, bất chấp chân đau, nhỏ đi về phía Hà My, kéo cô ta ra khỏi Bảo Khánh, tát một cái thật mạnh lên khuôn mặt của Hà My. Nhìn dấu tay đỏ chối in trên làn da trắng hồng kia, đủ để biết Quế Chi dùng bao nhiêu lực. Bảo Kiệt và Bảo Khánh bị bất ngờ, không kịp phản ứng. Hà My thì nội tâm giận dữ nhưng không muốn bị bại lộ, ánh mắt ngập ứ nước, đáng thương nói “Quế Chi, tại sao lại tát tôi?”

“Đồ rắn độc, Diệu Anh có gây thù gì với cậu mà cậu lại ra tay tàn độc với Diệu Anh như vậy. Cậu hành hạ Như Như chưa đủ sao mà bây giờ cậu muốn Diệu Anh biến mất? Rốt cuộc cậu có phải là người không? Sao cậu có thể độc ác như vậy?” Quế Chi mắng. Nước mắt của nhỏ không kìm được rơi xuống. Ngày trước, lần cuối nhìn thấy Như Như, cô bé như một con búp bê sứ, chỉ cần động mạnh là vỡ. Nhìn đứa em họ kém mình một tuổi bị hành hạ đến mức này, lòng nhỏ quặn đau lại. Nay, Diệu Anh của nhỏ lại bị chính con rắn độc này hãm hại. Nhỏ không đọc sách nhiều, nhưng nhỏ không mù. Dưới kia, biết bao nhiêu đá ngầm. Ngã từ độ cao này, khả năng sẽ chết rất cao. Bảo bối của nhỏ...

“Sao cậu lại nói vậy? Mình không có làm mà” Hà My run sợ nói.

“Đồ rắn độc, trả bảo bối của tôi lại cho tôi đi” Quế Chi muốn nhào đến. Bảo Kiệt thấy vậy, vội vàng ôm ngang eo nhỏ, cản nhỏ lại. Hà My thấy vậy, trốn ra đằng sau Bảo Khánh, đáng thương nói “Quế Chi, tôi không có làm gì mà”

“Quế Chi, bình tĩnh lại đi” Bảo Kiệt nói

“Được rồi, ở đây cãi nhau không phải là cách, điều bây giờ chúng ta cần kêu một chiếc thuyền, đi tìm Diệu Anh” Bảo Khánh nói.

“Đứng, phải đi tìm bảo bối. Bảo bối đang đợi em” Quế Chi ngừng lại, không ồn ào nữa. Nhỏ thoát ra khỏi Bảo Kiệt đi xuống đảo. Lần này, chân của nhỏ không chịu nổi nữa, khụy xuống. Nếu không nhờ Bảo Kiệt đỡ kịp thời, nhỏ đã ngã rồi.

Bảo Kiệt thấy nhỏ như vậy, lắc đầu, ôm ngang Quế Chi lên, đi xuống đảo. Bảo Khánh và Hà My đi sau.

////////// bốn ngày sau//////////

“Bảo bảo, con đừng làm papa sợ, con nói cái gì đi, con khóc hay nháo cũng được, thậm chí con đập hết tất cả rượu quý của papa cũng được. Hay nếu thích, con có thể phá luôn khu resort của papa luôn, papa không có ý kiến gì đâu. Con đừng im lặng như vậy mà” ông Đặng quỳ một gối xuống, nắm lấy tay của Quế Chi. Từ ngày Diệu Anh bảo bối mất tích, tính đến nay đã là ngày thứ tư rồi. Con gái ông, nó cứ ngồi ở đại sảnh khu resort không nói lời nào. Lúc nó mệt, ông lại bế con bé về phòng nghỉ nhưng khi nó thức dậy, nó không thèm ăn gì mà đến chỗ cũ ngồi. Bảo Kiệt dứt đồ ăn cho nó thì nó nhất quyết không chịu ăn. Nó không nói nhưng ông là papa của nó, ông biết bảo bối của ông là đang chờ Diệu Anh. Con bé nó không chấp nhận sự thật rằng Diệu Anh đã mất tích. Nếu vẫn duy trì tình trạng như thế này, con bé sẽ gục mất.

Bảo Khánh và Bảo Kiệt cùng bà Đặng vẫn đang cùng đoàn cứu hộ tìm kiếm tung tích của Diệu Anh. Từ sau ngày đó, Hà My đã được cha cô ta đã cho người đến đón cô ta về Hà Nội rồi.

“Bảo bảo, hay papa kể chuyện vui cho con nghe, có được không?”

“...”

“Bảo bảo, papa hát cho con, con thích không?”

“...”

“Bảo bảo, con nói gì đi, đừng làm papa sợ”

“...”

Quế Chi vẫn im lặng nhìn ra phía cửa biển. Hôm nay là ngày thứ tư rồi, bảo bối chưa từng xa nhỏ lâu vậy. Chắc bảo bối đang buồn lắm. Dù Diệu Anh ít nói nhưng nhỏ lại hiểu cô hơn ai hết, bảo bối của nhỏ là người mạnh mẽ, nói không thích nhưng thực chất là mình thích. Lạnh nhạt với người ta nhưng lại luôn dõi theo hành động của người đó. Buồn cười nhưng vẫn cố nhin và nói “không quan tâm”. Khi thấy nhỏ buồn sẽ chọc ghẹo nhỏ để nhỏ vui... . Tại sao, tại sao bảo bối lại đi lâu như vậy.

Xoè bàn tay đang nắm một cái dây truyền bằng bạc, mặt dây gắn đá thạch anh xanh dương hình giọt nước. Trên mặt đá có dòng chữ rất nổi bật “A&C-BF”. Quế Chi còn nhớ dây truyền này có xuất sứ ra sao. Có một lần, nhỏ nhớ, nhỏ vì hay mít ướt nên bị Diệu Anh chọc. Ngượng ngùng, nhỏ mới nói là chưa được nhìn thấy nước mắt của Diệu Anh. Một tuần sau, Diệu Anh đưa cho nhỏ cái dây truyền này. Nhỏ còn nhớ Diệu Anh nói gì, cô nói “bây giờ cậu đã thấy được nước mắt của mình, không chỉ vậy cậu còn nắm giữ nó nữa. Vậy từ bây giờ phải thật luôn vui vẻ cho mình”.

Sợi dây truyền này có một đôi, Diệu Anh nói, đây là cậu ấy thiết kế nên trên đời này độc nhất vô nhị chỉ có một đôi. Nhỏ một cái, Diệu Anh một cái.

Bảo bối, cậu muốn mình cười, không được hơi tí là mít ướt. Nhưng tại sao, tại sao cậu lại bỏ mình, tại sao cậu đi lâu vậy, không chịu về?

Quế Chi co hai chân lại, hai tay nắm chặt lấy sợi dây truyền, mặt gục vào đầu gối kim nén không khóc. Nhưng đôi vai run run đã tiết lộ tâm tình của nhỏ. Ông Đặng thấy tâm can bảo bối của mình khóc thương tâm như vậy thì ôm nhỏ vào lòng, đôi mắt ông hơi đỏ lên. Ông nói “Bảo bảo, nếu đau thì khóc lên đi”

Quế Chi nghe vậy, nhào vào lòng ông Đặng, hai cánh tay bé nhỏ ôm chặt lấy ông Đặng, khóc rất thương tâm. “Papa, bảo bối của Chi Nhi mất rồi... Anh

Nhi của con đi rồi... Chi Nhi sợ, Chi Nhi đau lắm...hix...hix... Tại sao lại vậy chứ?...hix...Anh Nhi hứa với con là mãi mãi bên cạnh con mà...tại sao không giữ lời chứ?...oaoaoaoaoa”

Ông Đặng chỉ lẳng lặng nghe Quế Chi trút hết nỗi lòng ra. Trong đại sảnh im lặng, chỉ có tiếng khóc bi thương và những câu nói của Quế Chi. Nhân viên khách sạn và du khách ở đại sảnh đều cảm thấy buồn theo nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tại sao lại bỏ mình?

Lúc Quế Chi khóc đến rung trời lở đất, từ cửa đại sảnh, có ba người bước vào. Quế Chi chui ra khỏi lòng ông Đặng, nhìn thấy ba người này, nhỏ chạy đến nắm tay Bảo Kiệt, mắt nhỏ sáng lên “Kiệt, tìm được bảo bối rồi đúng không?”

Nói xong nhỏ còn không quên nhìn ngó đằng sau Bảo Kiệt để tìm hình bóng quen thuộc. Nhưng nhỏ không thấy ai khác ngoài bà Đặng và Bảo Khánh. Bảo Kiệt nắm lấy vai của Quế Chi, không đành lòng nói “Quế Chi, đã bốn ngày rồi, anh nghĩ là Diệu Anh không còn sống đâu. Hôm nay, quay lại chỗ cô bé rơi xuống, bọn anh tìm được cái này”. Nói rồi, cậu móc từ trong túi quần ra một vật, xoè ra trước mặt Quế Chi.

Nhìn thấy thứ đó, Quế Chi trợn tròn mắt và không tin được. Cái đó...cái đó không phải là dây truyền của Diệu Anh sao?... Tay của Quế Chi run rẩy đưa lên, cầm lấy dây truyền trên tay Bảo Kiệt. Tay cầm sợi dây truyền của nhỏ giờ lên, để hai sợi dây song song. Hai sợi dây giống nhau như đúc. Đúng, đó là đôi dây truyền do chính tay Diệu Anh chế tạo, trên đời này không có cái thứ hai. Sợi dây truyền này luôn luôn được Diệu Anh giữ bên người như là một bảo bối, không bao giờ để nó rời xa cô dù chỉ một giây.

Nước mắt lại rơi trên khuôn mặt trẻ con của Quế Chi, hai mắt nhỏ nhoà đi, hình ảnh dây truyền mờ dần, mờ dần. Rồi ý thức của nhỏ mất đi. Bảo Kiệt hoảng hốt đỡ lấy thân thể đang mất hết sức lực kia, bế ngang nhỏ lên. Ông bà Đặng hoảng hốt, chạy lại không ngừng lay lay Quế Chi.

“Bảo bảo, con đừng làm pa pa sợ, mở mắt ra đi”

“Cô, chú, đừng lay Quế Chi như vậy, bây giờ chúng ta đưa em ý lên phòng trước đã” Bảo Kiệt nói.

“Đừng, đừng, đi” ông Đặng nói xong dẫn đầu chạy lên phòng nghỉ của Quế Chi và Diệu Anh.

Bảo Khánh thì từ lúc đó đến giờ không nói câu nào. Không phải là cậu không muốn nói mà là cậu không biết nên nói gì. Chỉ có nửa tháng thôi, vèn vèn chỉ có nửa tháng thôi mà Diệu Anh đã đi sâu vào trong trái tim của cậu. Nay, Diệu Anh tung tích không rõ, cậu cảm giác như mình rơi xuống vực thẳm, không biết làm gì. Không có mục đích, Bảo Khánh phát hiện mình bắt giắc đã bước đến bờ biển. Nhìn khoảng trời mênh mông, mặt biển xanh biếc, đôi lúc gọi lên một con sóng tâm trạng cậu càng trầm xuống. Ngoài kia, xa xa kia, cô bé chiếm giữ trái tim của cậu đã mất tích ở đó. Có thể, cô bé đã làm một phần trong vùng biển đó rồi. Ông trời thật là khéo trêu đùa. Tại sao cho cô bé xuống, nhân lúc cậu không phòng bị mà cướp mất trái tim của cậu. Rồi không báo trước, cô bé lại mang trái tim cậu đi mất, để lại thân xác trống rỗng ở đây. Tại sao chứ?

Lại hai ngày nữa lại trôi qua. Hôm nay, khu resort này có vẻ âm ỉ. Tất cả các nhân viên đều chán nản. Ông bà chủ và cô chủ sáu ngày nay chưa từng cười. Dù ông chủ bọn họ nghiêm khắc thật đó. Nhưng ông đối với nhân viên rất tốt. Bà chủ thì khỏi phải nói. Bà coi bọn họ như là bạn bè của mình mà đối đãi. Còn cô chủ nữa, dù đây là lần đầu tiên cô chủ đến đây nhưng bọn họ thấy cô chủ là một cô bé rất hiền động, rất dễ thương. Có những người chủ như vậy, bảo ai không quý mến họ cho được.

Hôm nay, đại gia đình kia rất âm ỉ, nguyên nhân là do cô bé lạnh nhạt hay đi cùng cô chủ mất tích.

Quế Chi từ hai ngày trước tỉnh dậy, không nói không rằng, không khóc không nháo. Nhỏ chỉ lẳng lặng ngồi trên giường, vuốt ve hai sợi dây truyền đến khi mệt thì ngủ thiếp đi. Nhưng có vẻ vẫn khá hơn bốn bốn hôm đầu, hai hôm nay, Bảo Kiệt dứt chút cháo thì nhỏ cũng chịu há miệng ra ăn. Nhưng trên mặt nhỏ không có một chút xiu gì cảm xúc cả. Nhìn nhỏ, người ta cảm giác nhỏ như một con búp bê sứ vậy. Vô cảm. Ông bà Đặng bỏ hết công việc của mình, ở bên Quế Chi động viên nhỏ để nhỏ có thể vượt qua cú shock này. Bảo Kiệt cũng như hai ông bà, trực tiếp dọn sang bên cạnh phòng Quế Chi ở. Bảo Khánh thì hai ngày trước, không nói không rằng mua vé máy bay về Hà Nội rồi. Bảo Kiệt cảm thấy anh hai mình có gì đó rất lạ nhưng không biết lạ ở đâu. Nhưng cậu không để ý mấy, anh trai cậu cũng lớn rồi, điều cậu cần để ý là cô bé này. Cậu cần phải vực cô bé này dậy.

Quế Chi bây giờ, nhỏ đang chìm sâu vào những kỉ niệm giữa nhỏ và Diệu Anh.

“Xin chào, mình là Quế Chi, tên đầy đủ của mình là Đặng Quế Chi. Bạn là hàng xóm mới của mình nên mình sẽ hết lòng giúp đỡ bạn” Quế Chi niềm nở chào hỏi đối với cô bé lạnh nhạt đứng mở cửa.

“Nguyễn Diệu Anh” Diệu Anh lạnh nhạt trả lời

“Diệu Anh, tên bạn thật là hay nha. Bọn mình từ nay sẽ là bạn, mình chào bạn trước rồi, không được làm bạn với ai khác ngoài mình” Quế Chi bá đạo

nói

“Phiền” nói rồi Diệu Anh đóng sập cửa vào, ngăn cách cô bé Quế Chi ở ngoài. Đó là lần đầu tiên Quế Chi và Diệu Anh gặp nhau. Lúc đó hai cô bé mới chỉ có bốn tuổi.

“Diệu Anh, từ nay mình gọi cậu là Anh Nhi, cậu gọi mình là Chi Nhi nha” Quế Chi chặn đường Diệu Anh nói.

“Trẻ con, tránh” Diệu Anh khó chịu khi tự dưng có người chặn đường

“Cậu cũng là trẻ con mà” Quế Chi không vừa nói

“...” Diệu Anh không nói nữa, trực tiếp đi vòng qua Quế Chi

“Ê, Anh Nhi, quyển sách này hay có gì hay đâu, sao cậu đọc suốt vậy? Đi chơi với mình đi” Quế Chi ngồi bên cạnh Diệu Anh, đáng thương nói. Mấy tuần rồi, nhờ toàn chạy sang bên này chơi. Ngay cả nhà trẻ không chịu đến, chỉ sang đây để được làm bạn với cô bạn này. Nhưng cô bạn hàng xóm này của nhỏ có vẻ lạnh lùng nhỉ.

“Không rảnh” Diệu Anh lạnh nhạt trả lời.

“Có thời gian đọc sách mà không có thời gian đi chơi, nói con nít ai tin” Quế Chi phồng miệng nói.

“Phiền” Lạnh nhạt phun ra một từ, Diệu Anh quay sang bên kia đọc, tránh người nào đó làm phiền.

“Đừng lạnh nhạt với mình mà” Quế Chi tựa như chú chó nhỏ bị chủ lạnh nhạt, đáng thương nói.

“Xem tivi đi” Diệu Anh vẫn giữ nguyên thái độ nói

“Xem tivi không có gì hay cả” Quế Chi ôm ngực giận dỗi nói

“...” Diệu Anh không để ý đọc tiếp

“Đi chơi đi, đi mà, đi mà, đi đi đi...” thấy Diệu Anh không để ý đến mình, Quế Chi bắt đầu giờ chiều nũng nịu mà nhỏ hay làm với papa, nhảy lên ôm cổ Diệu Anh mê mẩn.

“Haizzzzz...đi” Không chịu được nữa, Diệu Anh thở dài đồng ý. Nếu không đi cùng cô bé này, có khi cô vào viện tai mũi họng mất.

“Yeahhhhhhhhhhhhh...” Quế Chi vui mừng nhảy lên như con sóc nhỏ. Thật là đáng yêu.

“Pa ma Anh Nhi đi vắng, Anh Nhi có buồn không?” Về mặt Quế Chi nghi hoặc hỏi. Hôm nay nhỏ đến chơi với Diệu Anh, không thấy pa ma của Diệu Anh đâu cả. Hỏi ra mới biết là pa ma Diệu Anh biết có người lại phát hiện được một lăng mộ, muốn đến đó kiểm tra xem. Cho nên Diệu Anh lại ở nhà một mình.

“Có” Diệu Anh buồn buồn trả lời. Dù làm con của hai người không lâu nhưng cô đã có tình cảm với hai người này. Hôm nay họ lại đi vắng, cô sao không buồn cho được.

“Đừng buồn, Chi Nhi sẽ luôn bên cạnh Anh Nhi” Quế Chi ôm vai Diệu Anh nói

“Phiền” Diệu Anh bỏ cánh tay trên vai mình ra, lạnh nhạt nói.

“Uê, đừng lạnh lùng như vậy mà” Quế Chi thất vọng nói. Đã ba tháng rồi mà Diệu Anh vẫn không thay đổi thái độ với nhỏ, nhỏ rất buồn đó.

“...”

“Được rồi, mình xem phim” thấy Diệu Anh không nói, nhỏ buồn tui đi ra ghế bật tivi xem.

“Ê, sao sinh nhật Chi Nhi, Anh Nhi lại tặng mình cuốn tiểu thuyết trinh thám, Chi Nhi không thích đọc trinh thám a” khuôn mặt của Quế Chi nhăn nhó nói với Diệu Anh. Mọi người ai cũng tặng đồ chơi, riêng Diệu Anh lại tặng nhỏ cuốn tiểu thuyết dày cộp toàn chữ này. Thật chán chết mà.

“Không biết tặng gì” trên mặt Diệu Anh lộ vẻ lúng túng.

“Mà nè, sao Anh Nhi nói chuyện không bao giờ vượt quá năm chữ vậy?” Quế Chi tò mò hỏi. Nhỏ thấy đứa trẻ nào bốn năm tuổi rất hiếu động, chỉ riêng cô bạn trước mặt này là lạnh nhạt, luôn tiết kiệm chữ thôi.

“...” Diệu Anh cúi mặt xuống, không biết nên nói gì

“Không trả lời thì thôi vậy” Quế Chi buồn bã nói.

“Mình sợ, mình không dám thân thiết với ai quá” Diệu Anh khi nghe thấy giọng nói buồn bã và thất vọng của Quế Chi, cô bé vội nói.

“Hả” Quế Chi chưa kịp tiêu hoá tin tức, khuôn mặt nghệt ra.

“Mình sợ khi mình thân quá với một người thì khi người đó bỏ đi, mình sẽ không quen” Diệu Anh tay nắm chặt cuốn tiểu thuyết, do dự nói.

“À, Anh Nhi yên tâm, Chi Nhi sẽ mãi mãi bên cạnh Anh Nhi, không bao giờ rời xa, lúc vui vẻ hay lúc ốm đau, lúc giàu sang hay lúc nghèo hèn. Anh Nhi cũng không được rời xa Chi Nhi nha.” Quế Chi để tay trước ngực tuyên thệ

“Hi...Cậu làm như là chúng ta đám cưới không bằng ý” Diệu Anh phì cười. Cô bạn này của cô thật là dễ thương mà.

“Oaaaaa...Anh Nhi cười lên thật là đẹp” vẻ mặt của Quế Chi như tiểu sắc nữ nói

“khụ...” Diệu Anh ngại ngùng khụ một cái.

“Không được khóc nữa, pa ma cậu chỉ có đi công tác vắng nhà chứ có đi luôn đâu mà phải khóc như vậy” Diệu Anh chống nạnh nói với Quế Chi. Thật hết nói nổi cô bạn này mà.

“Oaoaoaoaoa...pa ma xấu nhất a...đi công tác không thông báo cho Chi Nhi...oaoaoaoaoa” Quế Chi không để ý, vừa khóc vừa nói. Nhìn cô bé như thế này khiến người ta muốn bảo vệ.

“Nín ngay” Diệu Anh quát.

“Ách...” Quế Chi nghe thấy vậy, lập tức ngưng khóc, mở to đôi mắt ngập nước nhìn Diệu Anh.

“Cậu làm bằng nước hay sao mà khóc nhiều vậy, đúng là đồ mít ướt” Diệu Anh mắng.

“Ách...mà nè, Chi Nhi chưa thấy Anh Nhi khóc bao giờ” Quế Chi nghi hoặc hỏi

“...” Diệu Anh á khẩu, không biết nên nói gì hơn.

“Hả, sao lại đưa cho mình sợi dây chuyền này” Quế Chi cầm sợi dây, giơ lên trước mặt. Khi nhìn thấy sợi dây chuyền, mắt nhỏ sáng lên “Oaaaaaaa...nó đẹp quá a, Anh Nhi mua ở đâu đó”

“Cái này là do mình làm, đây là nước mắt của mình, mình cho cậu nắm giữ. Còn cái này...nó là nước mắt của cậu, mình giữ. Từ nay về sau, không được hơi tí là khóc, phải cười lên, như vậy mới xinh” Diệu Anh dịu dàng nói

“Được, sau này Chi Nhi luôn cười, không mít ướt nữa. Hi hi” Quế Chi hi hi cười, hớ ra hai cái răng sún

Anh Nhi, cậu nói cậu nắm giữ nước mắt của Chi Nhi mà. Anh Nhi đã hứa ở bên Chi Nhi suốt đời mà. Anh Nhi nói Anh Nhi sợ bị bỏ rơi mà. Tại sao bây giờ người bỏ rơi mình lại là cậu. Tại sao Anh Nhi lại không làm người nắm giữ nước mắt của mình nữa. Anh Nhi, mau trở về nắm mình mít ướt đi. Trở về cùng mình đi. Đừng làm thế với mình mà...

“Cạch...” “Quế Chi, hôm nay...” Bảo Kiệt vừa từ đại sảnh lên phòng. Cậu hôm nay định đưa Quế Chi đi ra ngoài hóng mát. Dù phòng nghỉ của khách sạn có cửa sổ sát đất trong suốt nhưng vẫn phải ra ngoài chứ. Nhưng khi cậu nhìn thấy chiếc giường đơn trống không, trong lòng cậu thất lại. Cậu hốt hoảng chạy vào phòng vệ sinh nhưng cả hai phòng vệ sinh không có bóng dáng nhỏ bé của Quế Chi.

Bảo Kiệt chạy ra khỏi phòng. Đúng lúc này cậu đâm phải một người làm cậu ngã nhào ra. Rồi trên đầu cậu vang lên giọng nói nghi hoặc của ông Đặng “Cậu Kiệt, có chuyện gì vậy?”

“Cô chú, Quế Chi mất tích rồi” Bảo Kiệt đứng dậy lo lắng nói.

“Cái gì, đang yên đang lành con bé nó đi đâu được chứ?” bà Đặng giật mình nói. Phải nói là bà khó khăn lắm mới có được một đứa con. Bà cưng chiều Quế Chi thành quen, cái gì cũng làm theo ý con bé. Nếu bảo bối của bà có chuyện gì, làm sao bà sống được.

“Con không biết, lúc con từ đại sảnh lên thì đã không thấy Quế Chi đâu rồi” Bảo Kiệt nói.

“Được rồi, ở đây nói này nói nọ thì cũng không thấy con bé đâu, bây giờ việc duy nhất chúng ta phải làm là đi tìm nó. Chắc nó chưa đi xa được đâu” ông Đặng nói.

Nghe thấy ông Đặng nói, hai người kia búng tỉnh. Cả ba vội vàng chia nhau ra tìm. Phải nói khu resort này không phải nhỏ. Tất cả nhân viên đi tìm mất ba giờ đồng hồ cũng chưa thấy Quế Chi. Bây giờ là mặt trời đã gần xuống núi, tất cả mọi người ở đại sảnh ảo não, không biết một cô bé chín tuổi như Quế Chi có thể đi đâu được.

Bảo Kiệt vô đầu bứt tóc nghĩ. Cuối cùng, như nghĩ ra gì, cậu ngẩng đầu lên nhìn mọi người nói “Ở đây có nơi nào nhìn được ra Đảo Yến?”

“Bên sườn trái khu resort. Bên đó phong cảnh đẹp nhưng vì có nhiều đá nên tôi không phát triển nơi đó” ông Đặng trả lời

“Cậu Kiệt, tại sao cậu lại hỏi như vậy?” bà Đặng nghi hoặc nói.

“Diệu Anh mất tích ở Đảo Yến, mà hôm nay không có thuyền nào ra đảo tham quan. Con nghĩ Quế Chi sẽ đến nơi nào đó có thể nhìn ra đảo” Bảo Kiệt nói.

“Đúng, vậy mà tôi không nghĩ ra” ông Đặng vỗ đầu một cái nói “còn không đi đến đó nhanh”

Thế là tất cả mọi người đi nhanh ra bên sườn trái khu resort. Đúng như ông Đặng nói, nơi đây quả thật có nhiều đá nhô lên. Nơi đây có lẽ là nơi lý tưởng cho các cặp đôi đến đây chụp ảnh lưu niệm. Ra đến nơi, rơi vào mắt bọn họ là một bóng lưng nhỏ nhắn quen thuộc. Đó không phải là Quế Chi thì còn ai.

Nhìn bóng lưng mảnh mai cô đơn của Quế Chi làm cho tim mọi người nhói lên. Tình bạn giữa Diệu Anh và Quế Chi sâu đậm đến mức độ nào rồi? Có lẽ Quế Chi đã coi Diệu Anh như một phần của chính mình. Cho nên bây giờ, đối mặt với việc Diệu Anh đột ngột biến mất, khiến họ không thể nào tiếp nhận nổi.

Quế Chi không biết mình ra nơi này bằng cách nào và ngồi đây bao lâu. Nhìn mặt trời dần dần lặn xuống, nhỏ lại nhớ đến trong nửa tháng này, mỗi sáng sớm đều bị Diệu Anh kéo ra biển ngắm mặt trời mọc. Mới đầu nhỏ còn cần nhắc nhở dậy sớm thành quen. Vì vậy, có hôm Diệu Anh không cần gọi, nhỏ đã dậy để đi cùng Diệu Anh rồi. Rồi đến chiều tối, khi mặt trời lặn, Diệu Anh lại kéo nhỏ ra biển ngắm mặt trời lặn. Có lúc ngắm nhiều quá, chán nản nhỏ mới cần nhắc nhở với Diệu Anh. Lúc đó Diệu Anh nói thế nào nhỉ. À, Diệu Anh nói “mỗi ngày nếu đã ngắm mặt trời mọc thì phải ngắm mặt trời lặn. Như vậy báo cho chúng ta biết, chúng ta đã sống được thêm một ngày nữa. Đòi người ngăn ngừa lắm đó. Biết đâu ngày mai đột nhiên chúng ta không còn tồn tại trên thế giới này”.

“Đòi người ngăn ngừa lắm đó” Quế Chi lẩm bẩm. Diệu Anh, cậu thật là vô tình. Cậu đi rồi, mình biết làm sao? Để mình quen có cậu, ỷ lại vào cậu. Bây giờ, cậu biến mất như chưa từng tồn tại trên thế giới này.

Giờ chiếc vòng cổ lên, Quế Chi nở nụ cười thê lương. Anh Nhì, tất cả là lỗi của mình. Đáng lẽ mình không nên động vào cái bình hoa đó. Đáng lẽ người rơi xuống biển là mình. Tại sao cậu đột nhiên mở mắt? Tại sao cậu lại đẩy mình ra? Tại sao lại thay thế mình ngã xuống?

Nước mắt mặn chát, thấm ướt khuôn mặt tiền tuy bé nhỏ. Đôi mắt hiện lên nét thê lương, không có tiêu cực. Đôi môi hơi nứt nẻ thành hoang lăm bầm cái gì đó. Đột nhiên, Quế Chi đứng dậy, ngửa mặt lên trời gào lên như để giải tỏa những uất ức tích lũy bao ngày qua.

“Tại sao? Tại sao lại làm vậy với mình? Tại sao lại đẩy mình ra? Con nhỏ đó nhắm vào mình mà. Tại sao lại thay thế mình để nó đẩy xuống?...
AA...”

Tiếng hét của Quế Chi vang đến tận chân trời. Khi mặt trời vừa khuất sau chân trời, một hạt mưa rơi trên đôi má của nhỏ, hoà chung với nước mắt. Rồi một cơn mưa to đổ xuống. Con mưa này, âm u, rơi xuống như nước mắt của ông trời, ông muốn khóc cùng cô bé kia.

Mọi người ở đằng sau, không ai tiến lên. Sáu ngày nay, Quế Chi không chịu khóc ra, không chịu nói dù chỉ là một câu. Mọi người đã rất lo. Nay, thấy nhỏ đã chịu nói, dù là khóc nháo một trận nhưng họ đã thấy yên tâm phần nào. Có lẽ, sau cơn mưa, trời sẽ sáng. Sau cơn mưa này, có thể tâm trạng nhỏ sẽ bình ổn lại, có thể nhỏ sẽ trở lại là cô bé năng động đáng yêu của mọi người nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bắt đầu một cuộc sống mới.

Nước mắt, nước mưa. Hai thứ như hoà vào nhau, từ trên khuôn mặt nhợt nhạt trẻ con của Quế Chi rồi rơi xuống đất. Có lẽ cũng đã rất lâu rồi, rất lâu nhỏ chưa có khóc như vậy. Ngày trước, khi Diệu Anh còn ở bên, nhỏ có Diệu Anh là nơi cho nhỏ ỷ lại, là nơi cho nhỏ dựa vào. Vì vậy, mỗi ngày của Quế Chi là một niềm vui.

Qua thật lâu sau đó, trời mưa nhỏ dần, cùng với đó, tiếng khóc của Quế Chi cũng dừng hẳn. Cả người nhỏ ướt sũng, giờ đôi dây chuyền lên, ánh mắt nhỏ

nhuộm đầy sự thù hận, nhỏ nhìn đôi dây truyền, nhỏ giọng gần từng tiếng “Anh Nhi, Chi Nhi không để cậu thất vọng đâu. Chi Nhi sẽ giúp cậu trả thù. Hôm nay Hà Mỹ nợ mình và cậu một, mai sau, mình sẽ trả cho cậu ta gấp mười, gấp một trăm lần”

Đeo hai sợi dây vào cổ, Quế Chi quay người lại muốn đi về phòng nghỉ. Không quay lại thì thôi, vừa quay lại, nhỏ bị đám người đằng sau hù cho tim suýt rớt ra ngoài. Thật là sợ mà. Nở một nụ cười thật tươi, nhỏ nói “sao mọi người lại ở đây?”

“Bảo bối, con có sao không?” bà Đặng lo lắng, đến bên Quế Chi, sờ lên gò má không biết ướt do nước mắt hay do nước mưa.

“Mami, Chi Nhi không sao đâu, Chi Nhi sẽ không phụ lòng của Anh Nhi đâu” Quế Chi nụ cười càng tươi hơn.

Nụ cười của nhỏ có thể làm cho đám nhân viên khách sạn yên tâm nhưng rơi vào mắt của ông bà Đặng và Bảo Kiệt thì nụ cười đó thật gượng gạo, gượng gạo đến mức bọn họ không muốn nhỏ cười thêm một chút gì. Thà nhỏ cứ khóc nháo hay làm gì đó chứ đừng cười như vậy.

Cùng lúc đó, ở trong một phòng bệnh vip ở Nha Trang, trên chiếc giường trắng toát, có một cô bé đang ngủ. Cô bé đó, không phải là Diệu Anh thì là ai. Trên mặt cô bé xước xước nhiều chỗ. Ở mũi còn có thêm một ống thở ô xi. Trên người cô bé cắm đầy dây dợ. Trên tay cũng đầy vết xước giống như ở mặt. Trong phòng rất yên tĩnh. Chỉ có máy đo nhịp tim là yếu ớt vang lên từng nhịp, báo hiệu người bệnh đang rất yếu. Từ đây cũng đã biết, lần rơi xuống biển này có bao nhiêu nguy hiểm với cô bé.

Trong căn phòng bệnh, có một chiếc ghế sofa màu trắng tinh, một cô bé tầm mười hai tuổi đang nằm ngủ. Có vẻ mấy ngày nay cô bé đã rất mệt mỏi.

Cửa phòng “Cạch” cái, mở ra. Người mở ra là một cô bé mười hai tuổi khác. Nhẹ nhàng đến bên cô gái ở ghế, cầm chiếc chăn mỏng bị rơi ở dưới đất lên đắp cho cô gái. Xong xuôi, cô gái đó đi đến bên giường bệnh, nhìn cô bé đang hôn mê ở trên giường bệnh.

Nhớ lúc cứu cô bé này, đó là năm ngày trước. Mọi năm, mỗi khi hè đến, cha nuôi sẽ đưa cô và Nghi Dung đi du thuyền ở một vùng biển nào đó tầm một tuần. Lần này cũng không có ngoại lệ. Năm hôm trước mới là ngày thứ ba ở trên du thuyền, Nghi Dung đột nhiên phát hiện ra cô bé này đang nổi lênh bênh trên mặt biển. Khi cứu cô bé lên, các vùng mặt và một số nơi trên cơ thể cô bé bị xây xước nhẹ, có thể do đá ngầm gây lên. Nhưng ở sau gáy của cô bé bị một vết thương rất là nặng, làm cô bé mất máu rất nhiều. Khi cứu cô bé lên, hơi thở của cô bé này rất là mong manh.

Cha nuôi khi thấy cô bé, hơi sững sờ một chút, rồi ông bảo thuyền trưởng đưa bọn họ về cảng. Khi đưa về, ông không nói nhiều, trực tiếp ôm cô bé vào chiếc taxi gần đó rồi đến bệnh viện. May mắn là bọn họ đến bệnh viện kịp thời, cô bé đã được kịp thời cứu chữa. Nhưng vì trước khi rơi xuống biển, cô bé bị va đập mạnh ở gáy. Về sau, khi tỉnh dậy, cô bé có bị di chứng gì không thì bác sĩ không biết.

Cha nuôi từ hôm đó đến giờ, khi làm xử lý xong việc qua điện thoại thì ông sẽ ở đây với cô bé này. Cô và Nghi Dung cũng biết cô bé này có thể là người quan trọng của cha nuôi.

Ngọc Diệp và Nghi Dung, vốn là hai đứa trẻ mồ côi. Tưởng là hai người sẽ mãi mãi chỉ là hai đứa trẻ mồ côi. Cho đến một ngày vào năm năm trước, một đôi vợ chồng đến, đưa cô và Nghi Dung đi. Khi lần đầu gặp mặt cha nuôi, lúc đó hai cô chỉ là đứa trẻ tám tuổi. Thấy một người đàn ông ngày ngày chỉ rúc trong một căn phòng ở lầu ba, mà căn phòng này được trang trí theo phong cách của một cô công chúa nhỏ, ôm chiếc ảnh gia đình, nốc từng chai rượu mạnh vào bụng đến khi say thì thôi. Đôi vợ chồng vào nói gì với người đàn ông đó, ông ta chỉ nhìn cô và Nghi Dung. Ánh mắt ông lạnh như băng làm cho Nghi Dung phải trốn sau lưng cô. Rồi bọn họ ở trong căn nhà này cũng được một tháng, ngoài ăn mặc ngủ nghỉ như một cô tiểu thư ra, bọn họ chưa thấy người đàn ông kia nói một lời với hai cô. Rồi cho đến một ngày, hai cô đi học về, nghe thấy tiếng đập phá vang lên trong căn phòng lầu ba đó. Cô và Nghi Dung rón rén lên trên, khung cảnh hai cô thấy khiến họ rất đau lòng.

Người đàn ông, quần áo lộn xộn, léch thếch ôm mặt ngồi bệt xuống. Bên cạnh ông là đồng mảnh chai rượu vỡ. Có lẽ hình ảnh cha nuôi như vậy đã làm cho hai trái tim của hai cô rung động. Không để ý đến mảnh thủy tinh, Ngọc Diệp và Nghi Dung đến, ôm người đàn ông đó vào lòng. Ở trong căn biệt thự này một tháng, hai cô cũng biết căn phòng lầu ba đó là của ai. Đó là phòng của con gái cha nuôi. Vốn căn nhà này luôn ngập tràn trong tiếng cười của tiểu thư nhỏ và phu nhân. Nhưng một năm trước, hai người bị bắt cóc và mất tích. Cha nuôi vì quá đau buồn mà luôn tự trách bản thân mình. Từ đó ông hay ở trong phòng con gái mình, cảm xúc ảnh gia đình, uống rượu.

Có lẽ, lúc con người đau khổ nhất là lúc họ yếu mềm nhất. Chỉ cần một ai đó đưa tay ra, họ sẽ coi đó như cái cọc cứu mạng mà ôm chặt lấy. Cha nuôi cũng không ngoại lệ. Từ sau cái hôm đó, cha nuôi đối xử với hai cô như con gái của mình, dù không được sủng ái như con gái đã mất của ông nhưng đối với hai đứa trẻ mồ côi thế là quá đủ rồi.

Đang trong hồ ức, Ngọc Diệp bị một tiếng “Ùm...” yếu ớt làm bừng tỉnh. Nói thế nào thì hai người được cha nuôi cho học võ nên giác quan của hai cô rất nhạy bén. Ngọc Diệp nhanh tay ấn cái nút chuông trên đầu giường, báo cho bác sĩ.

Nhìn thấy người trên giường đang dần dần mở mắt, nhìn dáo dác xung quanh. Trong mắt của cô bé hiện lên một mảng mơ mơ hồ hồ. Ngọc Diệp dịu dàng nói

“em đã tỉnh rồi, em cảm thấy thế nào?”

“Đây... là đâu?” Diệu Anh yếu ớt nói. Vì mấy ngày chưa có uống nước nên giọng nói của cô bé có phần khàn khàn.

“Đây là bệnh viện” Ngọc Diệp nói.

“Diệp Diệp, cô bé đó tỉnh rồi à?” Nghi Dung giọng buồn ngủ nói.

“Ùm... đã tỉnh rồi” Ngọc Diệp nói

Lúc này, các bác sĩ và y tá đi vào, lịch sự mời hai người ra ngoài chờ. Trong lúc

chờ, bọn họ thấy cha nuôi trở lại. Cha nuôi bọn họ, năm nay là bốn lăm tuổi. Ông mang một nét lạnh nhạt từ trong xương máu. Ánh mắt ông thể hiện phong thái không giận mà uy. Thấy hai cô đứng ngoài chờ, ông không ngạc nhiên gì cả. Trong mắt ông, hai cô thấy có chút thờ phào nhẹ nhõm, có chút vui mừng.

Khi bác sĩ ra ngoài, bác sĩ trưởng nói “cô bé đó đã không sao. Chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là tốt rồi. Nhưng có vẻ cô bé bị mất trí nhớ trong sáu năm gần đây. Cô bé bảo với chúng tôi, cô bé ba tuổi”

“Được rồi, cảm ơn bác sĩ” ông Phan nói.

“Không đây là trách nhiệm của chúng tôi” bác sĩ nói xong bước đi.

Ông Phan mở cửa bước vào. Khi thấy Diệu Anh đang ngồi day nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì. Thấy ông vào, đôi mắt cô bé bỗng dưng ngập ứ nước, không quản mình bây giờ rất là yếu, cô bé nhảy xuống giường muốn chạy đến chỗ ông. Nhưng vì yếu quá nên Diệu Anh đứng không vững. Ông Phan vội vàng đến đỡ Diệu Anh, tránh để cô bé ngã. Bế cô bé lên giường, đắp chăn cho cô bé, giọng nói dịu dàng đầy sủng nịnh “Sao con lại không chú ý thân thể như thế này, con đang rất yếu, nên dưỡng bệnh thật tốt”

“Papa, mau, mau đến cứu mami, mami đang rất đau...hix...mami đang gọi tên papa...hix hix...mấy ông chú đó đều là người xấu...oaoaoaoa...bọn họ nhốt Trâm Anh và mami vào lồng sắt...Trâm Anh sợ lắm...oaoaoaoa...bọn họ còn từng người từng người đè mami ra...hix hix...bọn họ cầm than dí vào mami...mami đang rất đau...đau lắm papa...hix...papa mau cứu mami đi...mau cứu mami đi mà...oaoaoaoaoaoa” Diệu Anh, à không phải gọi là Trâm Anh. Cô bé cầm chặt tay của ông Phan, nước mắt không ngừng rơi, miệng cô bé không ngừng nói. Trong mắt cô bé tràn ngập sự sợ hãi cùng bất lực

“Bình tĩnh đi con gái” ông Phan đau lòng nói. Từng lời nói của con bé như từng mũi kim, vô tình đâm vào trái tim ông. Rất đau. Những lời con bé nói, chính sáu năm trước, ông đã biết. Ông còn được nhận cả ảnh đến mức chi tiết, không chỉ vậy, bọn bắt cóc còn gửi cho ông đoạn video vợ ông bị bọn chúng từng người từng người vấy bẩn. Ông hận bọn chúng, càng hận hơn là chính bản thân mình. Nếu năm đó ông cẩn thận hơn, có lẽ bây giờ, con gái ông đang là một cô bé hạnh phúc nhất trên đời này, vợ ông sẽ không phải vì nhục nhã quá mà tự tử.

Năm đó, lần theo dấu vết của từng cuộc điện thoại, ông tìm ra nơi vợ con ông bị bắt cóc. Nhưng khi đến nơi, điều duy nhất ông thấy là vợ ông bị nhốt trong lồng sắt, con gái ông đã không thấy đâu. Khi cứu vợ mình ra, bà đã bị điên. Đến một tháng sau, vì bị ám ảnh quá nặng nên vợ ông đã nhảy lầu tự tử.

Bây giờ, có lẽ ông trời thương ông, cho ông tình cờ gặp lại được con gái của mình. Nhưng con gái ông lại trong tình trạng rất xấu, hơi thở rất mong manh. Lúc đó, ông rất sợ, sợ phải đối mặt với việc mất đi thêm một người thân của mình nữa.

Cố gắng bình ổn cô bé đang kích động trên giường bệnh. Nhưng cô bé bây giờ đang bị nỗi lo lắng, sợ hãi cùng bất lực bao quanh. Cô bé không nghe theo ông Phan, vừa khóc vừa cầu xin ông mau đến cứu mami của bé.

“Bình tĩnh, con gái, mami của con đã được papa cứu ra” ông Phan nói

“Cứu được rồi sao? vậy mami đâu papa, mami đâu?” Trâm Anh kích động nhìn xung quanh tình hình bóng mami của mình. Nhìn mãi không thấy bà, Trâm Anh quay sang ông Phan, nói “mami có phải đã...không, mami đã đồng ý với Trâm Anh, sẽ kiên nhẫn chờ Trâm Anh tìm cứu viện, mami không có chuyện gì đâu”

Trâm Anh tự trấn an chính mình. Nhưng lời ông Phan lại như một tiếng sét giữa

trời quang làm cô bé đơ người. Ông nói “mami con không còn nữa”

“Không còn?...Đã chết...chết rồi...nói dối...tất cả đều nói dối...pa ma đều nói dối

Trâm Anh. Papa từng nói, nếu gặp nguy hiểm, chỉ cần nhắm mắt lại và đếm đến một nghìn, papa sẽ có mặt và cứu Trâm Anh. Trâm Anh đếm không biết bao nhiêu lần một nghìn sao papa không đến? Mami nói người sẽ đợi Trâm Anh trở lại cứu người, tại sao người lại nuốt lời. Nói dối...tất cả đều nói dối hết...AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Trâm Anh kích động nói, hai tay bịt tai lại hét. Nước mắt mặn chát thấm ướt đôi má tái nhợt của cô bé.

“Trâm Anh, con đừng như vậy, con bình tĩnh lại đi” ông Phan khoé mắt ửng đỏ. Ông cố nén không để cho chính mình khóc.

“Không nghe, Trâm Anh không muốn nghe nữa...không muốn...không muốn...” Trâm Anh bị tai, lắc đầu không muốn ông Phan nói nữa.

“Con gái...”

“Không nghe...không muốn nghe...”

“Trâm Anh...”

“Không muốn...papa đừng nói nữa...”

“TRÂM ANH, MAMI CỦA CON ĐÃ CHẾT RỒI, CHẾT CÁCH ĐÂY SÁU NĂM RỒI” không chịu nổi khi đưa con gái bảo bối của mình như thế này, ông Phan cầm hai vai của Trâm Anh, nói lớn, nước mắt ông không thể nào cầm được nữa, rơi xuống.

Trâm Anh hoàn toàn bị bất ngờ, khuôn mặt cô bé đơ ra, không tin vào những gì mình vừa nghe. Miệng cô bé lắp bắp nói “C...chết...chết sáu năm?”

“Đúng, mami con mất sáu năm trước, con mất tích cũng đã được sáu năm. Con bây giờ không phải ba tuổi mà là chín tuổi rồi” ông Phan úp mặt xuống giường ngăn những giọt nước mắt lại.

Trâm Anh thì hoàn toàn chết lặng. Cô không phải ba tuổi mà đã là chín tuổi. Mami cô đã ra đi sáu năm rồi. Vậy, sáu năm đó, cô ở đâu? Ở cùng ai? Lúc đó, mami vì muốn cứu cô mà giữ chân bọn chúng lại. Vì cô và mami bị nhốt ở một khu nhà hoang ở sa mạc Ai Cập. Khi cô trốn thoát tìm cứu viện, cô đi hết ba ngày ba đêm trong cái sa mạc nóng nực đó. Đến khi cô bị kiệt sức mà ngất đi, cô không biết chuyện gì nữa. Đến khi cô tỉnh dậy, cô thấy mình như đã ngủ một giấc rất dài.

Khi nhìn thấy papa, Trâm Anh còn nghĩ là mình được papa cứu, nhưng khi nghe thấy người nói, cô mất tích sáu năm. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tại sao cô không có một chút kí ức gì về sáu năm đó. Qua một lớp chăn mỏng, Trâm Anh cảm thấy cổ chân mình âm ẩm. Cảm giác đó đã mang cô bé trở lại hiện thực. Nhìn người đàn ông đang úp mặt xuống khóc, trái tim bé nhỏ của cô bé nhói lên một cái. Cô bé có phải rất xấu không? Mami mất, papa cũng đau buồn không kém cô. Tại sao cô lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy? Giơ bàn tay bé nhỏ lên, vuốt vuốt mái tóc điểm vài sợi bạc của ông Phan, Trâm Anh khẽ nói “papa, là Trâm Anh không đúng, papa đừng khóc”

“Trâm Anh của pa...” ông Phan chồm dậy ôm lấy thân hình nhỏ bé của Trâm Anh vào lòng. Là ông vô dụng, ông là một thằng đàn ông vô dụng nhất. Ông vừa hại chết người vợ mà mình yêu nhất, lại vừa gián tiếp huỷ đi tuổi thơ của con gái ông. Ông thật vô dụng, thật đáng chết mà...

Trâm Anh giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng an ủi ông Phan. Quá khứ sáu năm trước, cô bé muốn quên nó đi, làm lại từ đầu, trở lại làm đứa con gái ngoan của papa. Mami, mami cũng muốn Trâm Anh làm vậy đúng không?

Hai người Nghi Dung, Ngọc Diệp nhìn hai cha con ôm nhau, hai người cảm động đến mức nước mắt lưng lè rơi xuống. Cuối cùng, cha nuôi của bọn họ có thể cười rồi. Dù hạnh phúc này vẫn còn khuyết, nhưng cha nuôi không còn mỗi khi đến ngày sinh nhật của mẹ nuôi và Trâm Anh thì nhốt mình trong phòng uống rượu đến mức say mèm nữa. Thật là tốt. Nghi Dung và Ngọc Diệp lẳng lặng ra ngoài, dành không gian lại cho cha con ông Phan.

Có lẽ từ bây giờ, hạnh phúc sẽ mỉm cười với bọn họ.

///// Một tuần sau /////

Khu resort Mặt trời, phòng 499

“Bảo bối, hôm nay con thật sự quay trở về Hà Nội sao? Ở đây thêm mấy ngày đi,

đăng nào thì chưa đến lúc đi học hè mà” bà Đặng lưu luyến nói.

“Mami, một tuần nữa là hết một tháng rồi. Đến ngày đó pama của Diệu Anh sẽ về. Con muốn về sớm để chuẩn bị nói với họ” Quế Chi cầm tay bà Đặng về mặt thoáng buồn rầu khi nhắc đến Diệu Anh. Nhỏ biết, pama Diệu Anh dù không phải pama ruột của Diệu Anh nhưng hai người coi Diệu Anh như bảo bối tâm can của mình. Nếu biết Diệu Anh mất tích, hai người họ có thể đứng vững được không nữa.

“Bảo bối, con thật sự không cần pama đi cùng con?” ông Đặng hỏi

“Pa pa, có Kiệt đi cùng con rồi, hai người lo cái gì nữa?” Quế Chi cười hì hì nói

“Hai cô chú yên tâm, con sẽ hộ tống cô tiểu công chúa này đến nhà an toàn” Bảo Kiệt khẳng định nói.

“Con đi cùng, bọn ta mới không yên tâm” ông Đặng không khách khí nói.

“Tại sao?” Bảo Kiệt không hiểu nói.

“Haha...A Kiệt con đừng để ý, ông già này đang sợ con gái của ông ý chẳng may phải lòng con ý mà” bà Đặng cười nói

“Pama...” Quế Chi ngượng ngùng nói.

“Haha, con gái của mami ngượng ngùng kia” bà Đặng trêu đùa

“Chúng ta đi ra sân bay thôi, không trễ bây giờ” Bảo Kiệt giải vây cho Quế Chi.

“Đừng đi thôi” Quế Chi kéo tay Bảo Kiệt đi xuống đại sảnh.

Ở bệnh viện Hướng Dương

“Chị Diệp, chị Dung, chúng ta sẽ sang Pháp sống sao?” Trâm Anh ngồi trên giường bệnh, ôm gối nghỉ hoặc hỏi. Sau ngày hôm đó, cô bé liền biết hai người này là con nuôi của papa, hơn cô ba tuổi. Mà cô cũng rất quý hai người chị này nên ba người rất quấn quýt lấy nhau. Điều này làm cho ông Phan rất vui mừng.

“Đúng, chúng ta chuyển sang Pháp sống” Nghi Dung nói.

“Tại sao a, ở đây cũng tốt mà” Trâm Anh nghi hoặc hỏi.

“Cha nuôi nói vậy a, bọn chị cũng chịu luôn nha” Ngọc Diệp nhún nhún vai nói.

“Nào, mấy đứa chuẩn bị xong chưa, chúng ta ra sân bay thôi” ông Phan mở cửa vào vui mừng nói.

“Dạ rồi ạ” cả ba đáp trả ông Phan. Trâm Anh chạy về phía ông Phan, cầm tay ông cùng đi. Ngọc Diệp và Nghi Dung thì song song đi đằng sau.

Sân bay Nha Trang.

Ở hàng ghế chờ, Quế Chi đeo tai nghe, bật nhạc sàn lên nghe. Nhỏ như hoà vào điệu nhạc, có khi ai nói xấu ngay bên cạnh nhỏ thì nhỏ cũng không biết đâu. Bảo Kiệt thì đi làm thủ tục mua vé máy bay. Ông bà Đặng thì đi mua chút nước để uống. Phía bên kia của hàng ghế chờ, Trâm Anh dựa vào Ngọc Diệp, đầu đội chiếc mũ lưỡi chai kéo thấp xuống, tai đeo tai nghe, mở nhạc sàn nghe. Còn Ngọc Diệp cùng Nghi Dung thì nghịch điện thoại giết thời gian. Ông Phan đi vào nhà vệ sinh một chút.

Hai người, từng là bạn thân sáu năm. Đến bây giờ, hai người như không quen biết, ngồi quay lưng với nhau. Chỉ cần Quế Chi không nghe nhạc, nhìn ra phía sau nhỏ thì nhỏ sẽ thấy người làm nhỏ khóc hết nước mắt. Nhưng cuộc đời mà. Họ quay lưng với nhau, cùng nghe nhạc, cùng hoà vào điệu nhạc nhưng họ lại không phát hiện sự tồn tại của nhau.

Có lẽ bây giờ, bọn họ sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống của riêng mình, không có sự can thiệp của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mười hai năm sau

Khi ông Phan đi vệ sinh về, Trâm Anh đã ngủ thiếp đi mất rồi. Ông lắc đầu cười. Con gái ông thật là, như vậy mà cũng ngủ được. Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên, tuổi bằng ông Phan, đến cung kính nói “Ông chủ, đã mua được vé”

“Khi nào thì khởi hành?” ông Phan không nhìn người đàn ông kia, chỉ nhìn cô bé đang ngủ gục trên vai Ngọc Diệp.

“Vâng, là chuyến bay lúc ba giờ” Thụ Nhân, người đàn ông đó cung kính đáp.

“Bây giờ hai rưỡi rồi, chúng ta lên máy bay ngồi đi” ông Phan nói xong bước đến bên cạnh Trâm Anh, ra dấu im lặng với Ngọc Diệp và Nghi Dung, cúi người xuống bế Trâm Anh vào lòng. Ông làm rất cẩn thận, tránh làm cho cô bé tỉnh dậy. Rồi ông đi theo Thụ Nhân đến nơi soát vé. Ngọc Diệp và Nghi Dung chạy theo phía sau.

Lúc này Quế Chi đang nghe nhạc. Đột nhiên nhỏ cảm thấy như có thứ gì quan trọng đang rời xa nhỏ. Bỏ tai nghe ra, nhỏ quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không thấy gì hết. Nhỏ tự vỗ vào má mình nói “Haizzzzz...sao lại bị ảo giác chứ”

“Nè cô bé, đang nhìn gì đó? Hay là lâu quá không thấy anh quay lại nên nhớ rồi” Bảo Kiệt trêu chọc nhỏ.

“Ảo tưởng” Quế Chi trừng mắt

“Ê, A Kiệt nhân lúc hai ông bà già này không có ở đây, định bắt cóc con gái chúng tôi hả” bà Đặng khoác tay chồng, cầm túi đựng nước đến.

“Chú với cô lại nghĩ xấu cho con rồi” Bảo Kiệt trả lời bà Đặng, xong quay sang nói với nhỏ: “à, chuyến bay của chúng ta là ba rưỡi nha Quế Chi”

“Vâng...” Quế Chi cười tươi nói. Nhưng thật sự nhỏ không muốn cười một chút nào. Diệu Anh rơi xuống biển đến nay vẫn chưa tìm thấy, lòng nhỏ làm sao có thể vui vẻ được. Chẳng qua nhỏ không muốn nhìn thấy mọi người lo lắng thôi.

Sau cái ngày Quế Chi khóc một trận, nhỏ đã suy nghĩ rất kĩ rồi. Diệu Anh rơi xuống biển, mọi người nói Diệu Anh đã chết. Nhưng sâu trong tim nhỏ, có một điều gì đó làm cho nhỏ cảm nhận được, Diệu Anh vẫn còn sống. Nếu vậy, chắc chắn nhỏ sẽ tìm được Diệu Anh của nhỏ. Nhỏ tin chắc bọn họ sẽ gặp lại nhau thôi.

Anh Nhi bảo bố, mình tin bọn mình sẽ sớm gặp lại thôi. Mình hứa với cậu đó

/////////////////////// Mười hai năm sau///////////////////////

Nước Anh - London

Đêm nay, trời rất đẹp. Ánh trăng yếu ớt chiếu rọi xuống căn biệt thự tối đen làm cho nó càng thêm mờ ảo. Căn biệt thự này rất đồ sộ. Dù căn biệt thự không bật đèn nhưng nhờ ánh trăng yếu ớt, ta có thể nhìn thấy từng tốp bảo vệ đi tuần để bảo đảm an ninh khu biệt thự. Trong các góc khuất, camera đang làm việc hết hiệu suất.

Trong góc khuất của camera, có hai bóng đen đang ẩn nấp. Hai bóng đen đó bịt kín từ trên xuống dưới, chỉ để lộ đôi mắt của mình. Từ đôi mắt của họ, người ta có thể nhận ra họ là con gái.

“Kiyoko gọi Kimiko, Kimiko trả lời” một trong hai cô gái kia nhỏ giọng nói. Giọng của cô trong trẻo như tiếng nước chảy, nghe rất vui tai. Cô ấn vào một nút trên hoa tai rồi nói. Lập tức, một giọng nói tinh nghịch nhưng không kém phần nghiêm túc vang lên bên tai Kiyoko “Kimiko trả lời, báo cáo, tất cả các camera đã ngừng hoạt động, thời gian chúng ta chỉ có mười phút, Kiyoko phải cẩn thận”

“Được, chị giám sát mọi nhất cử nhất động của toà biệt thự, có gì báo cho em” Kiyoko nói xong với Kimiko, quay sang Kyubi nói “Mười phút, hành động”

Dứt lời, hai cô gái linh hoạt, nhanh nhẹn nhảy vào một cái cửa sổ đang mở mà Kyubi nhắm từ trước mà không ai hay biết. Khi vào trong, dựa theo kế hoạch, hai người đi lên phòng ngủ ở lầu ba. Đường đi của bọn họ là rất quen thuộc. Đây là do bọn họ hi sinh thời gian một tháng quý báu để dò xét từng ngõ ngách trong khu biệt thự này trong thân phận người hầu. Thật là, tiền nhiều thì phải bỏ đi nhiều thời gian mà.

Vừa đến lầu ba, từng tiếng ái muội từ trong phòng truyền ra làm cho hai cô gái đỏ hết cả mặt. Kyubi nhìn đồng hồ ở cuối hành lang, khuôn mặt biểu hiện vẻ mặt bất đắc dĩ nói nhỏ “bây giờ đã là mười hai giờ rồi, ông già này vậy mà còn sung ghê, làm hơn ba tiếng mà vẫn chưa đủ. Đúng là ông chùm mà tui có khác...”

“Chỉ một phút phát súng rồi chuồn” Kiyoko lạnh nhạt nói. Nếu không phải mạng lão già này có giá, còn lâu cô mới rời bỏ những ngày thư giãn để nhận nhiệm vụ này. Thật là,...

“Ok! cùng, chị em mình, mỗi người một phát, cộng vào là hai. Bắn xong ta

chuồn” Kyubi nháy mắt nói.

Hai người nhanh chóng rút súng ra, lắp ống giảm thanh vào. Kyubi cầm tay nắm của cửa, ra hiệu sẵn sàng. Khi đã sẵn sàng, cô đột ngột mở cửa làm cho hai người đang bận việc trong phòng giật mình. Không cho họ thời gian suy nghĩ, hai người đồng thời bắn hai phát súng. Đôi nam nữ kia chết mà mắt trợn tròn, vẫn không hiểu vì sao mình chết. Trước khi biến mất khỏi hiện trường, Kyubi lấy ra một cái phi tiêu ở trong cái túi nhỏ đeo ngang hông, gắn vào cửa phòng. Trên cái phi tiêu, khắc hình một con chim Ưng đang tung cánh. Nếu ai nhìn thấy biểu tượng này đều sẽ e sợ. Vì, đó là biểu tượng của Phi Ưng, người mà những ông chùm hắc đạo muốn truy lùng về làm người của mình.

Nha Trang

“Chi, hôm nay về Hà Nội rồi, em có muốn đi chào Diệu Anh rồi mới đi không?” Bảo Kiệt ôm Quế Chi từ đằng sau hỏi. Từ sau cái ngày mà Diệu Anh mất tích, Quế Chi đã về Hà Nội trước một tuần để chuẩn bị nói cho cha mẹ nuôi của Diệu Anh biết chuyện. Hai người biết, đầu tiên rất shock, ba nuôi Diệu Anh thì đỡ hơn một chút nhưng mẹ nuôi Diệu Anh thì nằm liệt giường mất một tháng mới có thể gượng dậy được. Từ đó, hai bọn họ không đi cái gì mà khảo cổ nữa mà ở nhà. Hai người nói, con gái bọn họ sẽ trở về, bọn họ muốn đợi con bé trở lại. Thấm thoát cũng đã mười hai năm rồi. Năm nào, vào đợt hè Quế Chi đều đến Nha Trang, ra sườn trái của khu resort ngồi cả ngày. Năm hè nào cũng vậy. Bảo Kiệt thì lúc nào cũng dành thời gian ngày hè cho Quế Chi.

À, nhắc đến Quế Chi và Bảo Kiệt thì phải nói một chuyện tình làm cho bao cô gái ghen tỵ. Bảo Kiệt ở bên cạnh Quế Chi từ khi cô bé chín tuổi. Mới đầu, hai người chỉ coi nhau như là bạn bè. Nhưng đến năm Quế Chi mười sáu tuổi, đã trở mã thành một thiếu nữ làm nhiều con trai phải điêu đứng. Bảo Kiệt nhìn nhỏ có nhiều ruồi nhận vây quanh, lâu dần, cậu lên con ghen. Đến một ngày đẹp trời, cậu đã rất táo bạo tỏ tình với nhỏ. Hai người làm người yêu đến khi Quế Chi hai mươi một tuổi, cuối cùng cũng đồng ý lời cầu hôn thứ chín của Bảo Kiệt. Hai người cưới nhau đến nay đã được một tháng. Lúc này lại đúng lúc đến thời gian Quế Chi đến Nha Trang. Ở đây một tháng, hôm nay là ngày mà nhỏ phải về Hà Nội. Nhỏ muốn ở lâu nữa nhưng điều kiện không cho phép. Bảo Kiệt là phó giám đốc của một công ty, không thể vì nhỏ mà bỏ bê công ty được. Mà giờ nhỏ cũng là bà chủ của một nhà hàng cũng rất có tiếng.

“Có chứ, em phải chào Anh Nhi rồi mới đi được. Em mà không báo trước với Anh Nhi, chắc chắn bảo bối sẽ giận em đó” Quế Chi một tay để lên bàn tay đang đặt trên bụng nhỏ, một tay để lên hai sợi dây chuyền nhỏ đeo trên cổ. Anh Nhi, thấm thoát đã mười hai năm trôi qua. Thật lâu đúng không? Nhưng mình đã có thể tự lập rồi. Nếu cậu ở đây thì tốt biết bao.

Ngoài biển, từng cánh chim hải âu bay lên rồi xà xuống. Nước biển trong xanh, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi. Từng tia nắng nhỏ bé chiếu xuống dưới bãi biển đông người. Ở bên sườn trái khu resort, Bảo Kiệt dắt tay Quế Chi, từng bước đi ra biển.

Đến hòn đá mà Quế Chi hay ngồi tâm sự với Diệu Anh, nhỏ thả tay Bảo Kiệt ra, dang hai tay ra, dịu dàng nói “Anh Nhi, hôm nay mình về Hà Nội rồi, năm sau mình mới đến đây tiếp được.”

Lúc này, một cơn gió nhẹ nhàng vờn quanh Quế Chi. Cảm nhận được cơn gió, nhỏ nở nụ cười thầm thì “Gió, có phải Anh Nhi cũng đang nhớ tôi đúng không? Tôi cũng nhớ Anh Nhi lắm. Tôi có cảm giác, ngày chúng tôi gặp lại sẽ không xa đâu”

////////// Tôi là dải ngân hà ngăn cách. .ngăn được gì thì ngăn//////////

Tại một căn biệt thự ở London

“Aizzz. . .tại sao lại thua nữa rồi? Dung, cậu không tha cho mình một con đường sống được sao?” Ngọc Diệp nhìn vào chữ GAMES OVER to tướng trên máy tính giận dữ nói.

“Đã chơi thì phải chịu thôi” Nghi Dung tỉnh ngịch nói rồi quay sang phía cô gái đang ngồi trên sofa đọc tiểu thuyết trinh thám nói “đúng không Trâm Anh bé nhỏ”

Trâm Anh vẫn chú tâm vào cuốn tiểu thuyết, không để ý đến Nghi Dung khiến cho cô chu môi lên oán “Trâm Anh, cuốn sách dày cộp kia có gì hay đâu mà em cứ đọc suốt thế, chán ngắt mà”

“Nâng cao IQ” Trâm Anh lạnh nhạt trả lời. Đã mười hai năm trôi qua, từ một cô bé Trâm Anh đã trở nên thành một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người như thế này. Nhưng khuôn mặt của cô không có thay đổi gì nhiều. Vẫn đôi mắt to, vẫn cái mũi thẳng, vẫn đôi môi nhỏ nhắn đầy đặn. Nếu không phải khuôn mặt cô luôn luôn lạnh nhạt, như thể nói với bất cứ ai muốn tới gần “Đừng làm phiền tôi”, thì bây giờ đã có một đoàn tàu đập đổ cửa mà cầu hôn cô rồi.

“Trâm Anh, em thật là không đáng yêu gì hết. Hồi nhỏ em dễ thương lắm mà, vì sao khi bắt đầu học võ bắn súng, em trở nên đáng ghét như vậy?” Nghi Dung oán

“Dung, cậu không để ý gì hết. Trâm Anh của chúng ta mỗi khi đọc sách là coi mọi người bên cạnh nó như không khí luôn. Bây giờ cậu oán với ai hả” Ngọc Diệp vỗ vai Nghi Dung, nhìn về phía người con gái đang ngồi trên sofa chăm chú đọc sách nói.

“Hừ, mấy cuốn sách không thú vị gì hết, đọc phí cả thời gian, thà mình đọc truyện tranh còn hơn. Chẳng hiểu con bé thích mấy cái quyển sách đó ở điểm nào nữa?” Nghi Dung hờn dỗi nói.

“Được rồi, chúng ta chơi tiếp đi” Ngọc Diệp nói rồi cầm điều khiển điện tử lên chơi tiếp. Nghi Dung thấy vậy thì vứt hết mọi chuyện chơi game với Ngọc Diệp.

Còn Trâm Anh, cô đang đọc tiểu thuyết nhưng vẫn để ý đến của hai người chị của mình. Khi nghe thấy câu nói đó của Nghi Dung. Đột nhiên, có một giọng nói trẻ con mang theo nét giận dữ vang lên trong đầu cô “Hừ, mấy cuốn sách lãng xẹt, thà mình đọc truyện tranh còn hơn. Chẳng hiểu Anh Nhi thích mấy cuốn sách đó ở điểm nào chứ?”. Trâm Anh ngồi ngẩn ra. Trong đầu hiện lên hàng loạt câu hỏi. Giọng nói kia là của ai? Anh Nhi là ai? Chủ nhân giọng nói đó với Anh Nhi có quan hệ gì? Mà cô có quan hệ gì với hai người đó?...

Đúng lúc này, một người hầu nữ đi vào, cầm một hộp bưu kiện nói “cô chủ, có

người gửi bưu kiện cho cô”

“A...à, được rồi, cô cứ để đó đi” Trâm Anh giật mình nói.

Cô hầu kia khi để bưu kiện trên bàn rồi quay lại công việc của mình. Còn Trâm Anh, cô nhìn bưu kiện đầy khó hiểu. Cô có đặt cái gì đâu, cũng không có quen ai để gửi đồ. Với lại, căn nhà này, với danh nghĩa của cha cô, không ai biết người sống ở trong này là ai. Lúc các cô ra khỏi nhà, sẽ luôn đi xe ô tô kín. Người làm trong này toàn là người mà cha cô huấn luyện nên từ người hầu đến quản gia ai cũng đều có võ.

Cầm bưu kiện lên, nhìn tên người gửi, cô nụ cười. Cầm máy lên, bấm một dãy số, cô bỏ cuốn tiểu thuyết lên bàn, người ngã ra sau ghế, nhàn nhã đợi đối phương bắt máy. Không để cô đợi lâu, bên kia rất nhanh bắt máy. Truyền đến tai cô là một giọng nói nam không ra nam, nữ không ra nữ nói “Ài da, hôm nay sao hoá đắm vào trái đất hay sao mà thủ lĩnh Phi Ưng gọi điện đến cho tôi vậy?”

“Eric, dạo này cậu có vẻ nhàn dỗi quá ha. Chúng tôi đã nói chúng tôi muốn nghỉ ngơi, một tháng trước cậu gửi bưu kiện cho chúng tôi. Nếu không phải tiền làm việc đó rất nhiều, tôi đã mua một vé bay đến đánh cho cậu một trận. Vậy mà giờ cậu còn gửi thêm bưu kiện cho chúng tôi nữa. Cậu có vẻ đã ngứa da ngứa thịt rồi” Trâm Anh lạnh lùng nói.

“Kiyoko, cậu ở bên đó thật là nhàn nhã nha, để lại một mình tôi ở cái đất nước Pháp xa hoa. Cậu có biết, một ngày có bao nhiêu người muốn thuê các cậu không? Cậu không ở đây khiến cho một thân mảnh mai này của tôi phải xem từng bưu kiện rồi gửi trả cho người ta. Mấy người nghỉ hai năm rồi đó. Hai năm nay tôi mệt mỏi lắm rồi, Kiyoko cậu thật quá đáng” Eric ẻo lả nói

Đúng, Trâm Anh chính là một trong ba cô gái mấy ngày trước đột nhập vào một căn biệt thự ám sát một ông trùm ma túy. Cô cũng chính là thủ lĩnh của Phi Ưng. Sát thủ Phi Ưng, trong Hắc đạo, ai nghe thấy cũng đều e sợ. Họ nghe đồn rằng Phi Ưng là một công tử của ông trùm nào đó, cũng có người nói Phi Ưng là một đứa trẻ mồ côi. . . và rất nhiều rất nhiều. Nhưng bọn họ không ai biết, Phi Ưng thật ra là một nhóm sát thủ gồm bốn người, ba cô gái và một người con trai. Bốn người này, hành tung bất định, không ai tra ra.

“Rồi cậu gửi cho tôi hai cái bưu kiện?” Trâm Anh vẫn lạnh lùng nói

“Kiyoko, tôi nói nè, cậu thật không đáng yêu nha, chẳng đáng yêu giống Kimiko và Kyubi gì cả” Eric chu môi vào điện thoại nói.

“Nói, lần này lại là giết ai?” Trâm Anh giữ nguyên bộ mặt.

“Lần này không có giết ai nha. Có người bỏ ra một số tiền khổng lồ chỉ để các cậu đánh cắp con chip bí mật của một tên doanh nhân. Trong bưu kiện có hết, giờ ra mà đọc. Bye Bye cưng nha” nói xong, Eric vội vàng cúp điện thoại. Đùa à, Trâm Anh chính là hằm bằm tái sinh mà. Thật là sợ a. Thật là, trái

tim bé nhỏ của anh không chịu nổi đâu...

Trâm Anh đang ngăn người nhìn vào màn hình điện thoại đã sớm tối đen, cô đáng sợ vậy sao? Làm gì mà Eric cụp máy như tránh quỷ vậy. Lúc này, một giọng nói kéo cô về thực tại.

“Trâm Anh, Eric nói gì vậy?” Nghi Dung hỏi

“Ách... làm sao chị biết là cậu ta?” Trâm Anh nghi hoặc.

“Thì ngoài cậu ta còn có ai gửi bưu kiện tới đây nữa” Nghi Dung khoanh tay nói.

“Chỉ xem mục tiêu đợt này là gì đi” Trâm Anh cầm bưu kiện ném về phía Nghi Dung. Nghi Dung bắt lấy, mở bọc bưu kiện ra. Bọc bưu kiện phải to bằng cuốn tiểu thuyết trên tay Trâm Anh. Nhưng, Nghi Dung mở nó phải nói là rất là mất kiên nhẫn. Hết bọc này đến bọc khác, tầng tầng lớp lớp. Đến khi chỉ còn một chiếc hộp nhỏ bằng bàn tay thì không biết Nghi Dung đã rửa thầm Eric bao lần. Cái tên nam không ra nam, nữ không phải nữ kia định troll bọn họ à?

Mở chiếc hộp đó ra, Nghi Dung trực tiếp muốn ngất. Trong đó lại có thêm một chiếc hộp nhỏ khác. Nắm chặt tay, trong mắt cô nổi lên lửa giận, gần từng chữ “Eric, để chị đây bắt được cậu, chị sẽ cho cậu đền bar đồng tình là “gay bán hoa” để cậu không không bằng chết. Tốt nhất là cậu đừng để chị thấy cậu”. Người nào đó đang nghiên cứu vũ khí trong phòng, đột nhiên thấy sống lưng lạnh toát. Cậu xoa xoa gáy, lẩm bầm “ạ nhỉ, điều hoà không lạnh, tại sao sống lưng lại lạnh thế nhỉ. Chẳng nhẽ ai đang tính kế mình”

“Cậu mở nốt đi” Ngọc Diệp thúc giục. Thật là tò mò quá, chẳng biết trong đó là gì vậy ta. Nghi Dung nghe thấy Ngọc Diệp nói vậy thì thôi không mắng nữa, cầm hộp mở tiếp. Nhưng... trong chiếc hộp nhỏ đó lại thêm một chiếc hộp nhỏ hơn và kèm với nó là một mẫu giấy. Nghi Dung cảm thấy máu trong cơ thể mình đang không ngừng tăng lên. Nếu mà Eric mà ở trước mặt cô, tin chắc ngày này năm sau là ngày đổ của hắn.

Thấy Nghi Dung đang bốc hỏa, Ngọc Diệp lấy chiếc hộp nhỏ đó ra khỏi chiếc hộp trong tay Nghi Dung, lấy mẫu giấy xuống, đọc to lên “Hi, chắc mấy người đang bốc lửa đúng không? Rất muốn xé Eric này ra thành trăm mảnh đúng không? Vậy xin chia buồn, Eric sẽ mất tích một thời gian. Ha...ha...ha... Bye bye baby. À quên, tư liệu trong chiếc hộp đó đây”. Ngọc Diệp đọc rất truyền cảm, không chỉ vậy cô còn có thêm vài biểu cảm vào đó nữa. Nghi Dung nghe, máu của cô càng sôi hơn. Được, được, E...r...i...c, cậu, đợi, đó!!!

Ngọc Diệp mở chiếc hộp ra, trong hộp là một cái USB nằm im lìm trong đó. Chạy tới lấy chiếc Laptop trên bàn, khởi động máy. Khi máy khởi động xong, cô cắm USB đó vào. Trong đó là một file văn bản. Mở ra đọc một hồi, đến khi nhìn thấy ảnh của một người, cô không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Người này... người này... thật là đẹp trai mà. “Nghi Dung, chúng ta vớ được sói ca rồi” Ngọc Diệp hướng Nghi Dung cao hứng nói.

“Hả, sói ca sao, đâu đâu” Nghi Dung nghe thấy vậy, mắt sáng lên, chạy đến ngồi cạnh Ngọc Diệp xem. Đến khi nhìn thấy ảnh của người đó, Nghi Dung cao hứng nói “có người muốn chúng ta bắt cóc sói ca này cho họ à. Vậy nhận đi, nhận đi”

Vừa nói xong, đầu của Nghi Dung truyền đến một trận đau đớn. Và hung khí chính là quả táo đang ăn dở trên mặt đất kia. Cô nhìn về phía hung thủ đang rất ung dung ngồi gặm quả táo khác, đọc tiểu thuyết, đôi mắt xinh đẹp trừng Trâm Anh “Em làm cái gì vậy?”

“Em bảo chị đọc thông tin đối tượng không phải là ngắm sói ca” Trâm Anh chú tâm vào cuốn sách nói.

“Đọc thì đọc, cần gì phải cầm cả quả táo đó ném chị” Nghi Dung chu môi oán.

“Dung, thôi nào, đọc thôi” Ngọc Diệp xem ngang. Nếu không xem vào hai người này, có khi đến năm sau vẫn không đọc được thông tin về đối tượng mất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Rốt cuộc ký ức sáu năm tôi mất tích là gì? – Gặp lại

“Tên: Trần Bảo Khánh, Quốc tịch: Việt Nam, nghề nghiệp: tổng giám đốc công ty Trần thị, thứ cần điều tra (nếu lấy luôn cũng được): con chip cơ mật, Tiền hoàn thành công việc: 1 tỷ USD, địa điểm giao đồ: công viên abc – Hà Nội. Đó, những điều mà chúng ta cần phải biết đó” Ngọc Diệp nói.

“Ngán thế thôi, sao Eric lại cho vào trong một cái USB kia” Trâm Anh buông cuốn tiểu thuyết xuống, nhìn Nghi Dung và Ngọc Diệp thắc mắc.

“Eric tìm hiểu luôn cho chúng ta về gia cảnh của đối tượng và công ty đối tượng luôn, tiện cho chúng ta hoạt động ý mà” Nghi Dung nói.

“Xời, mỗi một con chip thôi, tại sao phải bỏ ra một số tiền lớn như vậy để thuê chúng ta đi trộm chứ” Trâm Anh nói.

“Trong này Eric có nói, Trần Bảo Khánh này có quan hệ mật thiết với thủ lĩnh nhóm sát thủ K.A” Ngọc Diệp nói.

“K.A, nhóm sát thủ, nghe lạ vậy?” Trâm Anh nói. Nghe cô nói xong, Nghi Dung và Ngọc Diệp nhìn nhau, không biết nên nói cô như thế nào. Nhóm sát thủ ngang hàng với Mafia Ý, Nhật và Nga. Không chỉ vậy còn có quan hệ hữu nghị với ba nhóm Mafia kia. Nổi tiếng đến mức, một đứa trẻ trong hắc đạo cũng biết. Vậy mà cô bé của bọn họ không biết gì cả. Bọn họ nên nói cô quá vô tâm hay là như thế nào?

Nhìn thấy hai người dùng ánh mắt không thể tin được nhìn mình, Trâm Anh khụ một tiếng chuyển đề tài “Được rồi, không để ý đến thứ đó, chúng ta bắt đầu phân công nhiệm vụ. Lần này là tìm và lấy con chip cơ mật. Vậy Diệp, chị tạo thân phận giả, nộp đơn làm thư kí bên người Trần tổng, nhớ nếu cảm thấy có chuyện bất thường thì phải bỏ thân phận đó và đến nơi đó đấy. Còn chị Dung, chị sẽ xâm nhập vào hệ thống máy tính của tổng công ty đó tìm hiểu tình hình”

“Vậy em làm gì?” Nghi Dung thắc mắc.

“Còn em, em sẽ vào nhà của Trần tổng, tìm con chip” Trâm Anh nói.

“Vậy em định vào với thân phận nữ hầu à?” Ngọc Diệp nói.

“Không, nữ hầu rất khó hoạt động, em đã nghĩ ra cách để quang minh chính đại vào nơi đó. Nhưng em cần sự giúp đỡ của hai chị” Trâm Anh nói.

“Không thành vấn đề” Nghi Dung nháy mắt nói.

“Vậy cách của em là gì?” Ngọc Diệp hỏi.

“Cách của em là...” Trâm Anh bắt đầu nói cách của mình ra cho hai người nghe. Một lúc sau, Ngọc Diệp nói “em cũng phải cẩn thận đó. Nếu cảm thấy bọn họ có điều gì không bình thường thì em phải tìm cách trốn ra khỏi nơi đó. Có được không?”

“Được, em đồng ý” Trâm Anh nở nụ cười nói.

“Đây, đây là tất cả tư liệu về gia đình nhà đó, em tham khảo đi” Nghi Dung cầm lap trên tay Ngọc Diệp để vào lòng Trâm Anh.

“Vậy các chị chuẩn bị đi, ngay mai chúng ta bay về Việt Nam” nói xong Trâm Anh ôm laptop lên lầu. Khi bóng dáng của cô biến mất, Ngọc Diệp nhìn Nghi Dung nói “Ê, Dung, hình như năm ngoái cha nuôi về Việt Nam rồi đúng không?”

“Ừ ha, đợt này chúng ta về làm nhiệm vụ, có nên hay không chào hỏi ông một cái nhỉ?” Nghi Dung suy nghĩ hỏi.

“Mình nghĩ là không. Nếu cha nuôi biết chúng ta về, chắc chắn sẽ giữ chúng ta lại cho mà xem. Còn nhớ bốn năm trước chúng ta về Việt Nam làm một nhiệm vụ thu thập tình báo cho FBI về những tên buôn ma túy. Tình cờ lúc đó cha nuôi đang ở Việt Nam. Thế là chúng ta đến thăm người. Cuối cùng thì sao? Chẳng phải là chúng ta bị giữ ở lại đó gần một tháng. Cuối cùng nhiệm vụ này của chúng ta tổn mất năm tháng mới có thể điều tra ra.” Ngọc Diệp nói.

“Đúng a, đợt này, chúng ta không nên đến. Mình còn nhớ khuôn mặt của Trâm Anh lúc đó. Tựa như ai thiếu nợ của nó không bằng” Nghi Dung nói.

“Và cuối cùng, trong khi chúng ta điều tra về chum buôn bán ma túy, con bé tình cờ thấy một tên đàn ông có hình xăm con sói ở cánh tay phải. Thế là tên đó xấu số bị nó bắt cóc, hành hạ đến cha mẹ cũng không nhận ra. Bây giờ nghĩ lại mà sợ” Ngọc Diệp nói xong, ôm tay rừng mình một cái. Nhưng cô vẫn thương Trâm Anh. Chứng kiến những chuyện đó trong khi con bé còn quá nhỏ. Như vậy là quá tàn nhẫn với nó. Nếu là cô, có khi cô không thể nào trụ qua một ngày mất. Vì vậy, cô và Dung rất dung túng cho con bé. Nếu thấy ai xăm hình con sói trên cánh tay phải, hai cô sẽ chuẩn bị đồ cho con bé thoải mái tra tấn. Như vậy, có khi lòng con bé sẽ được nhẹ hơn một chút gì đó.

-----Trên phòng Trâm Anh-----

Căn phòng này, phải nói là chả có một chút nữ tính gì cả. Cả gian phòng sơn màu đen, đồ vật cũng màu đen hết. Nhiều lúc, Nghi Dung và Ngọc Diệp muốn Trâm Anh đổi màu cho phòng và đồ vật trong đó. Hai cô cảm thấy căn phòng như thế này quá u ám, lạnh lẽo. Nhưng dù hai cô có nói, đe dọa như thế nào thì Trâm Anh cũng không chịu thay đổi. Điều này làm cho Nghi Dung và Ngọc Diệp giận dữ một thời gian.

Trâm Anh từ khi lên phòng, cô liền ngồi trên giường đọc tư liệu về gia đình Trần Bảo Khánh. Đọc được một nửa sơ yếu lý lịch của hắn, khoe miệng cô giật giật

“Người như thế này mà lại là gay. Đúng là thế giới này đảo ngược hết rồi. Thật đáng tiếc mà. Nhưng mặt tên này sao lại quen như vậy, mình gặp ở đâu rồi sao?”. Vừa muốn nghĩ lại, đầu của cô chợt đau không thể nào chịu được. Vì vậy, Trâm Anh không nghĩ nữa. Cô không đọc sơ yếu lý lịch của Bảo Khánh nữa mà quay sang đọc về gia đình hắn.

“Oh, gia đình hắn cũng đông vui a”

Trâm Anh đọc đến phần em dâu của Bảo Khánh, vừa nhìn thấy ảnh của nhỏ,

theo phản xạ, người cô cứng lại. Một vài hình ảnh không rõ xuất hiện trong đầu cô làm cho cô đau đến không thể chịu được nữa. Không muốn bị cơn đau đầu hành hạ nữa, cô gấp laptop lại bỏ lên chiếc bàn nhỏ ở đầu giường rồi nằm xuống ngủ. Cô bây giờ chỉ muốn ngủ thôi, không muốn nghĩ đến chuyện gì hết. Một lúc sau, trên giường truyền đến tiếng thở đều đều.

Trong mơ, cô thấy hình ảnh của hai cô bé, hai người rất thân với nhau. Nhưng cô không thể nào nhìn thấy mặt của hai cô bé. Một trong hai người luôn

miệng gọi người kia là Anh Nhi. Cô muốn đi đến gần để nhìn rõ mặt của hai cô bé. Nhưng khi đến gần, hai cô bé đột nhiên biến mất. Trâm Anh giật mình nhìn khắp nơi tìm kiếm hai bóng dáng đó nhưng xung quanh chỉ toàn một màu đen. Một lúc sau, một giọng nói vang lên làm cho cô giật mình “Anh Nhi bảo bố, mau về với mình đi, mình nhớ cậu lắm”

Cô nhìn về phía giọng nói, xuất hiện trước mặt cô là một cô gái mặc một bộ váy màu trắng, quay lưng về phía cô. Cô muốn đến gần cô gái đó, nhưng chân của cô như có cái gì giữ lại, không cho đi. Cô muốn nói nhưng phát hiện mình không thể phát ra âm thanh.

“Anh Nhi, cậu thật xấu, cậu tại sao lại dám quên mình” cô gái đó cất giọng rất thê lương. Trâm Anh nghe thấy, tim cô thất lại. Cô muốn đến an ủi cô gái kia, nói với cô ấy là đừng khóc, khóc là rất xấu. Nhưng mãi cô không cử động được. Trâm Anh cảm thấy mình thật bất lực, không biết làm sao. Rồi đột nhiên cô cảm giác mình như đang rơi, rơi từ trên một vách núi xuống. Trước mặt cô không còn là cô gái kia nữa mà là một cô bé khác, cô bé ngồi ở vách núi. Cô bé đó cô không nhìn rõ mặt, nhưng miệng cô bé lại nói với cô. “Tôi thắng, đồ cô nhi”

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...” Trâm Anh giật mình tỉnh dậy, trên đầu cô không biết từ lúc nào đã thêm một tầng mồ hôi. Nhìn ngoài trời, không biết đã tối từ khi nào. Cô nhìn vào chiếc đồng hồ trên bàn nhỏ ở đầu giường, thì ra bây giờ mới có 00h30’. Vì phòng này cách âm tốt nên tiếng hét của cô không kinh động đến bất cứ ai. Cảm thấy cả người toàn mồ hôi, rất khó chịu. Mà Trâm Anh lại mắc bệnh sạch sẽ. Vì vậy cô đứng dậy, lấy một bộ đồ ngủ khác đi vào nhà tắm.

Dòng nước mát lạnh rơi vào người làm đầu óc cô thanh tỉnh gần như hoàn toàn.

Nhớ lại giấc mơ mình vừa trải qua, cô lại thấy lạ. Anh Nhi là ai? Cô bé và cô gái gọi tên Anh Nhi đó có quan hệ gì? Cô bé ngồi ở vách núi đó là ai? Câu nói của cô bé đó “Tôi thắng, đồ cô nhi” có nghĩa là gì? Chẳng nhẽ đó là khoảng thời gian sáu năm cô đã lãng quên? Anh Nhi đó chẳng nhẽ là gọi cô?

Nghĩ đến đây, đầu của Trâm Anh lại bắt đầu kịch liệt đau. Sau cái lần đầu tiên sang Pháp, Trâm Anh cũng từng mơ thấy giấc mơ tương tự như thế này, và sáng hôm sau, khi cô cố nhớ lại thì đầu của cô kịch liệt đau. Vì vậy từ đó cô không muốn nhớ lại và cũng không mơ cái giấc mơ đó nữa. Tại sao hôm nay cô lại mơ lại? Chẳng nhẽ... cùng em dâu của Trần tổng có liên quan. Vậy thì đợt đi lần này, cô không chỉ làm nhiệm vụ, điều quan trọng nhất là cô phải tìm ra đoạn quá khứ mà cô đã lãng quên.

“Anh Nhi...”

--- -----Khu biệt thự Vinhomes Mỹ Đình-----

Biệt thự, liền kề Vinhomes Mỹ Đình The Botanica là một phần của dự án tổ hợp bất động sản đình đám Vinhomes Gardenia (bao gồm chung cư Vinhomes Arcadia và biệt thự Vinhomes Botanica). Vinhomes Botanica được đầu tư chính thức bởi tập đoàn Vingroup, đây là tập đoàn bất động sản uy tín, tốt nhất Việt Nam năm 2015 (quý khách hàng có thể truy cập vào đây để xem chi tiết về chủ đầu tư Vingroup). Biệt thự Vinhomes Botanica là một dự án vô cùng hấp dẫn dành cho các nhà đầu tư thông thái, mọi yếu tố từ tiến độ, chất lượng dự án và thương hiệu đều được đảm bảo tuyệt đối. Không những thế, với khả năng dẫn đầu thị trường, chắc chắn khi hoàn thành, Biệt thự Botanica Mỹ Đình sẽ đáp ứng những tiêu chuẩn chất lượng quốc tế cùng thiết kế nổi bật, sang trọng mang đậm phong cách châu Âu.

Biệt thự Vinhomes Mỹ Đình The Botanica – “xứ sở thần tiên” đáng sống nhất tại Việt Nam, với 70% là không gian xanh tươi, thoáng mát.

Trong một căn biệt thự ở Vinhomes Mỹ Đình, đang diễn ra một sự việc rất...khùng bố. Một cô gái mang nét đẹp tươi trẻ, đôi mắt to tròn, hàng lông mi dày cong. Đôi môi nhỏ nhắn dễ thương đang cười rất tươi. Dáng người không hề mảnh khảnh. Cô sở hữu dáng người hơi đầy đặn một chút nhưng vẫn thể hiện rõ đường cong trên cơ thể cô. Nhìn cô, ai cũng đều muốn thân cận. Cô gái đó chính là Quế Chi.

Nhỏ với Bảo Kiệt mới cưới nhau một tháng thì đi Nha Trang một tháng. Bây giờ về, nhỏ đang ôm hết tất cả những người làm, từ quản gia đến nữ hầu, ai cũng

ôm một cái. Nhỏ không hề để ý đến bên cạnh mình còn có một thùng giám to đã đổ từ khi nào. Quản gia và đám nữ hầu mong mần chào hỏi của nhị thiếu phu nhân nhanh chóng kết thúc để rời khỏi hiện trường. Bọn họ sắp bị ngập trong biển giám của nhị thiếu gia rồi. Quế Chi ôm mọi người xong, nhìn ngó xung quanh, nghi ngờ hỏi quản gia “Chú Minh, sao không thấy anh Khánh đâu? Chú đừng nói với Chi Nhi là anh đang ở Trần Thị nhà”

“Nhị thiếu phu nhân, thiếu gia đang ở Trần thị, một tuần rồi cậu ấy chưa có về nhà” Quản gia Minh cung kính nói.

“CÁI GÌ, một tuần chưa có về nhà? Vậy anh ấy ăn gì? Ngủ ở đâu? Tắm ở đâu? Quần áo đâu mà thay?” Quế Chi tuôn ra một tràng.

“Chi Nhi, anh hai của anh không còn là trẻ con lên ba, năm nay cũng đã hai mươi tám tuổi. Người em cần quan tâm là chồng của em chứ không phải anh chồng em” Bảo Kiệt ghen nói.

“A Kiệt, anh hai của anh, năm nay cũng đã hai mươi tám rồi mà vẫn không có một mảnh tình vắt vai. Rốt cuộc anh ý bao giờ mới tìm đối tượng và kết hôn đây” Quế Chi chồng hông nói.

“Nhưng như vậy em cũng không cần quan tâm thái quá như vậy. Em làm như em là vợ của anh hai của anh vậy” Bảo Kiệt nói.

“A...A Kiệt của em ghen này, thật là đáng yêu a, đáng yêu quá a” Quế Chi véo véo má của Bảo Kiệt. “Em yêu A Kiệt nhất a, là thứ hai trong trái tim em. Hi hi”

“Vị trí thứ hai thôi sao?” Bảo Kiệt hờn dỗi nói.

“A Kiệt, anh thật là dễ thương mà” Quế Chi vui vào trong ngực Bảo Kiệt, cười nói. Cuộc sống của nhỏ bây giờ rất là hạnh phúc. Nhưng vẫn thiếu đi một phần. Anh Nhi bảo bố, cậu mau về nhanh nha, chỉ cần cậu về, mọi thứ sẽ coi như là hoàn hảo.

////////// Ta là dải ngân hà ngăn cách cuộc truy tìm kí ức bất

đầu//////////

“Cốc...cốc...cốc” ba tiếng gõ cửa theo quy luật vang lên. Sau đó một giọng nói lạnh lùng mang đậm nét nam tính vang lên “Vào đi”

Bước vào là một chàng trai tuổi khoảng hai mươi chín, ba mươi. Cậu đeo một đôi kính cận cùng kính đi đến trước bàn của chàng trai đang cúi mặt chăm chú làm việc kia, nói “Tổng giám đốc, phó giám đốc gọi điện đến, ngài muốn Tổng giám đốc đi về nhà ăn tối với họ”

“Nói lại với nó là tôi không rảnh, nếu rảnh thì nó nên bắt đầu trở lại công ty làm việc đi” Bảo Khánh vẫn không ngẩng đầu lên, nói. Bây giờ, hắn không còn là cậu thanh niên ngày trước nữa. Khuôn mặt đã trở mặ, đẹp đến nỗi bao nhiêu cô gái nguyện dâng hiến trái tim của mình cho hắn. Đôi mắt thể hiện lên một cái phong thái không giận mà uy. Hai hàng lông mày luôn luôn nhíu lại về cau có. Sống mũi thẳng. Đôi môi mỏng không bao giờ cười lên cả, nếu có cười thì chỉ là cái nhếch mép lên thôi.

“Tổng giám đốc, phó tổng đã về được hai ngày rồi, ngài cũng đã ở công ty tròn mười ngày. Tôi khuyên ngài hôm nay nên về nghỉ ngơi thật tốt. Công việc có thể để ngày mai làm tiếp” chàng trai đó khuyên. Đã mười ngày rồi, mười ngày cậu phải ăn ngủ trên cái ghế làm việc. Tổng giám đốc muốn tăng ca chứ bọn họ không có muốn tăng ca. Tại sao bắt bọn họ ở lại tăng ca cùng. Thật là khổ mả.

“Thiện Tâm, tôi thấy cậu có vẻ rảnh dỗi nhỉ. Vậy thì...” Hai tay Bảo Khánh đan vào nhau để trên bàn làm việc, lạnh lùng nhìn Thiện tâm nói. Nhưng anh chưa kịp nói hết thì đã bị Thiện Tâm cắt ngang “Tổng giám đốc, tôi nhiều việc lắm, mong ngài tha cho kẻ bần hàn này”

“Vậy còn không mau đi làm” Bảo Khánh nói.

“Dạ” Thiện Tâm cúi người một cái rồi chạy nhanh ra ngoài. Nhưng khi chưa kịp đóng cửa phòng lại, cậu nghe thấy Bảo Khánh nói một câu “Khoan đã, chuẩn bị xe, tôi muốn về nhà, tiện thông báo cho toàn công ty, tan làm”

Hà Nội về đêm vừa đẹp lại vừa đông vui. Nhưng có người lại không biết thưởng thức. Trong một con RMH (Renault Megane Hatchback) Bảo Khánh vẫn chăm chú làm việc trên laptop. Đột nhiên, xe phanh gấp làm cho hắn suýt nữa làm rơi laptop. Lạnh lùng nhìn lên Thiện Tâm ở vị trí lái, không vui hỏi “Chuyện gì?”

“Tổng giám đốc, hình như có người bị ngất ở trước xe của chúng ta, để tôi xuống xem” nói rồi, Thiện Tâm tháo dây an toàn, đi ra đứng trước xe. Vì là có người ngất nên tinh thần bất nháo của mọi người trời dậy, ai cũng xúm vào xem sao. Thiện Tâm phải mất rất nhiều công sức mới có thể chen vào trong được. Nhìn thấy người bị ngất, người Thiện Tâm sửng sồ. Đó...đó không phải là...sao người nằm kia lại có khuôn mặt giống y hệt hình ảnh cô bé trong phòng làm việc của Tổng giám đốc vậy? Thật giống mả. Nhưng cô gái kia, cả người không có chỗ nào là lành, quần áo dính đầy máu. Chắc hẳn cô gái đó vừa bị tra tấn rất là dã man.

Không nghĩ nhiều nữa, cậu quay về xe, chạy sang cửa sau cùng kính nói với Bảo Khánh “Tổng giám đốc, có người này ngài phải xem”

“Ài?” Bảo Khánh ánh mắt không rời khỏi laptop lạnh lùng nói.

“Người bị ngất trước xe chúng ta, cô gái đó...” Thiện Tâm chưa nói hết thì đã bị Bảo Khánh cắt ngang “Sao? cô ta cần tiền? vậy thì cho cô ta. Thứ gì chứ tiền tôi không thiếu. Còn nếu cô ta muốn leo lên giường tôi, nói với cô ta một câu, tôi không có hứng thú với phụ nữ”

“Tổng giám đốc, không phải vậy, cô gái đó bây giờ chưa có tỉnh. Điều tôi muốn nói, ngài tự đi xem thì sẽ biết được đáp án” Thiện Tâm cung kính nói.

“Được rồi. Nhưng nếu đáp án không khiến tôi hài lòng, cậu chuẩn bị đi K.A mà nhận hình phạt” Bảo Khánh để laptop sang một bên, tao nhã bước ra khỏi xe.

Khi nhìn thấy một đoàn người vây trước xe hắn, hai hàng lông mày hắn nhíu chặt lại. Hắn không thích nơi đông người. Nhưng vì đáp án mà hắn muốn biết, hắn chấp nhận chen vào.

Khi Bảo Khánh chen vào được, trên mặt hắn đã đen thui hết lại. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của cô gái nằm trước xe của hắn, cả người Bảo Khánh gần như hoá đá. Khuôn mặt đó, khuôn mặt làm hắn tưởng nhớ bao năm, khuôn mặt luôn hiện hữu trong giấc mơ của hắn. Dù khuôn mặt này đã trưởng thành nhưng không khác mười hai năm trước là bao. Nhưng điều làm Bảo Khánh cảm thấy tim như bị ai bóp là trên người cô gái kia toàn là máu và những vết thương lớn nhỏ.

Nhanh chóng chạy đến, Bảo Khánh bế bổng cô gái đó lên, chạy về cửa xe của mình. Nhưng người bất nháo ở đó thấy hắn bế cô gái đó lên thì tự động tránh đường cho hắn đi. Thiện Tâm đang dựa vào xe chờ Bảo Khánh quay lại. Đến khi hắn quay lại, anh ấy đang bế cô gái đó thì cậu không ngạc nhiên là mấy. Mở cửa cho Bảo Khánh, đợi Bảo Khánh vào thì đóng cửa, lên vị trí ghế lái rất tự động chạy đến bệnh viện Minh Quân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đừng bỏ Anh Nhi – Anh Nhi, là cậu sao?

Bệnh viện Minh Quân là bệnh viện nổi tiếng nhất nhì trong nước với đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp và nhiệt tình, máy móc tiên tiến và không gian thoải mái làm người bệnh ở đây sẽ cảm giác như ở nhà. Bệnh viện mới được thành lập năm năm đã có thể đứng nhất nhì trong nước như vậy, có thể nói viện trưởng ở đây tài năng như thế nào.

Trong phòng bệnh 208 – phòng VIP

Vì phòng VIP nên căn phòng này được bày biện như một gian nhà trọ, có tivi, có tủ lạnh, có tủ quần áo, có nhà vệ sinh, có ghế, sofa,... Trên chiếc giường đơn, trên đó có một cô gái đang nằm ngủ. Trên người cô mặc một bộ quần áo bệnh nhân cộc tay, chiếc chăn mỏng đắp ngang bụng. Trên người cô băng bó chằng chịt, trên đầu của cô cũng không ngoại lệ, cũng có một dải băng y tế quấn ngang đầu. Cô gái đang ngủ nhưng đôi mày của cô không hề thả lỏng chút nào, chứng tỏ cô đang mơ một cơn ác mộng rất đáng sợ.

Trên chiếc ghế sofa có một người đang chăm chú vào máy laptop làm việc nhưng thỉnh thoảng người đó cũng ngước lên nhìn người trên giường như thế nào. Bỗng cánh cửa phòng bệnh mở ra, một người khác tiến vào. Cậu cung kính đến trước mặt người ở ghế sofa cung kính nói “tổng giám đốc, phó tổng gọi tới hỏi khi nào ngài về nhà?”

“Bảo nó ăn cơm trước đi” vâng, người đó chính là Bảo Khánh.

“Phó tổng phu nhân đang làm ấm lên vì ngài không về ăn cơm” Thiện Tâm nói

“Kệ cô ấy đi” Bảo Khánh không để ý nói

“Vậy...” Thiện Tâm đang định nói gì đó thì bị tiếng nói thì thào của người trên giường cắt ngang. “Anh Nhi... Anh Nhi là ai... là ai...”

Bảo Khánh đặt laptop sang một bên, đứng lên bước đến giường bệnh của cô gái nhìn cô. Thấy lúc cô ngủ cũng không được yên, cứ luôn miệng nói mớ. Sở dĩ Bảo Khánh đưa cô gái này vào bệnh viện là vì cô có khuôn mặt giống Diệu Anh đến chín phần. Nhưng hắn không hiểu, Anh Nhi không phải là tên gọi thân mật mà Chi gọi Diệu Anh sao? Tại sao cô gái này lại nhắc đến cái tên đó? Chẳng nhẽ cô gái này thật sự là Diệu Anh? Nhưng tại sao, mười hai năm trước hắn không tra ra tung tích của cô? Thật là lạ mà.

Thiện Tâm thấy không còn việc của mình thì yên lặng ra khỏi phòng. Khi Bảo Khánh đang chìm trong suy nghĩ của mình thì một tiếng hét kéo hắn ra khỏi suy nghĩ. Người con gái trên giường, đôi mắt mở to đầy sợ hãi, tay cô nắm chặt lấy chiếc chăn mỏng trên người. Bảo Khánh thấy cô gái tỉnh dậy thì bấm một cái nút đầu giường bệnh rồi nhìn cô gái, giọng điệu mềm mỏng mà chính hắn cũng không phát hiện ra “Cô tỉnh rồi, cảm thấy sao?”

Cô gái khi vừa tỉnh, đang chìm trong ác mộng kinh hoàng thì nghe thấy có giọng nói truyền đến, giọng nói này lại tạo cho cô một cảm giác muốn ý lại chủ nhân của nó. Cô nhìn lên, đôi mắt như một đóa trẻ trong sáng, nghi hoặc nói “Anh là ai?”

“Tôi là Khánh, cô là ai, tại sao người cô lại đầy vết thương như vậy?” Bảo Khánh ân cần hỏi

“Tôi là... tôi là ai... tôi là ai... tại sao tôi không nhớ... tôi là ai...” Cô gái đột nhiên mất bình tĩnh, ôm đầu kêu.

Bảo Khánh thấy vậy, giữ hai tay cô gái lại, nói “Cô bình tĩnh lại đi”

“Tôi là ai... tôi là ai...” cô gái như không nghe thấy Bảo Khánh nói, vẫn trong trạng thái hoảng hốt như cũ. Đúng lúc này có hai người một bác sĩ một y tá đẩy cửa bước vào. Thấy cô gái trên giường mất bình tĩnh, hai người vội vàng bước đến một người giữ cô gái còn một người mời Bảo Khánh ra ngoài.

Đến khi phòng bệnh chỉ còn ba người, cô gái vốn dĩ đang trong trạng thái kinh hoàng trên giường thì bây giờ đang ngồi dựa người vào giường, hai tay ôm trước ngực, khuôn mặt trầm xuống và có dấu hiệu sắp nổi bão. “Nghị Dung, Ngọc Diệp, hai chị càng ngày càng to gan đó, dám đánh ngất cả em. Các chị đang ngại da mình dày à, vậy để em lột bớt đi cho hai người thoải mái chút nha”

Nghị Dung và Ngọc Diệp nghe vậy, sau gáy lông tơ dựng đứng cả lên. Ngọc Diệp bỏ khẩu trang y tế ra, nở một nụ cười lấy lòng “không phải em nói vụ này cần bọn chị cung cấp thuốc mê, xong là tạo những vết thương cho em sao. Bọn chị đây là bắt đắc dĩ”

“Bắt đắc dĩ, thế có cần lúc sáng sớm, em từ nhà vệ sinh ra chưa kịp làm gì thì hai người xông ra, một người giữ em còn một người cầm gậy đánh em. Hai người to gan thật” Trâm Anh lớn tiếng nói.

“Trâm Anh, chị có một câu nói muốn nói với em, đây, không có cách âm, nếu em muốn chưa hành động đã bị tóm thì em cứ lớn tiếng tiếp” Nghị Dung bình thản nói. Phòng này có cách âm nhưng hai người bọn cô không muốn đi sang phía tai mũi họng nên chỉ có thể nói dõng con bé như vậy. Thoát thân là chính.

“Thôi không nói về vấn đề này, trong thời gian ngắn chúng ta không thể gặp nhau, chị đã trúng tuyển làm thư kí của trợ lý tổng giám đốc rồi. Em vào nhà tên đó phải cẩn thận đó” Ngọc Diệp nói.

“Được rồi, hai người ra đi” Trâm Anh phát phát tay nói.

“Ừm bọn chị đi đây” Nghi Dung nói xong, cùng Ngọc Diệp đeo khẩu trang đi ra khỏi phòng bệnh. Khi vừa ra ngoài, hai người bị hấp dẫn bởi người đàn ông đứng bên cửa sổ trầm ngâm. Hai người vốn dĩ có một trăm ngàn ‘cái đẹp luôn luôn để ngắm’. Vì vậy cứ thấy cái đẹp hai người sẽ ngắm luôn.

Bảo Khánh đang nhìn bầu trời đêm suy tư, cảm giác có hai ánh mắt đang nhìn hắn, không phải si mê mà là thương thức một đồ vật vậy. Điều này làm hắn không thích một chút nào. Lạnh lùng xoay người lại nhìn hai người kia, hắn nói

“Cô gái đó sao rồi?”

“A, Trần tổng, cô gái đó là gì của ngài vậy” Ngọc Diệp thể hiện mình là bác sĩ chuyên nghiệp, nghiêm túc hỏi.

“Tôi tình... là hôn phu của cô ấy” Bảo Khánh giật mình vì câu nói của mình. Hắn không biết vì sao mình lại nói như vậy.

“À, ra là vậy. Vậy ngài nên chuẩn bị tâm lý, hôn thê của ngài bị chứng mất trí nhớ tạm thời do vết thương trên đầu. Có thể hôm sau cô ấy sẽ nhớ nhưng có thể cả đời cô ấy cũng không nhớ ra được. Vì vậy, nếu ngài muốn cô ấy nhớ lại thì hay đưa cô ấy đến những nơi có kỉ niệm của hai người hoặc những nơi quen thuộc với cô ấy. Như vậy cô ấy sẽ nhanh nhớ lại hơn. Và thêm nữa, cô gái đó hôm nay có thể xuất viện rồi” Ngọc Diệp nói dối không một chút đồ mật. Nghi Dung phải âm thầm gợn ngón tay cái lên tán thưởng cô. Còn Trâm Anh trực tiếp hoá đá tại giường. Cô có một vị hôn phu từ khi nào vậy? Trần tổng bị bệnh hay sao vậy, đột nhiên nhận người vừa mới quen biết là hôn thê? Hay đây là cách hắn cứu người?

“Được rồi, tôi biết rồi” Bảo Khánh nói rồi đi vào trong phòng. Nghi Dung và Ngọc Diệp không một chút chần chờ, đi về phía thang máy. Bọn họ hết đất diễn rồi, bây giờ kế hoạch có thành công hay không thì phải dựa vào Trâm Anh bé nhỏ của bọn họ rồi.

Bảo Khánh vào phòng, thấy Trâm Anh dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, hắn biết lời nói của mình bị cô gái này nghe hết rồi nên giả bộ ho khụ để che đi cảm giác bối rối của mình. Bước đến bên giường bệnh, ngồi lên chiếc ghế gần đó, hắn nói “cô bị mất trí nhớ, tôi sẽ thuê cho cô một căn nhà, cô sẽ ở đó đến khi trí nhớ cô hồi phục”

“Khánh, không phải anh nói em là vị hôn thê của anh, tại sao anh lại bỏ em?” Trâm Anh hướng đôi mắt đáng thương nhìn Bảo Khánh.

“Cô không phải vị hôn thê của tôi” Bảo Khánh nói.

“Khánh, có phải em làm gì sai không? Nên anh không cần em nữa” Trâm Anh hai tay nắm chặt lấy nhau, cúi đầu xuống buồn tui nói.

“Tôi đã nói là cô không phải là hôn thê của tôi” Bảo Khánh lạnh lùng đứng lên bước đi. Nhưng chưa kịp đi, áo của hắn bị một cánh tay mảnh khảnh, quần đây bằng giữ lấy. Trâm Anh thấy người này lạnh lùng như vậy, đành giờ chiều cuối cùng. Nếu chiều này không được, cô chỉ có rút khỏi Hắc Bang mà về nhà trông ruộng thôi.

“Đừng đi, đừng bỏ Anh Nhi đi mà”

Câu nói của cô làm cho Bảo Khánh khựng lại. Cô gái đó nói gì? Anh Nhi? Diệu Anh? Không thể nào, Diệu Anh đã chết rồi.

--- ---Khu biệt thự Vinhomes Mĩ Đình--- --- ---

Chiếc xe RMH (Renault Megane Hatchback) chậm rãi đỗ xe vào một căn biệt thự sang trọng. Thiện Tâm bước xuống xe, đi ra cửa sau mở cửa. Bảo Khánh bước ra, rồi cúi nửa người vào trong xe. Khi ra ngoài, trên tay hắn là một cô gái đang yên giấc. Bảo Khánh không để ý đến Thiện Tâm, đi vào nhà. Thiện Tâm thấy công việc hôm nay của mình đã xong thì lái xe đi đến căn biệt thự kế bên. Một tuần rồi, toàn tăng ca, cậu rất nhớ chiếc giường thân yêu a.

Bảo Khánh bế Trâm Anh vào nhà. Lúc này, cũng đã mười một giờ rưỡi rồi, nhưng căn nhà vẫn sáng đèn. Quản gia và người hầu, kẻ bung nước, người cầm quạt nhắm hạ hoả cho người đang ngồi ở chiếc ghế salon. Bảo Khánh thì đang làm những động tác rất mất hình tượng để làm vui lòng người vợ của mình. Quế Chi bây giờ rất rất giận, anh chồng của nhỏ cho nhỏ leo cầu mất hai tiếng đồng hồ, bụng nhỏ đói meo ra nhưng vẫn gắng đợi Bảo Khánh về để ăn bữa cơm gia đình. Bà người cũng lâu rồi chưa ăn cơm cùng nhau. Thư kí của anh chồng nhỏ nói là anh sẽ về ăn cơm. Nhưng kết quả ra sao? Đợi mãi không thấy, nhỏ bảo A Kiệt gọi cho Bảo Khánh và nhận được một câu nói làm nhỏ sôi cả máu và muốn giết người của Thiện Tâm “Tổng giám đốc đi ăn cơm với khách hàng”. Trần thị nhân viên chết hết hay sao mà phải cần đích thân Boss ra mặt. Thật là, nếu không phải Bảo Khánh là anh chồng của nhỏ cũng là người lớn lên cùng nhỏ thì còn lâu nhỏ mới quan tâm. Hừ.

Quản gia và người hầu thấy Bảo Khánh vào, tất cả mọi người mắt sáng lên như nhìn thấy vàng. Cứu tinh của bọn họ đến rồi. Bọn họ bị hành mất ba tiếng, sắp không chịu nổi rồi. Nhị thiếu phu nhân của bọn họ lúc bình thường rất là tốt, luôn chọc làm người ta yêu mến. Nhưng lúc tức lên, nhị thiếu phu nhân như một con cọp mẹ vậy, làm bọn họ sợ. Ngay cả Nhị thiếu gia cũng sợ hoảng chi là bọn họ.

“Mừng đại thiếu gia trở lại” tất cả mọi người đồng thanh nói. Âm thanh cũng không phải nhỏ nên làm cho Trâm Anh tỉnh giấc. Thật là, chắc biết Diệp làm gì cô mà hôm nay ngồi trong xe một tý cô đã ngủ rồi. Bình thường cô không hề như vậy.

Bảo Khánh thấy cô gái nhỏ trong lòng vì tiếng ồn mà thức giấc, đôi mắt lạnh lùng nhìn đám quản gia và người hầu. Mấy người đó biết mình chọc thiếu gia giận, tự giác ngậm miệng lại, cố gắng làm cho mình thật là mờ nhạt, tốt nhất là không tồn tại luôn.

Bảo Kiệt thì khi biết anh trai mình về, giật mình đứng thẳng người, ho khụ khụ che đi cái mắt tự nhiên của mình. Còn Quế Chi, nhỏ trèo qua ghế salon, chạy đến trước mặt Bảo Khánh, khuôn mặt đáng yêu hiện lên vẻ tức giận, hai tay chống hông lên tiếng chỉ trích “Anh Khánh, nếu anh không muốn về ăn cơm cùng em với A Kiệt thì anh cũng phải báo trước chứ. Anh có biết em và A Kiệt chờ bao lâu không? Anh thật chọc em tức chết mà”

Trâm Anh vẫn còn buồn ngủ, úp mặt dụi dụi vào ngực Bảo Khánh như một con mèo con, chọc cho đầy lòng Bảo Khánh mềm mại ra. Bảo Khánh không kiên nhẫn nhìn Quế Chi nói “Phiền”

“Cái gì, anh nói em phiền. A Kiệt ơi, anh trai anh mắng em phiền, anh trai anh không nói đạo lý” Quế Chi thấy Bảo Kiệt đến gần thì chui vào lòng cậu lên án. Hừ, từ ‘phiền’ chỉ riêng một mình Anh Nhi mới được nói với nhỏ. Ai nói, nhỏ cho người đó đẹp mặt.

“Im” Bảo Khánh không kiên nhẫn nói. Hắn cảm giác cô gái nhỏ trong ngực đang rất không thoải mái với tiếng ồn.

“Anh hai, cô gái trong ngực anh là ai vậy?” Bảo Kiệt phát hiện ra một người khác trong ngực Bảo Khánh nên lên tiếng hỏi. Ai chả biết, anh trai cậu không gần nữ sắc. Nay lại có một cô gái trong ngực anh, cậu vừa thấy lạ lại vừa mừng. Nhưng trên người cô gái đó mặc đồng phục bệnh nhân. Chẳng nhẽ Bảo Khánh vừa từ bệnh viện trở về? Rốt cuộc đã xảy ra việc gì?

Quế Chi lúc này mới phát hiện có một người khác ở đây, ngẩng đầu lên nhìn. Nhưng vì Trâm Anh úp mặt vào ngực Bảo Khánh nên nhỏ không thấy mặt cô. Thấy Bảo Khánh che chở cho cô, khuôn mặt của nhỏ hiện lên vẻ gian manh “Á à... thì ra là cô người đẹp đang ngủ. Trần tổng sẽ không so đo với em vì em làm ồn chứ. Ế, tại sao trên cánh tay của cô gái này cuốn đầy băng thế này, với cả bộ đồng phục bệnh nhân này là sao? Khánh, anh vừa đi cướp bệnh nhân à?”

“Phiền” Bảo Khánh lạnh lùng nói.

“Ế, em nói lại với anh, người được quyền nói em ‘phiền’ chỉ có Anh Nhi, anh không được nói” Quế Chi như con nhím xù gai lên để bảo vệ chủ quyền.

Bảo Khánh thấy vậy, lạnh lùng phun ra hai chữ “lắm chuyện” rồi đi đến phía ghế salong, đặt Trâm Anh ngồi xuống đó. Hắn biết cô đã tỉnh rồi. Lúc đi, hắn không quên dặn quản gia dọn căn phòng cạnh hắn cho Trâm Anh ở đó.

Quế Chi thấy Bảo Khánh lạnh lùng như vậy thì tui thân ôm lấy chồng của mình lên án “A Kiệt, anh Khánh sao không thể đáng yêu như anh, thật là đáng ghét mà. Giọng nói thì lạnh như lá băng, làm cho em cóng hết rui. Hồi trước anh ý có như vậy đâu?”

“Được rồi, Chi, em thông cảm cho anh hai, anh ý phải gánh vác cả gia tài của papa nên tính cách anh ý mới như vậy” Bảo Kiệt vỗ vỗ lưng an ủi vợ.

Quế Chi đang tui thân chui trong lòng Bảo Kiệt thì bị một giọng nói làm cho cả người nhỏ cứng lại. Trâm Anh khi ngồi xuống ghế, nhìn người đàn ông ngồi dựa lưng vào salong bên cạnh mình, lấy dáng vẻ ngây thơ như đứa trẻ, nhìn dáo dác xung quanh rồi hỏi Bảo Khánh “Khánh, đây là đâu?”. Giọng nói dù ngây thơ nhưng vẫn còn chứa một chút lạnh lùng trong đó. Có thể là thói quen rồi nên cô không thể nào bỏ được.

“Đây là nhà tôi, em sẽ ở đây đến khi em nhớ ra mình là ai” Bảo Khánh nhắm mắt nói, trong lòng bổ sung thêm ‘và để tôi tiện điều tra, em là ai?’

Quế Chi khi nghe thấy giọng nói đó, sững người một chút, nhỏ rời khỏi ngực của Bảo Kiệt, khó nhọc bước từng bước hướng về chủ nhân giọng nói đó. Đến khi nhỏ đã đứng trước mặt của Trâm Anh thì nhỏ hoàn toàn hoá đá. Đôi mắt nhỏ ươn ướt, đôi môi nhỏ nở nụ cười vui mừng. Đây, đây không phải là Anh Nhi của nhỏ thì là ai. Cuối cùng Anh Nhi của nhỏ trở về rồi, trở về rồi.

Trâm Anh đang ngồi xem bố cục phòng khách thì bị một bóng dáng chặn tầm mắt của mình. Cô nghi hoặc nhìn lên. Khi cô nhìn lên, một khuôn mặt vừa khóc vừa cười xuất hiện ngay trước mặt cô, làm cho cảm thấy rất buồn cười. Nhưng một loạt hình ảnh mơ hồ kéo đến cùng với cơn đau đầu làm cho cô cảm thấy rất khó chịu. Tại sao vậy? Tại sao mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt của vợ của em trai Trần tổng là trong đầu cô lại xuất hiện bao nhiêu hình ảnh mơ hồ, cùng với đó làm cơn đau đầu. Chẳng nhẽ... chẳng nhẽ cô gái trước mặt cô và cô có quan hệ, cô gái đó là một phần trong quá khứ sáu năm của cô. Hai người nhìn nhau, một người vui mừng đến nỗi khóc, một người bỏ qua cơn đau, nghi hoặc nhìn chằm chằm người kia.

Bảo Kiệt nhìn thấy vợ mình đi về phía cô gái mặc bộ bệnh nhân, đứng trước mặt cô ấy còn vừa khóc vừa cười làm cho cậu rất nghi hoặc. Bảo Khánh bước đến, đứng cạnh Quế Chi nhìn Trâm Anh. Khi nhìn thấy dung nhan của Trâm Anh, cậu sững người lại. Đó, đó không phải là Diệu Anh sao? Chẳng nhẽ Diệu Anh thật sự chưa chết?

Bảo Khánh biết đưa Trâm Anh về nhà là sẽ có chuyện. Nhưng không hiểu sao, khi nhìn thấy ánh mắt đáng thương của cô, hắn lại quyết định như vậy. Bảo Khánh không nói gì, nhắm mắt dựa vào ghế như cũ.

Một lúc sau, cuối cùng Quế Chi cũng phá vỡ sự trầm mặc này. Giọng nhỏ run run nói “Anh Nhi, là cậu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Xin chào, mình là Quế Chi

Trâm Anh nghe thấy Quế Chi nói, trong đầu càng đau kịch liệt hơn. Những hình ảnh đó, rồi những tiếng nói đó làm cho cô đau đầu không thể chịu nổi. Nhưng cô là ai, cô là thủ lĩnh của Phi Ứng, dù có trúng đạn cũng sẽ không có nhăn mày một cái. Vì vậy, dù cơn đau đầu này có đau đến mấy, ngoài mặt của cô cũng bình thường như không. Lạnh lùng nhìn Quế Chi, Trâm Anh nói “Sao cô biết tôi là Anh Nhi?”

“Anh Nhi, cậu...cậu...cậu bị làm sao vậy, mình là Chi Nhi của cậu mà” Quế Chi hoảng hốt cầm lấy tay của Trâm Anh, nước mắt càng rơi nhiều hơn, run rẩy nói.

“Cô nói cái gì vậy? Bỏ tay tôi ra, tôi không có quen cô” Trâm Anh lạnh lùng rút tay ra khỏi tay Quế Chi, bám vào cánh tay Bảo Khánh, đáng thương nói “Khánh, cô ta là ai? Tại sao cứ nhìn Anh Nhi khóc rồi cầm tay Anh Nhi nữa? Anh Nhi không có biết cô ta a”

“Cô ấy là em dâu tôi, Quế Chi. Cô ấy xúc động vì thấy em giống một người bạn lâu năm không gặp nên mới như vậy, em đừng để bụng” Bảo Khánh xoa đầu nói lạnh nhạt nói. Nhưng trong giọng nói của hắn chứa một mảng nhu tình mà hắn không có phát hiện ra. Bảo Kiệt đứng một bên nhíu mày nhìn anh hai của mình.

“Anh Nhi giống cô gái đó vậy sao?” Trâm Anh quay về phía Quế Chi, nghi hoặc hỏi.

“Không, mình không nhận nhầm, cậu chính là Anh Nhi của mình, mình chắc chắn mà.” Quế Chi chắc chắn nói.

“Chi, sao em lại chắc chắn như vậy? Trên đời này đầy người giống nhau dù họ không có cùng huyết thống. Chắc chắn em nhận nhầm rồi” Bảo Kiệt ôm vai Quế Chi an ủi nói

“Không, em không nhận nhầm, linh cảm của em nói đây là Anh Nhi của em” Quế Chi thúc thút nói.

“Linh cảm làm gì đáng tin, có chứng cứ mới tin” Trâm Anh ngồi khoanh chân trên

ghế, hai tay ôm ngực quay mặt qua chỗ khác nói. Người ta nhìn vào sẽ nghĩ rằng cô đang mất hứng vì bị nhận lầm. Nhưng không phải, cô quay mặt đi để không ai thấy đôi mày đang nhăn lại vì đau đớn trên khuôn mặt cô. Con đau này, kéo dài hơn các con khác. Đã vậy, nó còn đau hơn nhiều lần.

Quế Anh nghe thấy lời Trâm Anh nói, không hề báo trước, nhô vật Trâm Anh nằm sấp ra. Trâm Anh vì đang bị cơn đau đầu hành hạ, cộng thêm thuốc mê vẫn còn và không phòng bị nên bị Quế Chi vậy nằm sấp xuống rất dễ dàng. Mà cô đang già là một cô gái vô hại bị mất trí nhớ nên cô không thể nào dụng võ được. Cô chỉ có thể giãy dụa đòi thoát ra. Đột nhiên, một khí mát luồn vào áo, von von da thịt nhẵn nhụi nhưng cuốn đầy băng của Trâm Anh làm cho cô khựng lại. Chuyện gì xảy ra vậy? Cô gái kia...cô gái kia...cô...cô...đang bị cô gái chân yếu tay mềm kia vũ nhục...thật không thể tha thứ được a.

Trong lòng Trâm Anh đang hét lên, đang rất muốn đánh cho Quế Chi một trận. Nhưng hoàn cảnh không cho phép, cô không thể vừa mới bắt đầu hành động thì đã bị thất bại được. Nếu thất bại, cô còn dám tung hoành trong Hắc Bang nữa, thà cô đào một cái hố tự chôn mình còn hơn. Cuối cùng, Trâm Anh chọn làm một cô gái nhát gan, quơ tay loạn xạ, cả người dẩy dụa để thoát. Miệng cô không ngừng kêu “Khánh, cứu em, cứu em...”

Lúc Quế Chi vấp ngã Trâm Anh thì ngồi trên chân của Trâm Anh, một tay đè cổ Trâm Anh xuống để cô không thể nào ngồi dậy được. Tay còn lại, nhô vạch lưng áo bệnh nhân của Trâm Anh lên. Từ bốn tuổi, nhỏ đã luôn bên cạnh Anh Nhi, tất nhiên, nhỏ biết trên người Anh Nhi có những gì. Trên lưng của Anh Nhi, ở chính giữa có một cái bớt to bằng nắm đấm trẻ em. Nếu cô gái này có, vậy thì đây chính xác là Anh Nhi của nhỏ rồi. Dù là giống nhau, nhưng không thể ngay cả cái bớt cũng giống được.

Nhưng khi Quế Chi vạch áo của Trâm Anh lên, hiện ra một nốt nhỏ là khoảng lưng quần đầy băng, vì động mạnh nên những vết thương trên đó nứt ra, máu thấm vào băng gạc màu trắng nhìn rất chói mắt. Ngoài ra, trên lưng của Trâm Anh cũng không hề có một cái bớt nào hết. Quế Chi ngồi thất thần. Nhỏ không tin vào mắt mình. Tại sao? Đáng nhẽ phải có vết bớt chứ. Chẳng nhẽ nhỏ nhận nhầm thật?

Trong lúc thất thần, Quế Chi bị một cánh tay đẩy nhỏ ra khỏi người Trâm Anh. May là có Bảo Kiệt đỡ, không thì khuôn mặt của nhỏ tiếp xúc thân mật với đất rồi. Nhìn Bảo Khánh đỡ Trâm Anh ngồi dậy. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đã ướt đầm nước mắt. Cô uỷ khuất định chạy đi. Nhưng vì chân tay là vết thương thật, cộng thêm trong lúc cô hôn mê, Ngọc Diệp đã tiêm một loại thuốc làm cho người ta vô lực vào người cô. Vì vậy khi ngồi một chỗ thì không sao, hễ đứng lên là cô sẽ cảm thấy cả người vô lực. Trâm Anh mất thấy mình sắp phải hôn đất mẹ nhưng đột nhiên, bên eo cô xuất hiện một cánh tay. Một lực kéo cô về đằng sau, và bây giờ, Trâm Anh đang ngồi trọn trong lòng Bảo Khánh. Vì đã già bộ nên cô già bộ cho chót. Cô vòng tay qua cổ Bảo Khánh, ôm chặt hắn, vai run run như thể mình đang khóc.

Bảo Khánh thấy vậy thì gơ tay lên, vỗ vỗ lưng Trâm Anh an ủi. Không hiểu sao, thấy cô gái này khóc, trong lòng hắn đau thắt lại. Thật là lạ mà.

Bỏ qua cảm xúc đó, Bảo Khánh lạnh lùng nhìn Quế Chi nói “tý do”. Hắn cần lý do vì sao Chi lại làm vậy. Chi mà hắn biết chưa bao giờ hành động như vậy.

“Tại sao không có chứ? Không thể nào” Quế Chi vẫn còn đang chìm sâu vào cảm xúc của mình nên nhỏ không để ý câu hỏi của Bảo Khánh. Bảo Kiệt bên cạnh thấy vậy, cầm lấy tay Quế Chi, ân cần hỏi “Chi, tại sao em lại hành động như vậy, chẳng lẽ trên lưng cô gái kia có gì để chứng minh cô ấy là Anh Nhi của em”

“A Kiệt, trên lưng cô ấy không có cái bớt, tại sao cô ấy không có cái bớt chứ. Rõ ràng, khuôn mặt của cô ấy giống Anh Nhi chín phần mà, giọng của cô ấy nữa, giống hệt. Vậy mà tại sao trên lưng không có ấy không có cái bớt đó?” Quế Chi không chịu nổi sự thật này, kích động nói, hai mắt của nhỏ đỏ lên, đôi mắt ứ nước. Lúc vừa nghe thấy giọng cô gái này, nhỏ không tin vào tai của mình. Khi nhìn thấy khuôn mặt của cô, một niềm vui, sự kích động hiện lên trong tâm trí của nhỏ. Một góc nào đó nói với nhỏ, Anh Nhi của nhỏ đã trở lại. Nhưng tại sao trên lưng cô gái đó lại không có cái bớt đó chứ.

Trâm Anh nghe thấy Quế Chi nhắc đến cái bớt sau lưng thì người khẽ cứng lại, nhưng đó chỉ là thoáng qua. Nhưng như vậy cũng đủ để Bảo Khánh cảm nhận được. Chính xác cô có một cái bớt sau lưng, ngay giữa lưng luôn. Nhưng cái hôm cô bị cơn ác mộng đó sau khi đọc lí lịch của cô gái này, cô đã sử dụng da giả để che đi cái bớt đó rồi. Dù cô muốn tìm quá khứ sáu năm bị mất kia, nhưng cô không thể mạo hiểm được.

“Cái bót?” Bảo Kiệt nghi ngờ hỏi.

“Đúng, trên lưng của Anh Nhi có một cái bót, dù hơi nhạt nhưng vẫn có thể nhìn rõ. Cái bót đó ngay giữa lưng của cậu ấy. Cô gái này không hề có cái bót đó. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là do em quá nhớ Anh Nhi nên nhìn cô gái đó, em nhận định cô ấy là Anh Nhi của em. A Kiệt, em rất mong Anh Nhi trở lại với em, rất mong cậu ấy trở lại mắng em là mít ướt, trở lại đùa cùng em. Em rất, rất mong...” Quế Chi ôm chặt lấy Bảo Kiệt, giọng nghẹn ngào nói. Tại sao chứ, cho nhỏ hi vọng rồi dập tắt ngay tức khắc. Tại sao ông trời lại nhẫn tâm như vậy chứ.

“Thôi nào, đừng khóc nữa, em khóc anh đau lắm. Em chắc chắn rằng Anh Nhi chưa chết mà, vậy thì em phải sống tốt chứ, để khi cô ấy về, cô ấy cũng sẽ vui về” Bảo Kiệt vỗ lưng an ủi vợ.

“Đúng, Anh Nhi không thích em khóc, không thích em khóc. Cậu ấy nói, nhìn em khóc rất xấu, rất đáng ghét nên không cho em khóc. Cậu ấy còn nói, cậu ấy sẽ nắm giữ nước mắt của em, như vậy em sẽ luôn vui về” Quế Chi lau lau nước mắt nói. Tại sao nhỏ có thể quên, nhỏ đã hứa với Anh Nhi rằng chỉ khóc một lần duy nhất thôi, rồi nhỏ sẽ cười tươi đợi Anh Nhi trở lại chứ.

Trâm Anh nghe thấy câu nói của Quế Chi, đầu đau kịch liệt hơn trước. Lần này không chịu nổi nữa, ý thức của cô trực tiếp mất đi.

Bảo Khánh cảm thấy cánh tay cô gái ôm hân đột nhiên buông xuống, cả người không còn sức lực dựa vào hân, đầu lệch sang một bên. Trong tâm Bảo Khánh một cổ lo lắng bất an hiện lên. Bảo Khánh cất tiếng gọi, giọng hân mang đậm nét lo lắng. “Anh Nhi, Anh Nhi, em sao vậy?”

Vừa gọi hân vừa lay Trâm Anh, nhưng cô không hề phản ứng dù chỉ một chút. Hơi đẩy người của Trâm Anh ra xa một chút để nhìn mặt cô, Bảo Khánh hốt hoảng khi thấy khuôn mặt tái nhợt của cô. Bảo Khánh vội vàng móc móc điện thoại ra, bấm một dãy số. Khi thấy phía đầu dây bên kia bắt máy, không kịp để người đó nói gì đã lên tiếng “gọi một bác sĩ đến nhà tôi ngay”

Ở bên phía đất Mĩ xa xôi, người đàn ông đang nằm trên giường, khuôn mặt mang theo nét ngái ngủ nghỉ hoặc nhìn màn hình. Anh có nhận nhầm máy không? Sao lúc ngủ cũng có người réo vậy. Nhưng khi nhìn thấy tên người gọi, đôi mày càng nhíu chặt hơn. Cái tên này bị gì à, tại sao cần bác sĩ gấp vậy. Nhưng không suy nghĩ nhiều, anh bấm một dãy số gọi về bệnh viện Minh Quân. Đúng, người đàn ông đó chính là viện trưởng bệnh viện Minh Quân – Dương Minh Quân.

Bảo Khánh khi gọi xong cho Minh Quân, hân vội vàng ôm Trâm Anh lên phòng của mình ở lầu ba. Bảo Kiệt và Quế Chi thấy vậy cũng đi theo.

Bây giờ đã là mười hai giờ hơn. Mọi hôm, cứ vào giờ này là cả khu biệt thự đã tối thui. Nhưng hôm nay là một ngoại lệ, căn biệt thự này vẫn còn sáng đèn. Dưới phòng khách, Bảo Khánh, Bảo Kiệt, Quế Chi im lặng ngồi ở salon. Vốn ba người ngồi đây vì bác sĩ bảo bọn họ ra ngoài cho họ làm việc.

Quế Chi hai tay đan vào nhau, khuôn mặt hiện lên vẻ mặt áy náy. Một lúc lâu, sau khi gắng co một trận, nhỏ đứng lên, đi đến trước mặt Bảo Khánh, cúi gằm mặt nhìn chân mình nói “Khánh, em xin lỗi”

“Em có lỗi gì mà phải xin” giọng nói của Bảo Khánh lạnh lùng, không nghe ra hi vọng ái ố.

“Em làm cho cô gái kia bị ngất, em xin lỗi vì hành động của mình đối với cô gái đó” Quế Chi căng thẳng siết chặt hai bàn tay đang nắm lấy nhau.

“Không thể trách em được, tại vì cô ấy quá giống Diệu Anh mà thôi” Bảo Khánh thở dài nói. Lần đầu nhìn thấy cô ấy, hân còn nghĩ rằng Diệu Anh đã trở về. Nhưng khi hân nghĩ kĩ lại, nếu cô ấy là Diệu Anh, vậy thì chẳng có lý nào mà hân không tìm được tung tích cô lúc mười hai năm trước.

“Nhưng...” Quế Chi định nói thêm. Nhưng vai vị Bảo Kiệt nắm lấy, đưa nhỏ về ghế salon ngồi, cất giọng an ủi “Đừng nhận hết lỗi lầm về mình như vậy, anh Khánh nói đó không phải là lỗi của em rồi mà”

“Nhưng em...” Quế Chi lại muốn nói nhưng lại bị Bảo Kiệt cắt ngang “Không nhưng nhị gì hết. Nếu em cảm thấy mình có lỗi, vậy thì đợi cô gái kia tỉnh lại rồi nói lời xin lỗi. Em nói lời xin lỗi với Khánh thì có lợi ích gì”

“Được rồi, em nghe anh” Quế Chi ngồi cúi gằm mặt xuống siết chặt tay.

Lúc này, trên phòng Bảo Khánh, trước cửa phòng có một cô y tá đứng canh. Cô y tá đó chính là Nghi Dung. Cô và Ngọc Diệp vốn muốn rời bệnh viện nhưng tình cờ lại nhận được cuộc điện thoại của viện trưởng, nói điều một bác sĩ đến nhà Trần tổng. Hai người nghe vậy, cảm thấy có việc chẳng lành. Vì vậy hai người đi đến nhà Trần Bảo Khánh. Khi đến nơi, họ được biết là Trâm Anh của bọn họ bị ngất. Vốn họ nghĩ rằng Trâm Anh chỉ giả bộ nên cô mới mời ba vị kia đi xuống dưới nhà đợi. Nhưng, khi trở lại phòng, câu đầu tiên Nghi Dung nghe thấy là Trâm Anh ngất thật, không phải giả bộ. Ngọc Diệp bảo cô đứng ngoài canh chừng, để cho cậu ấy sơ cứu cho Trâm Anh tỉnh. Từ lúc đó đến bây giờ đã là nửa tiếng rồi.

Trong phòng là một mảnh tĩnh lặng. Căn phòng này một tông màu đen, thật lạnh lùng. Tất cả mọi thứ trong phòng cũng là màu đen. Màu này, nó tạo cho người ta cảm giác lạnh khi ở trong căn phòng này. Trên chiếc giường đôi ở giữa phòng cô gái vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Ngọc Diệp nhíu mày. Trâm Anh vì sao tự dung ngất vậy? Chẳng nhẽ thuốc cô cho con bé uống có tác dụng phụ? Nhưng không thể nào. Thuốc này cô cho bao nhiêu người thử nghiệm rồi, thật sự là không có bất cứ một tác dụng phụ nào. Vậy thì nguyên nhân chỉ có duy nhất, di chứng mất trí nhớ của con bé đã làm cho nó đau đầu.

Không chần chừ, Ngọc Diệp đứng lên, mở cửa phòng ra, nói với Nghi Dung “đi” rồi bước xuống dưới nhà. Nếu Trâm Anh mà bị đau đầu do những kí ức đã mất, vậy thì chắc chắn có người nào đó trong ba người chủ căn nhà này tham gia vào đoạn kí ức đó. Nếu vậy, khi về cô phải bàn bạc thật kĩ với Nghi Dung mới được.

Dưới phòng khách, Bảo Khánh đang ngồi trầm ngâm. Anh nghĩ đến những biểu hiện của Trâm Anh từ khi bước vào căn nhà này. Anh tin cô bị mất trí

nhớ. Nhưng anh không hiểu, vì sao cô lại căng thẳng khi nghe thấy Chi nhắc đến vết bớt sau lưng Diệu Anh? Thật sự anh không hiểu.

Đang suy nghĩ, Bảo Khánh nghe thấy Quế Chi nói, trong giọng nói của nhỏ chứa đựng rất nhiều lo lắng trong đó “Bác sĩ, cô gái đó như thế nào rồi?”

“Bệnh nhân vì từng bị áp lực tinh thần mà mất đi trí nhớ tạm thời. Lúc này lại bị kinh động nên cô ấy mới thế. Nhưng không cần lo, cô gái đó muộn nhất là ngày mai tỉnh lại” Ngọc Diệp giờ bộ mặt ta đây là bác sĩ đầy kinh nghiệm ra nói. Nghi Dung ở đằng sau, âm thầm tặc lưỡi. Ngọc Diệp này, đang nhẽ phải đi vào showbiz chứ không phải đi vào Hắc đạo. Thật là, Việt Nam thiếu đi một nhan tài diễn xuất. Thật đáng tiếc mà.

////////// Tôi là dài ngâm hà ngần cách sáng hôm sau//////////

“Um...” một tiếng rên khẽ vang lên. Cô gái nằm trên giường cuối cùng cũng có dấu hiệu tỉnh lại. Đôi mắt cô động động rồi từ từ mở ra. Vì trong căn phòng này là một mảnh màu đen, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ khe rèm chiếu nên cô biết bây giờ là ban ngày, nhưng cô không biết là sáng hay chiều. Động động cánh tay hơi cứng vì không hoạt động trong một thời gian ngắn, cô chống người ngồi dậy. Mất thấy quần áo của mình đã đổi, đó là một bộ ngủ màu hồng in hình Hello Kitty rất đáng yêu. Nhưng Trâm Anh là một cô gái không bình thường, cô không thích màu này.

Cảm thấy người không còn vô lực như hôm qua, cô đứng lên, đi đến cửa phòng, mở cửa ra. Ngoài này là một mảng yên lặng, không có ai ở đây cả. Nhân cơ hội này, Trâm Anh đi một vòng quanh khu lầu trên này. Thì ra là cô đang ở lầu ba, nơi đây có bốn căn phòng, một căn cô biết, còn ba căn kia thì không. Vì sự nghiệp, Trâm Anh đành đi mở từng căn một để thăm dò.

Ngay cạnh căn cô vừa nằm, là một căn phòng ngủ khác. Nhưng căn này có màu phòng trắng, đồ vật thì hình như mới được lau dọn. Không ở lâu trong đó, cô đi vào căn phòng bên cạnh đó. Bên cạnh là thư phòng. Trong này rất nhiều sách, có một chiếc bàn làm việc ở trong góc trái. Trên đó là một chiếc máy tính để bàn. Trâm Anh nói thầm “con chip có ở đây không?”

Không ở trong này lâu, cô đi sang phòng bên cạnh. Nhưng phòng bên cạnh lại bị khoá nên cô không vào được. Điều này càng làm cô nghi ngờ. Trong này có gì mà phải khoá cửa lại?

Nhưng cũng không để ý nhiều, cô đi xuống cầu thang. Lúc này, cô đụng phải Quế Chi. Quế Chi vốn là muốn đi lên xem Trâm Anh như thế nào nhưng lại thấy cô đang đi xuống nên nhỏ thả lỏng người hơn. Tỉnh là tốt rồi.

Quế Chi bước đến bên cạnh Trâm Anh, nói “Xin lỗi, hôm qua tôi hơi quá, mong cậu bỏ qua cho tôi”

Trâm Anh vẫn chưa tiêu hoá tin tức, nghi hoặc nhìn Quế Chi. Nhưng một lúc sau, cô nhớ ra chuyện ngày hôm qua, cô nở nụ cười nói “Không sao, tôi hiểu mà, đó là do tôi giống người bạn của cậu thôi, tôi không trách cậu”

Trâm Anh không hiểu, hôm qua nhìn thấy cô gái này, đầu cô đau muốn chết.

Nhưng hôm nay, khi nhìn cô gái này, đầu cô không còn đau nữa. Đã vậy cô còn cười với nhỏ nữa. Cô trúng tà rồi sao?

Quế Chi nghe thấy Trâm Anh không trách mình thì ôm lấy cô, giọng nói nghẹn ngào “Có thể cho tôi ôm cậu như thế này một chút không?”

“Ừm” Trâm Anh đồng ý. Cô không hiểu, cô có cảm giác rất quen thuộc với vòng tay của cô gái này. Hình như, từng có ai đó ôm cô như vậy. Nhưng không để cho cô nghĩ nhiều, một bên vai áo ẩm ướt làm cô nhũn mày. Cô gái này khóc... thật không chịu được.

Dù khó chịu nhưng Trâm Anh không có đẩy Quế Chi ra. Một lúc sau, khóc đủ, Quế Chi buông Trâm Anh ra, nở nụ cười nói “Xin chào, mình là Quế Chi, tên đầy đủ là Đặng Quế Chi, mình là chủ nhà này nên mình sẽ giúp đỡ cậu”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vì sao lại tránh tôi?

“Xin chào, mình là Quế Chi, tên đầy đủ là Đặng Quế Chi, mình là chủ nhà này nên mình sẽ giúp đỡ cậu”

Nghe thấy câu nói của Quế Chi, khuôn mặt của Trâm Anh cứng lại, trong đầu cô xuất hiện một hình ảnh mơ hồ cùng với giọng nói ngây thơ của một cô bé.

“Xin chào, mình là Quế Chi, tên đầy đủ là Đặng Quế Chi, mình là hàng xóm của cậu nên mình sẽ giúp đỡ cậu”

Cô muốn cố gắng nhìn rõ hình ảnh đó nhưng cơn đau đầu lại kéo đến khiến cô không thể nào nhớ thêm được gì. Hai tay ôm đầu, Trâm Anh ngồi thụp xuống. Rốt cuộc kí ức đó của cô là gì? Rốt cuộc cô đã quên những gì? Vì sao khi nhìn thấy cô gái trước mặt này ôm cô mà khóc, cô lại không nhớ đây ra? Tại sao cô không thể nào duy trì thái độ lạnh lùng khi đối với nhỏ? Rốt cuộc cô với cô gái này có quan hệ gì?

Quế Chi thấy Trâm Anh đột nhiên ôm đầu ngồi xụp xuống, tâm nhỏ hóa loạn lên. Vội vàng ngồi xụp xuống, hai tay cầm lấy hai cổ tay của Trâm Anh, lo

lắng nói vừa gọi to xuống dưới nhà “Cậu bị sao vậy, có ổn không? A Kiệt, anh Khánh, mau lên đây”

“Không...không sao...tôi không sao” Trần Trâm Anh xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh, áp chế cơn đau đầu nói. Thật là, cứ gặp cô gái này là cơn đau đầu của cô lại đau âm ỉ lên. Thật là khó chịu.

Lúc này, từ dưới nhà vội vàng chạy lên bốn người, Bảo Khánh, Bảo Kiệt và Ngọc Diệp, Nghi Dung. Vì sao Nghi Dung và Ngọc Diệp lại ở đây, tất nhiên là hai người lo lắng cho Trâm Anh. Hai người lấy lý do là đến thay băng và khám lại cho Trâm Anh để xem tình hình cô. Hai người vẫn đeo khẩu trang vào che đi nửa khuôn mặt. Vì Ngọc Diệp còn phải xâm nhập vào Trần thị nên tuyệt đối không thể để lộ khuôn mặt. Khi hai người vừa đến đây, chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy tiếng kêu đau đầu của Quế Chi. Xong vốn hai người cũng không quan tâm, nhưng thấy hai người kia chạy lên thì cũng tò mò theo. Ai ngờ, khi bọn họ đến nơi thì thấy cảnh này.

Nghi Dung và Ngọc Diệp định chạy đến bên Trâm Anh nhưng lại có người nhanh hơn, đi trước họ một bước.

Bảo Khánh không hiểu sao mình lại chạy lên đây khi nghe thấy tiếng la của Quế Chi. Hắn không biết rốt cuộc là sao lòng mình lại khó chịu nữa. Nhưng khi Bảo Khánh vừa lên lầu hai, điều đầu tiên hắn thấy, đáng người đầu tiên hắn thấy là Trâm Anh. Cô đang rất đau đớn, đau đến mức độ trán cô còn xuất hiện cả mồ hôi, hai tay ôm chặt lấy đầu, vẻ mặt rất khó chịu. Không chần chừ gì thêm, Bảo Khánh chạy đến ôm ngang Trâm Anh lên rồi chạy lên lầu ba. Trâm Anh thì đang chìm trong cơn đau đầu và suy nghĩ của bản thân nên không chú ý tình hình. Mọi người thấy vậy thì chạy theo.

Trên lầu ba – phòng Bảo Khánh.

“Bác sĩ, đến khám cho cô ấy đi” Bảo Khánh khi vừa đặt Trâm Anh xuống giường, đắp chăn cho cô, không nhìn về phía Ngọc Diệp nói.

Ngọc Diệp nghe thấy vậy, gạt đầu ra hiệu với Nghi Dung rồi đi về phía giường. Nghi Dung nhận được ám hiệu, bước đến giường, đứng cạnh Bảo Khánh, lịch sự nói “Trần tổng, bây giờ chúng tôi muốn khám cho bệnh nhân, mong ngài ra ngoài chờ”

“Được” Bảo Khánh cầm tay Trâm Anh, nhìn cô một lúc sau mới đứng lên đi ra khỏi phòng.

Khi trong phòng chỉ còn ba người, Nghi Dung mới đến bên Trâm Anh, cầm tay cô

lo lắng nói “em có sao không?”. Vì trong phòng này là phòng cách âm nên các cô mới không lo lắng mà làm vậy. Nếu có ai mở cửa phòng, các cô sẽ nói là đang khám cho bệnh nhân.

“Dung, papa và hai chị phát hiện em ở đâu?” Trâm Anh ngẩng đầu lên nói. Cô nhớ, lúc cô tỉnh lại, cô thấy mình trong bệnh viện. Lúc đó cô tỉnh, vừa mất trí nhớ, lại vừa mất mẹ nên cô không muốn hỏi đến mình được tìm ở đâu. Lúc đó cô có nghĩ, nếu đã quên rồi thì không cần phải nhớ đến nữa. Nhưng mấy ngày nay, từ cái hôm cô nhìn vào tư liệu của Quế Chi, đầu cô sẽ đau mỗi lần nhìn thấy cô gái đó. Có những kí ức mơ hồ hiện ra và hàng đêm cứ mơ thấy một cô bé gọi tên ‘Anh Nhi’. Bây giờ, cô muốn tìm lại quá khứ sáu năm của mình. Chắc chắn cô đã quên một thứ gì đó rất quan trọng. Cô phải nhớ lại.

“Chuyện lâu rồi, sao em lại hỏi đến?” Ngọc Diệp không để cho Nghi Dung trả lời đã chen vào hỏi. Nếu là cô linh cảm đúng, vậy thì gia đình Trần tổng này có quan hệ với quá khứ sáu năm đã mất của Trâm Anh.

“Các chị trả lời em đi, em được tìm thấy ở đâu? Có phải là biển không?” Trâm Anh nhíu mày nói.

“Em nhớ ra gì rồi sao?” Nghi Dung cầm tay Trâm Anh, kích động nói. Nếu con bé nhớ lại tốt quá.

“Không, em chưa nhớ ra gì. Nhưng mấy ngày nay em mơ một giấc mơ rất kì lạ. Em mơ thấy hai đứa bé quần quýt lấy nhau, mơ thấy một cô gái quay lưng với em và trách em, và còn mơ thấy em bị đẩy từ một vách núi xuống” Trâm Anh kể ra.

“Rơi từ vách núi xuống? Vậy chắc chắn em bị ai đó hãm hại. Người đó chắc chắn liên quan đến gia đình Trần tổng. Diệp, cậu nghĩ như mình không?” Nghi Dung nhìn về phía Ngọc Diệp hỏi.

“Đúng. Nhưng, theo mình thấy, Trâm Anh chỉ khi nhìn thấy em dâu Trần tổng mới đau đầu. Vậy chắc hẳn cô gái đó đã gây ra ấn tượng rất sâu sắc trong kí ức của Trâm Anh” Ngọc Diệp nói.

“Thôi, ở đây đoán già đoán non thì làm được chuyện gì, tốt nhất chúng ta...” Nghi Dung nhìn Ngọc Diệp lấp la lấp lửng nói.

“Đúng, chúng ta nên...” Ngọc Diệp cũng nói lấp la lấp lửng. Rồi cả hai rất đồng nhất, đứng lên hướng về cửa phòng đi đến.

Trâm Anh ngồi dựa vào đầu giường nghe hai người nói chuyện, nghe hai người lấp la lấp lửng làm cô không hiểu họ định làm gì. Nhưng khi thấy hai người đồng nhất hướng cửa đi, trong lòng cô chợt dâng lên một nỗi lo lắng. Hai người kia, chắc chắn sẽ không đoán già đoán non khi đã có người đề hỏi. Chắc chắn hai người sẽ âm thầm “mời” Quế Chi về căn cứ đề hỏi.

Không để hai người đi đến cửa, Trâm Anh vội vàng lên tiếng “Hai người đứng lại cho em”

“Sao? Chẳng lẽ em không muốn biết sự thật, không muốn biết quá khứ mà mình đã quên? Bọn chị làm bí mật lắm đó, chưa ai bắt được bọn chị nên em không cần phải lo đâu” Nghi Dung quay đầu lại, tình nghịch nháy mắt với Trâm Anh. Trâm Anh của họ thật là tốt mà, còn lo đến cả an nguy của các cô nữa. Thật là đáng yêu mà.

“Đúng đó, em là thủ lĩnh của Phi Ứng, tất nhiên phải tin tưởng đồng đội của mình chứ” Ngọc Diệp cười típ mắt nói. Trâm Anh bé nhỏ của bọn họ thật là tốt mà, yêu chết mất.

Không đợi hai người lên đến tầng mây thứ chín, Trâm Anh phun ra một câu làm cho hai người trực tiếp hóa đá. Cô nói “Em không lo cho hai người, em lo cho Chi Nhi”

Trên trán của Nghi Dung và Ngọc Diệp đều chảy xuống ba giọt hắc tuyến, khóe

miệng giật giật. Vậy, vậy ra từ nãy là hai người bọn họ ảo tưởng, là ảo tưởng sao? Bọn họ hận, bọn họ muốn cào cả thể giới, muốn đánh ai đó để xả hận.

“R...ra...ra vậy, hiểu lắm, hiểu lắm” Nghi Dung nói.

“Hiểu lắm gì vậy Dung” Trâm Anh cố ý hỏi. Cô biết hai người nghĩ gì.

Ngọc Diệp lấy lại tinh thần, đi đến bên giường, ngồi cạnh Trâm Anh, nhìn cô hỏi “Vậy nhiệm vụ có thực hiện nữa không? Em hay là nhanh chóng rời khỏi đây. Ở đây, em đối mặt với cô gái kia, không biết em còn bị ngắt bao lần nữa”

“Đúng đó, hay là nhiệm vụ này chúng ta bỏ” Nghi Dung đứng dựa vào tường gần giường nói.

“Nếu nhiệm vụ này chúng ta bỏ, danh dự của chúng ta sẽ mất hết. Như vậy

chúng ta về làm ruộng cũng không có mặt mũi mà về cơ” Trâm Anh nghiêm mặt nói. Hai người này, bình thường cơ trí lắm mà. Nhưng sao hôm nay, cô cảm thấy hai người ngốc một cách lạ thường vậy.

“Vậy chúng ta vẫn thực hiện nhiệm vụ. Nhưng chúng ta sẽ không xâm nhập vào đây tránh cho em gặp cô gái đó” Nghi Dung nói.

“Không được, chúng ta không xâm nhập vào đây sẽ có hai điều rất bất tiện. Đầu tiên là nhờ con chip ở đây thì sao? Chẳng phải chúng ta bỏ đi thì coi như là vứt đi cơ hội sao? Thứ hai, nơi đây không có ai thăm dò đường đi lối bước, không biết trong này còn có gì không, mà cũng không biết con chip được cất chỗ nào. Như vậy đối với chúng ta là rất nguy hiểm” Trâm Anh nói.

“Nhưng...” Ngọc Diệp định nói thêm, nhưng Trâm Anh lại cắt ngang “em biết hai người lo cho em. Nhưng em là thủ lĩnh Phi Ứng, là người dù bị đánh đến chỉ còn một hơi thở cũng không bao giờ nhận thua. Há lại chịu thua bởi con đầu đầu nhỏ nhoi này”

“Bọn chị biết, nhưng ở lại đây, lỡ mấy người kia là người đã hại em, làm em bị mất trí nhớ thì làm sao? Như vậy sẽ rất nguy hiểm cho em” Ngọc Diệp nói

“Đúng đó” Nghi Dung thêm vào

“Hai người đừng lo, em thấy, Chi Nhi đối với Anh Nhi sáu năm trước rất là ý vào, chắc chắn sẽ không phải là người đã hại em. Em không biết làm sao, nhưng ở đây...” Trâm Anh đặt tay vào tim, nhìn về hướng cửa, nơi có ba người đang đứng đợi ở ngoài, mỉm cười nói tiếp “...nó nói với em, Chi Nhi là một người rất quan trọng với em, nó bảo em hãy tin cô ấy”

////////// Tôi là dài ngắn hà ngắn cách ... một tuần sau//////////

Cuối cùng, Trâm Anh “đột nhập” vào nhà của Trần tổng cũng đã được một tuần. Một tuần này, cô ở căn phòng ngay cạnh cái phòng cô đã nằm khi bị ngắt. Thì ra, căn phòng đó là của Trần tổng. Biết vậy, cô đã lục lọi một phen để tìm con chip. Khi biết, cô tức đứt ruột ra. Vì đang “đóng kịch” nên cô trưng ra bộ mặt trẻ con, dễ gần. Nhưng vì mười hai năm tính tình luôn một vẻ nên dù tỏ ra trẻ con đến đâu, trong mắt cô vẫn có một cái gì đó lạnh lùng, thờ ơ chiếm giữ trong đó. Dù vậy, tất cả mọi người từ bác quản gia đến người giúp việc ai cũng quý cô, ngay cả chủ nhà cũng vậy. Vì vậy cô được nghe bọn họ nói rất nhiều điều.

Căn phòng của Trần tổng, cô nghe mấy nữ giúp việc nói, cô là người may mắn được ở trong đó. Họ nói, đại thiếu gia của bọn họ rất là lạnh lùng. Đã từng có một nữ giúp việc muốn được đại thiếu gia để mắt đến, cô ta đã lén mật, bỏ thuốc đại thiếu gia. Đêm đó bọn họ không thấy cô gái đó ra ngoài, nhưng sáng hôm sau cũng không thấy cô ta. Nữ giúp việc táo bạo đó mất tích một cách bí ẩn. Mấy ngày sau, quản gia nói với bọn họ là nữ giúp việc đó đã nghỉ việc về quê. Từ đó, đại thiếu gia của bọn họ không còn hay ở nhà, đã vậy còn ra lệnh cấm buổi tối không nữ giúp việc nào được bước lên tầng ba nửa bước.

Mấy nữ giúp việc cũng nói với cô về chuyện tình của nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân của bọn họ. Có mấy nữ giúp việc còn mơ mộng, nói mong về sau cũng có người yêu họ như vậy. Dù người đó không giàu sang gì, bọn họ cũng mãn nguyện. Trần lão gia và Trần phu nhân thì từ khi con trai cả của bọn họ tiếp nhận được công ty, hai người đã kéo nhau đi vòng quanh thế giới. Bọn họ còn nói là đi tìm cái gì mà người bạn già đang chơi trò trốn tìm cùng bọn họ. Lúc nghe xong chuyện này, Trâm Anh còn cảm thấy buồn cười. Mấy người lớn này, đã gần được làm ông rồi mà còn chơi trò con nít.

Cô cũng có hỏi mấy nữ giúp việc về căn phòng khóa cửa ở lầu ba nhưng họ đều lắc đầu nói không biết. Bọn họ nói căn phòng này hình như có được chục năm nay. Không biết trong đó có gì mà đại thiếu gia của bọn họ không cho ai dọn dẹp. Cứ một tháng, anh sẽ vào đó dọn dẹp, rồi khóa trái ở trong đó cả ngày. Thật là cô tò mò mà.

Trong một tuần này, không hiểu làm sao, kể từ cái ngày Nghi Dung với Ngọc Diệp đi, cái cô nàng Quế Chi kia cứ thấy cô là tận lực tránh mặt. Chẳng lẽ, nhìn cô dọa người như vậy sao? Cô cũng có hỏi mấy nữ giúp việc, họ bảo là nhị thiếu phu nhân của bọn họ không muốn nhận nhầm cô với người bạn của cô ấy nên mới tránh mặt. Nhưng cô chắc chắn đó chỉ là một phần.

Bảo Khánh đối xử không nóng cũng không lạnh với cô, làm cô không biết người này đã buông lỏng phòng bị với mình chưa. Đúng là nhiệm vụ đột này thật là kích thích, kích thích đến mức đáng sợ. Cái gia đình này thật là đặc biệt, người tránh mặt cô, người tươi cười với cô nhưng thật ra luôn dò xét cô, làm cô rất khó chịu. Và người luôn nhìn cô như nhìn một người nào đó qua cô. Cô thề, nếu để cô gặp được Eric, cậu ta không bị bán vào “Bar đồng tính” làm “gay bán hoa” thì tên cô viết ngược lại.

Một tuần này, Trâm Anh nhận lúc mọi người ngủ hết, sử dụng bộ đàm mini gắn trong tai nói chuyện với Ngọc Diệp và Nghi Dung. Ngọc Diệp cuối cùng cũng trúng tuyển làm thư kí của trợ lý Tổng giám đốc. Nhưng theo Nghi Dung nói, hình như tên trợ lý đó có tư tâm với Ngọc Diệp nên cô ấy cả ngày không làm được một chút việc gì ngoài mấy cái việc vặt của công ty. Nghi Dung thì đang trong quá trình xâm nhập vào trong thông tin điện tử của Trần thị. Nhưng có vẻ đột nhiệm vụ này khó nhằn. Vì vậy, Ngọc Diệp kiên tiết và bùng nổ không biết bao nhiêu lần vì buổi sáng bị một “con đĩa” bám còn buổi tối nghe một người cắn nhai. Thật tội nghiệp mà. Mỗi cô là công việc nhàn nhã nhất, nhưng tâm lý bị chèn ép nặng nề nhất. Vì vậy, Eric cậu hãy cầu nguyện là không gặp phải tôi đi, không cậu sẽ sống không được mà chết cũng không xong đâu.

Hôm nay là một tuần nửa ngày Trâm Anh ở đây. Hôm nay không phải ngày cuối tuần nên Bảo Khánh và Bảo Kiệt đã đến Trần thị làm việc. Bảo Kiệt dù vẫn không muốn một giây phút nào phải xa vợ nhưng cậu là phó tổng, chính cậu phải nêu gương cho nhân viên. Vì vậy, Bảo Kiệt đi đến công ty mà ánh mắt vẫn nhìn hình điện thoại cầm tay một mình. Bảo Khánh bên cạnh, nhìn thoáng qua Bảo Kiệt, đôi mày kiếm nhíu lại vẻ không thoải mái. Em trai hẳn bị thứ gì đó đụng vào đầu à, sao nhìn nó như vừa trốn viện vậy?

.....

Lúc Trâm Anh vừa ăn cơm trưa xong, cô đi ra vườn đi dạo. Dù hôm nay Quế Chi không đến nhà hàng của mình nhưng nhỏ lại không xuống ăn cùng cô mà lại ăn trên phòng. Cô biết, mỗi lần gặp cô nhỏ sẽ nhớ đến người bạn của nhỏ, sẽ lại nhận nhầm nên nhỏ tận lực né tránh. Và hơn thế nữa, cô cảm thấy nhỏ có vẻ hơi hơi không thích nhìn vào mắt của cô, có vẻ không thích nhìn bộ dáng “trẻ con” của cô.

Đang đi dạo, cô thấy sau biệt thự này có một nhà kính. Cô dù là người thích đọc sách. Nhưng cô cũng là người rất say mê cây cảnh. Vì vậy, ở ngoài ban công biệt thự ở London, nơi đó có một vài cây cảnh. Mà loài cây hoa cô thích nhất chính là Bồ công anh. Mỗi lần nghỉ ngơi thư giãn, cô thường hay mang sách ra ghế nằm ở ban công đọc sách. Như vậy, cô cảm thấy rất là thoải mái.

Là một người yêu cây cảnh, nếu nhìn thấy một nhà kính, ai cũng đều bị hấp dẫn. Bước vào nhà kính, Trâm Anh như bị thu hút bởi nơi đây. Vì sao ư? Cần gì phải nói. Nơi này thật giống như thế giới thần tiên trong cuốn truyện tranh thiếu nhi vậy. Thật là đẹp. Nơi đây, gần như là đầy đủ tất cả loại hoa, loại cây cảnh nổi tiếng trên thế giới. Có cây được trồng trên không, treo lơ lửng. Có cây được trồng trên nóc nhà kính, rũ những thân hình dẻo dai đưa xuống. Có cây được trồng ở tường nhà kính, trồng trong những chai nhựa, trang trí rất là ngộ nghĩnh. Có cây trồng dưới đất. Tất cả cây hoa ở đây đều đua nhau khoe sắc.

Những cái cây được trồng dưới đất được trồng theo một trình tự nhất định, chúng được sắp xếp để hờ ra mấy đường nhỏ. Ở mấy đường nhỏ đó là rãnh nước, làm như một con suối nhỏ. Tất cả đường rãnh nước đó tập trung tại một bể cá cỡ lớn. Bể cá này có những dãy núi giả cao đến ngực của Trâm Anh. Trong bể cá, những con cá bơi lội thỏa thích. Trong nhà kính cũng có con đường đi. Đường đi này rẽ đến nhiều nơi khác nhau nhưng chúng cũng tập hợp lại ở khu bể cá. Tại khu bể cá có một khoảng rộng lớn. Ở khoảng rộng đó, có hai chiếc ghế nằm, một chiếc bàn nhỏ đặt giữa hai chiếc ghế đó.

Nhìn bài trí nở nơi đây, Trâm Anh cảm giác có điểm gì đó rất quen thuộc. Như nơi này do chính tay cô làm ra vậy. Đi đến chỗ bể cá, Trâm Anh thấy người luôn tránh mặt cô như tránh quỷ - Quế Chi, thì cũng ngạc nhiên lắm. Nhưng cô không để ý mấy. Căn biệt thự này là của Trần tổng, mà Quế Chi là nhị thiếu phu nhân, nhỏ ở đây là chuyện thường.

Bước đến ý định chào hỏi Quế Chi, nhưng có vẻ cô không được chào đón. Quế Chi đang nằm nghe tiếng nước chảy nghỉ ngơi. Tiếng nước chảy róc rách róc rách rất vui tai nha. Nhưng đang nằm thư giãn, nhỏ cảm thấy có người đang bước đến chỗ nhỏ. Mờ mắt nhìn về phía Trâm Anh, thấy cô đang bước về phía mình, nhỏ nhíu đôi mày thanh tú lại thể hiện mình rất khó chịu rồi ngồi dậy, bước qua Trâm Anh đi ra khỏi nhà kính.

Nhưng đi qua Trâm Anh, cánh tay của nhỏ bị một đôi tay mảnh khảnh nắm lấy, cùng lúc đó là một giọng nói mang chút gì đó buồn rầu vang lên “Vì sao lại tránh tôi? Cậu ghét tôi lắm à?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Làm bạn

“Vì sao lại tránh tôi? Cậu ghét tôi lắm à?”

Quế Chi nghe xong sững người lại. Ghét không? Có, có ghét, nhỏ ghét con người của cô gái này, ghét nụ cười của cô gái này. Không, cũng không ghét, cô gái này có khuôn mặt giống hệt Diệu Anh, làm sao nhỏ có thể ghét được. Nhỏ không biết thật ra mình có ghét cô gái này không nữa. Một lúc sau, không ai nói một câu gì, chỉ im lặng đứng đó.

Một lúc lâu sau, như không chịu nổi cái bầu không khí này, Quế Chi lên tiếng. Nhỏ nói “Đúng, tôi rất ghét cậu. Tôi ghét cậu có khuôn mặt giống hệt Diệu Anh. Ghét cậu suốt ngày dùng điệu bộ giả dối hi hi ha ha nói chuyện với mọi người. Ghét, tôi ghét tất cả của cậu. Không, không phải ghét... mà là rất rất ghét”. Nói đến câu cuối cùng nhỏ gần như hét lên, khi nói xong, nhỏ lập tức sững người lại. Nhỏ làm cái gì vậy? Tại sao lại nói như vậy? Nhỏ bị điên rồi

sao?

Từng lời nói của Quế Chi như con dao vô hình cứ từng nhát từng nhát vào trái tim của Trâm Anh. Cô không hiểu, dù cô gái này có liên quan đến quá khứ của cô nhưng không đến nỗi làm cho cô cảm thấy khó chịu khi nghe cô ấy nói như thế này. Cô thật không hiểu chính bản thân mình nữa. Cô, cô bị làm sao vậy? Tại sao nghe cô gái đó nói ghét mình thì khó chịu? Tại sao vậy? Tại sao trái tim của cô đau vậy?

Một nụ cười nhưng chứa đầy bi thương, Trâm Anh buông tay Quế Chi ra, vẫn quay lưng với nhỏ, cố gắng bình ổn lại nói “Thì ra là vậy. Thì ra là khuôn mặt của tôi giống cô gái đó nên cậu mới ghét tôi như vậy. Nhưng chắc tôi không ở đây lâu đâu. Khi nhớ ra mình là ai, tôi sẽ rời khỏi đây. Vì vậy, cậu không cần phải như vậy”

Nói xong, Trâm Anh xoay người bước thật nhanh đi ra khỏi nhà kính, chỉ để lại cho Quế Chi một bóng lưng cô độc và bi thương. Cô muốn đi khỏi nơi đây thật nhanh, muốn đến một nơi nào đó để trốn. Cô rất muốn trốn đi một chút, rất muốn.

Quế Chi nhìn theo bóng lưng của Trâm Anh ra khỏi nhà kính, trái tim nhỏ cũng rất khó chịu. Nhỏ cũng không biết mình làm sao. Thật sự nhỏ không hề muốn nói như vậy. Nhỏ muốn giữ cô gái đó lại, nhưng nhỏ không dám. Mỗi lần cô gái đó gặp nhỏ, cô đều bị con đau đầu hành hạ. Đó mới là lý do chính mà nhỏ muốn tránh mặt với cô. Nhỏ không muốn cô ấy đau, nhìn cô đau như thế, nhỏ cũng đau không kém. Uể oải ngồi xuống ghế, nhỏ lấy hai sợi dây truyền trên cổ tay ra, thì thầm “Anh Nhi, có phải mình đã làm sai không?”

////////// Tôi là dài ngân hà ngăn cách buổi tối//////////

Tối nay rất náo nhiệt, bàn cơm cũng rất đặc sắc. Vì sao ư? Tất nhiên là hôm nay đột nhiên ông trời đi vắng, đại thiếu gia Bảo Khánh về nhà sớm và ăn cơm tối ở nhà rồi. Thật ra Bảo Khánh còn muốn làm tiếp công việc cơ. Nhưng khổ cái là có người nào đó lái nhái từ hôm bắt đầu đi làm đến bây giờ về vụ ăn cơm tối. Hôm nay, vì không chịu nổi nữa nên anh mới bỏ hết đám công việc ở lại để đi về ăn cơm tối. Điều này làm cho tất cả nhân viên, từ giám đốc đến nhân viên, ai cũng đều vui mừng. Cuối cùng bọn họ cũng có thể ăn bữa cơm gia đình ấm áp rồi.

Trong bếp, mọi người đang bận rộn dọn cơm ra. Ở ngoài phòng khách, trên ghế salon, Bảo Kiệt đang ngồi xem tin thời sự. Bảo Kiệt và Quế Chi thì đang ngồi xem tạp chí những món ăn ngon. Quế Chi là quản lý ở một nhà hàng có tiếng mà.

Lúc này, bác quản gia từ trên tầng đi xuống, cung kính đến bên Bảo Khánh nói “Đại thiếu gia, Anh Nhi tiểu thư không có trên phòng”

“Không có trên phòng là sao?” Bảo Khánh nhíu mày, lạnh lùng nói.

“Tôi lên phòng cô ấy gọi cô ấy xuống ăn cơm. Nhưng căn phòng trống trơn. Tôi cũng tìm bên phòng cậu nhưng cũng không có” Quản gia nói.

“Anh Khánh, chắc cô gái đó đi chơi đâu đó quên cả thời gian thôi. Anh đừng có lo lắng như vậy” Quế Chi chăm chú vào cuốn tạp chí nói.

“Chi nói có lý đó anh hai” Bảo Kiệt nói.

“Ở chỗ khác thì anh không lo. Nhưng nơi chúng ta ở, ở đây có tận mấy chục căn biệt

thự giống nhau. Nếu cô ấy đi lạc thì sao?” Bảo Khánh nhíu mày nói. Dù giọng điệu vẫn lạnh lùng như thế nhưng trong đó lại thể hiện rõ ràng sự quan tâm của anh với Trâm Anh.

“Aizzzzz... anh Khánh có vẻ quan tâm đến cô ta nhỉ” Quế Chi nói khích. Nhỏ cố tỏ ra một vị tiểu thư đanh đá, chanh chua để che giấu bộ dạng lo lắng của nhỏ. Từ trưa đến giờ, sau cái lúc ở nhà kính, nhỏ chưa có thấy cô gái đó. Nhỏ cứ tưởng cô lên phòng. Nhưng chắc nhỏ nghĩ sai rồi. Không biết cô ta đi đâu nữa.

“Không được, phải nhanh chóng tìm ra Anh Nhi” Bảo Khánh nói xong chạy ra ngoài tìm. Bảo Kiệt thấy anh trai của mình như vậy không biết vui hay nên lo lắng đây. Cô nàng Anh Nhi đó không hề bình thường.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, Bảo Kiệt điều động tất cả giúp việc trong nhà đi ra ngoài tìm. Quay sang Quế Chi, nắm tay nhỏ cùng nhau đi ra ngoài tìm người.

Đêm nay, khu biệt thự Vinhomes Mĩ Đình náo nhiệt, tất nhiên là vì tất cả mọi người, từ quản gia đến nữ hầu, từ đại thiếu gia đến nhị thiếu gia, ngay cả hai cái vị đã được

nghỉ ngơi sau giờ làm việc cũng bị lôi đi tìm. Ai cũng đều gõ cửa từng nhà một để hỏi về tung tích của Trâm Anh. Cả cái khu biệt thự rộng lớn này, dù phải cả đại gia đình tìm chưa chắc đã thấy.

Ba tiếng sau

“Rốt cuộc cô gái đó đi đâu chứ?” Quế Chi lo lắng nói.

“Anh hai, tìm thế này không phải là cách, chúng ta hỏi tất cả mọi người xem ai là người cuối cùng nhìn thấy cô gái đó là được” Bảo Kiệt nói.

“Hai người không cần hỏi, em là người nhìn thấy cô gái đó lần cuối trước khi cô ta mất tích” Quế Chi nắm chặt hai bàn tay lại với nhau nói.

“Hả là em. Vậy lúc đó em có thấy cô gái đó có gì bất thường không?” Bảo Kiệt nói.

“Thật ra, lúc mới gặp em thì cậu ta rất bình thường. Nhưng khi em với cậu ta xảy ra một chuyện thì em không thấy cậu ta nữa” Quế Chi căng thẳng nói. Cô gái kia, cậu ta mất tích có liên quan đến nhỏ. Nói không lo lắng là nói dối. Thật ra, nhỏ rất là lo lắng cho cô.

“Xảy ra chuyện gì?” Bảo Khánh lạnh lùng hỏi. Từ vừa nãy đến giờ, anh đang nghĩ Trâm Anh chạy đi đâu. Từ khi anh đưa cô về đây, cô không có đi đâu mấy. Ngày thì đi theo phụ giúp và tám chuyện với mấy nữ giúp việc. Đêm rất ngoan ngoãn đi lên giường ngủ sớm. Thật khó đoán. Nhưng trưa nay, lúc trước vẫn bình thường, chỉ là sau khi cùng Quế Chi xảy ra một chuyện thì mới không thấy cô. Anh chắc chắn chuyện này đã làm tổn thương cô.

“Trưa nay, em đang trong nhà kính nghỉ ngơi, em thấy cậu ấy đi vào nhà kính, định đến bắt chuyện với em. Em tránh mặt nên đi trước. Nhưng cậu ta giữ em lại. Cậu ta hỏi em vì sao tránh mặt cậu ta, có phải ghét cậu ta không...” Quế Chi cúi mặt nhìn bàn chân nói.

“Tiếp” Bảo Khánh nói. Anh có linh cảm câu sau chính là nguyên nhân Anh Nhi bị tổn thương.

“Em đã trả lời cậu ta là... là em rất ghét cậu ta” Quế Chi bị khí lạnh của Bảo Khánh chèn ép đến cả người lạnh toát.

“Ài... hôm nay em có vấn đề gì vậy? Cô gái đó, cô ấy làm gì để cho em ghét chứ?” Bảo Kiệt vuốt trán, không biết nên làm sao với Quế Chi. Hằng ngày, vợ của cậu rất hiểu biết mà. Nhưng sao động đến cô gái kia là trở nên trẻ con như vậy.

“Tại cô ấy có khuôn mặt giống hệt Anh Nhi của em nên em ghét” Quế Chi giận dỗi nói.

“Khu vực cạnh nhà kính chúng ta tìm chưa?” Bảo Khánh đột nhiên nói. Lời nói của anh làm cho mắt của Bảo Kiệt và Quế Chi sáng lên. Đúng rồi, bọn họ ra ngoài tìm, nhưng khu vực nhà kính lại loại bỏ. Nơi đó dù nhiều cây cảnh nhưng cũng không có mấy chỗ để trốn. Nhưng, những nơi dễ phát hiện nhất như vậy mới là nơi trốn lý tưởng nhất.

“Chúng ta chưa có ai đi kiểm tra chỗ đó” Bảo Kiệt nói.

Ba người nhìn nhau, song không nói câu gì, cả ba cùng hướng khu nhà kính đi đến.

Khu nhà kính, ngoài cái nhà kính to sụ ra, quanh nơi đó là thảm cỏ nhân tạo. Những lối đi được tạo dựng để có thể đi dạo. Ở bên vách tường, nơi đó có những dàn cây leo bám sát vào tường. Đúng thật nơi đây không có chỗ trốn thật. Khi đến đây, ba người chia nhau ra tìm. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nơi này cũng rộng thật. Dàn cây leo tường như mỏng thế. Nhưng khi xò vào mới biết nó dày như thế nào. Và hơn nữa, cũng có vài chỗ trong đó tạo ra khoảng không đủ để một người chui vào. Nửa tiếng rồi mà ba người chưa có tìm ra Trâm Anh. Gọi cũng không có người thừa.

Quế Chi tạm dừng việc mình đang làm, nhìn an hem họ Trần đang rất bận rộn, nhỏ lại cảm thấy mình có lỗi hơn. Nếu nhỏ không nói câu đó, cô gái kia không có mất tích, A Kiệt và anh Khánh không phải bây giờ vẫn ở ngoài tìm người. Nhỏ thật là một người xấu xa.

Ngước mắt lên nhìn ánh trăng hơi méo, nhỏ nở nụ cười gương “Anh Nhi, cậu mau về đây với mình đi. Mình trở nên xấu xa hơn rồi. Cậu mau về đây giáo huấn mình đi”

Nương theo ánh trăng, Quế Chi đi ra sau khu nhà kính. Nơi đây phải nói là tối cực kì. Và cũng là nơi chốn lý tưởng mà Anh Nhi đã nói với cô. Đúng, nơi đây là căn nhà kính do chính tay Diệu Anh thiết kế. Anh Nhi của nhỏ, dù là con một sách, nhưng cô cũng rất thích cây hoa cảnh. Anh Nhi có lần đã nói với nhỏ, loài cây hoa mà cô thích nhất là cây hoa Bò công anh. Diệu Anh nói, cây hoa Bò công anh, khi lớn, dù màu sắc nó không thu hút, đã vậy không có hương thơm. Nhưng hoa bò công anh, chúng rất tự do. Khi hoa héo, mỗi cánh hoa sẽ rời khỏi nhụy, đi tìm một miền đất cho riêng mình rồi lại sinh ra một cây hoa mới. Chúng cứ tuần hoàn như vậy, và chúng không hề cô đơn.

Vì Diệu Anh thích hoa Bò công anh, Quế Chi đã chọn nơi này làm nơi để trồng nó. Nhỏ tin, những cánh hoa Bò công anh đó sẽ mang nỗi nhớ của nhỏ nói cho Anh Nhi biết.

Ở khu sau này cũng rất là yên tĩnh. Mùa hè chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu, tiếng từng cơn gió nhẹ thổi qua. Nhưng hôm nay, nó lại không hề yên tĩnh như ngày thường. Vừa đến nơi, Quế Chi nghe thấy tiếng thầm thì, không to cũng không nhỏ. Nó đủ để cho nhỏ nghe thấy.

“Bò công anh, theo mày tao có nên tiếp tục tìm lại quá khứ đó không? Lúc tỉnh lại, tao đã nói với chính bản thân mình là không cần tìm lại quá khứ rồi mà. Tại sao sau mười hai năm, chỉ vì nhìn thấy cô gái đó, tao lại muốn nhớ lại”

“Bò công anh, mày biết không? Tao bây giờ đang rất mơ hồ, không biết mình là ai, không biết mình nên làm gì”

“Thật là hâm mộ cánh hoa của người a. Tự do tự tại, không cô đơn”

“Thật là hay nha, tao thích thật là Bò công anh, Quế Chi cũng rất thích Bò công anh. Thật là hay mà”

Trâm Anh nhìn lên ánh trăng nói. Cô không biết mình ngồi đây bao lâu rồi, nhưng cũng đã rất lâu. Nhìn trăng mà xem, ánh trăng gần lên cao nhất rồi. Chắc bây giờ cũng gần mười một giờ đêm rồi. Bộ đàm mini trong tai cô rung mấy giờ rồi mà cô không có cam đảm nhận. Cô sợ, cô sợ chỉ cần nghe giọng của hai người, chắc chắn cô sẽ bỏ tất cả để trở về.

“Cuối cùng tôi cũng đã tìm được cậu, cậu làm cho nhiều người lo lắng lắm đó” một giọng nói làm Trâm Anh giật mình. Có người, có người đến gần mà cô không có phát hiện. Có người đến mà cô không có phát hiện. Thật không thể nào tin được. Nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, Trâm Anh đứng lên, cười gương “chỗ này của cậu à, vậy thì tôi sẽ đi”

Khi Trâm Anh đi ngang qua Quế Chi, cánh tay của cô bị giữ cùng lúc đó, Quế Chi nói “có thể ở đây cùng tôi một chút không?”

Trăng lên cao chiếu xuống phía sau nhà kính, tạo ra ánh sáng mờ ảo. Mấy câu hoa Bồ công anh ở dưới ánh trăng càng thêm mờ ảo, càng trở nên đẹp hơn. Đối diện với mấy chậu Bồ công anh, hai cô gái ngồi trên thảm cỏ, dựa lưng vào tường kính nhìn câu hoa.

“Thật ra... thật ra, lời nói trưa nay của tôi là nói dối. Tôi tránh cậu không phải là vì ghét cậu” im lặng một hồi lâu, Quế Chi lên tiếng phá vỡ bầu không khí đó.

Trâm Anh đang chăm chú nhìn hoa, nghe thấy Quế Chi nói, đầu tiên là giật mình sững sốt. Xong về sau, cô cười “có phải cậu cảm thấy tội lỗi”.

“Ách... thật ra là tôi có ghét cậu. Tôi ghét cậu giống cậu ấy như vậy, ngay cả nụ cười cũng giống. Nhưng Anh Nhi của tôi, trong mắt cậu ấy luôn là một sự lạnh nhạt nhưng sâu trong trái tim của cậu ấy là một trái tim chân thành. Còn cậu, mắt cậu làm tôi cảm giác cậu rất giả dối. Nụ cười dù giống với Anh Nhi nhưng rất không thật. Thứ tôi ghét là thứ đó” Quế Chi ngẩng mặt lên nhìn ánh trăng, dừng một chút rồi nói tiếp “Tôi tránh cậu, không phải do ghét cậu. Nếu ai đó bị tôi ghét, tôi sẽ xuất hiện trước mặt người đó thật nhiều để làm tức họ chứ không tránh họ”

“Vậy lý do vì sao?” Trâm Anh ngồi nghe, nghi hoặc hỏi. Nếu không phải ghét cô, vậy thì là lý do gì?

“Như tôi đã nói, cậu quá giống với Anh Nhi, giống đến mức, nhiều lần nhìn cậu, tôi cứ nghĩ rằng Anh Nhi đã trở về, trở về bên cạnh tôi. Nhưng khi tôi muốn bắt chuyện với cậu, tôi lại chợt nhận ra rằng, cậu không phải là cậu ấy. Vì vậy, tôi mới tránh cậu” Quế Chi nói.

“Tôi thật hâm mộ cô gái đó. Đã nhiều năm trôi qua mà cô vẫn nhớ đến cậu ta” Trâm Anh đôi mắt phức tạp nhìn về phía cây hoa Bồ công anh. Cô cảm thấy hạnh phúc, nhưng cũng cảm thấy đau. Cô không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này.

“Anh Nhi là bảo bối của tôi, chúng tôi làm bạn tận năm năm. Nếu không có sự kiện đó, có khi bây giờ, cậu ấy đang vui vẻ ở cùng tôi rồi” Quế Chi cười buồn. Anh Nhi, nếu ngày đó mình chính chắn lên thì cũng không có ngày hôm nay đúng không? Mình hối hận rồi, hối hận thật rồi...

“Dù gì tôi vẫn thật hâm mộ tình cảm của hai người” Trâm Anh nhìn Quế Chi, thật tâm nói.

“Đó, cậu như thế này có phải đáng yêu hơn không?” Quế Chi nhìn khuôn mặt của Trâm Anh đến thất thần. Thật giống. Anh Nhi, có phải cậu phải cô gái này đến để an ủi mình không?

“Không được nói tôi đáng yêu” Trâm Anh bĩu môi nói. Cô không thích nghe người ta gọi mình đáng yêu đâu nha.

Nụ cười trên khuôn mặt Quế Chi cứng đờ, trong đầu hiện lên câu nói “không được nói mình đáng yêu”. Nhìn Trâm Anh lấp bắp nói “Thật... thật giống”

“Tôi biết tôi giống với cậu ta, cậu không cần nói như vậy nữa” Trâm Anh giận dỗi nói.

“Không... không...” Quế Chi quay mặt đi nói. Làm sao có thể như vậy? Không thể nào, chắc do nhớ Anh Nhi quá nên mới như vậy thôi. Chắc vậy rồi.

“Nè, bây giờ, tôi có thể làm bạn của cậu không?” Trâm Anh đột nhiên quay sang nói làm cho Quế Chi giật mình, không kịp chuẩn bị gì trọn tròn mắt ngạc nhiên. Trâm Anh thấy vậy buồn bã quay mặt đi nói “Nếu cậu không muốn thì thôi, coi như tôi chưa nói gì đi”

“Không, tôi rất vui được làm bạn với cậu, từ nay gọi tôi là Chi Nhi cho thân thiết nha. Từ nay tôi cũng sẽ gọi cậu là Anh Nhi” Quế Chi nở nụ cười nói.

“Được, chúng ta giờ là bạn” Trâm Anh nói. Nhưng như nhớ ra gì, cô nhìn Quế Chi, nói “hình như là cậu đang đi tìm tôi? Có người đi tìm cùng, đúng không? Vậy họ đâu rồi?”

“Chết, mình bỏ A Kiệt và Anh Khánh ở khu nhà kính rồi” Quế Chi ngại ngùng nói. Nhỏ thật là, tại sao lại quên chứ...

“Đây là khu nhà kính mà” Trâm Anh nghi hoặc nhìn xung quanh nói. Đây không phải là khu nhà kính à? Không đúng mà, có kính, trong bức tường kính kia có cây. Không hề sai.

“Nơi đây là nơi trốn của mình, không ai biết” Quế Chi hai ngón tay chọc chọc vào nhau ngại ngùng nói.

“Oh, ra vậy, ra cậu để cho hai người đàn ông kia một mình trong đêm tối. Mình thấy tội nghiệp cho họ à nha” Trâm Anh nở nụ cười chọc Quế Chi. Quẫn quá, Quế Chi chỉ biết cúi gằm mặt xuống thảm cỏ. Thật xấu hổ mà.

“Được rồi, chúng ta ra đi” Trâm Anh nói rồi quay đi bước ra khỏi khu trồng Bồ công anh. Quế Chi thấy cô đi, vội vàng chạy đến, đi song song với cô.

Ánh trăng trên trời, chiếu những ánh sáng mờ ảo chiếu rọi xuống hai cô gái. Có lẽ từ đây, họ sẽ lại bắt đầu viết tiếp câu chuyện tình bạn còn dang dở của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Em đi du lịch chứ không phải đi giết địch!!!

Hôm nay trời nắng thật ấm áp. Nắng, sưởi ấm dần trái tim lạnh giá của con người. Nắng đem đến nụ cười đến những đứa trẻ thơ. Ngày mới thật đẹp. Nhưng chắc không đúng với tất cả. Tại khu biệt thự Trần gia ở khu biệt thự Vinhomes Mĩ Đình, người làm ai cũng đều đeo tai nghe nghe nhạc. Không phải bọn họ không có quy củ mà là vị nhị thiếu phu nhân này quá ồn ào. Ôn đến mức, ngay cả ông quản gia dễ tính nhất cũng bị nhỏ chọc cho không còn kiên nhẫn mà trốn trong nhà bếp. Duy chỉ có một người, có lẽ là tinh thần thép nên không có ảnh hưởng gì mấy.

“Oaoaoaoaoa...chán quá, chán quá, chán quá” Quế Chi nằm ườn ra ghế salon khua tay khua chân loạn xạ. Thật là chán mà.

“Lỗi do cậu thôi, đi không thèm thông báo với A Kiệt của cậu. Vì vậy mới có đám người áo đen đằng sau kia a” Vừa nói Trâm Anh vừa chỉ vào đám người vệ sĩ ở đằng sau.

“Là lỗi do cậu trước, ai bảo cậu trốn gì mà kĩ vậy, làm mọi người không tìm ra” Quế Chi cãi lại.

“Liên quan không?” Trâm Anh lật một cuốn sách lên vừa đọc vừa nói.

“Có, nếu cậu không mất tích, chắc chắn mình không phải đi tìm, và như vậy mình cũng không bị giám sát như thế này. Trừ ra vào phòng ngủ ra, còn khi mình đi đến chỗ nào cũng đều có mấy ông chú áo đen này đi theo. Thật là mất tự do mà” Quế Chi nói.

Đúng vậy, mấy hôm trước, sau khi Trâm Anh mất tích nửa ngày, anh em họ Trần đã đặc biệt kiểm đầu ra mấy tên vệ sĩ kia giám sát hai cô. Trâm Anh thì không vấn đề, chỉ cần nghĩ đó là mấy con ruồi đi theo là được. Nhưng hình như có người không làm được như cô. Sau vài ngày chịu đựng, cuối cùng nhỏ cũng bắt đầu bực phát. Hôm qua, nhỏ còn làm ầm lên với Bảo Kiệt. Cuối cùng, “thương tích đầy mình” mà không có chút thắng lợi nào. Đã vậy còn đòi được rất nhiều ánh mắt ái muội của mọi người. Lúc đó, Quế Chi chỉ muốn tìm một cái hố để chui xuống. Thật là xấu hổ.

“Mình có một cách để Chi Nhi giải quyết vấn đề này đó” Trâm Anh lật sang trang khác, lạnh nhạt nói.

“Cách gì vậy?” Quế Chi nghi hoặc nhìn Trâm Anh. Nhỏ nói A Kiệt còn không chịu kêu mấy ông chú kia về, chẳng nhẽ Anh Nhi có cách?

“Cách dễ dàng nhất là, cậu ngày ngày bám dính lấy A Kiệt của cậu. Như vậy mấy ông chú này...” Trâm Anh gấp cuốn sách, ngón cái hướng về phía vệ sĩ chỉ chỉ, nói tiếp “...lúc đó họ sẽ không đi theo nữa”

Quế Chi nghe Trâm Anh nói vậy, mặt đỏ bừng bừng. A Kiệt của nhỏ, mỗi lần ở một mình với nhỏ...oaoaoaaaa...thật ngại, xấu hổ chết đi được. A Kiệt thật là xấu a. Quế Chi ôm hai má đỏ bừng bừng suy tư.

Trâm Anh nhìn thấy biểu hiện của Quế Chi, liền đặt sách lên bàn, chống cằm, nhìn Quế Chi bằng ánh mắt ái muội “Sao? Lại nghĩ đến cảnh hạn chế trẻ em à?”

“Ách...” Quế Chi đang chìm trong suy tư, nghe thấy câu nói của Trâm Anh, đầu tiên mặt đỏ bừng như trái cà chua, rất đáng yêu. Một lúc sau, có thể vì nóng quá, Quế Chi xấu hổ chạy vù lên phòng trốn. Lúc đi, nhỏ không quên để lại câu nói “Anh Nhi thật xấu a, đáng ghét”. Mấy người khác thấy vậy, che miệng cười nhỏ. Nhị thiếu phu nhân của bọn họ thật đáng yêu mà.

Thấy Quế Chi chạy lên phòng, mấy ông bác vệ sĩ cũng đi theo. Còn mấy ông còn lại rất quy củ, đứng chấp hai tay đằng trước, mắt luôn nhìn về phía Trâm Anh, người đứng thẳng. Cảm nhận mấy con mắt nhìn chăm chăm vào mình, Trâm Anh cũng có chút khó chịu. Khó chịu như thế, nhưng cô cũng thấy quen rồi. Hồi chín tuổi, lúc mới gặp lại papa, cô đã chịu cảnh này rồi. Một tên thủ lĩnh – papa cô, cô đi đến đâu, ông nhìn đến đấy. Nhìn cô đến mức cô phải bùng phát. Khi bùng phát rồi, cô mới biết. Papa cô nhìn cô như vậy, thật ra không phải ông rảnh rồi, mà là ông cảm thấy cô trở về như một giấc mơ vậy. Ông sợ khi nhắm mắt lại, hay không đặt cô trong tầm mắt của mình, cô sẽ lại biến mất tiếp. Để an ủi cũng như là làm cho ông tin cô đã về mà không phải mơ, cô đã dành hai năm ở bên cạnh ông.

Nghĩ tới papa của mình, Trâm Anh nở một nụ cười vui vẻ. Papa, không biết bây giờ ông như thế nào nhỉ? Cô về Việt Nam được hơn một tuần rồi mà chưa qua thăm ông lần nào. Thật không biết ông có giận cô không nữa.

Đang suy nghĩ, đột nhiên bộ đàm mini bên tai của Trâm Anh rung rung làm cho cô giật mình. Nhưng nhanh chóng, cô đứng lên đi vào phòng của mình. Mấy ông bác vệ sĩ cũng đi theo rồi đứng canh trước cửa.

Trong phòng, Trâm Anh chui vào phòng vệ sinh, xả nước ra. Còn cô, cô dựa vào tường nhà tắm, đề bộ đàm mini rồi nói “Chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? câu này phải do chị hỏi mới đúng. Rốt cuộc mấy hôm nay em chết ở đâu mà không nhận tín hiệu. Em có biết, nếu hôm nay mà không liên lạc được với em, bọn chị sẽ xâm nhập vào Trần gia để tìm em không? Em thật là quá đáng mà” Vừa mới đề bộ đàm, Trâm Anh chưa nói dứt câu, Nghi Dung đã nói một tràng vào trong bộ đàm. May mắn là bộ đàm này được chế tạo đặc biệt, âm thanh vừa đủ nghe, cũng rất cơ mật nên tai cô không bị sao. Nếu là bộ đàm bình thường, chắc lúc này cô đang đến nói chuyện cùng bác sĩ rồi.

Dù bị mắng, nhưng Trâm Anh lại thấy rất hạnh phúc. Người chị này của cô, dù mắng như vậy, nhưng thực chất là đang bộc lộ sự lo lắng của mình. Cô biết, mấy hôm nay cô không nhận tín hiệu làm cho hai người lo như thế nào. Vì vậy cô không phản bác, chỉ để cho Nghi Dung nói xong mới thôi.

Tầm năm phút sau, cuối cùng Nghi Dung cũng mắng xong. Trâm Anh thở phào một hơi rồi nói “Kế hoạch như thế nào rồi Dung?”

“Vẫn như cũ, Diệp thì vẫn bị bám. Hôm nay cậu ta còn được tên quản lý đó mời đi ăn tối. Diệp đang bị đờ người ngồi trên giường nghĩ cách moi thông tin từ tên quản lý đó. Mà tên đó gọi là gì nhỉ...D...D...Đai Quân, đúng rồi, Đai Quân. Ủa, Trần thị sản xuất đai quần ah, sao quản lí lại gọi là Đai Quân?” Nghi Dung nghi hoặc hỏi.

Bên đầu dây bên kia, khoe miệng Trâm Anh giật giật. Đai Quân, ha, Demon mà biết chị của cô gọi cậu ta là Đai Quân thì sẽ ra sao nhỉ? Có tức đến phát nổ không ta? Trâm Anh ở Trần gia, vì vậy cô có thể gặp trợ lý tổng giám đốc là chuyện bình thường. Đã vậy, cậu ta lại ở ngay khu biệt thự bên cạnh. Anh chàng trợ lý này, nhìn từ trên xuống dưới đều đậm chất thư sinh. Đã vậy, trên mặt luôn luôn có đôi kính không biết là mấy độ. Nhìn như vậy lại càng thư sinh. Tên trợ lý này, ngoài cái tên Demon ra, anh còn có tên khác là Thiện Tâm. Tên cũng đẹp đó chứ.

“Đai Quân? ý chị bảo là Demon à?” Trâm Anh nhin cười nói.

“Đi ăn thì cứ đi ăn. Việc gì phải suy nghĩ đến vấn đề công việc?” Trâm Anh nói.

“Cậu ta là muốn nhanh chóng tìm chon chip để em không phải ở ngôi nhà đó thôi. Mà Demon là người thân cận với Tổng giám đốc nhất. Nên chị nghĩ tên này chắc chắn biết con chip đó ở đâu” Nghi Dung nói.

“Trong tư liệu có ghi, bên cạnh Trần tổng có bốn người thân cận. Em trai của hấn và Demon ra thì còn có thêm hai người nữa. Một người là bác sĩ, còn một người thì bí ẩn đến mức không thấy bóng. Sao chị không đặt giả thiết là tên đó cầm” Trâm Anh nói.

“Thì Demon chắc chắn biết tên đó ở đâu. Vậy tìm từ Demon có phải hay hơn không?” Nghi Dung nói.

“Nếu theo như chị là như thế, vậy em đang ở cạnh nhân vật chủ chốt, em chỉ cần quyến rũ hấn, để hấn toàn tâm toàn ý giao cho em con chip, như vậy nhanh hơn nhiều” Trâm Anh nhún nhún vai nói. Từ trước đến nay, chưa có ai thoát khỏi sức quyến rũ của cô đâu. Dù cô không được nóng bỏng nhiệt tình như Nghi Dung, không được thành đạt quyến rũ như Ngọc Diệp. Nhưng đám đàn ông lại mê một cái vẻ lạnh lùng thờ ơ của cô. Vì vậy, cô rất tự tin về sức quyến rũ của mình.

“Dừng, không được làm vậy, nhất quyết không được làm vậy” Nghi Dung nóng vội nói. Cô biết sức quyến rũ của Trâm Anh. Nhưng cô không thể để con bé mạo hiểm. Trần tổng này, tiếng tốt thì không có mấy nhưng tiếng xấu thì chấp thành núi lớn. Và lại, Trần tổng này còn có quan hệ khá mật thiết với thủ lĩnh K.A. Con bé đi quyến rũ hấn, chẳng may có chuyện thì sao? Không được, nhất quyết không thể để Trâm Anh của bọn họ xảy ra chuyện. Nhất định.

Trâm Anh nghe thấy Nghi Dung nóng vội như vậy thì bật cười, nói “Dung, chị thật là ngây thơ, ngây thơ đến mức đáng yêu. Nếu em nói ngày mai em trèo lên giường Trần tổng thì chị cũng tin sao? Chị biết tính cách em mà. Hahahaha...”

“Trâm Anh...em dám đùa giỡn chị” Nghi Dung tức giận nghiêng răng ken két. Có vẻ con bé này lâu không ăn đòn nên dám dè đầu cô ra rồi.

“Hahaha...chị nhớ uống nước lạnh nha, không thì sẽ nổi mụn đó. Bye bye chị”

Trâm Anh bỏ bộ đàm mini ra, tắt nước, đi ra giường nằm. Đang định ngủ một chút thì cửa phòng cô đột nhiên bị mở ra. Một bóng dáng không báo trước chạy vào phòng cô, nhảy lên giường ôm lấy cô. Cùng lúc đó, một giọng nói vui vẻ cất lên “Anh Nhị, chúng ta được thoát mấy ông chú kia rồi, vui quá a, vui quá a”. Quế Chi vừa ôm Trâm Anh vừa cười nói.

“Hả, mình thấy mấy ông chú kia theo chúng ta chưa đến một tuần mà” Trâm Anh nghi hoặc nói. Lạ nha. Sáng nay, vừa mới bước ra khỏi phòng, cô đã bị mấy ông chú ngoài kia làm cho tim suýt ngừng đập. Tưởng rằng sẽ bị bám theo một thời gian. Nhưng, hình như tai cô nghe lầm, mấy ông chú đó từ nay sẽ không theo sát cô nữa. Thật cao hứng đó nha.

“Đúng, chúng ta sẽ không phải khó chịu nữa. Anh Nhị, mình thật cao hứng nha” Quế Chi ôm Trâm Anh đung đưa đung đưa.

“Mà, tại sao mấy ông chú đó không cần đi theo chúng ta nữa? Chẳng nhẽ, cậu đồng ý đến công ty cùng với A Kiệt của cậu?” Trâm Anh đẩy Quế Chi ra, nhìn nhỏ nghi ngờ hỏi.

“Không a, vừa nãy A Kiệt có gọi điện đến, anh ấy nói là anh và anh Khánh phải đi đến Nha Trang một tháng để đàm luận với đối tác và triển khai dự án của công ty. A Kiệt vì không muốn xa mình lâu như vậy nên kéo mình đi cùng” Quế Chi cao hứng nói.

“Vậy có liên quan gì đến mình?” Trâm Anh nhún mày nhìn Quế Chi.

“A Kiệt có nói, bảo cậu một tiếng, cả hai chúng ta cùng đi đến Nha Trang” Quế Chi cười nói.

“Tại sao mình phải đi?” Trâm Anh hỏi.

“Chịu a, cái đó cậu hỏi anh Khánh ý, lệnh của anh ý mà” Quế Chi nhún nhún vai rồi bước xuống giường, đi ra khỏi phòng. Nhỏ phải chuẩn bị cho chuyến đi đã.

Quế Chi chưa đi được mấy bước, Trâm Anh đột nhiên nói “mình bị mất trí nhớ, mình không có chứng minh nhân dân, làm sao mình có thể đi được chứ?”

“Cái đó cậu không cần phải lo, có anh Khánh lo hết rồi” Quế Chi quay lại, nháy mắt nói. Trước khi đóng cửa phòng, nhớ ra một chuyện, nhỏ thò đầu vào nói “à, ba giờ chiều nay xuất phát nha”. Nói xong, nhỏ đóng cửa phòng lại.

Khi xác định là không ai sẽ vào đây, Trâm Anh kéo bộ đàm qua, nói “chị biết rồi đúng không?”

“A, Trâm Anh bé nhỏ của chị cuối cùng cũng gọi lại. Hai mươi phút sau, bọn chị sẽ có mặt tại phòng của em” Nghi Dung nói xong thì bộ đàm bị ngắt. Trâm Anh nhú mồm nhìn chăm chăm ra ngoài trời. Hai người kia định đột nhập vào đây à? Bây giờ không phải là ban đêm mà. Họ vào đây, đảm bảo họ sẽ bị phát hiện.

Trâm Anh dù lo lắng, nhưng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Cô đi đến cửa chính, mở cửa ngó đầu ra. Đập vào mắt cô là mấy bóng dáng màu đen đang đứng. Một người trong số đó thấy cô thì lên tiếng “Tiểu thư cần gì?”. Giọng nói của hắn lạnh đến mức vô cảm làm Trâm Anh nghe thấy thoáng nhú mồm. Mấy ông chủ này chẳng hề không phải là người. Cô là sát thủ đó nhưng không đến nỗi vô cảm như thế này. Nhanh chóng gạt suy nghĩ kia ra, cô nở nụ cười nói “Không, lát nữa các chú đừng cho ai vào phòng tôi”

Nói xong, không để cho mấy người vệ sĩ kịp chuẩn bị gì đã đóng sập cửa lại, khóa trái cửa vào. Hai người kia đến, cô không thể nào qua loa được. Nếu hai người họ bị phát hiện chỉ có chết thôi.

Trâm Anh nằm trong phòng thời gian đã hai mươi phút rồi. Lúc cô đang định hỏi hai người kia vì sao chưa đến thì cửa phòng cô có ba tiếng gõ cửa. Chắc lại là Chi Nhi tìm cô đây.

Trâm Anh đi ra mở cửa. Nhưng có vẻ cô đoán sai. Ngoài cửa không có ai ngoài mấy ông chủ áo đen với hai cô nữ hầu ôm một đồng túi quần áo. Hai nữ hầu này hơi lạ. Một người tóc ngắn ngang vai, một người buộc tóc đuôi ngựa đằng sau. Cô nghi hoặc nhìn bọn họ. Chẳng lẽ có người chuyển đến ở cùng cô sao?

“Tiểu thư, quần áo đại thiếu gia chuẩn bị cho cô” cô gái tóc ngắn nói.

“Chuẩn bị đồ cho tôi?” Trâm Anh nghi hoặc nói.

“Đúng, vì tỷ nữa cô đi du lịch Nha Trang cùng đại thiếu gia” cô gái tóc ngắn nói, đồng thời cô cũng kín đáo ra hiệu với Trâm Anh.

“Được rồi, các cô vào đi” Trâm Anh hiểu ra, nở nụ cười nói. Hai người này, hình như cô lo lắng quá rồi thì phải.

Đóng cửa lại, khóa trái cửa, Trâm Anh đứng dựa vào tường, khoanh tay nhìn hai người nói “có vẻ các chị đã tiến bộ hơn trong việc đột nhập rồi nhỉ? Còn dùng cả kẻ lừa đảo nữa”.

“Nếu nói về thân phận, vậy cái danh kẻ lừa đảo bọn chị nhận. Nhưng nói về mấy cái túi quần áo kia, bọn chị không nhận được. Lúc bọn chị đang định treo tường thì đột nhiên thấy có hai nữ giúp việc, mỗi cầm vài túi quần áo. Họ nói là đồ Trần tổng tặng em” Nghi Dung nói.

“Tặng em? Đùa sao?” Trâm Anh buồn cười nói. Trần tổng này bị ô tô đụng vào đầu à? Hay là làm nhiều quá hóa điên? Tự dưng mua tặng cô nhiều quần áo như thế này. Thật là khó hiểu mà.

“Ê, Trần tổng cảm nắng em rồi à?” Ngọc Diệp đột nhiên nói.

“Ách...chị đùa à, Trần tổng bị gay” Trâm Anh giật mình nói. Làm sao có thể a. Cô cũng rất ít gặp tên Trần tổng này. Hắn có vẻ là một người bận rộn. “Mà không nói về chuyện này, chúng ta nói chuyện khác đi. Các chị mạo hiểm đột nhập vào đây không phải chỉ để gặp em đúng không?”

“Trâm Anh của chúng ta là giỏi nhất” Nghi Dung nói xong, lấy từ trong một túi quần áo ra hai chiếc hộp, để một chiếc đưa cho Ngọc Diệp cầm, mở một chiếc trước. Trong chiếc hộp này là mấy thứ trang sức rất là bình thường. Có nhẫn, có vòng tay, có vòng cổ, có lắc chân và có một chiếc hộp nhỏ màu đen nằm im ở góc trong. Nghi Dung đưa cho Trâm Anh nói “đeo mấy thứ này lên”

Trâm Anh nhìn bộ trang sức, trấn hiện lên ba đường hắc tuyến, miệng giật giật. Cô nhìn Nghi Dung nói “Em đi du lịch chứ không phải đi giết địch!!!”

“Bọn chị vì lo cho em. Chắc em cũng biết tính năng của mấy thứ này rồi” Nghi Dung nói xong, lấy hộp nhỏ ở trong góc, mở ra nói “cái này là bộ đàm mini chị mới cài tiến. Cái này, khi ở trên biển em cũng có thể nói chuyện được với bọn chị”

“Vậy còn hộp kia” Trâm Anh nghi hoặc nhìn chiếc hộp nằm im trên tay Ngọc Diệp. Ngọc Diệp thấy vậy mở chiếc hộp ra. Trong đó có một khẩu súng nhỏ lạnh lùng nằm im. Trên thân súng còn có bình một con chim ưng đang tung cánh. Bên cạnh khẩu súng có một hộp đạn nhỏ. Trâm Anh lấy một viên nhìn. Thì ra chỉ là đạn gây mê. Nhưng, cô thật không biết làm sao với hai người này. Hai người làm như cô đang đi vào lãnh thổ của kẻ thù vậy.

“Nhìn em giống như đi giết người vậy?” Trâm Anh cầm hai chiếc hộp, đau khổ nói.

“À, bọn chị mang Bạch Bạch đến cho em” Ngọc Diệp đột nhiên nhớ ra một nhân vật quan trọng, nói.

Nghe Ngọc Diệp nói, Trâm Anh trực tiếp muốn té ngửa. Bạch Bạch, thường cô hay cho nó ở trong khu rừng nhân tạo cô tạo cho nó. Hôm nay hai người kia mang nó đến đây làm cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nơi khởi đầu cũng sẽ là nơi kết thúc (1): Vùng biển quen thuộc

Chắc ai cũng nghi hoặc, Bạch Bạch là con gì đúng không? Bạch Bạch, chính là con bạch xà mà Trâm Anh tình cờ “nhặt” được trong khu rừng nhiệt đới Amazon. Nếu mọi người không biết Trâm Anh làm gì mà vào rừng Amazon, nơi đầy rẫy những nguy hiểm ẩn giấu mà ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chuyện rất lâu rồi. Năm cô mười một tuổi, sau khi học võ được hai năm, cô cùng Nghi Dung và Ngọc Diệp bị papa đáng ghét vứt vào rừng Amazon, nói các cô phải ra khỏi khu rừng sau một năm. Lương thực các cô chỉ được cấp trong ba tháng, còn những tháng ngày còn lại, các cô phải tự đi săn. Vì vậy ngoài khả năng đánh đấm, bắn súng, các cô còn có những kỹ năng sinh tồn. Khi ở trong này được khoảng năm tháng, trong một lần đi săn, Trâm Anh nhặt được một quả trứng rắn. Mới đầu cô định mang về làm bữa tối. Nhưng ai ngờ, trên đường đi, quả trứng động đậy, và một con tiểu bạch xà chui ra.

Loài vật, khi chúng mở mắt, người chúng nhìn thấy đầu tiên sẽ nghĩ là mẹ của nó. Vì vậy, khi con tiểu bạch xà nhìn thấy cô, nó tự nhiên xem cô là mẹ của nó. Khi cô mang con rắn về cho Nghi Dung và Ngọc Diệp xem, hai người suýt nữa bị cắn vì đã đụng vào người nó. Trải qua bảy tháng còn lại trong rừng rậm Amazon, Trâm Anh vừa rèn luyện, lại vừa huấn luyện cho con tiểu bạch xà để nó không tùy tiện cắn người linh tinh. Rồi đợt tập huấn này cũng kết thúc, các cô ra khỏi khu rừng đúng thời hạn. Từ ngày đó papa đi vòng quanh thế giới, nói là các cô đã đủ cường hãn rồi nên ông cũng yên tâm hơn. Mấy tháng sau, các cô lập nên tổ chức sát thủ Phi Ưng.

.....

“Anh Nhi, sao cậu lại ăn mặc như vậy?” Quế Chi ngồi ở dưới nhà với Bảo Kiệt và Bảo Khánh đợi Trâm Anh xuống. Vừa nhìn thấy Trâm Anh, mày Quế Chi nhủ chặt lại nói. Giờ đã giữa tháng tư, Trâm Anh mặc như vậy cũng không nóng. Nhưng nếu để đi biển mà mặc như thế... thật sự không hợp.

Vì hôm nay hai người kia đưa Bạch Bạch đến, mà Bạch Bạch vừa nhìn thấy cô, như đứa con vừa xa mẹ, nó trực tiếp quấn lấy cô không thả. Nếu trở lại chín năm trước, có thể cô không ngại gì mang theo Bạch Bạch. Nhưng bây giờ, Bạch Bạch cũng đã to bằng một con rắn nước bình thường. Chiều rộng như một cái ống nước nhỏ, nhưng nó lại dài một mét. Chính vì vậy, cô mới tạo một khu rừng nhân tạo cho nó ở đó. Hôm nay, nói gì Bạch Bạch cũng để ngoài tai, không muốn rời cô nửa khắc. Vì vậy cô chỉ có thể mặc một chiếc áo chữ T rộng thùng thình, một chiếc quần jean với đôi giày thể thao Nike. Mái tóc dài để xõa dài đằng sau lưng.

Nhìn cô, giống như cô đi chơi phố hơn là đi du lịch.

“Mình không có ý định ra biển chơi” Trâm Anh biện minh. Tốt nhất là mấy người kia nghe cô nói vậy thì trực tiếp để cô ở nhà đi.

“Không sao, đi Nha Trang chúng ta không nhất thiết phải đến biển” Bảo Khánh đến bên Trâm Anh, bàn tay tự nhiên ôm ngang thắt lưng cô. Nhưng lúc ôm, anh vô tình chạm vào đuôi của Bạch Bạch. Bảo Khánh nhủ mày lại nghi hoặc, nhưng đôi mày cũng nhanh chóng giãn ra. Anh nở một nụ cười phức tạp.

“Đúng, đến nơi đó không nhất thiết phải đi ra biển chơi, chúng ta còn nhiều nơi để đi mà” Bảo Kiệt nói.

“Hôm nay hai anh có vẻ ăn ý quá nha” Quế Chi nhìn Bảo Khánh và Bảo Kiệt nói.

“Bọn anh là anh em mà, đúng không anh hai” Bảo Kiệt ôm eo Quế Chi, hướng Bảo Khánh cười nói.

“Khánh, khi nào máy bay xuất phát?” Trâm Anh lấy ngón tay chọt chọt vào ngực Bảo Khánh, hỏi.

“Chúng ta đi máy bay tư nhân nên không hạn định thời gian” Bảo Khánh nói.

“Oaaaaa...thỏa nào Chi Nhi nói em không phải lo về vụ hộ chiếu. Khánh là giỏi nhất” Trâm Anh nở nụ cười ngây thơ, ôm ngang eo Bảo Khánh nịnh nọt. Một bên nịnh nọt, một bên ra hiệu ngầm cho Bạch Bạch chui vào chiếc túi nhỏ cô mở sẵn đeo ngang hông. Bạch Bạch hiểu ý của cô, trườn vào trong túi, rất lịch sự dùng đuôi ấn khóa lại. Thật ra không phải nó giỏi đâu, mà do những lần đi thực hiện nhiệm vụ, Trâm Anh thường để nó trong chiếc túi nhỏ đeo ngang hông. Nếu nó muốn ra ngoài, bắt buộc nó phải tự mở cái túi đó. Lâu dần nó cũng quen nên chuyện này với nó rất bình thường.

Bạch Bạch trườn vào túi mà mọi người không ai phát hiện sờ dĩ là do chiếc áo của Trâm Anh rất rộng, rộng đến mức che luôn chiếc túi nhỏ đó luôn. Khi xác định Bạch Bạch đã chui vào trong, Trâm Anh thở phào một hơi.

“Thôi, chúng ta đi thôi” Quế Chi ôm ngang eo Bảo Kiệt nói. Rồi tất cả ra xe đến sân bay.

--- -----

Nha Trang- Resort Mặt Trời

“Oaaaaaaa...Chi Nhi bảo bối, cuối cùng con cũng đến thăm ông lão già nua này, papa nhớ con chết đi được” vừa vào đến đại sảnh resort, Trâm Anh đột nhiên bị một người đàn ông trung niên ôm lấy. Vô thức, cô nhủ mày bực lộ về khó chịu và nói “Chú Đặng, cháu biết chú rất nhớ Chi Nhi, nhưng không nên lần nào chú cũng nhận nhầm chứ”. Vừa nói xong, Trâm Anh sững người lại. Cô, cô vừa mới nói cái gì vậy? Nói cái gì vậy?

Lời nói trong vô thức của cô làm cho Quế Chi dừng lại. Không, không thể nào, không thể nào. Cô gái kia không phải bảo bối của nhỏ. Nếu là bảo bối của nhỏ, vậy vì lý do gì mà sau lưng cô ấy không có vết bớt. Nhưng tại sao, tại sao cô ấy lại có biểu hiện giống Anh Nhi khi bị pama nhỏ nhận nhầm, ngay cả câu nói cũng giống y hệt. Nếu là trùng hợp thì trên đời này sao có sự trùng hợp đến từng chi tiết nhỏ như vậy.

Bảo Khánh và Bảo Kiệt vẫn yên lặng đứng một bên như trước. Ông Đặng nghe thấy tiếng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, ông nghi hoặc đẩy cô ra trước mặt để nhìn. Khi nhìn thấy khuôn mặt của Trâm Anh, trong mắt ông Đặng xuất hiện hơi nước. Trong mắt ông là niềm vui, sự nhớ mong dành cho Trâm Anh. Ông ôm Trâm Anh vào lòng, giọng nghẹn ngào. Ông nói “Anh Nhi bảo bảo, Anh Nhi bảo bảo, con về rồi, cuối cùng con cũng về rồi. Cô chú rất nhớ con, cả pama con nữa. Họ đang ở đây đợi con trở lại đây”

Trâm Anh đang chìm trong thế giới nội tâm của mình, đột nhiên bị ôm đã kéo cô về thực tại. Nghe ông Đặng nói vậy, đôi mày của cô nhíu càng ngày càng chặt. Tại sao? Tại sao cô lại thấy tình cảnh này quen vậy? Hình như, hình như cô từng được yêu chiều như thế này? Với lại, vòng tay người đàn ông này quen thuộc vậy? Chẳng nhẽ ông cũng có trong phần quá khứ bị mất của cô?

“Bác trai, cô gái đó không phải Diệu Anh” Bảo Khánh lạnh lùng nói.

“Không, đây là Diệu Anh, bác dám chắc là như vậy” ông Đặng lắc đầu nói

“Cháu không phải Diệu Anh, cháu tên là Anh Nhi” Trâm Anh lạnh nhạt nói.

“Chi Nhi, đây là Diệu Anh đúng không con?” không quan tâm mấy người kia nói gì, ông Đặng quay sang đưa con gái bảo bối hỏi.

“Papa, đây không phải là bảo bối Anh Nhi của con, cô ấy cũng tên là Anh Nhi, nhưng cô ấy không phải” Quế Chi nắm chặt tay lại nói. Nhỏ cố kìm nén, kìm nén không cho nước mắt của mình rơi. Bây giờ, nhỏ chắc chắn, cô gái trước mặt này chính là Anh Nhi của nhỏ. Dù không biết vì sao vết bớt sau lưng đột nhiên biến mất. Nhưng không có chứng cứ này, nhỏ sẽ tìm ra chứng cứ khác.

“Pa vợ, chúng con đi mất một đoạn đường xa để đến đây. Pa có thể cho chúng con lên phòng được không?” Bảo Kiệt thấy tình hình đang dần xấu đi, cậu lên tiếng phá vỡ cục diện này. Nở nụ cười thật tươi, ôm chặt eo của Quế Chi, nhìn ông Đặng nói.

“À, à, các con ở phòng 499 và 500. Chìa khóa phòng đây” ông Đặng lấy từ trong túi áo ra hai cái thẻ phòng. Quế Chi nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, cầm thẻ phòng số 499, thân mật ôm lấy cánh tay của Trâm Anh nói “trong một tháng này em muốn ở cùng Anh Nhi, hai người tự sắp xếp nha”. Nói xong, không để hai người kia có ý kiến đã kéo tay Trâm Anh lên phòng.

Bảo Kiệt nhìn hình dáng nhỏ nhắn của vợ yêu biến mất trong thang máy, đôi mắt đáng thương như bị bỏ rơi nhìn Bảo Khánh, ầm ừc nói “Anh hai, chúng ta bị bỏ rơi rồi”

“Chi mình em bị thôi” Bảo Khánh nói xong, cầm lấy tấm thẻ còn lại, cất bước đi đến thang máy để lên phòng.

Bảo Kiệt ầm ừc nhìn ông Đặng “pa vợ, thế là con rể thân yêu của pa lại phải chịu giường đơn gối chiếc với một tên đàn ông to cao rồi”

“Chi Nhi, pa thấy con bé lạ lắm” ông Đặng nói.

“Hả? Lạ? em ấy vẫn bình thường mà pa vợ. Một ngày ăn đủ ba bữa, ngủ rất đúng giờ. Khi rảnh sẽ chăm sóc cây cảnh hoặc nằm đọc sách. Còn nếu nhà hàng có việc, Chi sẽ đi đến nhà hàng. Điều lạ duy nhất là, dạo này Chi có vẻ ngủ nhiều hơn thôi pa vợ” Bảo Kiệt liệt kê một đồng chuyện.

“Ừm, vậy con lên phòng nghỉ ngơi đi” ông Đặng nói xong định xoay người bước đi thì bị câu nói của Bảo Kiệt làm ông dừng chân lại. “pa vợ, pa tìm một lý do nào đó để cho pama Diệu Anh rời đây một thời gian đi”. Nghe xong, ông Đặng nghi hoặc nhìn Bảo Kiệt, “tại sao, chẳng lẽ, con sợ hai người họ nhìn thấy Anh Nhi sẽ buồn, sẽ kích động?”

“Không, con không muốn kế hoạch của bọn con bị thất bại” ánh mắt Bảo Kiệt thâm trầm nhìn về phía thang máy. Kế hoạch cậu và anh hai vạch ra, không thể thất bại được.

Phòng 499.

“Nói, rốt cuộc cậu là ai?” về mặt Quế Chi nghiêm túc, ép sát Trâm Anh vào tường. Trâm Anh không hiểu, kế hoạch hoàn hảo như vậy, sao Quế Chi lại phát hiện sơ hở trong đó. Bây giờ lại có cái tình cảnh chết tiệt này.

Lúc mới vào phòng, do không phòng bị, cô bị Quế Chi đẩy mạnh một cái vào tường. Chưa phục hồi tinh thần thì đã bị tra hỏi như tội phạm như thế này. Trâm Anh nở một nụ cười gượng “cậu nói cái gì vậy, mình là Anh Nhi”

“Thật ra, cậu không hề mất trí nhớ” Quế Chi nghiêm túc nói.

“Cậu nói cái gì vậy?” Trâm Anh nhíu mày nghi hoặc nói. Nhưng đó là khuôn mặt ngoài, trong lòng Trâm Anh đang thấp thỏm lo lắng. Tay của cô không biết từ lúc nào đã cầm khóa của chiếc túi bên trong áo.

“Cậu thật ra là ai? Tiếp cận gia đình tôi làm gì?” Quế Chi nắm chặt hai vai Trâm Anh, gần từng tiếng.

“cốc...cốc...cốc”. Trong lúc Trâm Anh chưa kịp định thần, ba tiếng gõ cửa thanh tú vang lên. Quế Chi nhìn qua mắt nhỏ ở cửa. Thấy người đến là Bảo Khánh, nhỏ nhìn sang phía Trâm Anh, trừng mắt đe dọa “cậu tốt nhất nên cư xử đúng mực, không được trách tôi”

Nói xong, cũng chưa đợi Trâm Anh phản ứng, nhỏ nở nụ cười mở cửa.

“Anh Khánh, anh đến tìm em à?”

“Ừm” Bảo Khánh lạnh lùng ừm một tiếng.

“Tìm em? Có chuyện gì vậy?” Quế Chi nghiêng đầu nhìn Bảo Khánh nghi ngờ hỏi. Bình thường, ông anh chồng này của nhỏ rất ít bắt chuyện cùng với người khác. Nhưng sao hôm nay, ông lại đi bắt chuyện với nhỏ. Thật lạ à nha.

“Anh muốn em đổi phòng cho anh” Bảo Khánh lạnh lùng nói.

“Đổi phòng, anh muốn dùng phòng 499 này? Được thôi. Anh Nhi, chúng ta sang phòng 500, có người muốn dùng phòng của chúng ta” Quế Chi nhìn Bảo Khánh ngạc nhiên. Nhưng không ngạc nhiên mấy, ông anh chồng này tính khí thất thường. Nhỏ không chấp.

“Hà? đổi phòng?” Trâm Anh lấy lại bộ mặt tươi cười, lộ đầu ra nghi hoặc nhìn Bảo Khánh.

“Chi, ý anh là em với Kiệt một phòng, anh với Anh Nhi một phòng” Bảo Khánh lạnh lùng nói.

“Ê, anh muốn chăn đơn gối chiếc ở cùng một phòng sao?” Quế Chi trừng mắt nói. Chỉ cần Bảo Khánh gật đầu thôi là nhỏ sẽ nhào qua dần cho anh một trận luôn. Dù đã chắc chắn rằng Anh Nhi chính là bảo bối thất lạc của nhỏ. Nhưng nhỏ cũng cảm thấy, Anh Nhi còn cái gì đó rất bí ẩn. Theo bản năng, nhỏ muốn bảo vệ cô khỏi nguy hiểm.

“Chi Nhi, câu đó không phải là chăn đơn gối chiếc, mà là trai đơn gái chiếc” Trâm Anh tốt bụng nhắc nhở.

“Tóm lại cái nào cũng được, mình không cho hai người đơn độc cùng phòng đâu” Quế Chi nói.

“Vậy sao? Vậy nếu anh nói, Kiệt đang khóc lóc rất thảm thiết trong phòng, em có sang không?” Bảo Khánh nheo mắt đầy gian trá nhìn Quế Chi.

“Cái gì, A Kiệt đang khóc sao?” Quế Chi lo lắng nói. Không nghĩ kĩ vấn đề, nhỏ quay sang Trâm Anh ném lại một câu rồi đi “Anh Nhi, quyết không để cho tên này vào phòng, giữ nguyên cửa như thể này cho mình”

Nhìn bóng dáng dần xa của Quế Chi, Trâm Anh nhú mày. Tên Bảo Kiệt kia yếu đuối như vậy sao? Sao cô không biết nhỉ.

Đúng lúc này, cái người bị nói là đang khóc lóc rất thảm thiết trong phòng lại ung dung, dứt tay vào túi quần từ thang máy đi về phía Bảo Khánh. Trâm Anh đột nhiên hiểu ra. Nhưng cô chưa kịp phản ứng thì Bảo Khánh đã ném một ánh mắt đầy ám hiệu cho Bảo Kiệt rồi chui vào phòng 499, đóng cửa lại.

Bên ngoài, Bảo Kiệt nhìn một màn đang diễn ra, đầu vẫn chưa phân tích được ánh mắt đó muốn nói gì thì một giọng nói mang đầy giận dữ vang lên từ phòng 500. Đó không phải là giọng của vợ cậu thì còn ai nữa. Khi hiểu được, trên trán của cậu hiện ra ba vạch hắc tuyến. Anh hai thật tốt nha.

“TRẦN BẢO KHÁNH, TRẦN BẢO KIẾT, HAI NGƯỜI CHẾT VỚI EM”

Trong phòng 499

“Ê, sao anh lại làm vậy, Chi Nhi quay lại mà thấy đóng cửa sẽ tức giận đó” Trâm Anh cầm thẻ phòng định ra mở cửa. Nhưng Bảo Khánh nhanh hơn một bước. Anh nhanh nhẹn giật lấy thẻ phòng từ tay Trâm Anh, dứt vào túi quần. Nhìn Trâm Anh từ trên xuống dưới nói “em nên đi tắm rồi đi ngủ”. Nói xong, Bảo Khánh rất thư thái chui lên trên giường nằm, nhắm mắt ngủ.

Trâm Anh thấy vậy, mắt thấy không có cơ hội mở cửa nên cô đành đến bên mấy túi quần áo mà Nghi Dung và Ngọc Diệp đem vào “giúp” mấy cô hầu nữ kia, chọn ra một bộ mang vào phòng tắm.

Khi phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, người vốn đang nhắm mắt kia bỗng mở mắt ra. Ánh mắt của anh hiện lên sự hứng thú đối với con mồi của mình. Phi Ứng đúng không? Tôi xem em làm thế nào thoát khỏi tay của tôi.

Cảnh mặt trời mọc, một trong những cảnh đẹp nhất của thiên nhiên. Mà ngắm mặt trời mọc ở biển, vậy còn gì bằng. Trâm Anh ngồi trên những tảng đá nhô, nhìn về phía hòn đảo xa kia. Cô không hiểu, tại sao cô cảm thấy bãi biển này rất quen. Khi nhìn đến bãi biển này, trong đầu cô sẽ xuất hiện một vài hình ảnh không rõ nét. Nhưng cô cũng nhận ra, ở đó có năm người. Dù không còn đau như mấy ngày đầu khi những mảnh kí ức vụn vặt hiện về, nhưng nó cũng đủ làm cô khó chịu. “Rốt cuộc trong sáu năm đó, tôi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nơi khởi đầu cũng sẽ là nơi kết thúc (2): gặp nạn – kí ức trở lại.

Quế Chi tức giận đi ra phía sườn trái của khu resort. Mỗi lần đến đây, mỗi sáng, nhỏ đều ra đây ngắm mặt trời mọc. Hôm nay, tại A Kiệt mà nhỏ lỡ mất cả cảnh mặt trời mọc rồi. Lý do chính là do nhỏ tức giận vì bị ông anh chồng kia lừa, giận hơn là nhỏ còn ngây thơ tin vào lời của ông ta. Cuối cùng, vì muốn áp chế con giận của nhỏ, Bảo Kiệt đã “hi sinh” thân thể, “vật lộn” với nhỏ cả đêm đến nỗi nhỏ không có sức để giận mới thôi. Vì vậy, bây giờ, cả người nhỏ ề ảm. Nhưng nhỏ vẫn cố gắng đi ra nơi đó. Dù bây giờ, Anh Nhi đã trở về bên cạnh nhỏ, nhưng việc nhỏ ra khu sườn trái đó cũng đã là thói quen rồi.

Vừa mới đến nơi, Quế Chi thấy một cảnh khiến nhỏ thất thần. Ánh bình minh le lói, dần dần ánh sáng mạnh lên theo từng lúc. Mặt trời đã nhô đến một nửa. Cảnh đó rất đẹp, rất tinh khiết. Nhưng, trong khung cảnh đó, một bóng lưng cô độc, ngồi co chân nhìn về phương xa. Từ bóng lưng của người đó thể hiện họ đang lạc lối, không biết nên làm gì, rất cô đơn. Nhìn bóng lưng đó, hai mắt Quế Chi ửng hồng. Anh Nhi của nhỏ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại từ một người vô lo vô nghĩ lại trở thành một người dùng cảm xúc giả che đậy chính mình? Tại sao lại cô đơn như vậy? Rốt cuộc trong những năm kia, Anh Nhi sống như thế nào vậy?

Lúc ngăn người, nhỏ nghe thấy một giọng nói cất lên. Giọng nói đó, nhỏ đến nỗi người ta dường như không nghe thấy. Nhưng, Quế Chi lại nghe thấy rất rõ. Rõ đến mức, những giọt nước mắt buông bình lần dài trên đôi má phấn nộn. Rõ đến mức, trái tim nhỏ đau nhói lên như ai đó hung hăng bóp lấy.

“Rốt cuộc sáu năm đó, tôi là ai?”

Giọng nói mang một nỗi hoang mang, lạc lõng, không biết mình là ai, không biết tiếp theo mình phải làm gì. Giọng nói đó, Quế Chi nghe xong vừa đau nhưng lại cũng vừa mừng. Mừng, là vì Diệu Anh – bảo bối của nhỏ đã trở lại. Nhưng đau, trái tim nhỏ đau cho những nỗi đau mà Anh Nhi của nhỏ phải trải qua. Chắc chắn trong những năm không có nhỏ bên cạnh, Anh Nhi sống rất khổ.

Mặt trời lên tới đỉnh. Trâm Anh thấy mình đã ngồi đây lâu, cô đứng lên đi về phòng. Nhưng khi vừa mới quay lại, cô lại bị Quế Chi làm cho trái tim bé nhỏ suýt rơi ra ngoài. Cô gái này đứng đây từ lúc nào vậy? Làm sao cô không biết?

Nhìn thấy Quế Chi, nhớ lại chuyện hôm qua, Trâm Anh không để ý nhiều, bước qua Quế Chi. Cô gái này quá thông minh, cô phải tránh thật xa cô ấy.

Nhưng, khi vừa đi qua Quế Chi, cổ tay của cô bị một bàn tay mảnh khảnh nắm chặt lấy. Cùng với đó, một giọng nói cất lên “Anh Nhi, mình xin lỗi chuyện tối qua”

“Không, cậu không cần xin lỗi. Tôi chính là như cậu nghĩ. Tôi tiếp cận gia đình cậu là có mục đích. Vì vậy, nếu muốn an toàn, cậu nên tránh xa tôi ra” Trâm Anh nở nụ cười nói.

“Chẳng nhẽ, cậu không nhớ ra tí gì sao? Anh Nhi? À không Diệu Anh?” Quế Chi nở nụ cười buồn hỏi.

“Hừm... nếu cậu đang nhầm tưởng tôi chính là cô bạn thân của cậu thì nên tránh xa tôi ra. Tôi không phải là Diệu Anh” Trâm Anh nói xong, giắt tay ra khỏi tay Quế Chi, đi về phía khu resort. Trâm Anh đi như là chạy vậy. Cô muốn mình nhanh chóng ra khỏi nơi đây. Cô không muốn nhìn thấy Quế Chi. Cô sợ, nếu nhìn thấy, cô sẽ càng làm cho nhỏ tổn thương hơn thôi.

Quế Chi nhìn theo bóng lưng dần xa của Trâm Anh, nở một nụ cười thê lương. Nước mắt đã tẩm ướt khuôn mặt trắng hồng, đáng yêu của nhỏ. Miệng cười, nhưng tâm không cười. Anh Nhi, chẳng lẽ, cậu đang trách mình vì lỗi lầm ngày đó của mình sao?

.....

Bây giờ sáng, tại phòng ăn.

Phòng ăn giờ này rất nhộn nhịp, đông vui. Những tiếng cười nói của trẻ em, những tiếng tám chuyện rôm rả của các cô gái, và cũng không thiếu những tràng cười vui vẻ của các bạn già. Phòng ăn luôn luôn như thế mà.

Ở một bàn cạnh cửa sổ, có bốn người đang yên lặng ăn đồ ăn sáng. Trâm Anh thì từ lúc đó đến giờ, vẫn không nói dù chỉ một câu. Quế Chi thì len lén nhìn Trâm Anh, xong lại cười buồn cúi mặt xuống chốc chốc vào đĩa pít tét. Bảo Khánh thì không phải là mẫu người lảm lời. Chỉ khổ cho Bảo Kiệt thôi. Bảo Kiệt hết nhìn người này đến nhìn người kia. Xong nhìn người đó.

Khi không chịu được cái không khí ngột ngạt này, cậu lên tiếng “hôm nay chúng ta xuất phát đi Đảo Yến chơi không?”

“...”

“...”

“Anh không ý kiến” Bảo Khánh thấy hai cô gái kia im lặng nên đành ra mặt cấp cho đứa em trai của mình chút mặt mũi.

“Chi, vẫn còn giận anh chuyện hôm qua à. Nhưng nói thật, anh không hề có liên quan gì đến chuyện đó” Bảo Kiệt nhìn Quế Chi nói. Thật sự, hôm qua, khi nghe thấy tiếng mắng của Quế Chi, cậu cũng đã mắng cho anh trai mình một trận trong đầu rồi. Nếu không phải do anh hai, cậu sẽ không bị như vậy.

“Em không còn giận anh và anh Khánh đâu” Quế Chi lạnh nhạt nói.

“Vậy tại sao em lại lạnh nhạt với anh vậy. Như vậy làm anh đau lòng” Bảo Kiệt khoa trương ôm ngực tui thân nói.

“Hôm nay em không có hứng đùa với anh đâu” Quế Chi lạnh nhạt nói.

Thấy vợ mình hôm nay tinh thần không được tốt, Bảo Kiệt chuyển hướng sang hỏi Trâm Anh “Anh Nhi, cô có muốn đi ra Đảo Yến chơi không?”

“Được, chẳng nào, tôi cũng là người rảnh rỗi” Trâm Anh nhâm nhi cốc nước nói.

Không hiểu sao, khi nghe nhắc tới Đảo yến, trong lòng cô như có hai tiếng nói đang cãi nhau. Một tiếng thúc giục cô đến đó. Nhưng một tiếng ngăn cản cô, không cho cô đến. Rốt cuộc, cái đảo đó có ảnh hưởng như thế nào đến quá khứ của cô vậy?

“Được, một lời đã quyết, hôm nay chúng ta đến Đảo yến” Bảo Kiệt nở nụ cười nói. Xong, cậu kín đáo nhìn về phía Bảo Khánh trào đổi. Bước đầu tiên thành công.

Đảo yến, nó vẫn như vậy. Vẫn khung cảnh bốn người vác bốn chiếc ba lô to dùng trên lưng ven theo cầu thang tre lên đỉnh của Đảo yến. Trâm Anh nhìn hình ảnh vừa quen thuộc nhưng cũng lại vừa xa lạ. Trên đường đi, Trâm Anh nhìn xung quanh như đang tìm thứ gì đó. Cô cảm thấy, chuyến đi này, thiếu thiếu.

Vì Trâm Anh đi ở giữa, trước là Quế Chi, sau là anh em nhà Trần. Vì vậy, hành động vô ý thức của cô rơi vào mắt của hai người họ. Ánh mắt của anh em nhà Trần trở nên thâm túy. Hai người đều cảnh giác cao độ với Trâm Anh. Mà người nào đó vẫn hồn nhiên đi tiếp, không hề phát hiện ra điều khác thường của anh em nhà Trần. Hoặc có thể nói, cô đang chìm vào trong suy nghĩ của bản thân mình, không còn tâm tư chú ý xung quanh nữa. Chính những kí ức và cận thần của cô làm cho một người đang là sát thủ ai nghe cũng phải kính sợ, bây giờ lại chẳng khác người bình thường là bao.

Lên đến nơi, bất ngờ khi bốn người thấy một đoàn đang dựng khung chụp ảnh ở đây. Người mẫu là một cô gái khoảng chừng hai mươi hai một tuổi. Khuôn mặt xinh đẹp lại mang vài nét ngây thơ trong sáng tựa như một tiểu loli. Đôi mắt to tròn đáng yêu. Mái tóc xoăn lộn dài bồng bênh bay theo gió. Dáng người cân xứng, cần lồi thì lồi, cần lõm thì lõm.

Phản ứng của vợ chồng Bảo Kiệt rất đồng nhất, đều hừ lạnh khinh thường. Đúng là con người giả tạo, vừa nhìn thấy đã ngứa cả mắt. Chẳng hiểu ai mắt mù mà thích cô ta chứ. Bảo Khánh thì không thèm quan tâm. Vốn dĩ, cô gái này có tình ý với anh, nhưng anh đều dặn bảo vệ, cấm không cho ai lên quấy rầy anh. Vì vậy, anh mới không bị quấy lầy.

Trâm Anh, khi nhìn thấy cô gái đó, trong đầu cô xuất hiện một loạt hình ảnh. Có một cô bé tựa như tiểu loli bám theo bốn người. Rồi cô bé đó cùng với bốn người leo lên hòn đảo này. Xong cô bé đó lại đẩy một cô bé khác xuống biển. Hình ảnh cuối cùng xoẹt qua, kéo theo cơn nhức đầu nhẹ làm cho Trâm Anh nhíu mày khó chịu. Đó là hình ảnh luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô vào thời gian gần đây. Cô bé nhìn cô nói “Tôi thắng, đồ cô nhi”.

“Không thể nào ở lại nhìn thêm nữa, Trâm Anh đi đến ven đảo, đặt ba lô xuống dưới chân, theo thói quen giang hai tay, nhắm mắt đón gió. Quế Chi dù là buồn vì chuyện sáng nay, nhưng nhỏ luôn dõi theo hành động của Trâm Anh. Thấy cô khó chịu nhíu mày nhìn bình hoa kia, rồi quay người hướng về phía ven đảo đi đến. Nhìn hành động của cô, đôi mắt nhỏ uớt. Trong lòng vừa đau lại vừa vui. Vui, là vì cuối cùng nhỏ cũng đã đợi được bảo bối của nhỏ trở lại. Nhưng đau, là vì bảo bối đã quên nhỏ mất rồi. Trong lòng đau lắm, nhỏ cảm giác như thứ quan trọng của mình đã mất đi vậy. Lúc này, một giọng nói thánh thót như chim hoàng anh vang lên “Ai da, xem ai kìa. Đó chẳng phải nhị thiếu phu nhân Trần gia sao?”

Cô gái tiểu loli kia chậm chạp đi tới chỗ ba người. Quế Chi thu hồi tầm mắt đang nhìn Trâm Anh, khinh bỉ nhìn cô gái đó, giọng điệu châm biếm cất lên “thu hồi cái bộ mặt giả dối đó đi. Ở đây, cô không cần phải đóng kịch đâu”

“Quế Chi, dù gì tôi cũng phải gọi cậu một tiếng chị họ đó, đừng như thế có được không?” cô gái đó khoanh tay trước ngực nói.

“Chị họ? Hừ, cô không xứng” Quế Chi hừ mũi khinh thường. Xong, không thèm để ý đến cô gái đó, nhỏ đi đến phía Trâm Anh đứng, làm động tác giống y hệt.

Bảo Kiệt thấy vợ mình không vui, cậu lạnh lùng nhìn về phía kẻ đầu sỏ kia, cay độc nói “Hà My, cô đến đây chụp mấy cái hình rẻ rách kia xong thì cút đi cho chúng tôi được yên” Nói xong, cậu ra một khoảng trống bắt đầu bày đồ để làm bữa picnic.

Thấy thái độ của Bảo Kiệt, Hà My bĩu môi khinh thường. Tôi xem anh còn như vậy bao lâu. Chỉ cần cô quyến rũ được Bảo Khánh, thành công làm thiếu phu nhân Trần thị, làm chị dâu của Bảo Kiệt, cô xem hai vợ chồng đó tự cao được bao lâu.

“Nè, vì sao cậu lại làm động tác này” vẫn nhắm mắt lại, Quế Chi cất tiếng hỏi Trâm Anh. Một lúc sau, không thấy cô trả lời, nhỏ nghĩ rằng cô sẽ không nói chuyện với nhỏ bất kì câu nào thì đột nhiên Trâm Anh mở lời nói. “vì tôi muốn được cảm nhận hơi thở tinh khiết nhất của gió, muốn được gió ôm vào lòng, nghe những lời gió thì thầm với nhau. Như vậy, tôi cảm thấy rất thoải mái”

“Anh Nhi, cậu biết không, ngày trước, từng có người nói với tôi câu đấy” Quế Chi mở mắt ra, cười buồn, mở mắt hướng về phía xa xăm.

“Ai vậy?” Trâm Anh nghi hoặc hỏi.

“Đó là người thân nhất của mình, là người mình ý lại nhất – Diệu Anh. Nhưng cậu ấy đã rời xa mình rồi. Vào giờ này của mười hai năm trước, Diệu Anh bị đẩy ngã từ đây xuống. Thật ra, người đáng lẽ bị rơi xuống là mình. Nhưng, bảo bối của mình lại thay thế mình để bình hoa đó đây xuống. Mình vô dụng, không thể tìm được cậu ấy” Quế Chi đưa tay lên, để trên hai sợi dây truyền trên cổ, nói.

“Bị đẩy xuống biển sao?...” Trâm Anh lắp bắp, mở mắt ra nhìn về xa xăm. Trong giấc mơ, cô mơ thấy cô bị một người đẩy xuống. Chẳng lẽ, cô bị đẩy xuống từ đây?

“Quế Chi, cậu có muốn uống nước không?” đang mải suy nghĩ, đột nhiên, một tiếng nói vang lên phía sau Trâm Anh và Quế Chi. Trâm Anh thì không thèm để ý đến, nhìn về phía xa xa. Quế Chi thì trực tiếp coi cô ta là không khí, im lặng lười nhìn cô

Cô gái đó thấy mình bị coi thường, tức giận tím mặt. Đang Quế Chi, đây là cô tự tìm, đừng có trách Hà My này ác. Hà My đánh giá xung quanh, khi thấy không có ai để ý đến bên này thì tay cô ta đẩy nhẹ về phía Quế Chi. Quế Chi đang nhắm mắt cảm thận, đột nhiên cảm thấy một lực đẩy nhỏ về phía trước. Theo phản xạ tự nhiên, nhô mở mắt ra bước về phía trước để giữ thăng bằng lại. Nhưng, đằng trước kia là vực. Vì vậy, Quế Chi bước hụt, cả người như có lực hút rơi xuống dưới biển.

Trong lúc ngàn cân đó, một bàn tay bắt lấy cổ chân trái của Quế Chi, làm cho nhô treo ngược người lơ lửng giữa không trung. Quế Chi nhìn lên xem ai là người cứu nhỏ thì nhỏ thấy...vốn người đang nhìn xa xăm kia, cái người đang chìm vào suy nghĩ của chính mình kia đang một tay bám chặt vào vách đảo, một tay bám chặt cổ chân nhỏ. Cả hai người lơ lửng giữa không trung.

Trâm Anh, vốn đang chìm vào suy nghĩ của mình. Nhưng thân là sát thủ, cô lại rất mẫn cảm với sát khí. Nhưng khi cô chuẩn bị ra tay thì thấy Quế Chi như bị kéo về đằng trước, cả người không có đà rơi xuống vực. Không biết vì sao, Trâm Anh ngay cả tính mạng không cần, nhảy xuống, một tay nhanh chóng bắt được cổ chân trái của Quế Chi, một tay nhanh chóng cố định không cho hai người rơi xuống. Đùa, từ đây rơi xuống, nếu không chết cũng là còn nửa cái mạng.

Hà My mắt thấy Trâm Anh bám trên vách đảo, thấy khuôn mặt cô, Hà My mới đầu sững sờ. Nhưng khi bình tĩnh lại, cô ta cười lạnh. Diệu Anh bị cô đẩy xuống biển chết cách đây mười hai năm rồi. Vì vậy đây không phải là Diệu Anh, đây chỉ là một khuôn mặt giống nhau thôi. Nhưng, chỉ cần là người có khuôn mặt giống cô ta, cô vẫn ghét, vẫn hận. Hận không thể xé toạc bộ mặt xinh đẹp cao quý đó ra. Khuôn mặt đó làm cô cảm thấy khó chịu.

Nhìn xung quanh, anh em họ Trần đang chuẩn bị nướng đồ ăn, không để ý đến bên này. Đoàn chục hình của cô thì đang bận rộn kiểm tra phim ảnh và dụng cụ. Nở một nụ cười thắng lợi, cô nhìn về phía hai cô gái đang nhìn nhau bám ở vách đảo, lớn tiếng hét “Cứu, cứu, có người rơi xuống biển”. Nói xong, cô đưa tay xuống dưới, nói to cho mọi người nghe thấy. “Mau, mau bám vào tay tôi”

“Bám cái con mẹ nhà cô, điên đủ chưa” Quế Chi tức đỏ mặt quát.

Không thèm để ý đến lời mắng chửi của Quế Chi, Hà My liếc ra đằng sau, thấy mọi người đang chạy về phía này. Nở một nụ cười cay nghiệt, cô lấy cái trâm trên áo xuống, đâm mạnh vào bàn tay đang bám vào vách đảo của Trâm Anh, nói khẩu ngữ “tôi thắng”. Cảm thấy được cơn đau thấu xương, theo phản xạ, cô thả tay ra. Không còn gì bám, Trâm Anh và Quế Chi rơi xuống biển. Nhưng trước khi rơi xuống biển, Trâm Anh kịp thời ôm Quế Chi vào lòng, bảo hộ nhỏ khỏi những mảnh đá ngầm. Khoảnh khắc khi cơ thể chạm vào biển, đầu Trâm Anh đột nhiên đau kịch liệt, hàng loạt kí ức ủa về...

Bảo Khánh và Bảo Kiệt đang chuẩn bị đồ ăn trưa. Đi lên đây mất không ít sức, với lại bữa sáng hai cô gái kia không ăn mấy, chắc hai người đã đói rồi. Đang hăng say làm, đột nhiên hai người nghe thấy tiếng kêu cứu. Theo phản xạ, hai người đồng loạt nhìn về hướng Trâm Anh và Quế Chi. Nhưng, vốn phải có hai người đang đứng dang tay ở đó, giờ không thấy. Thay vào đó, một bóng dáng nhỏ nhún gần nửa người hướng vách đảo dĩa ra. Mà tiếng nói, là của cô ta.

Khi hai người đến nơi, chỉ nghe thấy “bùm” một cái. Rồi mọi sự vật yên tĩnh trở lại. Không có bất cứ dấu tích người nổi trên mặt biển hay là một tín hiệu nào đó. Bảo Kiệt đứng đó, trái tim cậu trống rỗng như có một thứ gì đó rất quan trọng đã biến mất. Trái tim của cậu, người con gái nắm giữ trái tim của cậu đã...đã...đã...không, không, Chi của cậu không bỏ cậu. Cậu phải nhanh chóng tìm được cô ấy.

Đúng, cậu phải tìm được cô ấy.

Bảo Khánh, khi mà không thấy bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu. Anh cảm giác, anh đã đánh mất thứ gì đó rất đáng giá. Anh quay sang nhìn Hà My. Cô ta giật mình lạnh tránh ánh mắt Khánh nói: “anh họ không sao chứ.”

Bảo Khánh lạnh lẽo nhìn cô, sau đó nói: “Anh nhi và Chi nhi có chuyện gì, cô sẽ không yên với tôi đâu.” rồi chạy theo Bảo Kiệt.

Mặt Hà My cứng đờ, ả thấy sợ Bảo Khánh nói thật, nhưng ả cũng vui vì ả nghĩ đã nhờ được cái gai trong mắt bấy lâu nay.

Đoàn làm phim thấy hai người như thế kia thì không để ý. Đàng nào đó là chuyện nhà người ta. Điều bọn họ cần phải quan tâm là cần phải trấn an túi tiền của bọn họ kia kia.

Bốn ngày sau...

“Một lũ ăn hại, có hai người phụ nữ mà cũng không tìm được, tôi nuôi các người làm gì nữa” Bảo Kiệt tức giận ném tập giấy đang cầm trên tay vào đám người đang đứng đối diện. Quế Chi rơi xuống biển tính đến nay là ngày thứ tư. Hôm Quế Chi rơi xuống biển, cậu cùng anh hai đi tìm quanh khu vực Đảo Yến không hề thấy có bóng dáng một ai. Tối hôm đó, cậu điều động một vài người giỏi nhất ở K.A đến đây thực hiện công tác tìm người.

“Phó tổng giám đốc, tôi nghĩ có người sẽ tìm được bọn họ” một chàng trai tóc vàng lên tiếng. Anh có khuôn mặt rất baby.. Nhìn chỉ muốn hung hăng chà

đạp một phen.

Nghe thấy lời anh nói, Bảo Kiệt nói “À?”

“Chính là Phi Ứng” chàng trai đó nói.

“Minh Triết, cậu ngồi máy tính lâu quá nên lú rồi sao? Phi Ứng cùng rơi xuống biển với Chi rồi” Bảo Kiệt không kiên nhẫn nói.

“Phó tổng, tổng giám đốc chưa nói với ngài sao? Thật ra Phi Ứng là một tổ chức không phải tên một người riêng lẻ. Trong tổ chức đó có bốn người. Và người rơi xuống biển kia chính là thủ lĩnh của Phi Ứng – Kiyoko” Minh Triết nói

“Nếu vậy, ba người kia đâu? Mau mang bọn họ tới đây, tôi muốn họ tìm ra tung tích của Chi” nghe vậy, mắt của Bảo Kiệt hiện ra một tia hi vọng nói.

“Chúng tôi chỉ có tóm gọn được hai người, còn người thứ ba không biết ở đâu. Hai người kia bây giờ đang ở bên phòng tổng giám đốc” Minh Triết nói.

Vừa dứt lời, anh không thấy Bảo Kiệt đâu hết. Anh... vừa nói chuyện với không khí à...

Trái ngược với không khí khẩn trương ở bên phòng 500, phòng 499 đang xảy ra một tình cảnh làm người chứng kiến... vã mồ hôi hột. Trong phòng, ngoại trừ một người đàn ông lạnh lùng ngồi trên ghế tựa, xoay người nhìn về phía biển ra thì có một cô gái tóc ngắn ngang vai đang ra sức mắng chửi. Một cô gái tóc dài ngang lưng nhũn nhũn khó chịu vì tiếng ồn và một chàng trai đang làm lơ đi những lời mắng chửi đó. Và điều đặc biệt, hai cô gái bị trói tay chân lại trên ghế.

“Tên đại quân chết tiệt, anh theo đuổi em gái tôi không được, bây giờ vu khống chúng tôi cái gì mà người của tổ chức sát thủ cái gì mà phi...phi. Phi...tôi nhổ chết anh”

“Chúng tôi làm ăn bình thường chỉ muốn có một cuộc sống bình an, nay có người nói chúng tôi như vậy, thật muốn giết người mà”

“Vu khống chúng tôi thì thôi đi, nay còn bắt hai người chúng tôi lại, trói chặt xong chum bao tải kín đầu. Anh muốn chúng tôi nghẹt chết à”

“Mà các người đưa chị em chúng tôi đến nơi khi họ còn gầy gò nào hả? mau thả chúng tôi về ngay”

“Ê, đại quân, tôi nói anh có nghe không?”

...

Nghi Dung đang mắng chửi rất hăng say thì đột nhiên bị một tiếng quát “IM” làm cho im bật. Bảo Khánh hết chịu nổi cái cô gái này rồi. Mấy ngày nay, không có ngày nào là anh ngủ yên. Hễ cứ nhắm mắt lại, khuôn mặt đó lại hiện hữu trong tâm trí anh. Chẳng lẽ, anh đã có tình cảm với Phi Ứng.

Nghi Dung sau một lúc lâu định thần lại, tức giận mắng “Con mẹ nó, anh là cái thá gì mà bắt tôi im. Tôi mà ra khỏi đây, tôi sẽ báo cảnh sát tổng mấy người vào tù, cho các người một mông trong đó đếm lịch”

“Dung, có vẻ cậu thành công chọc giận một con hổ rồi đó” Ngọc Diệp hướng tai Nghi Dung nói nhỏ.

“Giận, có giỏi hấn giết mình đi. Tưởng mình có tiền thì ngon lắm sao. Phi...mình nhổ vào”. Nhìn Nghi Dung bây giờ, không khác cô gái chợ búa là bao. Thật là phá hủy cái vẻ đẹp đáng yêu trời ban mà.

“Kiyoko bị rơi xuống biển” Bảo Khánh lạnh lùng nói

“Ki...ki con mẹ nhà anh...hả Kiyoko bị rơi xuống biển. Các người nghĩ tôi sẽ bị lừa sao?” Nghi Dung nở nụ cười nửa miệng. Trâm Anh là người giỏi nhất trong bốn người. Nói con bé làm việc gì kinh thiên động địa cô còn tin. Đằng này, cái tên kia nói con bé rơi xuống biển. Định lừa con nít sao?

Một bên giận quá mất khôn. Vì sao cô giận? Cô giận, một phần là do cái vụ trói cô và Diệp rồi chum bao tải. Điều cô giận hơn là tên kia đại quân kia tỏ ra là một tên nai tơ. Cuối cùng, khi các cô không cảnh giác, hấn ngang nhiên hóa thành sói gian bắt các cô lại. Thật tức chết mà. Qua chuyện này, có khi cô không dám nhìn mặt ai quá. Bên kia, người chỉ im lặng – Ngọc Diệp, giọng điệu lạnh nhạt lên tiếng “Anh phát hiện chúng tôi từ bao giờ?”

“Chúng tôi phát hiện từ khi hai cô đến Trần gia lần hai” Bảo Khánh chưa trả lời, Bảo Kiệt từ cửa bước vào nói. Theo sau cậu là Minh Triết đang nén cười đằng sau.

Vốn Bảo Kiệt và Minh Triết đến được một lúc rồi. Và hai người cũng nghe được hết đoạn mắng chửi của cô gái tóc ngắn kia. Minh Triết thì cảm thấy thông cảm cho Thiện Tâm và Bảo Khánh vì phải chịu đựng mà nghe một con sư tử cái rống. Nhưng, đại quân, nói ai vậy? Thiện Tâm? Hay tổng giám đốc của anh – Bảo Khánh? Đại quân...đại quân...Demon. À ha, Thiện Tâm, đáng đời.

“Các người có mục đích gì” Nghi Dung bây giờ mới ngộ ra được vấn đề. Thì ra, các cô đã bị phát hiện. Thật uổng cho bao nhiêu công sức của các cô mà.

“Tôi muốn các cô về làm...” Bảo Kiệt chưa nói xong thì đã bị Ngọc Diệp cắt ngang. Cô nói “Chuyện này nói sau. Các người nói Kiyoko bị rơi xuống biển, là thật?”

“Đứng” Bảo Khánh lạnh lùng nói.

“Các người làm gì mà để cho con bé rơi xuống biển?” Nghi Dung nổi giận. Trâm Anh, bé con của bọn họ, đến mắng hai cô còn không nổi. Vậy mà mấy tên này dám làm tổn thương đến con bé như vậy. Nếu không phải tay chân cô bị trói thì bây giờ trên đầu mấy tên này đã có nhiều hơn một lỗ thủng rồi. Hừ.

“Cô ấy rơi xuống biển là do cứu vợ tôi – Quế Chi” Bảo Kiệt nói.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nơi khởi đầu cũng sẽ là nơi kết thúc (3): Mình không xứng.

“Hừ, mấy người đều là đồ ăn hại” Nghi Dung hừ lạnh quay mặt đi.

“Tôi nói nè, mấy người muốn hai chúng tôi tìm tung tích của Kiyoko và cô gái tên Quế Chi kia đúng không?” Ngọc Diệp nhếch miệng lên nói.

“Đứng” Bảo Khánh lạnh lùng nói.

“VẬY... các người trói chúng tôi như thế này thì chúng tôi tìm bằng răng à. Chẳng hiểu làm sao mấy người có thể điều khiển một cái tập đoàn lớn nữa. Toàn những người náo nhãng” Ngọc Diệp khinh bỉ nói.

Bảo Khánh nghe cô nói, không nổi giận, ánh mắt ra hiệu Thiện Tâm và Minh Triết cởi trói cho hai người. Được tự do, Nghi Dung và Ngọc Diệp thoải mái vờn vờn vai. Thật là dễ chịu nha.

“Hai cô bắt đầu được chưa” Bảo Kiệt nóng nảy thúc giục. Bốn ngày rồi, chẳng biết vợ cậu như thế nào? cô ở đâu? ăn có no không? Thật là lo mà.

“Chúng tôi cần một chiếc máy tính và một chiếc tai nghe” Nghi Dung ôm ngực yêu cầu. Thật đúng là Bạch đạo thì mãi cũng chỉ là Bạch đạo mà thôi, dù có quan hệ với Hắc đạo thì cũng không có tiến bộ hơn đâu.

Một lúc sau, những đồ cần trong việc tìm kiếm đã đầy đủ trên bàn trà trong phòng 499. Nghi Dung ngồi trước máy tính, đeo tai nghe. Khi đã lắp đặt xong xuôi, cô tháo một sợi dây từ trên cổ ra. Sợi dây đó được nối với một hình chim ưng đang tung cánh. Rút bên cánh trái của con chim ưng ra, trong đó lộ ra một đầu nối vuông để kết nối với máy tính. Cắm đầu nối đó với chiếc máy tính, Nghi Dung thuần thục "múa" trên bàn phím. Vì đây là bộ đàm chủ đề kết nối với ba bộ đàm còn lại nên bộ đàm này rất nhiều bức tường chắn. Sở dĩ Nghi Dung đặt nhiều bức tường chắn như vậy là vì sợ nếu chẳng may bộ đàm này có rơi vào tay kẻ thù, chỉ cần nhập sai một số thôi là bộ đàm sẽ tự hủy. Như vậy, những thành viên trong nhóm sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Phải mất đến nửa tiếng đồng hồ sau thì bộ đàm chính mới mở ra. Nghi Dung mở vào mục bật định vị ở cả ba bộ đàm. Tức thì, trên màn hình lưới xuất hiện ba chấm đỏ và một chấm xanh. Một chấm đỏ ngay gần chấm xanh, đó là tín hiệu của Ngọc Diệp. Một chấm cách đây rất xa, cô đoán là của Eric. Nhưng một chấm còn lại rất là mờ ảo, khó định vị được, chắc chắn đó là vị trí hiện tại của Trâm Anh rồi.

Nghi Dung ấn vào mắt trái của con chim ưng kết nối với chấm mờ ảo đó. Một lúc sau, cô nhíu mày khó hiểu. Thật lạ, tại sao có tín hiệu mà cô gọi mà Trâm Anh không nghe. Chẳng lẽ nó bị rơi? Nhưng không thể nào, bộ đàm cô thiết kế, nếu đã dính lên tai, trừ phi là bộ đàm đó bị vô hiệu hóa. Còn không, chắc chắn nó không bao giờ rơi. Nghi Dung tập trung cao độ tìm ra vị trí chính xác của Trâm Anh, đồng thời cũng cố gắng bắt tín hiệu với Trâm Anh. Chỉ cần con bé nhận tín hiệu thôi, chắc chắn cô sẽ tìm ra nơi hiện tại của con bé ngay.

Ở một nơi xa xa ngoài biển, trên một hòn đảo vô danh, có hai cô gái đang ngồi dựa vào tảng đá to nhìn ra biển. Hai cô gái đó chính là người đã mất tích bốn ngày nay. Trâm Anh ngồi, cảm thấy tín hiệu rung từ bộ đàm, cô muốn bắt nhưng cả người cô đều đau nhức, vô lực. Đây là kết quả do va đập vào những tảng đá ngầm đấy. May mắn là không bị đập vào điểm yếu. Nếu không, cô đã đi đời nhà ma rồi. Và một điều may mắn, nhờ có sự bảo vệ của cô, cô nàng Quế Chi kia không bị vấn đề gì lớn ngoại trừ những vết thương ngoài da. Nhưng điều đó không là vấn đề lớn gì.

Và vấn đề lớn duy nhất ở đây là... nơi này là cái nơi khi gió gì đây, nhìn cái gì cũng lạ hoắc ra. Cô đoán chắc, nơi đây là một hòn đảo thí nghiệm của một tổp khoa học nào đó. Nhưng nhìn cái tình hình hoang sơ này, chắc bị bỏ mấy năm rồi. Không biết hôm nay là ngày thứ mấy kể từ khi cô rơi xuống biển. Khi tỉnh lại, cô thấy mình đã nằm trên bãi biển này rồi, trong lòng cô là Quế Chi đang hôn mê. Sau vài cuộc sơ cứu thông thường, cuối cùng cậu ta cũng tỉnh lại. Cứu Quế Chi xong, Trâm Anh sờ đến cái túi nhỏ bên hông, đột nhiên trái tim chùng xuống. Chiếc túi bị rách một mảng rất to, ở chỗ rách đó vết máu, dù bị nước biển làm phai đi. Nhưng Trâm Anh vẫn nhận ra. Bạch Bạch của cô sao rồi?

Nhìn tình cảnh này, Trâm Anh không biết nên vui hay nên buồn nữa. Nhưng, điều đáng vui nhất chính là, trí nhớ của cô đã trở lại, cô đã nhớ ra tất cả rồi. Thì ra, mười hai năm nay, cô đã bỏ lỡ nhiều như vậy, đã làm nhiều người tổn thương như vậy. Chi Nhi, chẳng biết cậu ta làm sao vượt qua chuyện đó. Cả pama nữa, chẳng biết bây giờ họ như thế nào rồi. Nhớ ra thì vui nhất, nhưng, chẳng lẽ cô lại phải chôn xác ở cái nơi chim không đẻ trứng, gà không gáy này sao?

Quế Chi đang ngồi thất thần nhìn ra xa biển. Rốt cuộc, ngày hôm nay là ngày thứ mấy nhỏ mất tích. Nhỏ mất tích như thế này, A Kiệt chắc chắn sẽ rất lo lắng. Chắc chắn anh sẽ điều động tất cả những tình anh của K.A để tìm ra nhỏ. Nhưng nhỏ không biết nơi này là nơi nào, điện thoại của nhỏ có lẽ đã bị rơi xuống nước mất rồi. Với cả, Anh Nhi của nhỏ thì đang rất yếu, ngay cả nâng tay cũng không nâng nổi. Chẳng lẽ, nhỏ không còn gặp lại A Kiệt sao? Chẳng lẽ, nhỏ với Anh Nhi sẽ phải chôn xác ở đây sao?

“Chi Nhi” đang nhìn xa xăm, đột nhiên bên tai nghe thấy giọng nói yếu ớt của Trâm Anh, Quế Chi quay lại lo lắng nói “Anh nhi, cậu khó chịu ở đâu à? Đau ở đâu?”

“Không, cậu sang bên phía cánh tay trái của mình, mình có chuyện muốn nhờ” Trâm Anh yếu ớt nói. Bộ đàm phía tai trái cô rung lần này là lần thứ ba rồi. Nếu không nghe, có khi cô bị Nghi Dung la mắng.

Quế Chi nghe vậy, đứng dậy từ tầng đá nhỏ đang ngồi, chạy sang phía tay trái của Trâm Anh. Đến nơi, nhỏ nghi hoặc nói “chuyện gì vậy, Anh Nhi?”

“Ồ chân vành tai của mình có gắn một bộ đàm mini, màu nó giống màu da người nên không thể nhìn thấy. Xò vào chân vành tai mình, thấy cái nào nhỏ lên thì ấn nhẹ vào nó” Trâm Anh hướng dẫn Quế Chi.

Nghe theo lời Trâm Anh, Quế Chi xò vào chân vành tai của Trâm Anh. Ngay lập tức, ở tay truyền đến một trận tê tê, ngứa ngứa.

“Rung dữ như thế này, chắc cậu khó chịu lắm đúng không?” Quế Chi nghi hoặc hỏi.

“Quen rồi. Mau kết nối đi. Nếu bộ đàm tắt, vậy thì chúng ta chỉ có ở đây chờ chết” Trâm Anh nói.

Quế Chi nghe thấy vậy, ấn nhẹ vào bộ đàm. Lập tức, bên kia vang lên giọng nói nóng vội cùng lo lắng của Nghi Dung “Kiyoko, Kiyoko, có nghe không? Nghe thấy thì trả lời nhanh”

.....

Nghi Dung ngồi kết nối đi kết nối lại với Trâm Anh. Đến lần thứ ba, một lúc lâu sau thì trên máy tính hiện lên chữ kết nối ở vị trí của Trâm Anh. Lúc này, không biết Nghi Dung vui như thế nào đâu. Như vậy là chứng minh, Trâm Anh vẫn còn sống. Và không lâu sau, con bé sẽ trở về với cô và Ngọc Diệp.

Bảo Khánh, Ngọc Diệp nghe thấy vậy đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt, thật tốt, còn sống là được rồi. Bảo Kiệt thì muốn hỏi nhưng lại lưỡng lự. Cậu muốn biết, vợ cậu có ở đó không. Nhưng cũng sợ biết đáp án.

“Kimiko, hiện tại chị đang ở đâu?” Trâm Anh yếu ớt truyền qua bộ đàm nói.

“Kiyoko, em làm sao vậy? bị đau ở đâu à?” Nghi Dung sốt ruột hỏi.

“Dung, Kiyoko có chuyện gì vậy?” Ngọc Diệp nghe Nghi Dung nói vậy, lo lắng nói. Bảo Khánh nghe thấy, mày kiếm nhíu lại. Tại sao cô ấy lại để mình bị thương chứ?

“Không sao đâu. Chi nói cho em biết, hiện tại, chị đang ở đâu?” Trâm Anh hơi kiệt sức nói. Bị rơi xuống biển cộng thêm mấy ngày liền không ăn uống gì cả. Nếu là người bình thường thì người đó đã sớm xuống chơi với Diêm Vương rồi. Cô trụ được đến nay là một kì tích rồi.

“Bọn chị ở Nha Trang” Nghi Dung nói.

“Vậy tốt, chị định vị chỗ của em rồi đến đây đi...” giọng nói của Trâm Anh nhỏ dần rồi ý thức của cô mất hẳn đi. Cô không thể nào trụ thêm được nữa. Dù là sắt thủ, nhưng cô cũng là con người, cũng có da có thịt, cũng cần ăn chứ không phải là làm bằng sắt đá.

Quế Chi đang ở bên vui vẻ vì sắp được thoát khỏi đây. Nhưng khi thấy Trâm Anh ngất đi, nhỏ hoảng hốt, lay lay Trâm Anh, vừa lay vừa gọi, nước mắt không biết từ lúc nào rơi xuống. “Anh Nhi...Anh Nhi tỉnh lại nhanh, đừng, đừng dọa mình, vất vả lắm cậu mới trở lại bên cạnh mình, đừng bỏ mình mà... Anh Nhi...”

Bên Nghi Dung, đang tìm vị trí chính xác của Trâm Anh. Lúc này, một giọng nói lạ hoặc từ tai nghe truyền đến tai cô. Vì là bộ đàm này tiên tiến hơn cái trước, cái này, khi máy chủ hoặc người bên kia chưa ngắt kết nối thì bộ đàm vẫn còn kết nối. Vì vậy, tất cả lời nói của Quế Chi, Nghi Dung đều nghe hết, không bỏ một chữ. Nghe thấy nội dung câu nói, trái tim của cô như trầm xuống. Trâm Anh của bọn họ gặp chuyện rồi. Đó là suy nghĩ duy nhất của Nghi Dung. Nhưng nhanh chóng định thần lại, bàn tay Nghi Dung như múa trên bàn phím tìm vị trí chính xác của Trâm Anh.

Biểu hiện của Nghi Dung dù nhanh, nhưng nó cũng không thoát khỏi ánh mắt của mấy người trong căn phòng này. Bảo Khánh nhíu mày lạnh lùng nói “Chuyện gì thế?”

“...” Nghi Dung bỏ ngoài tai câu hỏi của Bảo Khánh, hay có thể nói là cô đang tập trung cao độ vào màn hình máy tính nên cô không để ý đến bất cứ thứ gì. Mất thấy anh trai của mình bị quăng bỏ, Bảo Kiệt lên tiếng cấp cho anh một chút mặt mũi. Cậu hướng Ngọc Diệp đang đứng bên cạnh Nghi Dung, nói “nè, cô hỏi cô gái kia đi”

Ngọc Diệp nghe thấy vậy thì hướng Nghi Dung hỏi. Đẳng nào hai cô đang ở dưới mái hiên nhà người ta, đang dùng đồ của người ta. Vì vậy, các cô nên cho chủ nhà chút mặt mũi. “Dung, chuyện gì vậy?”

“Kiyoko gặp chuyện” Nghi Dung lạnh nhạt nói. Nhưng nếu người nào tỉnh tở, người đó sẽ phát hiện ra, bây giờ, tâm trạng của Nghi Dung đang rất bồn chồn, lo lắng. Cô lo cho Trâm Anh. Mười hai năm nay, trừ lúc làm nhiệm vụ các cô không hề xa nhau dù chỉ một tấc. Nếu cô ấy gặp chuyện không may, cô chẳng biết mình sống sao nữa.

Ngọc Diệp như sét đánh ngang tai. Như không tin vào tai của mình, cô hỏi Nghi Dung như để xác nhận, giọng cô run run “Kì... Kiyoko bị làm sao?”

“Mình không biết tình hình con bé. Nhưng bây giờ, hình như ý thức con bé đã mất

rồi” Nghi Dung mắt không rời màn hình nói. Cô đang vận dụng hết công suất để tìm ra cái nơi chết tiệt đó. Mẹ nó, nơi đó là cái nơi khi gió gì vậy, như kiểu nó không có trên bản đồ vậy...khoan, không có trên bản đồ...chẳng lẽ...đảo thí nghiệm...

Nghĩ đến đây, Nghi Dung lấy tọa độ vị trí của Trâm Anh, đứng lên nói “Trần tổng, ngài có thể cho chúng tôi mượn một con thuyền không?”

“Cô đã biết vị trí của Anh Nhi và vợ của tôi rồi sao?” Bảo Kiệt vui mừng hỏi.

“Đúng” Nghi Dung đáp lại.

“Anh Nhi, Anh Nhi, đừng như vậy mà, đừng làm mình sợ, Anh Nhi...” Quế Chi vừa gọi vừa khóc. Làm sao giờ, nơi này là nơi nào nhỏ còn không biết. Đã vậy, nơi đây còn có mấy cái thứ kì lạ. Nhỏ rất sợ. Nhưng nhỏ sợ hơn chính là Anh Nhi của nhỏ bỏ nhỏ mà đi. Quế Chi trải qua cảm giác đó một lần rồi, nhỏ không muốn trải qua lần hai đâu. Nhỏ khóc, không biết mình đã khóc bao lâu. Lâu đến mức nhỏ ngủ gục bên vại Trâm Anh lúc nào không hay.

Trâm Anh, dù là cô đang hôn mê, nhưng ý thức cô vẫn rất thanh tỉnh. Nghe Quế Chi khóc, cô chỉ muốn mở mắt ra, ôm lấy Quế Chi dỗ dành. Nhưng cả người cô vô lực, mí mắt nặng trĩu. Một lúc lâu sau, tiếng khóc không còn, thay vào đó, bên vai cô cảm thấy nặng xuống. Và không biết bao lâu sau, cô cảm thấy rất nhiều bước chân đang hướng đến chỗ này, rồi sức nặng bên vai cô không còn. Lúc này, cô được một vòng tay ôm lấy, vòng tay này rất lớn, rất an toàn. Lúc này, ý thức của cô mới dần dần thả lỏng. Thật tốt, có người cứu các cô rồi...

.....

Một tuần sau – Bệnh viện Mặt trời – Nha Trang – Tầng năm – Phòng VIP 1.

Phòng VIP của bệnh viện là một căn phòng chẳng khác nào một nhà trọ thu nhỏ. Có phòng khách, có phòng ngủ cũng có cả sofa. Trong phòng ngủ, bên cạnh cửa sổ có một cô gái đang đứng nhìn ra ngoài. Đó chính là Trâm Anh. Năm ngày trước cô tỉnh lại đã thấy mình ở đây rồi. Biết người cứu cô là ai, cô mới đầu rất ngạc nhiên. Nhưng khi nhìn thấy Ngọc Diệp cùng Nghi Dung, cô hiểu ra. Các cô bị bắt rồi. Có lúc, Bảo Khánh đến bàn luận với cô, ý muốn cô về làm việc cho anh ta. Nhưng cô là ai? Kiyoko – thủ lĩnh Phi Ưng chẳng lẽ lại phải hạ thấp mình đi làm tay sai cho người khác à. Mơ tưởng. Dù thực sự cô đã nhớ ra tất cả, nhưng cô không có ý định nói ra. Nếu Diệu Anh đã chết rồi, vậy việc gì phải nói ra. Cứ như vậy có phải tốt hơn không?

Vì cô không đồng ý nên bây giờ mới có tình cảnh, cô bị nhốt trong phòng bệnh, bên ngoài có bốn tên vệ sĩ đứng ngoài. Vì sức còn yếu nên cô không thể nào xông ra ngoài được. Khi Nghi Dung và Ngọc Diệp đến đây thì số lượng vệ sĩ tăng lên gấp ba. Aizzzz...có cảm giác giống tù nhân ghê...

“Kiyoko” một giọng nói kéo Trâm Anh về thực tại. Cô quay lại, nhìn hai người mới đến, cười nói “Hai chị đến rồi à”

“Mọi chuyện đều như trong kế hoạch. Nhưng thật sự đây là điều em muốn?” Nghi Dung nhíu mày nói.

“Đúng” Trâm Anh chắc nịch trả lời. Đây thực sự là điều cô muốn. Nhưng, tại sao cô lại có cảm giác không ổn. Cô có cảm giác lưu luyến...vòng tay ấy? Tại sao vậy?

“Em nhớ ra rồi, tại sao không nói với cô gái đó?” Ngọc Diệp hỏi. Trâm Anh thật sự làm cô thấy khó hiểu. Nó bình thường có lúc trầm lặng có lúc lại rất sôi động. Nhưng chưa bao giờ như thế này. Trong mắt con bé, không còn như trước, vô tư, vô sầu vô cảm. Bây giờ, trong mắt con bé luôn hiện ra vẻ sầu muộn. Mấy lần cô gái kia đến thăm Trâm Anh, con bé luôn giả vờ ngủ để không phải đối diện với cô gái đó. Rốt cuộc con bé bị sao vậy?

“Nói ra...có ích lợi gì không? Ai cũng biết Diệu Anh đã chết. Vậy em nói ra được gì?” Với lại từ khi em chọn con đường này, em và Chi Nhi đã không thể nào làm bạn rồi. Chi Nhi không nên bị vậy bản. Trâm Anh nói thầm trong lòng. Đúng, từ khi cô chọn con đường đen tối này thì cô và Quế Chi đã không cùng một con đường. Quế Chi ở ngoài sáng, là một thiên thần vô lo vô nghĩ, một thiên thần thiện lương. Còn cô, một con quỷ khát máu, một con quỷ máu lạnh. Đôi tay cô đã dính máu rất nhiều người, cô đã không còn là Anh Nhi của Quế Chi rồi. Cô nên đi, để tốt cho Quế Chi cũng như gia đình của nhỏ. Cô phải đi...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trốn không được, tránh không thoát.

Một tháng sau – Trần thị - Văn phòng tổng giám đốc.

“Nói lại lần nữa” một giọng nói lạnh lùng mang theo sự tức giận vang lên. Thiện Tâm nghe xong, không nhận được rung mình một cái. Tổng giám đốc, ngài có thể đứng suốt ngày để chuyện không vừa ý là dọa nạt nhân viên được không? Trái tim anh không chịu nổi đâu. Định thần lại, Thiện Tâm nói “Không tìm được tung tích của Phi Ứng, bọn họ dường như bốc hơi vậy”

“Vô dụng, tôi nuôi các người chỉ để tổn cơm tốn gạo. Một người bị thương cùng hai người mà cũng để bọn họ trốn mất. Đến bây giờ, một tháng liền vẫn không hề tra ra tung tích của bọn họ. Đúng là một đám vô dụng” Bảo Khánh đập bàn nói. Phải biết, ngày hôm đó anh bước vào phòng bệnh mang theo cả Quế Chi. Vốn tưởng như sẽ thấy bóng dáng nhỏ nhắn hoặc đứng bên cửa sổ, hoặc ngồi trên giường đọc sách. Ai ngờ, chào đón anh là một phòng bệnh trống trơn. Anh lật tung cả cái bệnh viện lên mà vẫn không thấy người cần tìm. Lúc đó, anh cảm thấy tức giận, hụt hẫng, khó chịu. Chưa có ai có thể trốn thoát khỏi anh. Và cô gái đó cũng không ngoại lệ. Anh Nhi, tốt nhất em nên trốn kỹ một chút. Đừng để anh tìm ra, không thì...

“Reng... reng...” đang mãi suy nghĩ, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên làm cho Bảo Khánh định thần lại. Nhìn người gọi, anh nở một nụ cười hiểm ác, ấn nút nghe anh nói “Mẹ...”

.....Tại một căn biệt thự phía đông Vinhomes Mĩ Đình.....

“Trâm Anh, em nên nghe lời papa thì hơn” Nghi Dung nhìn cô gái đang hết nhìn đông đến nhìn tây – Trâm Anh khuyên. Một tháng trước, ba cô thành công trốn khỏi bệnh viện. Nhưng... các cô nhận ra một điều, giấy chứng nhận, thẻ rút tiền... tất cả đều ở Hà Nội. Các cô bây giờ là người vô gia cư. Bất đắc dĩ, ba người đành đi đến cột điện thoại gọi ông Phan cầu cứu. Và ngay ngày hôm đó, ông Phan đích thân đến Nha Trang đón ba cô. Khi ông Phan đến đã là buổi tối, thuê một khách sạn nghỉ chân tạm. Các cô bị ông Phan giáo huấn một trận nên thân. Và khi về đến Hà Nội, bị “áp giải” đến khu biệt thự tư nhân của ông Phan. Trâm Anh vì mệt mỏi, cộng thêm là vết thương do đá ngầm gây nên. Vì vậy vừa đặt chân vào cửa biệt thự, con bé trực tiếp ngất đi. Chỉ vì cái chuyện đó mà Trâm Anh bị nhốt lại. Lệnh của ông Phan là Trâm Anh phải ở nguyên trong phòng đến khi khỏi hẳn mới được ra. Ngày ngày, bác sĩ tư nhân sẽ đến khám cho Trâm Anh. Nhưng... người vào mặt hồng hào, đến khi ra... phải nói mặt người đó không đi đóng phim mà thì thật đáng tiếc. Trong một tháng này, Trâm Anh đã trốn không biết bao nhiêu lần. Nhưng... lần nào cũng thất bại. Ai khuyên cũng không nghe.

“Em không bị bệnh. Vết thương của em cũng lành rồi. Em không chấp nhận bị nhốt trong phòng cả ngày. Bảo papa thả em ra” Trâm Anh tức giận nói.

“Lành rồi? Vậy sao con không đỡ được một chiêu của papa” ông Phan từ ngoài cửa đi vào.

“Chứ không phải Trâm Anh sợ pa xương cốt yếu kém, không đỡ nổi một chiêu của

Trâm Anh sao?” Trâm Anh chu môi quay mặt đi hờn dỗi.

“Được, nếu Trâm Anh của pa đã tự tin như vậy thì chúng ta tỷ thí. Con thắng, pa không nhốt con trong phòng nữa. Nhưng nếu con thua, vậy thì ngoan ngoãn ở trong phòng dưỡng thương cho ta” ông Phan nở nụ cười nói. Con gái ông thật giống mami của nó mà. Đầu cứng đầu như nhau. Nhưng ông lại thích vẻ cứng đầu đó của hai mẹ con họ chứ.

“Được, pa không được nuốt lời” Trâm Anh hài lòng nói rồi cùng ông Phan xuống phòng luyện tập.

Nghi Dung và Ngọc Diệp đứng bên cạnh nhìn hai cha con nhà này, trên trán chảy ba tia hắc tuyến. Thường cha con người ta, con giận dỗi cha dỗ dành. Ai lại như hai cha con nhà này, con giận dỗi, pa gợi ý đánh nhau. Cứ một tuần thì có đến năm ngày hai người này đánh nhau. Nhưng lần nào người thua cũng là Trâm Anh. Aizzz... nhìn mãi thành quen... Chẳng biết lần này có thay đổi gì không đây?...

//////////Tôi là dài ngắn hà ngắn cách nửa tiếng sau//////////

“Không, không tính, vấn đề không tính, đầu lại a, đầu lại. Mấy chú đáng ghét này, mau thả tôi ra, hai người có tin tôi cho hai người tuyệt tử tuyệt tôn không. Thả ra” Một cô gái la hét, mặt mày nhếch, làm đủ mọi cách để được thả ra. Người đó không ai khác chính là Trâm Anh. Nghi Dung và Ngọc Diệp lắc đầu thờ dài. Kết quả chẳng có gì thay đổi cả. Và tình cảnh này vẫn sẽ tái diễn thêm. Từ quán gia đến nửa hầu, ai cũng ngó ra xem trò vui. Một tháng nay, cứ cách một ngày là có tình cảnh như thế này. Tam tiểu thư của bọn họ mới đầu ra khỏi phòng với tư thế hiên ngang, tâm trạng phấn chấn. Nhưng cứ đứng nửa tiếng sau, bọn họ lại nghe thấy tiếng mắng chửi của tiểu thư. Lần nào nhìn ra họ cũng đều thấy tiểu thư bị hai vệ sĩ mỗi người một bên, “xách” tiểu thư về phòng. Đằng sau có đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư lắc đầu thờ dài. Và gương mặt đặc sắc nhất chính là lão gia của bọn họ - ông Phan.

Gương mặt ông phải nói là rất hờn hờ, vừa đi vừa huýt sao. Thịnh thoảng sẽ thêm vào câu để kích ngọn núi lửa nào đó càng bùng cháy dữ dội hơn.

Lúc màn kịch đặc sắc này gần kết thúc, đột nhiên một giọng nói dịu dàng vang lên. Ông Phan nghe thấy, cả người ông cứng đờ lại. Người đó nói “Games over”

“Hề hề, Nguyệt cô đến lúc nào vậy?” ông Phan quay lại cười gượng, quay lại nhìn đôi nam nữ đang đứng ở cầu thang. Ông thật sự không biết hai người này đến từ lúc nào? Tại sao không ai thông báo với ông? Chẳng lẽ mấy tên kia chết hết rồi sao?

“Hi, chú Trí, cô Nguyệt, hai người đến lúc nào vậy?” Nghi Dung cười tươi chào hỏi. Ngọc Diệp đứng bên cạnh lễ phép cúi đầu.

“Mới thôi, đủ để xem được màn kịch hay. Ông bạn già, ông lại bắt nạt con nít nữa hả?” Lưu Bảo Nguyệt khoanh tay nở nụ cười nói.

“Tôi dạy mấy đứa nhỏ, chứ không bắt nạt chúng. Đừng nói nặng như vậy, đúng không con gái” ông Phan cười nhìn về phía Trâm Anh. Nhưng đáp lại ông là hành động giận dỗi quay mặt đi của con bé. Thật là cứng đầu mà.

Vì vừa nãy, ông Phan đứng trước mặt Trâm Anh nên Lưu Bảo Nguyệt không có nhìn thấy Trâm Anh. Bà chỉ nhìn thấy Nghi Dung và Ngọc Diệp. Đến khi ông quay người lại hỏi cô, bà mới thấy khuôn mặt của cô. Đôi mắt bà mở lớn, đầy ngạc nhiên cùng sự vui vẻ. Bà một mạch chạy đến bên cạnh Trâm Anh, đẩy hai tên vệ sĩ ra, ôm chặt Trâm Anh vào lòng “Trâm Anh bé bỏng, mười chín năm rồi, bây giờ mới được gặp con. Nào xem nào...oaaaaa... Trâm Anh của cô trở thành một tiểu mỹ nhân rồi”

Trâm Anh nhìn thấy hai kẻ vừa mới đến, đang nhìn về phía Nghi Dung và Ngọc Diệp để hỏi xem đó là ai. Nhưng, chưa kịp nhận được đáp án, cô đột ngột bị ôm. Trâm Anh nhũn chặt đôi mày. Người phụ nữ này là ai? Tại sao nhìn thấy cô như là vợ được vàng vậy. Đã vậy còn gọi cô là Trâm Anh bé bỏng nữa. Cô không còn bé nữa.

Chưa đợi Trâm Anh kịp ý kiến, Lưu Bảo Nguyệt đột ngột thả cô ra, hướng dưới nhà gọi to “A Khánh, A Kiệt, mau lên đây xem, Trâm Anh bé bỏng của chúng ta về rồi này”

Lời bà vừa dứt, từ cầu thang có ba bóng người chậm chậm bước lên. Người đó không ai khác chính là Bảo Khánh, Bảo Kiệt cùng Quế Chi.

Trái với tâm trạng vui vẻ cả mấy người này, Trâm Anh, Nghi Dung và Ngọc Diệp ai cũng nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Trâm Anh nhìn hai tên vệ sĩ đằng sau, ánh mắt ra hiệu cho Nghi Dung và Ngọc Diệp.

Trâm Anh: tại sao lại là bọn họ

Nghi Dung và Ngọc Diệp: nhún vai

Trâm Anh: Hai người quen ông bà kia mà, tại sao không biết ba người kia?

Nghi Dung: bọn chị chỉ gặp hai ông bà kia có một lần thôi a

Ngọc Diệp: đúng a

Trâm Anh: thôi, không nói nhiều. Các chị không bị thương, hai tên này giao cho các chị, nhanh lên, không đừng mong sống với papa

Nghi Dung: nhưng trốn đi chúng ta chết nữa

Ngọc Diệp: chị nghĩ ở lại tốt hơn

Trâm Anh: ở lại để cả ba bị nhốt vào phòng ba tháng à

Ngọc Diệp và Nghi Dung: T^T thật sự phải làm vậy sao?

Trâm Anh: đúng

Bên này, ba người các cô đang trao đổi ánh mắt, bên kia, ba người kia đã lên đến tầng hai. Trâm Anh thấy vậy, ra hiệu cho Nghi Dung và Ngọc Diệp hành động. Hai người kia ào nào đánh hai ông vệ sĩ. Vì hai ông vệ sĩ không hề để ý mà cũng không ngờ tới mình sẽ bị đột kích nên hai người bị trúng chiêu. Cả hai ngã ra đất ôm mặt. Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, muốn đánh xin hai người nhìn xem hoàn cảnh chứ.

Hai vật thể nặng rơi xuống thu hút sự chú ý của sáu người già có trẻ có. Bọn họ nhìn về hướng này. Đập vào mắt họ là hai cô gái đang phui tay cùng một cô gái đang giơ ngón tay cái lên. Ông Phan nhìn thấy vậy, thầm kêu không ổn. Đúng như ông dự đoán, khi hạ gục hai tên vệ sĩ, ba đứa con của ông hướng phòng Trâm Anh chạy đi. Ông thấy vậy, vội nói “Mấy đứa đứng lại cho pa, đi một bước ta, ta bắt các con nhốt vào phòng một tháng”

Trâm Anh nghe thấy vậy thì dừng ngay bước chân, đứng yên tại chỗ. Nghi Dung và Ngọc Diệp nhìn Trâm Anh nói khẩu hiệu.

Nghi Dung: làm sao bây giờ?

Ngọc Diệp: đi cũng chết, ở cũng chết, làm sao giờ?

Trâm Anh: đi, trốn một thời gian, tốt nhất trốn sang chỗ của Eric

Ngọc Diệp: có ổn không?

Trâm Anh: ổn, đi

Thảo luận xong, ba người đồng nhất chạy về phòng. Nhưng, khi bước chân mới đến cửa phòng, một giọng nói vang lên làm cho Trâm Anh khựng lại. Quế Chi từ lúc vào đây luôn nhìn xung quanh xem bố cục nơi đây. Nhưng khi tầm mắt dừng lại ở một bóng dáng quen thuộc, dù chỉ là bóng lưng thôi, nhưng nhỏ cũng biết được, đó là ai. Anh Nhi của nhỏ, người đã nhẫn tâm bỏ lại nhỏ, không từ mà biệt. Nhiều lần nhỏ muốn giận cô lắm, không muốn nhìn mặt cô nữa. Nhưng, nhỏ không thể làm vậy. Vì nhỏ biết, thực ra, Anh Nhi của nhỏ đã quên nhỏ là ai. Thế nên nhỏ cũng không hề trách cô.

Nhưng, nhìn thấy Trâm Anh muốn đi, nhỏ không nhịn được lên tiếng “Anh Nhi, đừng bỏ mình lần nữa”

Lời nói của Quế Chi làm cho tất cả mọi người ở đây, trừ chủ nhân chính trong lời nói, Nghi Dung và Ngọc Diệp, anh em nhà Trần ra, ai cũng đều ngạc nhiên nhìn hết Quế Chi rồi nhìn bóng lưng của Trâm Anh. Bảo Khánh ánh mắt trầm xuống. Thì ra người bọn họ tìm mất một tháng này, điều động từ sát

thủ đến tình báo tìm mà không thấy, hóa ra cô ta ở đây. Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Nhưng anh em này thì lại hiểu nhầm câu nói của Quế Chi. Hai người nghĩ Quế Chi nói đến vụ ở bệnh viện. Nhưng họ không hiểu, Quế Chi nói lần nữa là vì sao.

“Cô bé, con quen Trâm Anh à?” ông Phan nghi ngờ hỏi. Theo ông biết, con bé này ở nơi không cố định, muốn tìm nó còn khó hơn cả tìm tổng thống. Thật sự ông không hề biết con bé làm gì, hỏi quản gia mà ông để bên cạnh nó, ai cũng trả lời là không biết. Nhưng ông cũng không can thiệp gì nhiều. Con gái ông có năng lực, nó tự bảo vệ mình. Vì vậy, nó không cần ông lo lắng nhiều. Nếu nó gây ra chuyện gì, ông sẵn sàng thay con bé thu dọn. Ông sẽ không để bất cứ thứ gì xảy ra với đứa con gái bảo bối của ông đâu.

“Trâm Anh?” Quế Chi nhìn theo bóng lưng Trâm Anh nói. Thì ra, tên hiện tại của cậu ấy là Trâm Anh. “chú là chú Phan mà cha mẹ chồng con nói đến đúng không?”

“Đúng, con nói cho chú biết, con quen biết Trâm Anh của chú sao?”

“Đu...” Quế Chi chưa trả lời thì bị Trâm Anh cắt ngang. “Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa cậu mới nghe, tôi không phải cô ta, tôi là Phan Trâm Anh, con gái thứ ba của Phan Thanh Phong. Cậu nghe rõ chưa” Trâm Anh kích động nói. Tại sao, tại sao cô cố tình tránh mà không được. Cô không muốn làm vậy bản Chi Nhi, Chi Nhi quá tốt đẹp, quá thiện lương. Cô không nhẫn tâm chỉ vì cái ích kỉ của mình mà làm cho Chi Nhi bị vậy bản. Nhưng không lâu sau đó, Trâm Anh mới hiểu, không nên đánh giá về bề ngoài của một người. Thời gian có thể thay đổi tất cả. Nỗi buồn từ trái tim sẽ hóa thành ngọn lửa thù hận thiêu cháy tất cả.

“Trâm Anh, bình tĩnh lại đi” Nghi Dung ôm vai, âm thầm an ủi Trâm Anh. Cô biết, Trâm Anh, con bé nói như vậy, không chỉ cô gái kia tổn thương, Trâm Anh cũng tổn thương không kém. Cô hiểu lý do vì sao con bé làm vậy.

“Đặng Quế Chi, tôi mong cô có thể để cho em gái chúng tôi yên. Cô đừng coi con bé như thể thân của người khác. Làm tổn thương con bé, cẩn thận tôi đây” Ngọc Diệp đe dọa.

“Các cô quá đáng vừa thôi, các người mà làm Chi khóc, coi chừng tôi đó” Bảo Kiệt thấy vậy, đứng chắn trước mặt Quế Chi, bảo vệ nhỏ. Vợ của cậu, chỉ có cậu mới được bắt nạt.

“Vậy thì làm ơn đưa cô ta tránh xa em gái tôi ra” Nghi Dung lạnh lùng nói. Dứt lời, cô cùng Nghi Dung đưa Trâm Anh vào phòng. Khi cửa phòng vừa đóng, Trâm Anh không cảm cự được nữa, từng giọt từng giọt nước buông bình rơi ra. Trâm Anh ngồi sụp xuống, ôm chân cố kìm không cho mình khóc to. Dù phòng cô cách âm, nhưng cô không muốn khóc to trước mặt ai hết, dù người đó là người thân của cô.

Nghi Dung thấy vậy, biết ý nghĩ của Trâm Anh, cô ngồi xuống, ôm lấy Trâm Anh nghẹn ngào nói “đau như vậy, tội gì phải tự làm khổ mình và cô ấy”

“Em không thể ích kỉ như vậy” Trâm Anh cố gắng bình tĩnh nói. Nhưng đôi vai đang run run của cô đã bán đứng cô.

“Chúng ta rời khỏi đây được không?” Ngọc Diệp đề nghị. Nếu ở đây đau khổ như vậy, vậy thì các cô thả bị papa nuôi phạt còn hơn là nhìn Trâm Anh phải buồn.

“Không...không cần đâu. Em ổn mà”

.....Ngoài cửa phòng Trâm Anh.

“A Kiệt, có phải Anh Nhi giận em chuyện mười hai năm trước đúng không? Vì vậy lựa chọn quên em như vậy?” Quế Chi bi thương nói.

“Con dâu nhỏ, đừng buồn. Con mà buồn, mấy tháng sau con sẽ sinh ra một đứa bé khó tính đó” Lưu Bảo Nguyệt đau lòng an ủi Quế Chi. Con dâu bà thật là khổ mà.

“Cô gái, con có thể kể cho chú về thời gian con gái chú ở cạnh con được không?” ông Phan nói. Ông thật tò mò, ai là người cứu con bé, chăm sóc con bé. Ông muốn tạ ơn người đó vì đã chăm sóc con gái của ông.

“Xuống dưới nhà ngồi đằng hoàng rồi kể” Lưu Bảo Nguyệt nói. Làm ơn đi, con dâu bé bỏng của bà đang mang trong mình đứa cháu đầu tiên của bà đó. Bà không muốn con dâu mình phải chịu khổ đau.

--- -----Dưới nhà, phòng khách-----

“Trước khi con kể, chú có thể nói cho con biết trước đó đã có chuyện gì xảy ra được không?” Quế Chi nói. Nhỏ từ khi còn bé đã rất tò mò, Anh Nhi của nhỏ đã

trải qua quá khứ kinh khủng như thế nào, đến nỗi cậu ấy lựa chọn quên đi.

“Đó là lỗi của chú, chú là một người cha vô dụng, ngay cả vợ và con mình cũng không bảo vệ được” ông Phan đau khổ nói.

“Con cần chú kể lại chứ không cần chú tự trách” Quế Chi nói.

“Con dâu, không được vô lễ” Trần Minh Trí nghiêm mặt với Quế Chi.

“Không sao đâu Trí” ông Phan cười trừ, nhìn Quế Chi nói “chú ngày xưa là một đại ca trong giới Hắc đạo, tung hoành ngang dọc. Vì vậy, chú đắc tội với

không ít người, và một trong băng nhóm thù địch với tôi nhất chính là Lang. Bọn chúng coi chú như cái gai trong mắt. Khi chú gặp mẹ Trâm Anh, vì muốn cho cô ấy được một cuộc sống hạnh phúc, chú đã rời khỏi Hắc đạo, cùng người bạn thân của chú – cha chồng con, điều hành Trần thị. Chú với mẹ Trâm Anh cưới nhau được ba năm mới có Trâm Anh. Vì vậy, cô chú coi con bé như bảo bối, chiều chuộng, sủng ái hết mực. Nhưng ai ngờ, Lang sau năm năm chú rời khỏi Hắc đạo vẫn không tha cho chú. Cách đây mười chín năm, cũng chính là năm Trâm Anh ba tuổi...” ông Phan dừng lại, hít một hơi thật dài rồi nói tiếp “hôm đó là ngày sinh nhật của con bé. Nhưng, hôm đó chú lại có công việc đột xuất ở Trần thị nên chưa về kịp. Vì đồ dành Trâm Anh, mẹ con bé đã đưa nó đi chơi. Nhưng ai ngờ, hai người họ bị Lang bắt...” nói đến đây, ông Phan úp mặt vào hai tay. Dù chuyện này đã qua rất lâu rồi, nhưng khi nhớ lại, ông vẫn còn cảm giác đau lòng cùng tự trách. Nếu hồi trẻ, không vì nông nổi mà tham gia vào Hắc đạo thì ông cũng không đắc tội với Lang. Nếu ngày đó ông bỏ hết công việc chạy về với hai mẹ con họ, có lẽ bây giờ Trâm Anh sẽ như một cô công chúa hạnh phúc, và mỗi lần đi làm về, ông sẽ thấy vợ ông cười tươi chào đón ông với cái ôm và câu nói “ông xã, anh về rồi”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hạ thuốc

“Chuyện sau đó như thế nào?” Quế Chi hỏi.

“Khi chú biết hai mẹ con họ bị bắt cóc, chú đã nhờ tất cả những người bạn của chú trong Hắc đạo tìm kiếm. Nhưng dù tốn biết bao công sức như thế nào đi nữa, chú không hề tìm được ra tung tích của họ. Một tháng sau, chú nhận được bưu kiện, trong đó là đĩa DVD và một vài tấm hình. Trong hình chính là cảnh vợ chú bị... bị...” ông Phan không dám nói tiếp. Ông rất sợ, sợ nhớ đến kí ức đó. Bình ổn lại một lúc, ông nói tiếp “một tháng liền, ba ngày một lần, chú cũng được gửi một cách rất chi tiết bọn chúng hành hạ vợ chú như thế nào. Cuối cùng, trời không phụ lòng chú, chú cuối cùng cũng tìm ra nơi bọn chúng nhốt mẹ con họ. Nhưng khi đến nơi, chú được biết, vợ chú đã bị điên, con gái chú thì tung tích không rõ. Chú đã tìm con bé trên sa mạc mất năm tháng. Năm tháng sau, chú về Hà Nội và phát hiện, vợ chú đã nhảy lầu tự tử vào bốn tháng trước. Chú đã sống trong dằn vặt cùng nỗi đau mất con mất vợ. Cho tới mười hai năm trước, khi đi du biển ở Nha Trang, chú gặp lại Trâm Anh khi con bé đang trong tình trạng rất yếu, yếu đến mức gần như không cảm nhận được hơi thở của nó. Chú vội vàng vào bờ và đưa con bé vào bệnh viện. Khi tỉnh lại, con bé quên hết sạch kí ức sáu năm đó, nó chỉ nhớ kí ức ba tuổi của mình. Tại sao? Tại sao ông trời cho nó quên đi kí ức sáu năm đó mà không để nó quên đi kí ức năm nó ba tuổi. Trâm Anh lần đầu tiên tỉnh dậy, nó đã khóc với chú, nó cầu xin chú mau đến cứu mẹ nó. Con bé đã chứng kiến tất cả, tất cả. Mẹ nó bị hành hạ như thế nào, nó đều chứng kiến hết. Chú là một người cha không tốt. Chính tay chú đã huỷ đi tuổi thơ của con bé, huỷ đi nụ cười của con bé. Chú thật đáng chết, đáng chết mà...” giọt nước mắt nóng nôi rơi trên đôi má của ông Phan. Không phải đàn ông không rơi lệ, mà là họ chưa trải qua cảm giác đau đến tận tâm can. Đó là cảm giác đau đến tận cùng. Bất lực và cam chịu trước thực tế mà không thể làm được gì để thay đổi.

Quế Chi chăm lặng nhìn ông Phan một lúc sau, cuối cùng nhỏ lựa chọn lên tiếng. “Con gặp Anh Nhi vào năm con bốn tuổi. Lúc đó, Anh Nhi cùng cha mẹ nuôi chuyển đến cạnh nhà con. Con mới đầu chỉ là muốn kết bạn với cậu ấy. nhưng cậu ấy rất lạnh lùng, ít nói. Lần nào cậu ấy nói đều không quá năm từ. Rồi đến một ngày, con cũng biết lý do. Sâu trong tim cậu ấy sợ, nếu mà quá thân thiết với ai đó thì mình sẽ nhận lấy đau thương. Dù trong sáu năm đó, Anh Nhi không nhớ mình là ai, cha mẹ mình là gì nhưng cậu ấy cũng không như bây giờ. Cậu ấy không hiểu động nhưng luôn nở nụ cười, ít nhất là với con; trầm tính đến mức tưởng như vô tâm nhưng cậu ấy luôn quan tâm đến những người mà cậu ấy nhận định”. Người đàn ông trước mặt nhỏ, nhỏ cảm nhận được trong sáu năm đó, ông đã đau khổ đến mức nào. Vừa mất vợ, con gái của mình lại mất tích. Nếu nhỏ ở trong tình cảnh đó, không biết nhỏ có sống nổi không nữa.

Ông Phan ngẩng đầu lên, nói “vậy vì sao mười hai năm trước, chú lại thấy con bé trôi lềnh bềnh trên biển?”

“Thật ra, chuyện xảy ra với Anh Nhi là lỗi của con. Nếu con không chọc đến bình hoa độc đó thì cô ấy cũng không bị rơi xuống biển. Vì vậy, Anh Nhi bị như vậy là con gây nên” Quế Chi cúi gầm mặt xuống như đứa trẻ làm sai nói.

“Chi, em đừng tự trách hết tội lỗi vào mình, chuyện đó không phải là lỗi của em” Bảo Kiệt cầm tay Quế Chi an ủi. Mười hai năm nay, vợ cậu thường xuyên dằn vặt vì chuyện của Diệu Anh, à không Trâm Anh chứ. Cô ấy cảm thấy mình là người đã hại Trâm Anh rơi xuống biển. Dù cậu nói thế nào thì Quế Chi cũng không chịu nghe. Thật là một cô gái cứng đầu mà...

“Không... không... nếu em không chọc vào cái bình hoa đó, cô ta sẽ không xông về phía em. Và Anh Nhi sẽ không vì vậy mà đẩy em ra để rồi chính cậu ấy lại bị tội thay em. Tất cả đều là lỗi của em” Quế Chi cầm lại tay Bảo Kiệt, lắc đầu, khóc nói.

“Cô bé, đừng tự trách bản thân. Lỗi, không phải do con. Trâm Anh làm vậy, chú rất tự hào vì nó. Nếu nó thấy con gặp nguy hiểm mà không làm gì, thì nó không phải con gái ngoan của chú. Tính khí của con mình, cha mẹ là hiền nhất mà” ông Phan an ủi.

“Thật sao, chú Phan” Quế Chi nhìn về hướng ông Phan nói. Thật sự không phải là lỗi của nhỏ sao?

“Thật, chú không có hứng đi lừa con nít” ông Phan nở nụ cười trêu chọc.

“Chú Phan, cháu không phải con nít, cháu sắp làm mẹ rồi mà” Quế Chi nhỏ giọng kháng nghị. Thật là, sao ai cũng nói nhỏ là con nít vậy. Thật là đáng ghét mà...

“Mà con là bạn thân nhất của Trâm Anh, sao không gọi ta là pa như Trâm Anh nhỉ, tốt nhất là về ở với ta luôn ha” ông Phan đề nghị. Nhưng có vẻ lời đề nghị của ông bị phản đối rất kịch liệt.

“Chú Phan, chú đừng dụ dỗ vợ cháu, cháu mà mất vợ cháu cầm đội quân lớn đến

đây đòi người đó” Bảo Kiệt bá đạo ôm lấy Quế Chi, đánh dấu chủ quyền.

“Ê, ông già, không phải là không có con dâu thì cướp mất con dâu của tôi nha. Mà ông còn nhớ điều kiện khi ông thua trò chơi không?” Lư Bảo Nguyệt cười gian. Hahaha, bà sắp có thêm một đứa con dâu đáng yêu nữa rồi a...

“Trò chơi gì ta?” ông Phan giả ngu. Có chết ông cũng không nhận, con gái của ông đều là mấy đứa không dễ chọc. Nếu biết ông mang bọn chúng ra cá cược, bọn chúng không dẫn ông một trận thì con bò biết bay luôn.

“Đừng có giả ngu với lão nương. Ông thành thật thì còn được khoan hồng. Còn nếu không... ông chờ ngày mai đi, ông sẽ là nhân vật nổi tiếng nhất đại diện cho Nhật Bản về...” Lư Bảo Nguyệt nói.

“Aizzzzzz... các người chọn đứa nào?” ông Phan thờ dài thoả hiệp.

“Trâm Anh” Lư Bảo Nguyệt nói. Nghi Dung và Ngọc Diệp không phải bà không

vừa ý. Nhưng, hình như từ lúc Trâm Anh bé bỏng đi vào phòng đến giờ, con trai bà cứ một lúc lại nhìn lên lầu hai nhà. Bà là mẹ nó, chẳng lẽ không biết con trai mình động tâm. Mà con trai bà nay gần ba mươi mà chẳng chịu cưới vợ sinh cháu cho bà bồng. Nay cơ hội đến, bà nhất định phải nắm bắt.

“Đứa khác không được sao?” ông Phan hỏi. Trâm Anh là bảo bối tâm can của ông, nay nó lại bị mang đi. Bảo ông làm sao lại không đau lòng, không nổi. Con gái thất lạc nhiều năm của ông a, mãi ông mới có cơ hội ở bên con bé. Chẳng biết cái gia đình chết tiệt này chui từ đâu ra, phá hết tất cả của ông. Thật là đáng ghét a.

“Không, lão nương đây chăm Trâm Anh bé bỏng. Ông xã, anh có nghĩ như em không?” Lư Bảo Nguyệt khẳng định nói, xong bà tựa vào vai chồng mình, nở nụ cười mê hoặc hỏi.

“Tất cả đều theo em” Trần Minh Trí diễn hình là người đàn ông của vợ, nghe theo Lư Bảo Nguyệt.

“Ông xã của em là nhất” Lư Bảo Nguyệt không màng đây là nơi đông người hôn chụt phát lên má Trần Minh Trí. Phan Thanh Phong nhìn thấy, châm chọc “hai người già đầu rồi mà bày đặt. Thôi ngay cho tôi”

“Này, không phải ghen tị với lão nương nha. Từ bây giờ, Trâm Anh là con dâu của lão nương, cảm ông già như ông nuốt lờ” Lư Bảo Nguyệt nói, bà không quên trừng mắt cảnh báo Phan Thanh Long. Làm bạn với ông già này cũng được hơn chục năm, sao không biết ông ta nghĩ gì.

“...” Phan Thanh Long lựa chọn trầm mặc không nói. Ông còn nói được câu gì nữa. Nếu nói lên, con gái ông có ở lại được không?

“Tốt, lên nói với con bé thôi” Lư Bảo Nguyệt đứng lên, ý định lên phòng Trâm Anh. Nhưng một câu nói mang theo sự ảo não cùng nuối tiếc vang lên làm bà phải dừng lại. “Cứ đi lên đi, nếu bà không muốn bị đá từ lầu hai xuống”

“Ê, ông già, đừng nghĩ nói thế là lão nương đây không dám lên” Lư Bảo Nguyệt mắng.

“Vừa nãy bà cũng đã thấy Nghi Dung và Ngọc Diệp làm sao hạ hai tên vệ sĩ kia. Bà thừa biết vệ sĩ của tôi có bao nhiêu lợi hại. Nay lại dễ dàng bại trong tay hai đứa, vậy cũng chứng minh Trâm Anh cũng không vừa. Bà nghĩ xem, con bé có khả năng không?” Phan Thanh Long dựa người vào ghế nói.

(Hai tên vệ sĩ oan a, ai cũng là cảnh vàng lá ngọc, ai cũng là tiểu thư. Chúng tôi không nghĩ đến người như vậy sẽ ra tay với mình, mà nếu biết có cho vàng chúng tôi cũng không dám đánh trả a)

“Ông xã, nghĩ cách cho em đi, em muốn Trâm Anh làm con dâu của em” Lư Bảo Nguyệt ông lấy cánh tay Trần Minh Trí làm nũng. Tất cả mọi người ở đây, trên trán ai cũng đều xuất hiện hắc tuyến. Người này bao tuổi vậy?

“Hạ thuốc mê có phải nhanh không?” Trần Minh Trí nói.

“Ừ ha...” Lư Bảo Nguyệt hướng lên lấy hai cườ hắc hắc. Con dâu, con không thoát khỏi tay Lư Bảo Nguyệt ta đâu.

--- ----- Tôi, phòng Trâm Anh --- -----

“Cốc...cốc...cốc” ba tiếng gõ cửa theo quy luật vang lên. Trâm Anh đang nằm trên giường, nghe thấy, cô đứng lên đi ra mở cửa. Thấy người tới là bác quản gia, cô miễn cưỡng nở nụ cười “Bác Nhân”

“Tiểu thư, cơm tối của người” Dương Thụ Nhân lạnh nhạt nói.

“Bác để ở bàn cho con” Trâm Anh nghiêng người cho Dương Thụ Nhân vào.

Ông quản gia bê khay cơm vào, đặt lên bàn làm việc của Trâm Anh. Đến khi ông nhìn sang bể kính bên cạnh, ông nghi ngờ nhìn lên cô gái đang bước ra từ nhà tắm hỏi “tiểu thư, con rửa sạch tay của cô đâu, tôi thấy lần nào cô đến đây thì nó ở trong bể kính này mà?”

“Bác nói đến Bạch Bạch sao? Nó mất tích rồi. Tháng trước con bị rơi xuống biển, Bạch Bạch mất tích vào lúc đó. Trên rằng nó con có gắn thiết bị định vị. Nhưng khi tìm thì chẳng thấy đâu, như thể Bạch Bạch chưa từng tồn tại vậy” Trâm Anh đến gần bể kính, ngón tay miết nhẹ lên bề mặt kính. Bạch Bạch của cô, rốt cuộc còn sống hay đã chết. Cô thật lo lắng...

“Tiểu thư, cô đừng lo lắng. Có thể, Bạch Bạch đang ở một nơi nào đó học cách sống tự lập” ông quản gia nói.

“Bác Nhân, con Ồn, nếu Bạch Bạch còn sống và đang học cách tự lập, tất nhiên con rất mừng thay cho nó” Trâm Anh nở nụ cười nói.

Trâm Anh chìm trong cảm xúc của mình nên không có nhận ra, người đứng bên cạnh mình, Dương Thụ Nhân đang nhìn cô với một con mắt đầy phức tạp. Nếu cô biết mình bị tính kế, mà người tính kế mình lại là người papa mà cô yêu quý nhất. Ông dám chắc, Trâm Anh không lột một lớp da trên người Phan Thanh Long thì ông không mang họ Dương.

----- Tôi là dài ngắn hà ngắn cách. ...núi lửa bùng nổ-----

Buổi sáng, những chú chim... tua tua, bỏ qua cảnh này. Tại biệt thự Trần gia, lầu ba, trong một căn phòng ngủ. Phòng ngủ này phải nói rất là quen thuộc. Tất cả đồ trong phòng chỉ lấy phong màu đen trắng. Căn phòng này chính là căn phòng ngủ của Đại thiếu gia họ Trần – Trần Bảo Khánh.

Những tia sáng len lỏi vào trong phòng, đùa nghịch trên khuôn mặt của một cô gái đang ngủ trên chiếc giường lớn. Bên cạnh cô, một người đàn ông đang nằm một tư thế rất ư là... gọi cảm. Anh nằm nghiêng, một tay chống đầu, một tay anh nghịch những sợi tóc xoả dài trên gối của cô gái. Và đôi nam nữ đó, không ai khác chính là Trần Bảo Khánh và Phan Trâm Anh.

Nếu các bạn đang thắc mắc vì sao cô nàng Trâm Anh của chúng ta lại nằm trên giường của đại thiếu gia Bảo Khánh thì chúng ta cùng tua lại thời điểm mười ba tiếng trước.

//////////Mười ba tiếng trước – 7.00 pm//////////

Địa điểm: Nhà bếp Phan gia

Nhân vật: Lưu Bảo Nguyệt, bác quản gia cùng ba đầu bếp

“Đầu bếp, ông cho thuốc này vào trong thức ăn của tam tiểu thư” Lưu Bảo Nguyệt đưa một lọ thủy tinh nho nhỏ, trong đó có chất lỏng trong suốt khả nghi và có chữ LORAZEPAM to tướng nhét vào tay đầu bếp xui xẻo A.

“Bà Trần, bà làm khó chúng tôi. Tôi cho cái thuốc không rõ nguồn gốc căn cơ này vào thức ăn tối của tam tiểu thư. Tiểu thư mà có chuyện gì, chúng tôi đi gặp Diêm Vương sớm mất. Bà tha cho mấy tên tiểu tốt chúng tôi đi” đầu bếp A lo sợ nói.

“Không sao đâu, đây chỉ là một loại thuốc ngủ thôi. Tôi muốn con bé ngủ một

chút ý mà” Lưu Bảo Nguyệt dụ dỗ.

“Thật sự là bà chỉ muốn tam tiểu thư ngủ một chút” đầu bếp B lung lay.

“Thật trăm phần trăm luôn” nói xong không quên nở nụ cười trấn an.

“Đồ ăn cho tam tiểu thư được chưa?” đúng lúc này, một giọng nói nghiêm nghị vang lên. Ba vị đầu bếp nhìn vị quản gia nào đó, ánh mắt “trái tim” nhìn vị quản gia đó như nhìn một vị cứu tinh. Đầu bếp C nhanh nhẩu cười nói “Dương quản gia, đồ ăn của tam tiểu thư đã xong hết rồi, nó ở trên bàn kia”

Dương Thụ Nhân đến bên bàn, định bê khay thức ăn đi thì bất ngờ một cánh tay chặn trước mặt ông. Nhìn sang người phụ nữ đang nở nụ cười rất tươi với ông, ông lạnh nhạt nói “bà Trần, có gì cần phân phó sao?”

“Ông là người ở bên cạnh lão già kia lâu nhất đúng không?” Lưu Bảo Nguyệt nói.

“Đúng, nhưng việc đó...” Dương Thụ Nhân định nói câu gì đó thì Lưu Bảo Nguyệt nhanh chóng cắt ngang “ông biết lão già kia vì sao chạy trốn tám năm đúng không?”

“Bà muốn tôi giúp bà hạ thuốc mê tam tiểu thư rồi giúp bà mang cô bé về nhà làm con dâu lớn của bà sao?” Dương Thụ Nhân lạnh nhạt nói.

“Ể, lão nương thích nói chuyện với người thông minh nha” Lưu Bảo Nguyệt cười nói.

“Nhìn lọ thuốc ngủ kia tôi cũng đoán ra” Dương Thụ Nhân nhìn vào lọ thuốc ngủ nói. Lưu Bảo Nguyệt nghe vậy, cười trừ, giấu lọ thuốc ngủ ra đằng sau, e dè nhìn ông quản gia nào đó hỏi “vậy ông có giúp tôi không?”

“Nếu bà cam đoan là tam tiểu thư sẽ hạnh phúc” Dương Thụ Nhân nghiêm túc nói.

“Ông yên tâm, đàn ông Trần gia có một ưu điểm rất tốt. Đó là chung thủy và cung vợ hết mực. Ông nhìn tôi là biết này” Lưu Bảo Nguyệt tự hào nói.

//////////Hai tiếng sau – phòng Trâm Anh//////////

Trong căn phòng bây giờ tối om. Lúc này, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Một bóng dáng cao lớn đi vào phòng, đứng đầu giường ngủ, nhìn cô gái đang say giấc. Mắt một lúc lâu sau, bóng dáng đó mới cúi xuống, bế ngang cô gái lên rồi sải bước ra khỏi phòng.

//////////Dưới nhà//////////

Dưới phòng khách bây giờ rất đông đủ, không khí rất là ngột ngạt. Ông Phan như một đứa trẻ làm sai chuyện, len lén nhìn hai cô con gái nuôi Nghi Dung và Ngọc Diệp. Nghi Dung và Ngọc Diệp tức giận chống hông, không nói câu gì. Quế Chi và Lưu Bảo Nguyệt cứ một chút là nhìn lên cầu thang chờ bóng dáng nào đó. Trần Minh Trí và Trần Bảo Kiệt thì ngồi khoanh tay xem trò vui.

“Papa, theo papa nói là trong khi bọn con ở trong rừng Amazon, papa và cô chú chơi một trò chơi. Nếu papa thua, vậy thì một trong ba bọn con sẽ lấy con trai cô chú đó” Nghi Dung chống nạnh nói.

“Có thể nói là như vậy” ông Phan cười trừ.

“Đúng là như vậy rồi, có thể gì nữa” bà Trần lên đầu vào lửa.

“Bà già kia, bà không nói không ai nói bà câm đâu” ông Phan tức giận nói.

“...” bà Trần im lặng nhìn lên trần nhà.

“Và người được chọn là Trâm Anh?” Ngọc Diệp lạnh nhạt nói.

“Bingo” bà Trần cười tươi nói.

“Bà già, bà ngồi im cho tôi nhờ” ông Phan trừng mắt.

“Ông xã...” bà Trần quay về phía chồng mình tìm nguồn an ủi.

“...” ông Trần giật giật khoe miệng. Một bên là bạn, một bên là vợ yêu. Thật là làm khó ông mà.

“Papa, pa tính sao khi con bé biết chuyện đây? Pa thừa biết Trâm Anh khi tức giận

lên thì rất đáng sợ mà” Nghi Dung tức giận nói.

“Papa có cách a” ông Phan cười tươi.

“Hả, cách gì?” Ngọc Diệp nhử mày nhìn ông Phan.

“Hai con ngồi xuống đi a, đứng lâu như vậy, các con không mỏi chân nhưng ta mỏi cổ lắm” ông Phan nói. Thấy Nghi Dung và Ngọc Diệp ngồi xuống thì ông nói tiếp “cách của ta là ba cha con chúng ta đi du lịch một thời gian. Khi con bé nguôi giận thì về”

“Ê, lão già, ông thông minh đó...” bà Trần chen miệng vào.

“Chuyện, tôi là ai nào?” ông Phan tự sướng.

“Nhưng IQ của ông sao không thể nào đuổi kịp nỗi lão nương vậy? Theo cách của ông, ông đi du lịch đến khi Trâm Anh bé bỏng ngồi giận mới về. Vậy cho tôi hỏi, nếu lúc ông về, con bé lại tức giận nữa thì làm sao?” bà Trần nói.

“Vậy bà có cách gì?” ông Phan giận dỗi nói.

“Ông trốn một thời gian, khi về mang cho con bé món quà. Dù giận đến mấy cũng nguôi ngay ý mà” bà Trần nói

Đúng lúc này, một bóng dáng từ cầu thang đi xuống. Đó chính là nam chính chủ của chúng ta – Trần Bảo Khánh. Trên tay anh là nữ chính của chúng ta – Phan Trâm Anh. Thấy Bảo Khánh bế ngang Trâm Anh đi xuống, bà Trần vớt chuyện của ông Phan ra sau đầu, chạy về phía Bảo Khánh, nở một nụ cười vui vẻ, vừa vuốt vuốt má Trâm Anh nói “con dâu lớn, chào mừng con đến với Trần gia”.

Nhìn đại gia đình mang theo con gái của ông đi mất, Phan Thanh Phong cảm thấy lưu luyến. Nhưng ông nhanh chóng chạy lên lầu chặn bị hành lý. Lưu luyến thì lưu luyến thật. Nhưng vì lưu luyến mà ông bị oánh thì ông thà chạy còn hơn.

Nghi Dung và Ngọc Diệp nhìn theo bóng ông Phan rồi nhìn ra cửa chính cười trừ. Trâm Anh, nếu em biết chuyện thì đừng nên trách pa nuôi nha. Pa nuôi cũng là bất đắc dĩ. Và em nhất định phải hạnh phúc đó...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Quế Chi, mình nên làm gì với cậu đây?

Bảo Khánh nằm nghiêng, ngắm nhìn cô gái nào đó đang rất say nồng trong “giấc ngủ ngàn thu”. Anh không biết mình đã ngắm cô gái này bao lâu rồi. Hình như là từ lúc đưa cô về đây, anh vẫn giữ nguyên tư thế này, ngắm nhìn khuôn mặt đó.

(Seal: oaaaa...từ tối hôm qua đến sáng nay vẫn giữ nguyên một tư thế nằm nghiêng, tay chống đầu. Bộ hông mỗi sao? 0.0?)

Thật ra Bảo Khánh không thể xác định cảm giác của mình đối với Trâm Anh. Lần đầu gặp cô gái này, chỉ vì cô có khuôn mặt quen thuộc nên anh mới đưa cô đến bệnh viện. Đến khi phát hiện cô là Phi Ứng, hứng thú chinh phục của anh được gọi lên. Trong lòng của anh lúc đó chỉ muốn thuần phục được Phi Ứng để cô cam tâm tình nguyện làm việc cho anh. Nhưng khi cô rơi xuống biển mất tích, anh lại cảm giác như anh đã đánh mất một thứ quan trọng nào đó. Trong bốn ngày đó, anh không thể nào ngủ được. Hết nhắm mắt, anh lại nhìn thấy khuôn mặt đó. Đến khi biết cô trốn thoát khỏi anh, anh lại tức giận cùng huyệt huyệt. Cuối cùng, khi nhìn thấy cô ở Phan gia, anh cảm thấy vui mừng và...nhẹ nhõm. Anh không hiểu vì sao mình lại nhẹ nhõm nữa. Có phải vì cô đã được an toàn hay không?

Đang chìm trong suy nghĩ của mình, Bảo Khánh bị động tác của cô gái bên cạnh kéo về. Nhìn xuống cô gái đang lười biếng dụi mắt, tay mò mò sang bên cạnh như đang tìm thứ gì đó. Đến khi sờ đến ngực của Bảo Khánh, cô gái như tìm được đồ, xích đến gần Bảo Khánh, như con gấu trúc ôm chặt lấy anh. Nhưng chưa kịp ôm lâu, cô gái cảm thấy có điều gì không đúng. Thường ngày, gối ôm của cô to thật. Nhưng cô không biết là nó to như thế này. Với lại, cô cảm thấy gối ôm của cô hôm nay âm ẩm, gồ gề và hình như có mùi nước hoa có chút quen thuộc. Khoan đã...gối ôm của cô không hề như thế này. Cô giật mình mở mắt ra, nhìn sang “cái gối ôm” đang rất vô lại cười. Cô thật không ngờ, tảng băng khi cười đều thể hiện sự vô lại như vậy.

Như phát hiện có vấn đề, Trâm Anh lúc này mới phát hiện, tư thế của hai người rất chi là...mập mờ. Đầu cô đang gối lên cánh tay của Bảo Khánh, một cánh tay của cô đang để trước ngực anh và còn chân của cô đang...đang...gác lên vòng eo thon gọn, rắn chắc của anh. Khuôn mặt của Trâm Anh đỏ lựng lên. Vội vàng ngồi dậy, Trâm Anh vỗ vỗ vào má của mình. Tại sao cái tảng băng này lại ở trong phòng của cô vậy? Bình tĩnh lại, Trâm Anh nhìn cái tên đang nở nụ cười vô lại nằm bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Sao anh lại ở đây?”

“Tại sao tôi không được ở đây chứ?” Bảo Khánh hỏi lại. Cô gái này, thật là ngây thơ. Lúc nhìn thấy cô như một con mèo nhỏ ôm lấy anh, không hiểu sao, lòng anh như có ai gãi vào. Thật muốn ôm lấy cô mà. Đến khi nhìn thấy hàng loạt những hành động ngây thơ của cô, anh cố nhịn cười. Tại sao anh không hề biết, cô gái này cũng có lúc làm ra những hành động ngây thơ như vậy chứ. Đến khi cô hỏi tại sao anh lại ở đây, anh xém bật cười. Chẳng lẽ, cô không phát hiện, đây không phải là phòng của cô.

“Đây là phòng của tôi, tại sao anh lại nằm trong phòng của tôi?” Trâm Anh trầm mặt nói.

“Phòng của em? Em nhìn lại xem!” Bảo Khánh chống cằm nói.

Trâm Anh nhìn lại quanh phòng. Căn phòng này đối với cô vừa lạ mà cũng lại vừa quen. Đây chính là căn phòng đầu tiên cô ở khi đến Trần gia. Nhưng tại sao cô lại ở trong này? Ai đưa cô đến? Tại sao cô không hề phát hiện? Khoan, hôm qua sau khi dùng bữa tối, cô cảm thấy rất buồn ngủ. Cuối cùng cô lên giường ngủ. Mà giờ dùng bữa của cô chỉ mới là 7h. Thường ngày cô không hề ngủ vào giờ đó. Đứng, thức ăn chắc chắn có vấn đề. Thật là mất mặt mà...tám năm tính kể người khác, ai ngờ bây giờ lại bị người ta tính kế lại. Đã vậy còn là một tên tiểu bạch kiểm của Bạch đạo chứ. Kiểu này đến mặt để về làm ruộng cô cũng không có rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt ảo não của Trâm Anh, Bảo Khánh nở nụ cười nói “Đừng nhăn mặt, nhanh già đó”.

Với tình thế này, lời nói của Bảo Khánh như là một ngòi nổ châm cho ngọn núi lửa nào đó bùng phát. Trâm Anh tức giận nhào đến chỗ Bảo Khánh, tức giận tra hỏi

“Anh dám tính kế tôi, rốt cuộc anh có mục đích gì hả?”.

Cô gái nào đó giận quá mất khôn, hay nói là lửa giận to quá, thiếu hết trí thông minh rồi. Trâm Anh nhào đến chỗ Bảo Khánh mà không phát hiện ra, tình cảnh của hai người rất ư là...ái muội. Trâm Anh bây giờ...ngồi trên bụng Bảo Khánh, tay nắm chặt cổ áo sơ mi trắng hãng Ralph Lauren. Và Bảo Khánh rất ư là hưởng thụ, hai tay cho ra sau đầu, vẫn duy trì nụ cười vô lại đó. Không hiểu sao, cứ ở gần cô gái này, anh lại có xúc động muốn trêu chọc cô, nhìn bộ mặt giận dữ mất bình tĩnh của cô. Lúc đó nhìn cô hấp dẫn đến lạ thường.

“Khụ Khụ” Hai tiếng, Bảo Khánh nói “Dù chúng ta sớm muộn gì thì cũng là vợ chồng. Nhưng tôi lại không ngờ đến em lại nhiệt tình như vậy. Vậy nếu tôi không đáp ứng em, em sẽ phật lòng mất” Nói xong anh nhẹ lật người, đang từ tư thế nữ trên nam dưới thoáng cái chuyển thành tư thế nam trên nữ dưới. Nhân tiện, Bảo Khánh đè hai tay hai chân của Trâm Anh, tránh cô đánh anh.

Trâm Anh không ngờ, một tên bạch kiểm của Bạch đạo lại khỏe như vậy, lại nhanh nhạy như vậy. Ngay cả cô cũng chưa chắc đã bằng. Có thật là hấn chi đơn giản là Tổng giám đốc Trần thị. Mà khoan, hấn có quan hệ mật thiết với thủ lĩnh K.A, nếu không có chút bản lĩnh thì sao có thể xứng làm bạn của thủ lĩnh Hắc đạo.

Tức giận nhìn Bảo Khánh, Trâm Anh cố gắng gượng dậy, miệng không ngừng mắng “Con mẹ nó, anh mau thả tôi ra. Ai thèm làm cái gì mà vợ chồng với anh, ai muốn làm cái gì mà đáp ứng. Anh khôn hồn mau thả tôi ra, tôi còn nể mặt mà không chấp. Còn không thì anh đừng trách tôi ác”

“Aizzzz...cô bé, em nhỏ tiếng một chút, tai tôi ù hết rồi” Bảo Khánh thờ dãi nói, nhưng không thả tay chân của Trâm Anh ra.

“Cô bé cái em gái nhà anh, tôi năm nay hai mươi một tuổi, không còn là cô bé gì hết” Trâm Anh tức giận mắng.

“Anh chỉ có em trai chứ không có em gái” Bảo Khánh thông dong nói.

“Con mẹ nó, tôi không quan tâm, anh mau thả tôi ra” Trâm Anh tức giận mắng to. Thật may là trong phòng này cách âm, chứ không chắc mọi người lên hết đây rồi.

Bảo Khánh thờ dài. Nếu mà không dọa cô bé này, có khi anh phải đăng kí khoa tai mũi họng để khám một phen rồi. Nhìn Trâm Anh, Bảo Khánh cọt nhả nói “Nếu em không im lặng lại, tôi sẽ hôn em đó”

“Hôn, hôn con mẹ nhà anh, anh thử xem, xem tôi làm...” Trâm Anh vẫn chưa ý thức được nguy hiểm mắng. Nhưng chưa nằng hết câu, đôi môi nhỏ nhắn chợt cảm thấy một cảm giác ấm áp, mềm mềm áp lên. Não Trâm Anh đình chỉ hoạt động, đôi mắt cô mở lớn nhìn khuôn mặt phóng đại của ai đó. Nụ...nụ...nụ...nụ...nụ hôn đầu của cô...mất...mất rồi...

Bảo Khánh mới đầu chỉ muốn dọa cô gái dưới thân một chút. Ai ngờ nhìn đôi môi nhỏ nhắn đóng mở liên tục, anh như bị nó hấp dẫn, muốn ném thư đôi môi kia có hương vị gì. Cuối cùng hành động còn nhanh hơn cả ý nghĩ, khi nhận ra thì anh đã cúi đầu hôn lên đôi môi đó. Chạm vào đôi môi đó, người anh như có dòng nhiệt chạy quanh, cả cơ thể anh kêu gào muốn nhiều hơn nữa. Anh muốn nhiều hơn là một nụ hôn...

Nhìn thấy cô gái kia mở to mắt nhìn anh, anh nở nụ cười, hôn vào cái cổ mảnh khảnh của cô, ghé sát tai cô, giọng nói như dụ dỗ con nít nói “Ngoan, nhắm mắt lại”. Trâm Anh như bị thôi miên, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Một lần nữa, Bảo Khánh áp đôi môi của mình lên môi Trâm Anh, nhiệt tình hôn. Hai tay của Trâm Anh được Bảo Khánh để vòng qua cổ của anh, kéo gần hơn khoảng cách của hai người. Trâm Anh thuận theo ôm lấy cổ của Bảo Khánh, vụng về đáp lại nụ hôn nóng bỏng đó. Lúc tưởng chừng như cô không thờ nổi nữa, Bảo Khánh buồn đôi môi của cô ra, hôn lên trán của cô, lên mắt, đến mũi, sang má rồi xuống cổ của cô. Theo từng nụ hôn của Bảo Khánh, cơ thể của Trâm Anh như có từng luồng nhiệt chạy qua. Cơ thể cô như muốn thử gì đó, rất khó chịu.

Đang trong lúc cao trào nhất, đột nhiên cửa phòng mở ra, một cô gái nhanh nhẩu bước vào. Người đó không ai khác chính là Quế Chi. Không cần biết trong phòng đang có chuyện gì, nhỏ lên tiếng “Anh Khánh, mẹ nói khi nào Anh Nhi tỉnh...”.

Thấy có người đi vào, hai người trên giường vội tách nhau ra. Bảo Khánh cũng không quên lấy chăn mỏng đắp lên cho Trâm Anh. Dù vẫn cò quần áo, nhưng nhìn cô bây giờ, rất dễ cho người ta muốn phạm tội. Vừa nhìn thấy tình cảnh trong phòng, mặt Quế Chi đỏ lựng ra, cười gượng nói “Ách...hai người tiếp tục, em không quá rầy, hi hi” Nói xong, nhỏ cấp tốc chạy ra khỏi phòng. Khi ra, nhỏ không quên đóng cửa lại kĩ càng.

Hai người trên giường, mỗi người một vẻ mặt, mỗi người một tâm trạng. Trâm Anh không hiểu rốt cuộc mình bị sao. Bảo Khánh hôn cô, cô lại vô tình đáp lại. Tại sao cô lại có phản ứng với Bảo Khánh. Cô thật không hiểu nổi chính mình mà...

Còn Bảo Khánh, anh đang nghi ngờ cảm xúc mình dành cho Trâm Anh. Đó chỉ là sự rung động nhất thời hay anh đã yêu. Yêu...thật vô lý. Nhiều cô gái còn đẹp hơn cả Trâm Anh tự nguyện dâng hiến cho anh nhưng anh không hề có cảm giác gì cả. Lần này lại làm cái hành động mất lý trí này với cô gái chỉ gặp có hơn một tháng. Thật không hiểu nổi con người của mình. Nhưng nếu anh đã nảy lên phản ứng cơ thể với cô gái này, vậy cô gái này chỉ có thể là của anh.

Nhìn bộ Trâm Anh, Bảo Khánh nói, trong giọng nói chứa một tia dịu dàng mà chính anh không hề phát hiện. Anh nói “Em chuẩn bị đi, rồi cùng tôi xuống ăn sáng. Đồ của em đã được đưa về đây rồi”

“Ách...được” Nói xong, Trâm Anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng vệ sinh, đóng chặt cửa lại. Đến gần bồn rửa tay, cô hắt nước lên mặt. Nước mát làm cho cô tỉnh táo lên không ít. Hôm qua, đồ ăn là do Dương quản gia mang lên. Cô ăn xong thì ngủ đến sáng hôm nay. Vậy chắc chắn, việc này là kế hoạch của papa rồi. Cô phải liên lạc với Nghi Dung và Ngọc Diệp mới được.

Ấn nhẹ bộ đàm bên tai, chẳng nẩy chốc, bộ đàm được kết nối. Một tiếng ai oán than trời trách đất của Nghi Dung truyền vào tai của Trâm Anh “oaoaoaoaoa... Trâm Anh ơi, em đang ở đâu, mau đến cứu bọn chị đi. Bọn chị thật là số khổ. Hôm qua bị pa nuôi hạ thuốc mê. Xong nhốt bọn chị vào cái nơi khi ho có gáy nào không biết nữa. Em mau tìm đến cứu chị ra đi...oaoaoaoaoa”

“Dung, chị có nhìn được đặc điểm của nơi đó không” Trâm Anh trầm mặt xuống. Papa, được lắm...

“Quanh đây tôi lắm a, bọn chị không biết nơi này là nơi nào” Nghi Dung sụt sùi, nghe rất là đáng thương.

“Vậy...” Trâm Anh định nói gì thêm thì tín hiệu trực tiếp bị ngắt. Sau đó, cô kết nối lại thì chỉ nghe thấy tiếng dè dè. Chắc chắn hai người này bị đưa đến nơi không có sóng rồi.

Ở một con tàu nào đó, trên vùng biển gì đó, hai cô gái đang rất hưởng thụ nằm trên ghế nằm tắm nắng. Bên cạnh hai cô là một chiếc bàn tròn nhỏ, để nào là nước, nào là hoa quả. Đó không phải là Nghi Dung và Ngọc Diệp thì là ai. Nhìn hai người chẳng thấy đâu là bị nhốt, đâu là tối tăm, đâu là đau khổ. Haizzz...thật tội nghiệp cho Trâm Anh mà.

Uống một ngụm nước ép, Ngọc Diệp nói: “Dung, cậu mà không làm nghệ sĩ thì đó là tổn thất lớn nhất của đất nước ta.”

“Không làm vậy, đến lúc chúng ta quay lại, chắc chắn sẽ bị con bé chinh đến thừa sống thiếu chết mất” Nghi Dung bỏ cặp kính bản to ra, nhìn Ngọc Diệp nói.

“Nhưng đồ hết tội lên đầu pa nuôi như vậy là không được” Ngọc Diệp nói.

“Ai nói chúng ta đồ, đó là do pa nuôi tự chuốc phiền phức” Nghi Dung nói. Hừ, nếu không phải pa nuôi tính kẻ bọn họ, chắc chắn ông không phải cấp

tốc trốn như vậy đâu.

Quay lại với Trâm Anh. Sau khi không kết nối lại được với Nghi Dung, Trâm Anh thở dài, vệ sinh cá nhân rồi bước ra, xuống dưới nhà ăn sáng cùng Bảo Khánh. Vì chuyện sáng nay nên không khí giữa hai người có phần ngưng đọng. Trâm Anh thỉnh thoảng trộm nhìn Bảo Khánh. Bảo Khánh thì im lặng không nói câu gì.

Vừa xuống đến dưới nhà, ngay lập tức một bóng dáng chạy đến bên cạnh Trâm Anh. Người đó không ai khác ngoài Lưu Bảo Nguyệt – mẹ của anh em nhà Trần kia. Bà chạy đến, rất thân thiết cầm tay Trâm Anh, miệng nở nụ cười nói “Con dâu lớn, con thấy trong người thế nào?”

“Không có gì. Mà sao cô lại gọi cháu là con dâu lớn?” Trâm Anh kéo tay của mình ra, nghi ngờ hỏi.

“Chỉ lấy Kiệt, làm con dâu nhỏ của mẹ, con không lâu nữa sẽ lấy Khánh, tất nhiên con sẽ là con dâu lớn rồi” Hành động của của Trâm Anh không hề làm cho Lưu Bảo Nguyệt phật lòng. Trái lại bà càng ngày càng thấy thích tính tình của cô con dâu này.

“Lấy tên đó?” Trâm Anh kinh ngạc chỉ vào Bảo Khánh nói, xong chỉ vào mình “Cháu lấy tên đó?”. Đùa, cô thấy cái tên này tránh không kịp, sao lại có thể trở thành vợ của tên đó. Với lại, cô không nhớ là mình có cái hôn ước hay đã đồng ý lời kết hôn nào.

“Không cần ngạc nhiên thế đâu con dâu lớn. Papa của con đồng ý gả con rồi. Mà gần làm con dâu của ta rồi, gọi một tiếng mẹ đi cho thân thiết!” Lưu Bảo Nguyệt vừa nói xong, khuôn mặt của Trâm Anh trầm xuống. Papa... lần này pa chết với Trâm Anh...

“Papa cháu đang ở đâu?” Trâm Anh lạnh lùng nói, trong mắt đang chứa một ngọn lửa rất lớn. Lưu Bảo Nguyệt nhìn mà cảm thấy lo sợ. Đứa con dâu này của bà... không phải là đứa trẻ yếu đuối. Bà phải cẩn thận, không chọc phải con bé thì bà đừng mong sống yên ổn.

“Ta chịu rồi, papa con khi đồng ý gả con xong là thu dọn đồ đạc chạy đi rồi” Lưu Bảo Nguyệt nhún vai ý nói bà không biết.

Trâm Anh nghe xong, không nói câu nào. Không khí trong phòng khách bây giờ rất là ngột ngạt. Đứng bên cạnh Bảo Kiệt, Quế Chi thấy vậy thì chạy đến thân thiết khoác tay Trâm Anh nói “Anh Nhi, từ nay chúng ta sẽ càng thân thiết hơn rồi”

Trâm Anh lạnh lùng nhìn Quế Chi, nhưng nếu ai tinh mắt thì sẽ thấy trong mắt của cô có một phần quan tâm, một phần dịu dàng cho Quế Chi. Nhưng lại bị cô dùng vẻ lạnh lùng của mình che đi. Nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang ôm lấy mình, Trâm Anh lạnh lùng nói “Đừng gọi tôi là Anh Nhi, tôi không phải cô bạn mà cậu đang tìm. Chúng ta không có một chút quan hệ gì nên cũng đừng tỏ ra thân thiết với tôi. Đừng quá gần gũi với tôi, không sẽ có một ngày cậu phải hối hận”. Lời nói của Trâm Anh như những lưỡi dao vô hình, đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của Quế Chi, trong mắt nhỏ hiện lên vẻ buồn tủi. Nhưng Quế Chi tự an ủi chính mình, Trâm Anh làm vậy là quên đi ký ức đó. Nếu cậu ấy nhớ ra, chắc chắn cậu ấy không bao giờ làm vậy với cô đâu.

Một bên thấy Trâm Anh như vậy, Lưu Bảo Nguyệt đứng ra nói giúp Quế Chi “Trâm Anh, con cũng sẽ trở thành vợ của Khánh, con rồi cũng là một thành viên trong gia đình. Đừng đối xử lạnh lùng như vậy với Chi chứ. Con bé này yếu ớt lắm. Nếu con đối xử lạnh lùng với Khánh thì mẹ không phản đối đâu”

“Mẹ, chị dâu chưa qua cửa, mẹ đã nói như vậy. Nhờ may khi qua cửa chị dâu đối xử lạnh lùng với anh hai thật, lúc đó mẹ đừng mong có cháu mà bằng” Bảo Kiệt thấy anh hai mình lại bị mẹ bắt nạt nên đứng ra nói giúp. Nhưng nhìn sang ông anh đang rất thân nhiên cầm tờ báo lên đọc thì lập tức có xúc động muốn đánh người. Chị dâu sắp bị mẹ dạy hư mà anh hai không có một chút phòng bị sao?

“Vợ nó lạnh lùng với nó, tự nó phải có cách để kéo gần quan hệ vợ chồng. Mẹ không quan tâm” Lưu Bảo Nguyệt nói.

“Ba, vợ ba thật không nói lí lẽ” Bảo Kiệt chuyển hướng sang ông Trần Minh Trí.

“...” Ông Trần từ chối cho ý kiến, im lặng đọc báo buổi sáng

“Thằng con bất hiếu kia, chẳng lẽ mẹ không phải là mẹ của mày” Lưu Bảo Nguyệt chống hông nói.

“Mẹ đại nhân, đứa con trai này đã cho mẹ lên chức bà nội rồi, mẹ còn nói con bất hiếu. Vậy như thế nào mẹ mới không nói con bất hiếu” Bảo Kiệt thờ dài nói.

“Khi nào con trai con lấy vợ, sinh cho mẹ một đứa cháu đáng yêu thì lúc đó con không còn bất hiếu nữa” Lưu Bảo Nguyệt không lý lẽ nói.

“Mẹ, mẹ có lý lẽ một chút đi. Con của con lấy vợ sinh con cũng là chuyện của hơn hai mươi năm sau, làm gì liên quan đến con trai của mẹ” Bảo Kiệt ai oán nói.

“Mẹ, đừng bắt nạt A Kiệt nữa, nhìn anh ý đáng thương lắm rồi” Quế Chi ôm tay Bảo Kiệt, nói giúp cậu.

“Mẹ thấy chưa, đúng là chỉ có vợ là tuyệt nhất” Bảo Kiệt cười nói.

“Đứa con bất hiếu này, con đừng có mà quên, ai giúp con cưới vợ nha” Bà Trần nói (từ nay nói là bà Trần nha, cho nó gọn hi hi)

....

Yên lặng đứng một bên nhìn hai người đang tranh cãi với nhau, Trâm Anh yên lặng đi ra ngoài sân. Cô muốn đi dạo một chút để giải tỏa nỗi buồn phiền trong lòng. Thật là, cô càng muốn tránh thì lại càng bị kéo gần hơn với Chi Nhi. Lúc ở phòng khách, cô cố làm vậy là muốn Chi Nhi ghét cô. Cô biết, Chi

Nhi đã có thành kiến với ai, dù người đó tốt đến mấy thì trong mắt nhỏ cũng chỉ là một thứ cặn bã.

Nhưng, khi nhìn thấy trong mắt của Chi Nhi tràn ngập nỗi buồn, cô lại muốn đánh mình một trận. Từ khi quen biết Chi Nhi là hồi bốn tuổi, Chi Nhi luôn là người mà cô bảo vệ. Ngay cả buồn nhỏ cũng chưa có phải buồn bao giờ. Nhưng tại sao sau mười hai năm gặp lại, cô luôn vô tình làm tổn thương nhỏ. Dù làm vậy là muốn tốt cho nhỏ nhưng cô vẫn cảm thấy tự trách.

Dừng lại, Trâm Anh phát hiện không biết mình đã đến đằng sau của khu nhà kính từ bao giờ. Nhìn mấy bông hoa bồ công anh, cô lại cảm thấy buồn hơn. Bồ công anh là hoa mà cô thích nhất. Khu nhà kính này chính là bản thiết kế mà cô từng thiết kế. Quế Chi, thật ra mình nên làm sao với cậu đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nhà hàng “A và C – BF”

Cuối cùng, Trâm Anh cũng chấp nhận ở lại Trần gia. Nhưng cô lại ở căn phòng bên cạnh phòng của Bảo Khánh. Buổi sáng sau cái hôm cô bị hạ thuốc mê chính là kinh nghiệm. Ở chung phòng với Bảo Khánh, kiểu gì cũng sớm xảy ra chuyện. Dù quyết định của cô làm cho mấy người thất vọng trong lòng, nhất là bà Trần. Bà mong Trâm Anh và Bảo Khánh ở chung phòng. Thật ra bà muốn cho hai người thắt chặt tình cảm hơn, tốt nhất là giao nấu thành cơm, mà tốt hơn nữa là có tiêu bậy bi thì càng tốt.

Ở trong Trần gia, bất giác Trâm Anh đã ở đây được một tháng. Hằng ngày có Quế Chi cùng bà Trần tích cực làm phiền. Đến tối thì đêm thì bị người nào đó làm phiền. Người nào đó nhân lúc đêm khuya chui vào phòng ôm cô ngủ. Cô hạ lệnh đuổi “khách” thì người nào đó nói là sợ ở một mình, ôm cô ngủ ngon hơn. Bộ Trâm Anh cô là chiếc gối ôm hả? Thật muốn một phát súng bắn nát đầu tên này quá a. Nhưng có một điều cô phải công nhận, Bảo Khánh là một người tốt, tôn trọng ý kiến của cô. Từ sau cái hôm hai người xảy ra quan hệ nhưng không thành thì anh không hề làm vậy với cô. Anh chỉ là đơn thuần ôm cô mà ngủ thôi. Vì vậy, Trâm Anh cũng dần dần yên tâm hơn về Bảo Khánh.

Một tháng này, thỉnh thoảng Trâm Anh có thấy trợ lý của Bảo Khánh đến đây, có lúc thì đi một mình nhưng có lúc lại đi cùng một chàng trai có mái tóc màu vàng và một khuôn mặt rất đáng yêu. Hỏi thăm mấy người nữ giúp việc thì cô mới biết, người đó tên Lê Minh Triết, là một trong hai người trợ lý của Bảo Khánh. Nhưng cái tên này sao không có trong hồ sơ? Thật là có điểm đáng ngờ...

Trời hôm nay nắng nhẹ, rất có lợi trong việc phơi nắng. Vừa dùng bữa sáng xong, Trâm Anh ra khu nhà kính nằm phơi nắng. Vì trước cửa nhà kính có hai chiếc ghế nằm đặt đó nên cứ mọi lần muốn yên tĩnh, Trâm Anh đều đến đây nằm. Đeo chiếc kính râm, nằm trên ghế dựa, Trâm Anh nhắm mắt lại. Nhìn thì như cô đang ngủ nhưng thực ra cô đang nghĩ cách để làm cho bà Trần và Quế Chi có ác cảm với cô. Hai người này là hai người khó nhằn nhất. Hai người này phải nói là ý chí sắt đá, cô đối xử lạnh lùng như vậy với hai người họ mà hai người họ vẫn bám cô như đĩa ý. Thật là đau đầu mà.

“Anh Nhi, thì ra cậu ở đây” Một giọng nói vang lên. Và ở đây, người duy nhất gọi cô là Anh Nhi chỉ có Quế Chi – người cô muốn tránh nhất thôi. Không buồn mở mắt, Trâm Anh cứ lạnh lùng như vậy với nhỏ. Quế Chi thấy Trâm Anh đối xử như vậy với mình thì lòng trầm xuống. Anh Nhi, cậu mau nhớ lại đi, mình sắp không chịu nổi rồi. Nhịn xuống nỗi bi thương, Quế Chi nở nụ cười mở miệng nói “Hôm nay mình nên nhà hàng, cậu có đi cùng mình không?”

“Nhà hàng?” Trâm Anh lạnh lùng nói. Tự nhiên rù cô đến nhà hàng làm gì? Cô ăn no rồi, không cần ăn thêm.

“Hôm nay mình đến khảo sát lại nhà hàng. Cậu có muốn đi cùng mình không?” Quế Chi ánh mắt nhìn Trâm Anh đầy hi vọng. Nhà hàng của nhỏ, thiết kế chính là Anh Nhi. Chẳng qua đó chỉ là mơ ước hồi bé của nhỏ. Hồi đó, khi Anh Nhi nghe xong, cô đã cho nhỏ vài gợi ý và cũng phác thảo cho nhỏ một bản thảo. Dù vẫn còn non tay và về sau nhỏ còn sửa thêm vài thứ. Nhưng có thể nói, Anh Nhi là người thiết kế cấu trúc nhà hàng đó. Hôm nay, nếu Anh Nhi đi đến đó, có thể cô nhớ ra cái gì cũng nên.

“Được, chẳng lẽ một tháng rồi tôi chưa đi chơi ở đâu” Trâm Anh nhận lời, cô thật không thể nào cưỡng nổi ánh mắt đó của Quế Chi mà. Cho dù là mười hai năm trước hay là mười hai năm sau, ở bên cô gái này, cô không thể không mềm lòng mà làm theo nhỏ.

“Tuyệt, nào chúng ta đi nào” Quế Chi vui mừng đến kéo tay Trâm Anh đi. Nhưng vừa động đến cánh tay Trâm Anh thì đã bị một cánh tay lạnh lùng gỡ ra. Trâm Anh đứng dậy đi đến trước biệt thự. Quế Chi khuôn mặt mang theo mất mát cùng giọng gào đi theo đằng sau. Anh Nhi, cậu mau nhớ lại đi...

////////// Nhà hàng “A và C – BF” //////////

Nhà hàng “A và C – BF” rất được mọi người ưa thích. Với quy mô rộng lớn, nhà hàng có ba tầng. Tầng một là một quán cà phê điển hình. Xung quanh tường là những giá sách với những cuốn sách đủ loại. Nơi đây là một nơi lý tưởng để thư giãn. Quán cà phê chỉ là một nửa diện tích, còn nửa còn lại là nhà bếp, nơi để chế biến món ăn phục vụ các vị khách tầng hai. Tầng hai là một nhà ăn, được chia làm hai phần. Một phần là không gian chung. Nếu ai muốn ngồi ngoài này ăn thì đều được. Và một phần là không gian riêng. Trong không gian riêng này có hai mươi phòng đánh từ 01 đến 20. Phòng riêng này thường là nơi họp gia đình hoặc là nơi để cho những đối tác bàn chuyện làm ăn. Tầng ba – tầng cuối cùng chỉ mở về đêm. Nơi đây thật ra là một quán Bar Clup đúng tiêu chuẩn, có khi còn hơn chứ. Với thiết kế tuyệt đẹp và hợp lý cùng đội ngũ nhân viên tận tình, món ăn ngon thì trong vài tháng gần gũi nhà hàng “A và C – BF” đã trở thành một nơi mà từ những người thượng lưu đến những người bình thường đều ưa thích.

Một chiếc Ferrari màu đỏ tươi dừng trước cửa hàng, ngay lập tức, bảo vệ nhà hàng chạy đến mở cửa. Một đôi chân thon gọn, trắng ngần mang đôi giày cao gót màu đỏ tươi xuất hiện. Rồi chủ nhân của đôi chân đó cũng xuất hiện theo. Mái tóc nâu đỏ dài ngang lưng, hơi xoắn đuôi, chiếc kính râm bản to

che nửa khuôn mặt, đôi môi đầy đặn tô son màu đỏ Cherry cùng chiếc váy bó đỏ đen tôn lên làn da trắng hồng. Một chiếc áo khoác màu đen được khoác hờ trên đôi vai nhỏ nhắn. Ở cô toát ra một quý khí cùng sự quyến rũ trời sinh. Ai nhìn cũng biết cô là một cô công chúa giới thượng lưu. Cô gái đó là Quế Chi. Có thể ở nhà, nhỏ ăn mặc như một đứa trẻ. Nhưng khi ra ngoài, nhỏ đều ăn mặc theo một kiểu khác. Vì cô ấy là vợ của phó tổng Trần thị đồng thời là bà chủ của nhà hàng “A và C – BF” nổi tiếng.

Một lúc sau, một cô gái khác bước ra khỏi chiếc xe. Cô gái đó mặc chiếc áo phông màu trắng chữ đen, một chiếc quần Jogger Jean cùng một đôi giày cao gót màu đen hồ mũi. Mái tóc thẳng dài được cô búi rối ở đằng sau. Trên mặt cô là một chiếc kính bản to che đi nửa khuôn mặt. Đôi môi nhỏ nhắn, nhìn mà chỉ muốn cắn một cái. Môi của cô tô màu son đỏ cam càng tôn lên làn da hơi rám nắng nhưng rất khỏe mạnh. Ở cô toát ra một hơi thở lạnh lùng cùng khí chất cao quý mà chỉ có giới thượng lưu mới có. Cô gái đó chính là Trâm Anh. Nếu nói Quế Chi là một cô công chúa của giới thượng lưu thì Trâm Anh được coi như là một vị nữ hoàng trong giới thượng lưu vậy.

Trâm Anh nhìn tên nhà hàng trên bảng hiệu đến mức thần thờ. “A và C – BF” từ này cô biết, không chỉ biết, cô còn hiểu rất là rõ. Đây chính là tên cô và tên của Chi Nhi. Bao lâu rồi cô không được nhìn thấy chữ này? Chiếc vòng của cô đang trong tay Quế Chi, cô cũng không tiện lấy lại. Nhưng thật không hiểu vì sao nhỏ lại lấy tên của đôi dây chuyền đó làm tên nhà hàng.

Mọi hành động của Trâm Anh vô tình được Quế Chi thu vào tầm mắt. Trong mắt nhỏ sáng lên. Có phải Anh Nhi có ấn tượng với tên nhà hàng. Nếu vậy thì tốt quá.

Bước đến bên cạnh Trâm Anh, Quế Chi nói “Anh Nhi, chúng ta vào thôi”

“Ừm” Trâm Anh hồi hồn lại, lạnh lùng ừ một tiếng rồi cùng Quế Chi vào trong nhà hàng.

Vừa vào nhà hàng, Trâm Anh thật không biết mình nên nói câu gì cho được. Nơi đây, kiến trúc nơi đâu, dù được sửa đi vài thứ. Nhưng những cách bài trí này, chính là bản thiết kế cô vẽ cho Quế Chi lúc cô tám tuổi.

//////////Tôi là dài ngân hà ngăn cách quá khứ//////////

“Anh Nhi, Anh Nhi, mai sau cậu muốn làm gì?” Quế Chi ôm cánh tay Diệu Anh cười nói.

“Chưa biết” Diệu Anh lạnh nhạt trả lời, mắt không dời cuốn tiểu thuyết trinh thám.

Thấy mình không được để ý, Quế Chi giật cuốn sách trong tay Diệu Anh, gấp vào và để lên bàn. Diệu Anh thấy vậy, không vui nói “Cậu lại nổi tính tiểu thư gì vậy?”

“Anh Nhi không chịu để ý đến mình” Quế Chi đáng thương nói.

“Ách...rồi, cậu muốn hỏi gì nào?” Diệu Anh nhìn thấy bộ mặt đáng thương của Quế Chi thì phát cò trắng đầu hàng. Ai bảo cô không thể nào cứng rắn với cô gái này.

“Mai sau Anh Nhi muốn làm gì?” Quế Chi cười nói. Vừa nãy còn bày bộ mặt như kiểu Diệu Anh bắt nạt nhỏ không bằng. Một giây sau, nhỏ lại có thể cười tươi được. Thật là...

“Thì tùy thôi, còn cậu?” Diệu Anh hỏi cho lấy lệ.

“Mình à, mình muốn mở một nhà hàng có thể đáp ứng mọi nhu cầu của mọi người” Quế Chi nói.

“Nói đi xem nào, nhu cầu gì?” Diệu Anh chống cằm nghe Quế Chi nói.

“Có người muốn uống trà đọc sách thư giãn, có người muốn một nơi lý tưởng để bàn chuyện làm ăn, có người lại muốn ăn bữa cơm gia đình, có người muốn vừa ăn vừa ngắm cảnh, và hơn nữa có người muốn cháy hết mình với cuộc sống về đêm. Mình muốn tất cả những thứ đó hội tụ trong nhà hàng của mình” Quế Chi hào hứng nói.

“Có được không? Quán nước là quán nước, nhà ăn là nhà ăn. Còn Bar Clup là Bar Clup. Sao có thể hợp nhất vào một nơi được?” Diệu Anh nhún mày hỏi.

“Sao không được. Tầng một sẽ là quán nước, tầng hai là nhà ăn, còn tầng ba là Bar Clup. Được không?” Quế Chi nhìn Diệu Anh hào hứng nói.

“Ý tưởng đó cũng rất sáng tạo” Diệu Anh không keo kiệt cho Quế Chi một lời khen.

“Vậy, Anh Nhi thiết kế cho mình một bản vẽ mẫu kiến trúc đi” Quế Chi mong đợi nhìn Diệu Anh. Diệu Anh của nhỏ rất là giỏi nha, mới còn nhỏ mà đã biết thiết kế mọi thứ đó.

“Mình không rành” Diệu Anh nói xong với lấy cuốn sách, đọc tiếp. Quế Chi thấy vậy, gặng dỗi giật cuốn sách nói “Anh Nhi, giúp mình đi”

“Không, đưa sách đây” Diệu Anh khó chịu nói.

“Không” Quế Chi quay mặt sang chỗ khác.

Diệu Anh nhìn Quế Chi một lúc lâu sau, thở dài đi vào trong phòng đóng cửa lại. Quế Chi ngồi trên ghế salon nhìn cánh cửa phòng của Diệu Anh. Tủ thân cùng tức giận, nhỏ ném cuốn sách vào góc ghế, chạy về nhà của mình.

Sau sự kiện đó một tuần, Quế Chi không đến nhà Diệu Anh, mà Diệu Anh cũng không xuất hiện trước mặt Quế Chi. Đến ngày thứ tám hai người “đổi nhau”, Quế Chi mở cửa muốn sang làm hoà với Diệu Anh. Khi mở cửa, nhỏ thấy trước cửa nhà nhỏ có một cuốn tập vẽ khổ A3. Nhỏ hiếu kì cầm lên xem. Vừa mở ra, khuôn mặt nhỏ tràn đầy sự ngạc nhiên. Đây là bản vẽ kiến trúc nhà hàng mà nhỏ muốn Anh Nhi thiết kế cho mình. Quế Chi vui mừng ôm tập vẽ, chạy đến nhà Diệu Anh, ấn chuông. Khi thấy cửa vừa mở, nhỏ liền nhào đến ôm lấy người mở nói “Anh Nhi, cậu là tốt nhất, Chi Nhi yêu cậu chết mất a”

“Trước đó bỏ tay cậu ra, mình ngại thối” Diệu Anh nhú mồm, muốn gỡ cái người như con bạch tuộc vờn bốn cái tua quần chật lấy cô. Nhưng có vẻ con bạch tuộc nhỏ này không có ý định thả cô. Cuối cùng Diệu Anh đành đóng cửa phòng, khó nhọc di chuyển đến tủ lạnh, mở tủ lạnh, lấy một cục đá thả vào trong áo của Quế Chi. Con bạch tuộc nhỏ nào đó bị lạnh đột ngột, vội vàng buông Diệu Anh ra. Được tự do, Diệu Anh trở lại ghế salon đọc sách tiếp. Quế Chi mặt đỏ lên thể hiện nhỏ đang rất tức giận. Nhỏ hét “Anh Nhi, cậu là đồ đáng ghét”

//////////Úm ba la...trở lại hiện tại//////////

Nhớ lại quá khứ, Trâm Anh nở nụ cười, đôi tay mơn mẫm các kệ sách được treo trên tường. Bỏ chiếc kính ra, Trâm Anh chọn đại một cuốn sách, ngồi xuống chiếc ghế gần đó bắt đầu đọc. Quế Chi thì từ lúc vào nhà hàng đã cùng quản lý đi khảo sát nhà hàng nên không thấy được nét mặt lúc này của Trâm Anh. Nếu nhỏ thấy được, không biết nhỏ vui về biết nhường nào.

Thời gian thấm thoát trôi, không biết Trâm Anh đọc hết bao lâu, đến khi bên cạnh mình có người ngồi cùng thì cô mới ngẩng đầu lên. Thấy Quế Chi cầm hai cốc nước ép, đề lên chiếc bàn trước mặt cô một cốc rồi nhỏ thoải mái vắt chéo chân, dựa vào ghế nhắm nhai cốc nước. Trâm Anh gấp cuốn sách lại, nói “Xong rồi sao?”. Ngữ điệu của cô rất mềm mỏng đến mức ngay cả chính cô cũng không biết.

“Ừm, xong rồi” Quế Chi nở nụ cười.

“Cách bài trí rất hợp lý, rất thoải mái. Cậu thiết kế à?” Trâm Anh già vờ hỏi.

“Không, nhà hàng này là do Anh Nhi thiết kế” Quế Chi nói, không quên quan sát nét mặt của cô. Nhưng nét mặt cô không hề có một chút biểu hiện gì khiến cho nhỏ cảm thấy có một chút thất vọng.

Đúng lúc này, ở ngoài cửa vang đến một trận cãi vã thu hút sự chú ý của mọi người ở tầng một. Nhưng bọn họ vốn đã chứng kiến nhiều cảnh này rồi nên không thêm để ý, tiếp tục nhâm nhi tách trà cùng đọc cuốn sách trên tay. Chắc đây lại là đối thủ của chủ nhà hàng này đến phá rồi thôi mà. Người thật sự chú ý đến sự tình ngoài kia chỉ có Trâm Anh cùng Quế Chi. Nhìn ra ngoài cửa, bọn họ thấy một cô gái mang mét mặt của tiểu loli. Mái tóc xoắn lộn to, dài đến ngang eo. Chiếc váy liền thân màu hồng làm cho cô gái đó mang nét thanh thuần của một thiếu nữ. Chiếc giày cao gót màu hồng đính một ít đá hoa. Nhìn cô như một tiểu thiên thần vậy. Mọi người, nếu mới nhìn thấy cô đều sẽ có thiện cảm. Nhưng, có vẻ cách cư xử của cô cùng lời nói đã phá hoại hình tượng đó.

“Mấy người nghĩ mấy người là ai, nhà hàng của mấy người có giá lắm hay sao?”

“Mấy người có biết tôi là ai không?”

“Các người chờ đấy, tôi sẽ cho cái nhà hàng này phải phá sản”

Dù tiểu loli đó có mắng chửi như thế nào thì bảo vệ của nhà hàng vẫn lạnh lùng đứng một bên, như thể cô gái đó mắng không phải là bọn họ vậy.

“Các người thật sự không muốn kinh doanh, được tôi sẽ khiến cho cái nhà hàng rề rách này phải đóng cửa” Tiểu loli đó nóng mặt nói.

“Đóng cửa, cô có cái năng lực đó không?” Một giọng nói mang theo nét mỉa mai vang lên, Quế Chi đi đến trước mặt cô gái đó nói.

“Mạng cô thật là dai nha, rơi xuống biển như vậy mà không có chết” nhìn Quế Chi tiểu loli đó nở nụ cười nửa miệng nói.

“Ài...làm sao giờ, tôi rất là ghét cô, vì vậy tôi không thể nào cứ thế mà chết được. Tôi phải quay về để tính sổ với cô hai chuyện chứ” Quế Chi không vừa nói.

“Cô ngoài cái thân phận phu nhân phó tổng Trần thị thì còn cái gì mà ra oai?” Tiểu loli khoanh tay khinh bỉ hất cằm. “Khi tôi được gả làm vợ của anh rể cô, xem cô ra oai cái gì”

“Hà My, cô thật không nhớ rồi. Tôi không chỉ là vợ của A Kiệt, tôi còn là hôn ngọc quý Đặng gia. Riêng cái thân phận này của tôi đã tùy ý có thể đè bẹp cô rồi. Còn gả cho anh Khánh, hừ, mơ tưởng. Anh Khánh tôi có một vị hôn thê, mấy tháng sau là cưới rồi. Mơ mộng hảo huyền” Quế Chi khinh bỉ nhìn Hà My cười lạnh.

“Cái gì?” Hà My ngạc nhiên nói. Khánh có hôn thê từ bao giờ? Tại sao cô không biết.

“Không cần phải ngạc nhiên lắm, những con ruồi nặng như cô vờ bên anh Khánh, tôi thấy rất nhiều. Anh ý không hề để ý các cô, nhưng các cô lại tự mình đa tình. Hừ, tưởng vào trong Trần gia dễ lắm sao?” Quế Chi khoanh tay nói.

“Cô đang nói dối” Hà My không tin nói.

“Nói dối, tôi cần gì phải nói dối cô? À quên không nói, cái nhà hàng rẻ rách này chính là nhà hàng của tôi. Và người không muốn cho cô vào đây chính là tôi” Quế Chi nói.

“Cô...” Hà My không nói nổi lên lời. Cô thật không ngờ, cái nhà hàng này là của con nhỏ đáng ghét này. Hôm nay ý định đến đây để thư giãn một chút. Nhưng ai ngờ, vừa mới bước một chân vào cánh cửa đã bị bảo vệ chặn ở ngoài.

“Cô không cần phải làm cho tôi già như vậy đâu, xin lỗi, tôi có việc, không tiện” Nói xong, Quế Chi xoay người vào chỗ ngồi của Trâm Anh. Bảo vệ thấy bà chủ của mình nói vậy, hiểu ý ra dấu mời với Hà My. Hà My tức giận, giậm giậm đôi giày cao gót đi ra khỏi nhà hàng. Quế Chi, sẽ có ngày, tôi sẽ khiến cho cô phải quỳ dưới chân của tôi, cầu xin tôi. Cứ chờ đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bị thương.

Chuyện ở cửa nhà hàng được Trâm Anh thu hết vào mắt. Ánh mắt của Trâm Anh khi nhìn Hà My lạnh đến thấu xương. Cô gái kia, chính là người hai lần muốn đẩy Quế Chi của cô vào chỗ chết. Nếu không có cô, thật sự cô cũng không dám nghĩ tới.

Nhìn Quế Chi, Trâm Anh nói “Chi Nhi, có muốn cùng tôi đến một nơi không?”

Quế Chi nghe xong, hai mắt nhỏ ươn ướt. Lâu rồi, mấy tháng rồi, bây giờ nhỏ mới được nghe Anh Nhi gọi tên thân mật hồi nhỏ của nhỏ. Quế Chi ôm chặt lấy Trâm Anh, vùi mặt vào hõm vai của Trâm Anh nén khóc. Trâm Anh nói ra câu đó, cô vẫn chưa phát hiện mình đã vô tình nhắc đến tên thân mật hồi nhỏ của Quế Chi. Vì vậy, đến khi cô đột ngột bị ôm, Trâm Anh vẫn không hiểu vì sao Quế Chi lại làm vậy. Định đẩy Quế Chi ra, nhưng bàn tay của cô chợt khựng lại giữa không trung. Cách một lớp áo mỏng, cô cảm thấy xúc tác ấm nóng cùng ẩm ướt. Chi Nhi của cô đang khóc. Đó là suy nghĩ của Trâm Anh bây giờ.

Trâm Anh đau lòng đưa tay lên vỗ vỗ tấm lưng mảnh khảnh của nhỏ. Rốt cuộc, quyết định ở lại của cô là đúng hay là sai?

//////////Tôi là dài ngắn hà ngắn cách. . .cách cái gì thì quên rồi//////////

“Nè” một chai nước lọc giờ ra trước mặt Quế Chi, kéo tâm hồn của nhỏ đang từ

nơi nào nơi nào trở lại. Nhận lấy chai nước, mở ra uống một ngụm xong lại nhìn ra dòng người tấp nập qua cửa kính của xe. Ngày trước, lúc Trâm Anh chưa trở lại, không biết là vô tình hay không, nhưng mỗi lần ra ngoài, Quế Chi luôn nhìn theo dòng người tấp nập đi ngược về xuôi để tìm kiếm một hình ảnh quen thuộc. Nhưng hôm nay, người mà nhỏ mong đã trở lại. Nhưng sao, nhỏ cảm thấy, nhỏ và Trâm Anh như có một bức tường vô hình ngăn cách, nhỏ cảm thấy Trâm Anh đang ở trước mặt nhỏ nhưng lại xa cách đến vậy. Cảm giác đó thật là không dễ chịu gì.

“Sao... lại khóc?” Trâm Anh đột nhiên lên tiếng. Quế Chi nhìn cô nhưng trên khuôn mặt của Trâm Anh trừ lạnh lùng ra thì không cảm thấy gì hết. Quế Chi hơi thất vọng nhìn ra ngoài xe. Không thấy Quế Chi trả lời, Trâm Anh cảm thấy hơi lúng túng. Nhưng rất nhanh, cô che đi vẻ mặt lúng túng của mình, nói “nếu không muốn nói thì thôi”

“Tại sao vừa nãy lại gọi mình là Chi Nhi?” Quế Chi không quay đầu lại nói. Phải biết là một tháng ở trong nhà của nhỏ, Trâm Anh rất lạnh lùng với nhỏ. Nếu có gọi tên thì chỉ gọi Chi. Nhỏ chưa thấy Trâm Anh gọi nhỏ là Chi Nhi.

Nhận ra là mình xúc động quá vô tình gọi Quế Chi bằng cái tên thân mật ngày trước. Chà trách vì sao đột nhiên cô gái này khóc. Trâm Anh lạnh nhạt nói “Chẳng phải cậu mong tôi gọi cậu như vậy sao? Mới vậy đã khóc. Đúng là phụ nữ Việt Nam, ai cũng đều làm từ nước.”

“Ách... Anh Nhi, cậu cũng là phụ nữ Việt Nam nha” Quế Chi bắt bẻ.

“Tôi từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, không thể nào mang ra so sánh với mấy người được” Trâm Anh lạnh nhạt nói.

“Mà nè, chúng ta đi đâu vậy?” Quế Chi nhìn ra ngoài cửa xe. Không biết từ lúc nào, xe của hai người họ đã đi đến một đường, xung quanh đều là núi. Đường này có vẻ hơi vắng một chút.

“Chúng ta đi đến Ba Vi” Trâm Anh không để ý nói.

“Ba Vi? Chúng ta đến đó làm gì?” Quế Chi ngạc nhiên nói.

“Đến đó rồi cậu sẽ biết” Trâm Anh nói. Trong xe rơi vào một khoảng yên lặng. Quế Chi chống cằm nhìn ra ngoài ngắm những dải núi trùng trùng. Cũng không biết đi mất bao lâu, chiếc xe chợt dừng lại. Lúc này, Trâm Anh lên tiếng “Đến nơi rồi”

Quế Chi mở cửa xe bước xuống. Xuất hiện trước mặt nhỏ là một khu biệt viện to lớn đứng một mình ở nơi núi rừng hoang vu này. Trước cửa biệt viện

này là một khoảng sân rất là rộng lớn. Trong đó có rất nhiều đứa trẻ đang chơi đùa rất vui vẻ. Biệt viện là một ngôi nhà to ba tầng. Ở ngoài cửa của biệt viện có một chiếc bảng to ghi “Cô nhi viện ban mai”. Chữ trên bảng rất non nớt, đã vậy còn không giống nhau. Chắc hẳn đây là thành quả của những đứa trẻ trong này. Nhưng, Quế Chi nhìn Trâm Anh đầy nghi ngờ. Trâm Anh đưa nhò đến cô nhi viện để làm gì?

Như nhận được ánh mắt của Quế Chi, Trâm Anh chậm chậm nói “Nơi đây là nơi ở của Nghi Dung và Ngọc Diệp trước khi về làm con nuôi của papa tôi”

“Nghi Dung? Ngọc Diệp? Là hai cô gái ở cùng cậu à?” Quế Chi nói.

“Ừm”

“Oa, thật lạ à nha. Hà Nội cũng có cô nhi viện. Thật không biết papa của cậu nghĩ gì mà lại đến tận cái nơi xa xôi hẻo lánh này để nhận nuôi hai đứa trẻ?” Quế Chi nói.

“Vào đi” Trâm Anh không muốn tiếp tục đề tài này nữa, cô giục Quế Chi đi vào trong.

Hai người vừa vào trong đã hấp dẫn ánh nhìn của mấy đứa trẻ ở đây. Lũ trẻ nhìn Trâm Anh, khuôn mặt của chúng hiện lên sự vui vẻ. Tất cả bỏ hết việc đang làm, chạy đến chỗ Trâm Anh.

“Chị Trâm Anh, sao lâu vậy chị không đến chơi với bọn em” một cô bé tết tóc hai bên cầm lấy tay Trâm Anh nói.

“Chị Trâm Anh, chị không thích bọn em nữa sao?” một bé trai cầm bên tay kia của Trâm Anh đáng thương nói.

“Đúng đó, chị không thích bọn em nữa sao?” lũ trẻ đồng thời xui xuống.

“Làm gì có chuyện đó, dạo này chị bận quá nên không đến với các em được. Nhưng chị có mua cho mấy đứa rất nhiều bánh kẹo và đồ chơi nha, mấy đứa ra xe lấy đi” Trâm Anh nở nụ cười dịu dàng nói.

“Mà chị Trâm Anh ơi, chị gái này là ai vậy?” một đứa trẻ nhìn Quế Chi đầy nghi hoặc.

“Chị ý tên Quế Chi, là một người bạn chị mới quen.” Nói xong, Trâm Anh quay sang Quế Chi nói “cậu có thể ra mở xe lấy đồ cho bọn trẻ được không?”

“Được” Quế Chi nở nụ cười đồng ý rồi cầm lấy chìa khoá xe, hô to với lũ trẻ “Ai muốn có đồ chơi nào?”

“Em” tất cả lũ trẻ đồng thanh đáp rồi cùng Quế Chi đi ra xe. Nhìn theo bóng Quế Chi cùng mấy đứa trẻ, Trâm Anh nở nụ cười dịu dàng. Chi Nhi của cô, dù sắp làm mẹ nhưng cô ấy vẫn rất trẻ con. Thật làm cô không thể bớt lo mà.

“Con gái, con đến thăm mấy đứa trẻ sao?” một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng Trâm Anh. Trâm Anh không quay lại, nở nụ cười đáp “mấy đứa trẻ có vẻ lớn hơn rồi”

Người nói là một người phụ nữ trung niên không dưới năm mươi tuổi. Bà có một đôi mắt rất hiền từ. Bà hơi béo một chút nhưng chính vậy lại làm cho cái phúc hậu của bà càng thể hiện rõ. Người phụ nữ đó chính là Sơ của cô nhi viện này tiện thể cũng là viện trưởng. Sơ đứng song song với Trâm Anh, nhìn nụ cười thoải mái của những đứa trẻ khi nhận được đồ, nói “Đúng, mỗi ngày nào mấy đứa còn bị ba bi bô trên tay sơ, bây giờ chúng đã tự do chạy nhảy. Như vậy sơ càng cảm thấy sơ già đi”

“Sơ, chúng ta đi dạo một chút được không?” Trâm Anh đề nghị.

“Được thôi con gái” Sơ nở nụ cười hiền từ nói, đôi mắt nhìn Trâm Anh có một loại cảm xúc mà Trâm Anh không thể nào phát hiện. Thật sự, từ cái lần gặp đầu tiên sáu năm trước, thật không hiểu sao, Trâm Anh cảm giác sơ rất quen thuộc với mình. Với lại, đôi mắt của sơ cô thấy rất quen thuộc, như đôi mắt này cô đã nhìn thấy ở đâu rồi. Nhưng thật sự cô không thể nào nhớ ra.

Khu núi Ba Vì là một trong những điểm du lịch lý tưởng của mọi người trong ngày hè. Ở đây, thiên nhiên xinh đẹp, không khí trong lành, khoáng đạt và không gian yên tĩnh khác hẳn với thành phố nhộn nhịp, nhưng lại bề tấp, khó thở. Nhưng không ai ngờ, có một cô nhi viện được xây dựng ở đây. Cô nhi viện được xây cách đây gần hai mươi năm, do một nữ tỷ phú người Việt kiều. Bà dùng cả gia tài của mình để xây dựng cô nhi viện này và nhận nuôi tất cả những đứa trẻ bất hạnh. Thật sự, nếu không phải có Nghi Dung và Ngọc Diệp, có lẽ Trâm Anh sẽ không biết được ở đây có một cô nhi viện.

“Dạo này Dung và Ngọc có khoẻ không?” sơ lên tiếng phá vỡ không khí yên tĩnh.

“Hai chị ấy rất khoẻ. Sơ và các cơ trong cô nhi viện như thế nào?” Trâm Anh quan tâm hỏi.

“Tốt lắm con. Mọi người ai cũng nhớ hai con” sơ nói “con đã có câu trả lời cho câu hỏi của ta ba năm trước chưa?”

“Sơ, người không hiểu. Hắc đạo là một nơi dễ vào nhưng khó ra. Với lại, Lang vẫn chưa chết” nói đến đây, trong mắt Trâm Anh tràn ngập sự thù hận. Thù của mẹ, cô sẽ tìm tên đó để tính sổ.

“Sao sơ có thể không hiểu. Các con không ai biết, sơ thực ra từng là người phụ nữ của một vị thủ lĩnh trong hắc đạo. Là một người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này. Chồng của sơ rất yêu chiều sơ. Người đó vì sơ mà nguyện rời xa cái thế giới tăm tối đó. Nhưng, một con chim ưng bị bắt từ thế giới hoang dã, rồi sẽ có một ngày nó sẽ lại trở về với cái thế giới đó. Con biết vì sao sơ lựa chọn rời xa cái nơi đó và chuyển đến nơi hoang vu này sống

không?” Sơ nhìn Trâm Anh nở nụ cười buồn.

“Tại sao?” Trâm Anh nghi ngờ hỏi. Cô thật sự ngạc nhiên. Người phụ nữ như sơ cũng yêu một người trong hắc đạo sao?

“Sơ không còn mặt mũi nào để nhìn ông ấy. Thân thể của sơ đã bị vấy bẩn, sơ không còn xứng với người đàn ông đó nữa” sơ bi thương nói. Một lúc sau, cổ nén bị thương xuống, sơ nở nụ cười gượng nói “con gái, nếu con đã tạo ra một Phi Ứng làm cho mọi người kính sợ. Vậy tại sao con không tạo ra một Trâm Anh khiến mọi người kính nể?”

Trả lời câu hỏi của sơ là sự im lặng của Trâm Anh. Thật sự cô chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ rời khỏi Hắc đạo. Nói đúng hơn là cô chưa thể nào buông xuống mối thù của mẹ. Lang vẫn còn sống, hân vẫn còn ở đâu đó nhòn nhơ. Chẳng nào hân chưa chết thì cô chưa thể nào sống vui vẻ được.

Sự im lặng này kéo dài đến lúc Trâm Anh cùng Quế Chi tạm biệt sơ cùng mấy đứa trẻ để về Hà Nội. Trên xe, Trâm Anh trầm lặng nhìn về phía trước lái xe. Rời khỏi Hắc đạo, một người đã quen với mùi máu, quen với không khí u ám trong Hắc đạo. Bây giờ bảo cô bỏ, làm sao cô bỏ được. Chẳng phải sơ cũng đã từng nói, một con chim ưng bị bắt từ thế giới hoang dã, sẽ có một ngày nó sẽ trở lại thế giới đó sao? Vết máu trên tay cô, rửa bao lâu mới có thể sạch? Hơi thở của cô, khi nào mới được thanh lọc?

“Anh Nhi, chúng ta hình như bị theo dõi” Quế Chi đột nhiên lên tiếng kéo Trâm Anh ra khỏi cảm xúc của mình. Nhìn sang kính chiếu hậu, cô thấy một chiếc xe BMW màu đen đang bám phía sau. Nhưng theo kinh nghiệm của cô, chắc chắn không chỉ có một chiếc xe bám lấy xe của các cô đâu. Cô thật là sơ ý mà...

“Bám chắc vào” Trâm Anh nói xong, tăng ga một cách đột ngột. Con đường đi vắng nên cô không lo xảy ra tai nạn. Người đằng sau biết là mình bị phát hiện, vội vàng tăng ga bám theo xe của cô. Vòng vèo qua nhiều khúc cua, có vẻ người đó không thể nào chịu nổi nữa, cầm súng ra bắn. Miễn bất sống là được, còn thương tích như thế nào thì kệ con mẹ nó.

Trâm Anh lái xe nhưng vẫn chú ý đến cô gái bên cạnh. Tưởng như Quế Chi phải hét lên đầy sợ hãi. Nhưng không, người nào đó đang rất ung dung ngồi khoanh tay nhìn qua kính chiếu hậu theo dõi mấy chiếc xe đằng sau.

“Chú ý lái xe đi, mình không muốn mình và con mình phải rơi vào tay mấy cái tên đó đâu” Quế Chi không nhìn Trâm Anh nói, giọng nói mang theo vài phần nhí nhảnh.

Trâm Anh nghe thấy, tập trung lái xe. Đúng, điều tốt nhất bây giờ là cô phải thoát ra khỏi cái tình cảnh này. Còn người kia là ai, đợi thoát ra rồi thì cô điều tra sau. Nếu đã bám theo xe của cô được một thời gian mà cô không hề phát hiện, vậy người này không vừa đâu.

Nhưng chưa để Trâm Anh định thần lại thì cửa kính xe sau bị vỡ. Cô rủa “Con mẹ nó, chơi cả súng nữa sao?”

Nói xong, Trâm Anh rút từ dưới bắp chân ra một khẩu súng nhỏ. Đứng nhìn nó nhỏ mà coi thường. Nó dù nhỏ nhưng sức công phá rất lớn đó. Trâm Anh một tay cầm vô lăng, một tay cho ra ngoài cửa xe, cầm ngược khẩu súng rồi bóp cò. Vì quá trình của Trâm Anh quá nhanh làm chiếc xe đằng sau không kịp đề phòng, chiếc xe chao đảo vài cái rồi lại ổn định trở lại. Nhưng cửa kính trước xe đã có một lỗ thủng và kẻ vừa bắn các cô bị một phát đạn ngay giữa trán. Vừa lái xe lại vừa dùng súng nên hiệu suất của Trâm Anh giảm đi. Lúc này, cô nghe thấy Quế Chi nói “để mình lái cho”

“Cậu? Nhìn lại tình cảnh rồi hãy nói. Chúng ta đang bị truy sát đó” Trâm Anh lạnh nhạt nói.

“Tin mình” Quế Chi nhìn thẳng vào Trâm Anh nói.

Cuối cùng, Trâm Anh bị ánh mắt của Quế Chi thuyết phục. Cô kéo cái gạt làm cho ghế tựa ngã ra đằng sau. Nhân cơ hội đó Quế Chi nhanh chóng cầm lấy vô lăng để xe không bị chao đảo. Thấy tình hình tốt, Trâm Anh như một con rắn, trườn người về hàng ghế sau của ô tô. Thấy Trâm Anh nhường chỗ cho mình, Quế Chi nhân cơ hội, ổn định chỗ ngồi rồi nhấn ga hết mức. Trâm Anh chưa kịp ổn định chỗ, xém chút đã ngã người ra chỗ cửa kính vỡ. Nhưng nhanh chóng ổn định lại, Trâm Anh lấy từ bắp chân bên kia một khẩu súng nhỏ khác. Hai khẩu súng đồng thời được lên đạn. Nhắm vào lớp xe, cô bắn. Không kịp đề phòng, hai lớp trước của chiếc xe đó bị bắn nổ. Chiếc xe mất khống chế, lộn vài vòng ra khỏi đường lái.

Những chiếc xe khác thấy chiếc đầu bị như vậy, lập tức phòng bị lên cao hơn. Bọn họ tưởng đâu chỉ là hai người phụ nữ chân yếu tay mềm. Đến bây giờ, chắc hẳn

bọn họ lầm lẫn rồi.

Một trận mưa đạn kéo đến, Trâm Anh cúi người xuống tránh. Đồng thời, cô không quên kéo cần ghế tựa lên cho Quế Chi. Nhân lúc mấy người đằng sau nạp đạn, Trâm Anh lại chìa súng vào hai lớp trước của mấy chiếc xe bắn. Chiếc xe đầu bị mất đà, mà chiếc xe thứ hai lại rất gần chiếc xe đầu nên hai chiếc xe đâm vào nhau, lộn vài vòng rồi bốc khói nghi ngút lên. Trâm Anh thờ phào ngồi xụp xuống. Cuối cùng cũng thoát.

Nhưng chưa kịp cho cô vui mừng, một trận đau nhói truyền đến ở bên vai trái. Trâm Anh lập tức nhìn ra đằng sau. Thì ra là còn một chiếc nữa. Cô thật là bất cẩn. Giờ cánh tay không bị thương lên, bắn thẳng vào lớp xe của và động cơ đầu xe. Nhìn chiếc xe nổ tung, Trâm Anh lần này mới thờ dài một hơi. Che nơi đang chảy máu, cô thăm rủa. Tại sao cứ dính đến mấy người này là cô luôn bị thương vậy. Lần trước là bị ngã xuống biển, bây giờ là bị bắn.

“Giảm tốc độ, không nguy hiểm nữa rồi” Trâm Anh lạnh nhạt nói. Cô phải dùng giọng nói lạnh nhạt này để che đi sự suy yếu của mình. Cô không muốn Chi Nhi lo lắng.

Quế Chi nghe lời giảm tốc độ xuống. Nhưng nhỏ lại ngửi thấy mùi tanh rất nồng ở trong xe. Lập tức dừng xe lại, nhỏ nhìn ra đằng sau xe. Chiếc áo trắng của Trâm Anh bây giờ đã nhuộm đỏ một mảng bên vai. Đôi môi cô tái nhợt vì mất máu và đau. Trên trán cô còn vịn ra rất nhiều mồ hôi. Quế Chi lo lắng,

đôi mắt đã nhoè đi từ bao giờ.

Trâm Anh dù suy yếu cũng cố gắng để mình thanh tỉnh, nhìn Quế Chi nở nụ cười nói “đấy, tôi nói không sai mà, phụ nữ Việt làm từ nước, hơi tỳ là chảy nước mắt”

“Anh Nhi, đau lắm đúng không, đợi chút mình đưa cậu tới bệnh viện” Quế Chi ghen ngào nói.

“Cậu muốn chúng ta bị vào tù vì chơi súng sao?” Trâm Anh suy yếu nói.

“Vây mình phải làm sao, cậu chảy nhiều máu quá” Quế Chi khóc.

“Khóc, cẩn thận con cậu đẻ ra là một đứa con gái đó” Trâm Anh nở nụ cười tươi.

“Từ đây về Hà Nội ít nhất mất hai tiếng, cậu cố chịu một chút, mình sẽ đưa cậu đến bệnh viện của anh mình” nói xong, Quế Chi không màng mà nhấn ga đi quá tốc độ. Vừa đi, nhỏ vừa lấy điện thoại ra gọi cho một người.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Động thai.

Quế Chi không màng mà nhấn ga đi quá tốc độ. Vừa đi, nhỏ vừa lấy điện thoại ra gọi cho một người. Đầu dây bên kia phải mất một lúc lâu mới chịu nghe máy, vừa mới bắt máy, bên phía đó đã vang lên một giọng nam mang vài phần trách cứ “em gái, người anh này của em về được một tuần rồi mà không hề thấy em gọi điện. Thật uổng công anh yêu quý em a”

“Anh Quân, em không có hứng đùa với anh. Anh chuẩn bị cho em phòng cấp cứu, Anh Nhi bị thương nặng lắm” giọng nói mang theo vài phần khẩn trương, vài phần gấp gáp cùng lo lắng vang lên dọa cho đầu dây bên kia sững người. Cô em gái kết nghĩa này của anh, suốt ngày hi hi ha ha. Thật sự anh chưa nghe thấy cô lo lắng khẩn trương như thế này. Người bị thương này chắc hẳn rất là quan trọng đối với cô.

“Chi, em đang ở đâu, Kiệt đâu?” người con trai tên Quân ngồi bật dậy từ chiếc ghế văn phòng lo lắng nói. Nhưng trả lời anh là tiếng tút tút lạnh lẽo. Anh lo lắng ần một dãy số. Đợi có lẽ rất lâu, lâu đến mức anh muốn đập máy thì bên kia vang lên một giọng nói lạnh lùng mang vài phần khó chịu. Người đó nói “Có việc?”

“Bảo Khánh, Chi xảy ra chuyện...” Quân chưa nói xong đã bị Bảo Khánh lạnh lùng

cắt ngang “Cậu ở đâu?”

“Bệnh viện” Quân máy móc trả lời. Nhưng chưa kịp để anh có thêm câu gì, bên kia vang lên tiếng tút tút lạnh ngắt. Nhìn màn hình điện thoại, anh chàng tên Quân không biết nên làm như thế nào nữa. Thờ dãi một cái, nhắc máy điện thoại bàn phân phó y tá chuẩn bị hết tất cả để đón bệnh nhân đặc biệt.

Quay lại với Quế Chi, sau khi rời khỏi đường núi vắng vẻ, nhỏ bắt buộc phải giảm tốc độ để tránh gây tai nạn. Nhưng chiếc xe Ferrari đỏ chói vỡ kính chắn sau và chỉ chút vết đạn vẫn gây chú ý của mọi người. Nhưng Quế Chi không để ý. Điều nhỏ để ý là phải đến bệnh viện thật nhanh, nhanh nhất có thể. Anh Nhi của nhỏ, nhỏ không thể để mất Anh Nhi lần nữa.

“C...Chi...Nhi...mình...mình...lạnh...” Trâm Anh đôi môi tái nhợt do mất máu, hai răng run cầm cập đập vào nhau.

“Anh Nhi, cố gắng lên, gần đến nơi rồi” Quế Chi lo lắng đến loạn. Nhỏ thật muốn tăng tốc độ. Anh Nhi của nhỏ...

“Thật...thật buồn ngủ...mình...ngủ...ngủ một chút...đã...” Trâm Anh nói xong, người như trút hết sức lực, ngã xuống ghế. Những mảnh thủy tinh vỡ đâm vào cánh tay rồi trượt qua mặt của Trâm Anh nhưng cô không còn cảm giác vì cô đã rơi vào trạng thái hôn mê.

“Anh Nhi, không cho cậu ngủ. Duy trì tỉnh táo cho mình, Anh Nhi...” Quế Chi gọi mãi mà người đằng sau không hề có thêm động tĩnh gì nữa. Nhìn qua kính chiếu hậu, Quế Chi thấy Trâm Anh đã rơi hẳn vào trạng thái hôn mê sâu. Không thèm để ý cái gì là an toàn, cái gì là luật, nhỏ nhấn mạnh ga. Chiếc xe như con rắn, lách qua tất cả những chiếc xe đi trước. Có xe xém chút nữa bị đâm vào nhau.

Một nửa tiếng sau, chiếc xe Ferrari màu đỏ dừng trước cổng bệnh viện Minh Quân. Đội ngũ y tá bác sĩ đã đứng đó đợi từ trước. Ở đó còn có thêm Bảo Khánh vào Bảo Kiệt và một người đàn ông mặc chiếc áo bác sĩ, đeo còng kính cận rất ư là tri thức. Thấy chiếc xe, đội ngũ bác sĩ y tá vội vàng đến muốn mở cửa xe xem ai là bệnh nhân. Nhưng bọn họ vẫn chậm hơn một người. Người đó chính là Bảo Kiệt. Phải biết là khi nghe anh hai của cậu nói Chi gặp chuyện, lòng cậu cảm thấy như thế nào. Bảo Kiệt cảm thấy trái tim của mình không còn đập nữa cơ. Bảo Khánh lạnh lùng đứng đó theo dõi tình hình.

Vừa mới đến gần chiếc xe, Bảo Kiệt đã ngửi thấy mùi máu rất nồng. Nhưng chưa kịp để cậu có hành động gì, cửa xe bên tay lái mở ra. Một cô gái khuôn mặt nhem nhóc nước mắt bước ra. Đó chính là Quế Chi. Nhỏ vừa bước ra, chưa kịp ra đằng sau xem tình hình của Trâm Anh thì đã bị rơi vào

một vòng ôm quen thuộc và ấm áp. Cùng với đó, giọng nói trầm ấm vang lên “Chi, em có sao không? Bị thương ở đâu? Có đau lắm không?”. Vừa nói, Bảo Kiệt vừa xoay xoay Quế Chi bên này rồi đến bên kia để kiểm tra. Nhìn không thấy nhỏ có vết thương gì, tảng đá trong lòng cậu như được bỏ xuống.

“A Kiệt...nhanh...nhanh...máu...rất nhiều máu...nhanh...” Quế Chi sợ đến mức độ chân tay run run, nói năng không được mạch lạc. Gần một tiếng rồi, Anh Nhi của nhỏ bị như vậy gần một tiếng rồi. Nhỏ sợ lắm, sợ cảm giác mười hai năm trước, sợ phải chịu nỗi đau đó thêm một lần nữa.

“Máu ở đâu? Chi, em bình tĩnh đi” Bảo Kiệt nắm chặt hai vai Quế Chi, cố gắng bình ổn nhỏ lại.

“Anh Nhi...Anh Nhi chảy nhiều máu lắm...máu...máu cứu cậu ấy đi...máu lên...” Quế Chi nắm chặt lấy cánh tay của Bảo Kiệt nói.

Bảo Khánh ở trước cửa bệnh viện nghe vậy, khí lực của bản thân như bị rút hết, trái tim như bị ngàn dao đâm vào. Mới đầu, anh cứ nghĩ rằng Chi bị làm sao nên anh không quan tâm lắm. Nhưng, khi nghe đến người bị thương là người phụ nữ anh yêu, anh như không thể duy trì vẻ mặt lạnh lùng này nữa. Đúng hơn là không còn khí lực duy trì bộ mặt này nữa. Dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía chiếc xe, Bảo Khánh mở cửa đằng sau xe ra. Đạp vào mắt của anh là một hình bóng nhỏ nhắn đang nằm đó. Mái tóc đen hơi rối, khuôn mặt như thể không còn một giọt máu nào. Hai mắt luôn lạnh lùng thờ ơ kia nhắm chặt, đôi môi luôn nói mấy lời dối lòng kia tái nhợt. Chỗ ghế và chiếc áo trắng của cô như nhuộm đầy máu, rất là chói mắt. Không suy nghĩ nhiều, Bảo Khánh cúi người vào trong xe, cẩn thận ôm lấy Trâm Anh. Khi quay đầu định vào bệnh viện thì thấy y tá cùng bác sĩ đều đứng đờ mắt ở đó. Tức giận, Bảo Khánh mắng “mấy người các người chết hết rồi sao? Không thấy có người thương nặng ở đây à? Còn không mau đưa vào cấp cứu”

Lúc này, đám bác sĩ cùng y tá mới hồi hồn, cuống quýt mang xe cán tới. Bảo Khánh đặt Trâm Anh lên xe, nhanh chóng đưa vào phòng cấp cứu. Quế Chi thấy Trâm Anh được đẩy đi, nhỏ muốn đi theo. Nhưng vừa mới bước được một bước, dưới bụng truyền đến một trận đau nhói. Quế Chi ôm chặt bụng, lắp bắp nói được một câu “đau...” rồi trực tiếp ngất đi. Bảo Kiệt hoảng hốt nhanh chóng đỡ được Quế Chi, bế nhỏ rồi chạy vào bệnh viện. Thật là, không biết hôm nay là ngày gì nữa...

Trong phòng bệnh VIP 201.

Trên chiếc giường trắng tinh, một cô gái mặc một bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, khuôn mặt nhợt nhạt đang trong trạng thái hôn mê. Nhưng đôi mày của cô không hề thả lỏng ra. Có lẽ, cô đang mơ một giấc mơ rất đáng sợ đối với mình. Bên cạnh cô, một người phụ nữ trung niên nhưng nhìn rất trẻ. Người phụ nữ đó đang...cầm chiếc điện thoại Iphone 6s chơi games. Nhìn bà, người ta nghĩ bà đang đi chơi chứ không phải là đi chăm sóc người bệnh.

“Um...” một tiếng “um” kéo cái người đang mãi miết chơi games trở lại. Đặt máy điện thoại lên trên bàn cạnh giường, bà chăm chú nhìn cô gái đang dần tỉnh lại.

Quế Chi không biết chuyện xảy ra như thế nào. Nhưng, hình ảnh cuối cùng nhỏ nhìn thấy chính là Trâm Anh đang nằm trong vũng máu. Nhỏ cố hết sức để chạy đến bên Trâm Anh. Nhưng dù có chạy như thế nào, nhỏ cũng không thể nào đến

bên Trâm Anh được. Đột nhiên, nhỏ cảm thấy bàn tay của mình được một bàn tay bé nhỏ nắm lấy. Nhìn lại, một bé trai nhìn rất quen mắt đang nhìn nhỏ nở một nụ cười rất hồn nhiên. Cậu bé nói “Mẹ, tỉnh dậy đi”. Cậu bé vừa nói xong, xung quanh nhỏ, hình ảnh dường như mờ dần. Cậu bé đó cũng mờ dần rồi biến mất. Đôi mắt của nhỏ mở ra. Nhưng có lẽ là ánh mắt chưa thích ứng được với ánh sáng của đèn nên nhỏ lại nhắm mắt lại. Lúc này bên tai nhỏ vang lên một giọng nói dịu dàng mang theo vài tia lo lắng “Chi, con tỉnh rồi, có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

Đó là mẹ chồng của cô. Lần này, đôi mắt của Quế Chi cũng đã quen với ánh sáng của căn phòng. Nhìn quanh căn phòng này, xung quanh đều là màu trắng. Trong căn phòng nồng mùi thuốc khử trùng. Thì ra, nhỏ đang ở bệnh viện. Nhìn sang người phụ nữ mang theo nét lo lắng bên cạnh, Quế Chi cố gắng nở nụ cười nói “mẹ, con không sao. Bây giờ là mấy giờ rồi? Vì sao con lại ở đây vậy?”

“Bây giờ là chín giờ tối. Bác sĩ nói con bị động thai. Con bé này, lớn rồi mà không biết chăm sóc cho bản thân. Mẹ đã nói với con rồi. Người bầu, quan trọng nhất là tâm trạng” bà Trần nghiêm khắc nói. Nhưng trong giọng nói đó không giấu được vài tia đau lòng cùng lo lắng. Con bé này, bà cũng biết nó được mười một năm. Lần đầu tiên nhìn thấy nó, bà đã nhận định nó sẽ là con dâu của bà. Sau nhiều lần tẩy não thành con bất hiếu, cuối cùng mong ước của bà cũng thành hiện thực. Nhưng bà cũng biết một điều, con bé luôn tìm kiếm một người. Người này, đôi với nó còn quan trọng hơn cả cha mẹ của con bé. Người đó chính là Trâm Anh. Nếu bà là con bé, nhìn thấy Trâm Anh trong tình trạng kia, có khi bà đã sớm mất hết ý chí rồi. Lúc đó có khi có chuyện lớn xảy ra chứ đừng nói đến chỉ là động thai khi thôi. Nhưng bà lo lắng, tình trạng của Trâm Anh hiện tại không có khả quan. Ở trong phòng cách li, hôn mê tám tiếng rồi vẫn không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Bà thật lo nếu Quế Chi biết được sẽ lại đau lòng. Như vậy rất ảnh hưởng đến cả con bé là đứa bé trong bụng nó.

“Động thai khi?” Quế Chi lắp bắp. Đột nhiên, đôi mắt của nhỏ mở to lên. Đúng rồi, nhỏ và Anh Nhi đi đến cô nhi viện. Lúc về, bọn họ bị truy sát. Trâm Anh ngồi đằng sau bị thương nặng. Nhỏ dùng tốc độ nhanh nhất đưa Trâm Anh đến bệnh viện Minh Quân. Khi thấy Trâm Anh được đưa lên cán, nhỏ định đi theo thì đột nhiên nhỏ cảm thấy đau bụng rồi trực tiếp ngất đi. Đúng rồi, Anh Nhi, Anh Nhi của nhỏ sao rồi. Vội vàng nắm lấy bàn tay được chăm sóc kĩ càng của bà Trần, nói “mẹ, Anh Nhi đâu rồi? cậu ấy có bị sao không? Có nguy hiểm gì không?”

“Bình tĩnh, Anh Nhi không sao đâu. Nó đang tỉnh dương. Khi khoẻ lại nó sẽ đến thăm con ấy mà” bà Trần nói lắp lửng.

“Không, con muốn đến thăm cậu ấy, con muốn đích thân nhìn cậu ấy bình an, con muốn nhìn thấy cậu ấy” nói xong, Quế Chi vén chăn muốn xuống giường nhưng lại bị bà Trần đè lại. Bà trầm mặt nói “con bây giờ đang rất yếu. Tốt nhất là con nên an ổn ở đây tĩnh dưỡng đi”

“Mẹ, thả con ra, con muốn đi tìm Trâm Anh, thả con ra” Quế Chi giãy dụa. Nhưng nhỏ vừa bị động thai, sức còn rất yếu nên không thể nào so sánh được với bà Trần.

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh được mở ra. Người vào là Bảo Kiệt. Từ khi Quế Chi bị ngất, cậu luôn ở cạnh nhỏ đến một tắc cũng không rời. Nếu

không phải “lão đại trong nhà” ra lệnh cậu phải lùi bằng được ông anh cứng đầu đi ăn chút gì đó thì cậu cũng không tình nguyện rời khỏi Quế Chi vào lúc này. Phải biết lúc thấy Quế Chi ngất đi, trái tim của cậu như rơi vào đáy vực vậy. Cậu gần như mất hết phương hướng. Và điều duy nhất mà Bảo Kiệt nghĩ đến chính là cứu sống Quế Chi. Thật sự không biết, nếu hôm nay người bị thương không phải Trâm Anh mà là Quế Chi, không biết bây giờ cậu như thế nào. Có giống ông anh đang thất thần trước phòng cách ly kia không?

Vừa mở cửa, tưởng như cậu thấy cô gái đang an ổn ngủ. Nhưng không phải, Bảo Kiệt thấy Quế Chi đang dẩy dựa muốn rời giường đi xem Trâm Anh. “Lão đại” đang rất cố gắng giữ nhỏ lại. Vội vàng thả túi hoa quả lên trên chiếc bàn gần đó, cậu đến gần giường muốn khuyên Quế Chi. Nhưng chưa kịp để cậu mở miệng, Quế Chi khuôn mặt đã dãn dựa nước mắt, nhìn thấy cậu như nhìn thấy cứu tinh. Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Bảo Kiệt, nghẹn ngào nói “A Kiệt, em muốn gặp Anh Nhi. Cầu xin anh, em cầu xin anh bảo mẹ cho em đi gặp cậu ấy đi”

Nhìn thấy đôi mắt hoảng sợ đó, Bảo Kiệt như nhìn thấy Quế Chi của mười hai năm trước – lúc Trâm Anh rơi xuống biển không rõ tung tích. Lúc đó, Quế Chi cũng như thế này, nói là “Anh Nhi của con chưa chết” rồi “Anh Nhi chỉ đang trốn”. Nháo đúng một lúc, Quế Chi im lặng cho đến khi nhỏ ra nơi đó khóc một trận. Bây giờ, lại gặp lại ánh mắt đó, Bảo Kiệt thật sự không nỡ để Quế Chi phải buồn dù chỉ một chút. Hơn ai hết, cậu biết, phần lượng của Trâm Anh trong lòng vợ cậu chiếm bao nhiêu.

“Mẹ, thả vợ con ra đi, con sẽ đưa cô ấy đi gặp Trâm Anh” Bảo Kiệt hạ quyết tâm nói.

“Con xác định? Con phải biết tình hình bây giờ là gì?” bà Trần tức giận nói.

“Mẹ, con biết con nên làm gì. Có khi Trâm Anh nghe thấy giọng nói của Chi thì tỉnh lại ngay cũng không chừng” Bảo Kiệt thuyết phục bà Trần. Nghe con trai nhỏ nói vậy, bà chỉ thờ dài, thả Quế Chi ra rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Bảo Kiệt không nói câu gì, đến bên giường, bế Quế Chi lên rồi bước ra khỏi phòng bệnh. Quế Chi nghe đoạn đối thoại của hai mẹ con họ Trần, một cổ bất an nổi lên trong lòng nhỏ. Nhìn Bảo Kiệt, Quế Chi lo lắng hỏi “Anh Nhi, có phải tình hình của cậu ấy...không được khả quan?”

Nghe thấy câu hỏi của Quế Chi, bước chân của Bảo Kiệt dừng lại. Ánh mắt nhìn Quế Chi lo lắng, lưỡng lự không biết có nên nói chuyện của Trâm Anh cho Quế Chi không. Nhưng đằng nào Quế Chi cũng sẽ biết. Vì vậy, Bảo Kiệt chậm chậm mở miệng. Câu nói rất nhẹ, nhưng nó lại như những lưỡi dao đâm sâu vào trái tim của Quế Chi. Bảo Kiệt nói “Vi đạn gần như nằm gần động mạch ở vai Trâm Anh, lại thêm vết thương không được sơ cứu qua và mất máu quá nhiều nên Trâm Anh bị nhiễm trùng, vết thương có dấu hiệu bị hoại tử. Vì vậy, tình hình của cô ấy rất nguy kịch. Dù phẫu thuật gấp viên đạn ra thành công. Nhưng vẫn phải theo dõi ở phòng cách ly để xem tình hình vết thương của cô ấy. Ngày mai là có thể đưa ra khỏi phòng cách ly. Nhưng về việc tỉnh lại, Minh Quân nói, không thể xác định. Có thể cô ấy sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Vì vậy, cậu ta nói, nếu Trâm Anh qua một tuần mà không tỉnh lại thì mọi người nên chuẩn bị sẵn tinh thần”

“Sẽ không. Anh Nhi của em là một cô gái có nghị lực. Chi là một vết thương nho nhỏ mà có thể làm khó được cậu ấy sao? Chắc chắn cậu ấy sẽ tỉnh lại” Quế Chi tự an ủi mình.

“Nhưng, hơi thở của cô ấy rất mong manh, khả năng không qua khỏi là rất cao” Bảo Kiệt tàn nhẫn đánh vỡ lời tự an ủi của Quế Chi. Nếu không làm vậy, Quế Chi sẽ càng đau lòng hơn khi Trâm Anh xảy ra chuyện. Tốt nhất là cho nhỏ chuẩn bị sẵn tâm lý.

Quế Chi im lặng không nói được một câu gì. Trong đầu nhỏ chỉ có ba chữ “không qua khỏi”. Anh Nhi của nhỏ, chẳng lẽ Anh Nhi của nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Anh Nhi, cầu xin cậu, mau tỉnh lại đi.

beta: Tình Tình

Phòng cách ly nằm ở cuối dãy của tầng một, mà phòng VIP đều nằm hết trên tầng ba nên Bảo Kiệt đi cũng hơi lâu. Đến khi đến nơi, Quế Chi nhìn thấy bà Trần đang dựa vào vai ông Trần nhìn vào cửa kính đối diện. Bảo Khánh thì đang thần thờ ngồi đó không biết đang nhìn thứ gì. Một tháng này, anh đã làm mọi cách để Trâm Anh trao trái tim cho anh. Nhưng ai ngờ, vô tình anh lại trao trái tim của mình ra trước. Nhìn thấy người phụ nữ anh yêu đang thờ bằng ống oxi, dây nhợ chằng chịt quanh người mà anh cảm thấy đau lòng. Anh thích nhìn bộ dạng thẹn thùng của Trâm Anh khi anh ôm cô vào lòng. Anh thích nhìn bộ dạng dù quan tâm nhưng lại cố tỏ ra lạnh nhạt của cô khi nhìn Quế Chi. Anh thích nhìn bộ dạng đọc sách của cô. Dù cô không hề chú ý đến anh nhưng được ở bên cô như vậy, với anh như vậy là đủ rồi. Anh thật sự không thích nhìn cô nằm im lìm ở đó. Trâm Anh, khi nào em mới tỉnh lại?

Nhìn Bảo Khánh, Bảo Kiệt thờ dài. Đến khi nhìn đến hộp com bên cạnh, cậu liền lắc đầu. Thật không ngờ tảng băng di động như anh hai của cậu cũng có lúc như thế này. Vừa nãy cậu ra khuyên mãi, Bảo Khánh cũng không chịu nhúc nhích. Vì vậy cậu mới đi mua một xuất com cho Bảo Khánh. Nhưng xem ra, nếu Trâm Anh không tỉnh, có khi ông anh này của cậu cũng không chịu ăn mất.

Ôm Quế Chi đang nôn nóng đến bên cửa kính, để nhỏ nhìn người bên trong. Quế Chi vừa mới đến đây đã bị hình dáng của Bảo Khánh dọa phát hoảng. Anh Nhi có bao nhiêu phần lượng trong trái tim của ông anh chồng của nhỏ mà có thể khiến cho một tảng băng biến thành như thế này. Nhìn Bảo Khánh như này giống một người bình thường hơn nhiều. Nhưng lại làm người ta cảm thấy đau lòng hơn.

Nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều, nhỏ muốn xem Anh Nhi của nhỏ. Nhỏ phải chắc chắn cô còn sống thì nhỏ mới yên tâm. Nhìn vào trong phòng cách ly, Quế Chi ngay lập tức thấy người mà nhỏ muốn thấy nhất. Bây giờ Trâm Anh, nằm trên chiếc giường bệnh cứng ngắc. Chiếc chăn đắp qua ngực, để lộ đôi vai quần đầy băng gạc hơi rỉ máu. Ngón tay được kẹp một thiết bị đo mạch đập. Trên mặt có một chiếc chụp thở oxi. Khuôn mặt của Trâm Anh bây giờ không còn vẻ lạnh lùng xa cách ngày thường nữa mà là vẻ mặt bình thản. Cô như một nàng công chúa đang ngủ một giấc dài đợi hoàng tử đến đặt một nụ hôn đánh thức cô dậy. Trong phòng, máy đo nhịp tim yếu ớt vang lên từng đột chứng tỏ người trên giường còn sống. Quế Chi nhìn Trâm Anh, trái tim như bị bóp nghẹn, không thể nào thở nổi.

“Anh Nhi, Chi Nhi mà cậu yêu thương nhất đến thăm cậu này, cậu có vui không?” Quế Chi trấn áp vào tấm kính ngăn cách, nhìn cô gái đang hôn mê trên giường đau lòng nói. Nhìn Quế Chi lúc này, lòng Bảo Kiệt như đứt ra từng khúc, đau lắm. Như nhớ ra cái gì, Quế Chi nhìn Bảo Kiệt nói “anh tìm ra kẻ đã ám hại bọn em chưa?”

“Vì đó là đường núi, với lại không có camera giám sát nên anh chưa tra ra. Với lại, tìm cả con đường đó bọn anh cũng không tìm được chiếc xe hỏng nặng hay người nào bị thương. Có thể nói người này làm việc rất nhanh gọn” Bảo Kiệt nói.

“Bằng mọi cách, anh phải tìm ra bọn chúng. Bọn chúng nhất định phải chết, à không, em muốn bọn chúng sống không bằng chết” Quế Chi gần từng tiếng nói, đôi mắt nhỏ ánh lên một ngọn lửa rất lớn. Nhìn nhỏ bây giờ, chắc chắn bọn họ sẽ bị dọa sợ. Đôi mắt kia, làm bọn họ cảm thấy lạnh sống lưng.

//////////Ta là dài ngân hà ngăn cách... sáng hôm sau//////////

Hôm nay là một ngày mới đẹp trời. Những ánh nắng nhẹ nhàng, không gắt như mấy ngày trước. Trời có dấu hiệu sẽ mưa mấy ngày. Nhưng điều đó cũng không có làm thời tiết xấu đi. Trời đẹp, tâm trạng của con người cũng dễ chịu hơn. Nhưng không phải là với tất cả mọi người.

Vừa sáng sớm. Minh Quân muốn đi kiểm tra người bệnh ở phòng cách ly như thế nào. Vừa mới đến ngã rẽ vào phòng cách ly, chợt bước chân của anh khựng lại. Vì sao? Tất nhiên là vì cảnh tượng trước mắt rất ư là đặc sắc rồi. Tầng băng ngăn năm – Bảo Khánh đang rất đau lòng nhìn chăm chăm người bên trong phòng cách ly. Chuyện lạ ngàn năm có một à nha. Cuối cùng băng cũng đã tan chảy rồi. Tiếp theo, anh thấy cái đôi làm anh “ngửa mặt nhất” – Bảo Kiệt và Quế Chi. Bảo Kiệt ngồi trên ghế chờ, còn Quế Chi ngồi trên đùi cậu, nằm tựa vào lồng ngực của cậu chợp mắt. Hai người này, phòng bệnh ở bệnh viện anh đầy đủ hết tất cả đã vậy còn rất thoải mái. Không ở trong đó mà ôm nhau. Ở ngoài này, vừa chịu khổ trên một chiếc ghế vừa cứng lại vừa nhỏ đồng thời lại vừa làm ngửa mặt anh chàng đang độc thân là anh đây. Thật chỉ muốn một cước đá hai cái người này ra khỏi bệnh viện quá. Dù một người là anh em kết nghĩa của anh, một người lại là em gái kết nghĩa. Nhưng dù như vậy, trong mắt anh cũng không hề có một chút ngoại lệ nào. Nhìn quanh, không thấy ông bà Trần. Chắc hai người đó đi về nhà lấy quần áo cho hai đứa con bất hiếu này rồi.

Nhắc chân đi đến cửa phòng cách ly, không thèm để ý gì, mở cửa cùng hai y tá đi vào trong phòng. Nhìn cô gái khuôn mặt tái nhợt, yếu đến mức phải dùng ống thở oxi để duy trì hơi thở Minh Quân lại thở dài. Cái tầng băng kia, bao nhiêu cô gái đẹp cũng không chịu động lòng lấy một cái. Cô gái này xinh thì xinh thật. Nhưng nếu đặt bên cạnh những người đẹp từng có ý định tiếp cận Bảo Khánh thì nhan sắc của cô còn kém xa. Kiểm tra vết thương cùng thay băng xong, thấy vết thương có chuyển biến tốt, anh thở phào một hơi rồi bước ra khỏi phòng cách ly. Vừa mới ra khỏi phòng cách ly, anh đột nhiên bị nắm lấy. Và người đó chính là Bảo Khánh. Nhìn sang hai cô y tá đứng sau nói “Hai cô đi chuẩn bị đi, chúng ta sẽ chuyển bệnh nhân này lên phòng VIP 202”. Hai cô y tá nghe vậy, “dạ” một tiếng rồi đi làm việc.

Xong xuôi, Minh Quân nhìn cái người nắm áo mình. Không hề lên tiếng, nhưng ánh mắt của Bảo Khánh cũng đã phần nào nói lên điều mà anh muốn hỏi. Minh Quân bình tĩnh nói “không cần lo lắng nữa, cô ấy qua cơn nguy hiểm rồi. Nhưng khi nào tỉnh lại thì tôi không biết. Như hôm qua tôi đã nói, nếu một tuần sau mà cô ấy không tỉnh lại thì mọi người nên chuẩn bị tinh thần”

Bảo Khánh nghe xong, nở nụ cười hiếm hoi “tốt rồi, vết thương tốt lên rồi”

“Nhưng nếu cô ấy không tỉnh lại...” Minh Quân nói. Người bạn này của anh, anh tiếp xúc hai mươi mấy năm, sao không hiểu tính tình của cậu ta. Bảo Khánh là một người lạnh lùng, tiết kiệm lời, thậm chí còn tiết kiệm cả nụ cười. Suốt ngày chưng ra cái bộ mặt như thể mọi người thiếu đồ của cậu ta không bằng ý. Nhưng đây là lần đầu anh nhìn thấy hình ảnh khác của Bảo Khánh, một hình ảnh anh chưa thấy bao giờ. Nhìn nụ cười đó, dù anh không nở nhưng cũng phải nói ra. Thà để cậu ta chuẩn bị tâm lý trước còn hơn là để cậu ta sốc khi chuyện đó đến. Nhưng lời của anh mới nói được một nửa thì bị Bảo Khánh cắt ngang.

“Cô ấy chắc chắn sẽ tỉnh lại”

Bảo Khánh nói gần như là hét lên. Tiếng nói lớn đó đã đánh thức hai người đang ôm nhau ngồi trên ghế chờ dậy. Quế Chi dụi dụi mắt, nhìn Bảo Khánh, phun ra một câu làm cho Minh Quân xém té ngã. Nhỏ nói “Chuyện gì mà ồn vậy, mới sáng ra, ai không ngủ đi đến phòng người ta hét. Thật là vô đạo đức”

“Em gái, em vừa bị động thai, không an ổn ở trong phòng bệnh dưỡng sức, ra đây làm gì?” Minh Quân nghiêm túc nói.

“A, anh Quân, sao anh lại ở đây?” Quế Chi hồn nhiên vẫn chưa có nhận ra được đây không phải là phòng của nhỏ.

“Em gái, em nhìn nơi này là nơi nào?” nói xong, Minh Quân nhìn cái người đang ung dung ngồi ôm người đẹp nhìn anh, trách “Mà còn cậu, Bảo Kiệt, tôi nói này, vợ cậu vừa động thai, cần tĩnh dưỡng. Tại sao cậu có thể để cô ấy ngủ ở trên ghế được chứ. Nhớ may con của hai người xảy ra chuyện thì sao?”

“Anh Quân, đừng trách A Kiệt, là em không chịu về phòng bệnh của mình, em muốn chờ Anh Nhi” Quế Chi lên tiếng bảo vệ Bảo Kiệt. Còn Bảo Kiệt thì trưng ra cái bộ mặt tôi bất lực, không lời nói có ấy về. Minh Quân thấy vậy, vuốt mặt nhìn lên trần nhà. Có thể nói cho anh biết, anh đã nhận một đứa em như nào vậy. Bướng bỉnh quá.

“Anh Quân, Anh Nhi sao rồi?” Quế Chi lên tiếng hỏi.

“Vết thương đã chuyển biến tốt. Nhưng vẫn hôn mê” Minh Quân nghiêm túc đẩy đẩy gọng kính của mình nói.

“Nhưng nếu...” Minh Quân muốn nói nhưng lại bị Quế Chi cắt ngang “Anh Quân, cậu ấy là Anh Nhi, cậu ấy rất kiên cường. Vì vậy cậu ấy chắc chắn sẽ tỉnh lại”

Minh Quân lại nhìn trần nhà, im lặng tuyệt đối.

/////////Một tuần sau/////////

Trong phòng bệnh VIP 202.

Ánh sáng mặt trời dịu nhẹ lặng lẽ chiếu qua ô cửa sổ, tinh nghịch vờn quanh khuôn mặt hồng hào đang say ngủ của một cô gái. Nếu không có người đang cầm lấy tay không truyền dịch của cô nói chuyện, có khi ta nghĩ cô chỉ đang ngủ. Ngủ một giấc ngủ yên bình.

“Anh Nhi, hôm nay là ngày cuối cùng. Nếu cậu không tỉnh lại thì cậu sẽ không bao giờ tỉnh lại đâu” Quế Chi cầm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh có vài vết chai nói. “cậu ngủ quá lâu rồi. Minh thật sự rất nhớ giọng nói của cậu nha. Còn nhớ không, hồi nhỏ cậu từng nói, chúng ta mãi mãi là bạn. Vì mình suốt ngày hờ một tí là khóc, cậu làm ra hai chiếc dây chuyền cho hai chúng ta. Cậu nói hai người chúng ta sẽ thay phiên giữ nước mắt của nhau. Từ nay chúng ta sẽ chỉ có những niềm vui thôi. Xong có một lần mình giận cậu vì cậu không chịu giúp mình thiết kế bộ cục nhà hàng trong mơ. Nhưng một tuần sau, cậu lại lặng lẽ để bàn vẽ ở trước nhà mình. Lúc đó mình rất vui. Lại có lần chúng ta lần đầu leo núi. Cậu đã giang tay đón cơn gió. Lúc đó, mình thấy hành động đó rất lạ vì vậy mình mới hỏi. Cậu nói, cậu đang cảm nhận hơi thở của cơn gió, cậu nghe tiếng cười đùa của cơn gió. Vì vậy mình cũng bắt chước làm vậy. Nhưng mình chỉ nghe thấy tiếng ù ù. Lúc đó cậu còn nhớ cậu nói gì không? Hi. Cậu nói, phải cảm nhận bằng trái tim của mình thì mới có thể nghe thấy điều mình muốn. Và ngày đó chính là ngày mình biết cậu thích hoa bồ công anh. Kỷ niệm đó mình rất nhớ, rất muốn trải qua một lần nữa” Quế Chi thầm thì dù không được người trên giường đáp lại.

“Anh Nhi, xin cậu, mau tỉnh lại đi. Minh thật sự không thể không có cậu. Mười hai năm trước, khi cậu rời xa mình, cả thế giới của mình lúc đó như là địa ngục. Dù biết pama rất lo cho mình, cả A Kiệt nữa. Nhưng mình không thể nào quen với việc cậu không còn. Lúc mình định tìm đến cái chết để theo cậu, lời nói của cậu chợt xuất hiện trong tâm trí mình. Anh Nhi, cậu đã ngăn cản mình lại, ngăn cản mình làm chuyện ngu ngốc. Rồi mình đi đến nơi nhìn ra nơi cậu ngã, mình đã ngồi đó cả một buổi chiều. Anh Nhi, cậu biết không, mình đã dùng cả trái tim của mình để nhờ gió nhắn đến cậu lời mà mình muốn nói. Lúc đó, một điều làm mình sống tiếp, đó chính là biến mình trở nên thật cường đại, cường đại đến mức mình chỉ cần ho một cái, kẻ thù của chúng ta bay xa trăm dặm. Hi...” Quế Chi cúi đầu xuống, chôn mặt trong bàn tay của Trâm Anh nói “...cuối cùng, mình cũng trở nên kiên cường. Mình đã lập ra một kế hoạch khiến cho bình hoa độc đó thân bại danh liệt. Mình muốn cô ta sống không bằng chết. Anh Nhi, cậu có cảm thấy mình xấu xa không?”

“Anh Nhi, bao lâu cậu mới chịu tỉnh lại, mình thật sự chờ không được rồi. Mình là phụ nữ có thai đó, đừng để mình xúc động quá”

“Anh Nhi, cậu nói, mình là một cô gái khó ưa đúng không? Vậy mau dạy dỗ mình tiếp đi”

“Anh Nhi, đừng im lặng như vậy, mình rất sợ”

“Anh Nhi...”

Bốn người ngoài cửa nhìn Quế Chi như vậy, ai cũng đều ngao ngán thở dài. Hôm nay là ngày thứ bảy rồi. Từ khi Trâm Anh được đưa đến phòng bệnh để tiện chăm sóc thì Quế Chi không chịu nghe ai, khẳng khái muốn chuyển đến ở cùng phòng với cô. Bảo Kiệt cùng bà Trần không khuyên được nhờ nên đành chấp nhận cho nhỏ chung phòng với Trâm Anh. Vì vậy trong phòng xuất hiện thêm một chiếc giường bệnh nữa để cho nhỏ nằm nghỉ. Đáng nào thì nhỏ mới động thai, không thể để chuyện gì xấu xảy ra. Cuối cùng, ngày nào bọn họ cũng thấy cảnh một cô gái cầm bàn tay không truyền dịch của cô gái kia không kể những chuyện xưa thì cũng là cầu xin cô ấy mau tỉnh lại. Bọn họ đau lắm nhưng không thể làm gì khác.

Mấy ngày nay Bảo Khánh phải lo chuyện của công ty nên khi rảnh anh sẽ đến đây, ngồi với cô đến sáng hôm sau lại đi làm tiếp. Nhiều lần bà Trần cùng ông Trần khuyên nhưng anh không nghe. Công ty một ngày không thể không để ý. Với lại, Bảo Khánh muốn ở đây đợi Trâm Anh tỉnh lại. Dù anh rất muốn người đầu tiên cô thấy khi tỉnh dậy là anh, nhưng hoàn cảnh không cho phép. Nhìn thời gian ngày càng trôi nhanh, lòng anh ngày càng nặng nề. Nếu cô không tỉnh lại, thật sự anh không dám nghĩ nữa. Anh thật sự không ngờ tới, sức ảnh hưởng của Trâm Anh với anh lại lớn như vậy. Không biết trái tim của anh khi nào đã trở thành tay sai của cô rồi. Nhưng điều đó không làm anh khó chịu, anh lại rất hưởng thụ. Nhưng nếu cô không tỉnh lại, anh thật sự sợ trái tim này của mình sẽ chết mất. Trâm Anh, em mau tỉnh lại đi, anh thật sự không chịu nổi nữa.

Thời gian trôi thật nhanh, mới sáng sớm bây giờ đã tối ngịt. Minh Quân vào trong phòng bệnh, kiểm tra tổng thể cho Trâm Anh. Nhưng anh thật sự không thấy dấu hiệu cho thấy cô gái này muốn tỉnh lại. Vì vậy anh lặc đầu đi ra khỏi phòng. Vừa mới ra khỏi phòng, hai tay của anh bị một người nắm lấy. Người đó chính là Quế Chi. “Anh Quân, Anh Nhi sao rồi, cậu ấy tỉnh dậy rồi đúng không? Đúng không?”

Nhìn Quế Chi như vậy, anh thật sự không nỡ. nhưng anh không còn cách nào khác đành quay đầu không nhìn thẳng Quế Chi nói “cô ấy không có dấu hiệu tỉnh lại.

Mọi người nên chuẩn bị tinh thần. Có thể không lâu sau, các cơ quan trong cơ thể cô ấy sẽ dừng hoạt động. Cô ấy bị nhiễm trùng, phải thay toàn bộ máu. Nhưng cơ thể của cô ấy không thích ứng được với loại máu mới này. Tôi thật lòng thấy đáng tiếc. Mong mọi người bớt đau buồn” nói xong, anh đi thẳng đến thang máy xuống lầu. Anh thật sự không chịu được nhìn em gái của mình đau lòng.

Quế Chi nghe xong, nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Mặc kệ cơ thể đang là cơ thể bà bầu bốn tháng, nhỏ chạy đến bên cạnh giường của Trâm Anh, nắm lấy cánh tay của cô không ngừng cầu xin “Anh Nhi, xin cậu đấy, mau tỉnh lại đi, xin cậu đấy, đừng bỏ lại mình mà, Anh

Nhi. . .” nói xong, nhỏ ngồi xụp xuống làn đất lạnh cóng khóc không ngừng. Bảo Kiệt thấy vợ mình đau khổ như vậy, trái tim của cậu cũng đau lắm. Bước đến bên cạnh Quế Chi, ôm nhỏ đứng lên, cậu an ủi “Chi, đừng như vậy, em khóc như vậy anh rất đau, với lại con của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng. Đừng khóc nữa”

“oaoaoaoaoa. . .A Kiệt, Anh Nhi bỏ em rồi, Anh Nhi thật sự bỏ em rồi. . .oaoaoa oaoaoa” Quế Chi ôm chặt lấy cổ của Bảo Kiệt khóc lớn hơn. Bà Trần nhìn cảnh này, trốn trong ngực của ông Trần khóc. Trâm Anh bé bỏng của bà, con bé thật khổ mà.

Bảo Khánh đứng như trời trồng tại cửa phòng. Như vậy, như vậy anh sẽ không bao giờ được ôm cơ thể nhỏ nhắn nhưng rất thoải mái nữa sao? Anh sẽ không được hôn trọn cô gái nào đó mỗi khi cô ngủ say nữa sao? Anh không còn được ngửi thấy mùi hương rất thoải mái từ cơ thể cô nữa sao? Anh không còn được thấy khuôn mặt của cô lúc cười, lúc giận, lúc lạnh nhạt và lúc cô yên lặng cầm cuốn sách yên lặng ngồi đọc nữa sao? Tất cả anh không thể nữa sao? Không, đừng, Anh Nhi, em đừng bỏ anh, anh thật sự không thể không có em, thật sự không thể không có em mà. Không muốn mọi người nhìn mình rơi nước mắt, Bảo Khánh yên lặng rời khỏi phòng bệnh. . .

.....

Ai, ai đang khóc? Ai, ai đang gọi cô vậy? cô đang ở đâu? Sao mọi thứ lại tối thui như thế này. Trâm Anh nhìn xung quanh tìm lối ra. Cô không biết mình kẹt trong này bao lâu. Nhưng lúc nào bên tai cô cũng vang lên tiếng nói của một cô gái, cô ấy kể hết những kỉ niệm sáu năm trước của hai người, cô ấy tự trách bản thân và khóc rất thương tâm. Lần này không còn giống như lần trước nữa bên tai cô không ngừng vang lên tiếng khóc của một cô gái, tiếng an ủi của một chàng trai an ủi cô gái đang khóc đó, tiếng một chàng trai khác thâm tình cùng đau khổ thổ lộ với cô, tiếng một người phụ nữ nói chuyện với cô, cầu xin cô tỉnh lại. Rốt cuộc cô đang ở đâu? Cô muốn thoát ra khỏi đây, nói với cô gái kia đừng khóc, nói với chàng trai đó là cô cũng yêu anh, nói với người phụ nữ đó đừng lo lắng. Nhưng cô không thoát ra được. Cố gắng tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cô thấy được một ánh sáng. Cô dùng hết sức chạy đến ánh sáng đó. Khi đi xuyên qua ánh sáng đó, ánh mắt cô chợt bị ánh sáng làm cho không thể mở mắt. Tay của cô cảm thấy rất nặng, không thể cử động. Cố hết sức, cô mở miệng nói, nhưng giọng nói lại khàn khàn yếu ớt “đ. . .đum. . .đừng. . .đừng khóc”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bảo Khánh – Thủ lĩnh K.A

beta: Tinh Tinh

“đ. . .đum. . .đừng. . .đừng khóc” giọng nói khàn khàn mang theo vài phần yếu ớt thành công hấp dẫn năm con người đang chìm trong đau thương. Quế Chi trực tiếp chui ra khỏi ngực của Bảo Kiệt, nhìn cô gái trên giường. Nhỏ sợ, nhỏ lo nhỏ nghe lầm. Nhưng khi thấy người mà nhỏ yêu quý nhất bấy giờ đã tỉnh. Do đôi mắt nhắm quá lâu nên cô chưa thể thích ứng được với ánh sáng của đèn. Quế Chi vui mừng chạy đến ngồi bên cạnh giường bệnh, nắm lấy bàn tay Trâm Anh, nghẹn ngào nói “Anh Nhi, cậu tỉnh lại rồi, tỉnh lại rồi, mình rất sợ, đừng làm vậy với mình nữa, đừng bỏ mình như mười hai năm trước nữa. . .oaoaoaoaoaoa. . .” nói xong, nhỏ gục mặt bên cạnh tay Trâm Anh khóc như một đứa trẻ mất đồ. Trâm Anh nghe nhỏ nói mà lòng đau như cắt. Cô cố gắng đưa bàn tay đã lâu không hoạt động lên vòng qua tấm lưng mảnh khảnh an ủi Quế Chi. Từ hốc mắt của cô chảy ra giọt lệ. Cô thật là xấu xa. Chi Nhi của cô là một cô gái rất yếu đuối. Tại sao bao nhiêu lần cô lại nhẫn tâm làm tổn thương cô ấy như vậy chứ. Cô thật là đáng chết mà.

“C. . .hi. . .Chi Nhi. . .tha lỗi cho mình. . .” Trâm Anh yếu ớt nói. Nhưng cổ họng khô khốc làm cho cô nói có phần khó khăn và đau đớn.

“Không, không sao” Quế Chi nói bằng giọng mũi.

“K. . .hông. . .cậu. . .cậu không hiểu” Trâm Anh nhủ mày nói. Cái cô xin lỗi là chuyện cô giấu Quế Chi mà. Quế Chi ngẩng đầu lên, nhủ mày nghi hoặc nhìn Trâm Anh. Rốt cuộc thì Anh Nhi của nhỏ xin lỗi chuyện gì. Nhưng chưa để nhỏ nói câu gì thì tiếng bà Trần vang lên.

“Thôi, chuyện gì thì để sau nói, uống chút nước cho đỡ khô cổ đi Trâm Anh” bà Trần rót một cốc nước đi đến bên cạnh giường Trâm Anh, đỡ cô dậy rồi đút cho cô từng thìa nước. Khi đã cảm thấy cổ họng khá hơn, Trâm Anh lắc đầu ý nói mình không muốn uống nữa. Nhìn sang Quế Chi, cô hít thật sâu, quyết định nói ra “Chi Nhi, mình xin lỗi, mình đã giấu cậu một chuyện. Mình đã nhớ ra chuyện mười hai năm trước từ lâu rồi. Xin lỗi” nói xong, Trâm Anh cúi đầu xuống như một đứa trẻ làm sai sợ bố mẹ mắng vậy.

Mọi người ai cũng ngạc nhiên nhìn Trâm Anh cùng Quế Chi. Chuyện này khó giải quyết đây. Nhưng bọn họ không nên nhúng tay vào. Chuyện này là chuyện riêng của bọn họ, để bọn họ giải quyết vẫn tốt hơn.

“Từ khi nào?” Quế Chi nói, trong giọng nói mang vài phần tức giận, vài phần đau lòng.

“Từ khi mình và cậu ngã xuống biển” Trâm Anh thành thật nói.

“Vậy tại sao cậu lại lạnh nhạt với mình? tại sao không chịu nhận mình? Tại sao lại

bỏ trốn hả?” câu cuối, Quế Chi nói gần như hét lên. Tại sao chứ? Nhớ ra rồi thì tại sao giả vờ như mình không biết gì? Nhớ ra rồi tại sao lại đối xử với nhỏ như vậy? Chẳng lẽ Anh Nhi giận nhỏ chuyện đó sao. Đúng, chắc chắn Anh Nhi giận nhỏ chuyện đó. Nhìn Trâm Anh, Quế Chi đau lòng nói “cậu. . . đang muốn trừng phạt mình sao? Trừng phạt mình vì mình đã khiến cậu ngã xuống biển mười hai năm trước? Đúng không?”

“Không, mình không giận cậu, mình làm vậy là tự nguyện. Mình có lý do khác” Trâm Anh vội vàng nói.

“Lý do khác? Cậu không muốn có quan hệ với mình nữa đúng không? Vậy thì từ nay chúng ta không còn là bạn nữa” nói xong, Quế Chi chạy thẳng ra khỏi phòng bệnh. Bảo Kiệt nhìn Quế Chi chạy ra khỏi phòng, nói “con đuổi theo Chi đây” rồi chạy theo Quế Chi.

“Tôi làm Chi Nhi buồn rồi, tôi thật là đáng chết mà” Trâm Anh nói xong, nước mắt lã lã rơi xuống làm người nào đó nhìn mà đau lòng.

“Trâm Anh, con có nỗi khổ riêng, đúng không?” bà Trần nói.

“Con là sát thủ, trong Hắc đạo đắc tội với không ít người. Nếu Chi Nhi ở cạnh con, chắc chắn cô ấy sẽ gặp nguy hiểm” Trâm Anh lau đi những giọt nước mắt nghẹn ngào nói.

“Vậy con chưa biết gì về Quế Chi của bây giờ rồi” bà Trần cầm tay Trâm Anh nói.

“Là sao ạ?” Trâm Anh nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn bà Trần. Cô điều tra rất kỹ về gia đình họ Trần này rồi. Ngoài việc có chút quan hệ với hắc đạo ra thì họ chẳng còn gì đáng để lưu tâm. Chẳng lẽ từ khi gặp lại cho đến bây giờ, cô chưa thực sự hiểu người bạn này của cô?

“Cái này phải để cho Chi nói với con. Con còn yếu, nghỉ ngơi đi. Đừng để ý nhiều đến chuyện này. Di đảm bảo, ngày mai con sẽ thấy con bé ngay ấy mà” bà Trần nói.

“Vâng” nói xong, dưới sự giúp đỡ của bà Trần, Trâm Anh nằm xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Bà Trần kéo ông Trần vẫn đứng ung dung ở cửa ra khỏi phòng cho cô nghỉ ngơi. Con dâu lớn của bà trước hết cần nghỉ ngơi đã, bây giờ bà phải tìm xem thằng con lớn kia đang trốn ở cái nơi xó xỉnh nào. À quên, bà cũng phải thông báo cho Tiểu Quân nữa không tí nữa nó lại nhọc công điều động người đến chia buồn.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, người nằm trên giường bệnh tưởng như đang ngủ mở mắt ra. Trâm Anh nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ, khuôn mặt chứa rất nhiều tâm sự. Quế Chi, chắc hẳn lần này Quế Chi giận cô lắm. Chắc chắn nhỏ sẽ không tha thứ cho cô đâu. Bây giờ Quế Chi đã chán ghét cô rồi, vì sao cô không thấy vui, vì sao cô lại khó chịu như vậy chứ.

Cánh tay yếu ớt cố gắng đưa lên vị trí chân vành tai trái, nhẹ nhàng ấn lên bộ đàm mini, đợi cho bên kia có người bắt tín hiệu cô cất giọng nói vẫn còn yếu nói “hai người, đến bệnh viện Minh Quân nhanh nhất có thể cho em”

“Trâm Anh, em bị sao vậy?” đầu dây bên kia, Nghi Dung đang rất nhàn nhã nằm trên bãi biển ở Hawaii phơi nắng. Nghe thấy giọng nói của Trâm Anh qua bộ đàm có phần yếu ớt, cô bật dậy lo lắng hỏi. Chẳng lẽ, Trâm Anh xảy ra chuyện rồi.

“Không có chuyện gì, các chị nhanh đi, chúng ta có nhiệm vụ mới” Trâm Anh nhắm mắt lại nói.

“Được, được, bọn chị sẽ đến sớm nhất có thể” nói xong, Nghi Dung ngắt kết nối. Ngọc Diệp nằm bên cạnh nghe hết cuộc nói chuyện, cô nhìn Nghi Dung lo lắng nói “Trâm Anh chắc chắn đã gặp chuyện không may rồi”

“Không nói nhiều nữa, thông báo cho cha nuôi một tiếng đi, bây giờ chúng ta ra sân bay, đặt vé về Hà Nội sớm nhất” Nghi Dung nói.

.....

Quay lại với Trâm Anh, khi nói chuyện với Nghi Dung xong, cô không nghĩ đến chuyện của cô và Quế Chi nữa mà chuyển sang phân tích chuyện cô và Quế Chi bị ám sát trên đường núi ở Ba Vì. Rốt cuộc mấy người đó là ai? Đi theo xe của các cô bao lâu rồi? Vì sao cô không hề phát hiện ra? Khoan, nếu bọn chúng theo dõi cô từ khi cô xuất phát từ Hà Nội, vậy bọn chúng biết cô nhi viện hai cô đến. Sơ và những đứa trẻ kia có an toàn không? Cô thật là lo lắng mà. Cô không biết mình đã hôn mê bao lâu. Nhưng đợi Nghi Dung và Ngọc Diệp về, nhất quyết cô phải đến cô nhi viện xem sao.

Đến với Quế Chi, khi nghe xong Trâm Anh nói như vậy, nhỏ cảm thấy tức giận cùng đau khổ và tự trách. Nhỏ tức giận vì Trâm Anh nhớ ra rồi mà không chịu nói với nhỏ, đã vậy còn muốn trốn tránh nữa. Đau khổ và tự trách là vì nhỏ biết, Trâm Anh chắc cũng rất đau khổ khi làm vậy. Nhưng ở với cô lâu như vậy mà nhỏ không phát hiện. Nhỏ chính là một kẻ ngốc, một kẻ ngốc hết thuốc chữa mà.

Vì không muốn để mọi người nhìn thấy vẻ mặt này của mình, Quế Chi cầm cổ chạy thật nhanh ra khỏi phòng bệnh. Nhỏ chạy một mạch đến khi mệt rồi mới dừng lại. Nhìn cảnh vật xung quanh, Quế Chi không biết rằng bất giác nhỏ đã chạy đến hoa viên của bệnh viện. Đứng đó nhìn ánh trăng trên bầu trời, mặc cho cơn gió lạnh lùa vào trong chiếc áo bầu rộng thùng thình, nhỏ cũng không cảm giác gì. Bây giờ, Quế Chi chỉ muốn để mặc mọi chuyện, thật sự muốn buông xuôi tất cả.

Lúc này, đột nhiên nhỏ rơi vào vòng ngực rắn chắc quen thuộc cùng hơi ấm làm nhỏ cảm thấy yên tâm. Không nhìn người đằng sau, Quế Chi nói “A Kiệt, có phải Anh Nhi rất ghét em không?”

“Anh Nhi không hề ghét em. Nếu ghét em, tại sao cô ấy lại dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ em?” Bảo Kiệt dịu dàng nói.

“Nếu không ghét em, tại sao cậu ấy không nói với em chuyện cậu ấy nhớ lại, đã vậy còn muốn tránh thật xa em nữa” Quế Chi đau khổ nói.

“Anh tin rằng Trâm Anh có nỗi khổ riêng” Bảo Kiệt vuốt mái tóc dài của Quế Chi, dịu dàng nói.

“Chắc hẳn là vậy” Quế Chi ập ừ cho qua.

“Thôi nào, bà xã, em đang mang thai, luôn luôn phải vui vẻ không con của anh ra đời lại như em thì anh không biết phải làm sao đâu” Bảo Kiệt trêu.

“A Kiệt, anh lại trêu em” Quế Chi giận dỗi chu môi oán.

“Được rồi, được rồi, vợ anh sinh cho anh đứa bé nào cũng đều đáng yêu. Anh yêu tất” Bảo Kiệt đặt một nụ hôn lên cổ Quế Chi.

“Ha ha, nhột, anh thật là dẻo miệng mà” Quế Chi đưa tay lên, ắn nhẹ mi tâm của Bảo Kiệt cười nói. Thấy rõ cuộc cô cũng đã nở nụ cười, Bảo Kiệt tình nghịch nói

“Bây giờ vợ của anh đã có thể lên thăm Anh Nhi của em chưa?”

“A Kiệt, em muốn về nhà, em muốn bình ổn lại tâm trạng rồi mới gặp Anh Nhi” Quế Chi nói. Bây giờ, thật sự nhỏ chỉ muốn bình ổn lại thôi.

“Được, nghe lời vợ yêu” nói xong, Bảo Kiệt nhẹ nhàng ôm eo của Quế Chi, hai người đi về phía nhà xe của bệnh viện. Ánh trăng sáng chiếu lên thân hình của đôi tình nhân, tạo thành một vệt bóng dài chứng tỏ họ mãi mãi luôn bền chặt như chiếc bóng vậy...

//////////Tôi là dài ngắn hà ngắn cách một ngày

sau//////////

Hôm nay là ngày thứ hai kể từ khi Trâm Anh tỉnh lại trong bệnh viện. Từ tối hôm cô tỉnh đến sáng hôm nay, cô không hề thấy Quế Chi nữa. Lần này cô ấy thật sự giận rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, cô còn nhiều việc phải chú ý, không có thời gian để bồi cô ấy. Có thể hôm nay Nghi Dung và Ngọc Diệp sẽ về đến nơi. Thật sự không biết giải thích như thế nào với hai người đó về vết thương này nữa.

Đang suy nghĩ, một muỗng cháo chạm vào môi Trâm Anh làm cô hồi hồn trở lại. Nhìn người đàn ông đang cầm thìa cháo để trên môi cô muốn cô ăn. Nhìn cái khuôn mặt này, Trâm Anh lại nhớ đến sáng hôm qua khi cô đang nghỉ ngơi trong phòng bệnh. Bảo Khánh đáng về lời thôi lếch thếch mở cửa phòng bệnh làm cô giật mình tỉnh giấc. Còn chưa đề cô xác định chuyện gì thì Bảo Khánh đã đến bên cạnh cô, cầm bàn tay của cô, áp lên má của anh. Thật sự lúc đó cô vừa buồn cười vừa đau lòng. Một tháng này việc người đàn ông này làm không phải cô không biết. Cô cũng không phải là người sắt nên trái tim cô cũng đã bắt đầu rung động rồi. Nhưng cô lo sợ, nếu cô nhận lời anh thì cô sẽ kéo anh vào chuyện nguy hiểm không nên có. Hai người vốn không chung đường, anh là Bạch đạo, cô là Hắc đạo. Hai thứ không thể nào hoà hợp nổi với nhau. Dù anh có quan hệ trong Hắc đạo, nhưng điều đó không có nghĩa anh là người Hắc đạo. Cô và anh thật sự chỉ là hai đường thẳng song song, hai người không bao giờ có thể giao nhau. Nếu không thể giao nhau, vậy việc gì phải bắt đầu rồi về sau cả hai cùng đau khổ. Bảo Khánh ở với cô từ lúc đó đến bây giờ. Quần áo cùng cơm nước cũng là do bà Trần mang đến.

Nhìn Bảo Khánh, Trâm Anh không biết mình nên làm gì. Đúng lúc này, cửa phòng bệnh được mở ra, hai bóng dáng chạy nhanh đến giường bệnh, một trong hai người đó cầm tay Trâm Anh, lo lắng “Trâm Anh, em bị sao vậy? tên khốn khiếp nào dám làm hại em vậy? Nói cho bọn chị biết hắn là ai, chị sẽ vác bom đến nổ tung nhà hắn”

Bảo Khánh thấy hai người vào, anh thả thìa cháo vào bát, để đầu giường rồi ra ghế sofa lấy laptop ra xử lý công việc. Nhưng mấy cô gái kia nói chuyện anh vẫn âm thầm theo dõi. Trâm Anh nhìn cái người đang rất kích động cầm tay cô, thờ dãi “Dung, nếu em biết tên khốn đó là ai, chị nghĩ em ở yên đây sao?”

“Nghĩa là em không biết hắn là ai?” Ngọc Diệp đứng một bên nhủ mày hỏi.

“Hỏi thừa” Trâm Anh hừ một cái. Như nhớ ra cái gì, cô với tay đến ngăn kéo tủ ở đầu giường, mở ra lấy hai khẩu súng mini giờ ra trước mặt Nghi Dung và Ngọc Diệp.

“Ý gì đây?” Nghi Dung nhủ mày hỏi. Đang yên đang lành, lôi súng ra đưa cho cô làm gì?

“Hôm đó em dùng hai khẩu súng này bắn hỏng hai chiếc xe của kẻ truy sát em. Theo em quan sát, biển số xe ở đầu xe. Các chị tìm ra chủ nhân của mấy chiếc xe đó cho em” Trâm Anh lạnh lùng nói. Động đến cô, không có cửa đâu.

Bảo Khánh nghe đến đây, thật sự có một loại kích động không nói nên lời. Phải biết rằng anh truy tìm dấu vết của bọn ám sát Trâm Anh và Quế Chi đã hơn tuần mà không hề có kết quả gì. Hôm nay nghe vậy, anh cảm thấy một hi vọng nhen nhói trong tâm trí anh. Phải biết, nếu lần này bọn chúng ám sát không thành công, ắt hẳn bọn chúng sẽ chờ thời cơ khác. Tốt nhất là tìm được bọn chúng càng nhanh càng tốt. Như vậy hai người này mới an toàn được. Gặp mấy tính lại, anh nói “chuyện này giao cho anh đi”

“Anh? Đừng đùa, đó là Hắc đạo đó, một công tử Bạch đạo như anh thì làm được cái trò trông gì. Đừng có rước rắc rối về mình” Nghi Dung khinh thường nói.

“Đúng đó, người trong Bạch đạo các anh không thể nào hiểu được Hắc đạo hiểm ác như thế nào đâu. Vì vậy ngồi im cho chúng tôi, đừng có làm vướng tay vướng chân chúng tôi” Ngọc Diệp khoanh tay nhìn Bảo Khánh một lượt từ trên xuống dưới, khinh bỉ nói. Đúng là bọn người Bạch đạo mà, ai cũng đều kiêu ngạo như vậy. Thật không biết thế giới hiểm ác như thế nào.

“Khánh, chuyện này nguy hiểm, anh đừng nên nhúng chân vào. Anh còn gia đình nữa. Tôi tự lo được cho mình, anh yên tâm đi” Trâm Anh nhẹ nhàng nói.

Tấm lòng của Bảo Khánh, cô nhận. Nhưng cô thật sự không thể nhìn anh cùng gia đình của anh vì cô mà bị nguy hiểm đến tính mạng như vậy.

“Trâm Anh, em từng điều tra sơ yếu lý lịch của anh đúng không?” Bảo Khánh nói sang chuyện khác.

“Đúng, làm sao?” Trâm Anh nghi ngờ nhìn Bảo Khánh hỏi. Đang nói chuyện kia tự nhiên sao lại nói sang chuyện này?

“Phi Ứng điều tra lý lịch của một ai đó rất là chi tiết và đầy đủ, không thiếu gì đúng không?” Bảo Khánh tiếp tục hỏi.

“Nè, anh nghi ngờ khả năng làm việc của chúng tôi đúng không?” Nghi Dung nổi nóng nhưng nhanh chóng được Ngọc Diệp hạ hỏa “Dung, Trần tổng nói như vậy chắc chắn có vấn đề, để hán ta nói đi, đừng nóng như vậy”

“Hừ” Nghi Dung hừ lạnh quay mặt sang bên kia.

“Nếu Phi Ứng đã điều tra đầy đủ, tại sao không điều tra ra, anh chính là thủ lĩnh K.A?” Bảo Khánh ung dung nói.

“Cái gì, anh chính là thủ lĩnh của K.A?” Nghi Dung ngạc nhiên nói to. Đùa gì vậy, bọn họ điều tra thì tên này chỉ là có quan hệ với tổ chức sát thủ đó thôi mà.

Ngọc Diệp đứng bên cạnh ngạc nhiên, quên cả duy trì hình dạng thực nữ, há hốc mồm ra nhìn Bảo Khánh. Cô...chắc chắn cô đang mơ rồi, chắc là vậy rồi...Kẻ bị cô và Nghi Dung khinh thường lại chính là thủ lĩnh bí ẩn của K.A. Trên đời này thật là quá kì diệu rồi. Nhưng nhớ ra cái gì đó, Nghi Dung và Ngọc Diệp đều hướng ánh mắt lo lắng về phía Trâm Anh. Vì nghĩ mấy người này là ở Bạch đạo, Trâm Anh đã tự làm tổn thương chính bản thân mình. Thật là tội nghiệp cho con bé mà.

Còn Trâm Anh, cô trực tiếp đơ người ra. Bảo Khánh là người Hắc đạo. Vậy bao lâu nay cô che giấu tình cảm của mình làm gì? Cô đau khổ dần vật lăm gì? Còn nữa, nếu Bảo Khánh là người của Hắc đạo, vậy Bảo Kiệt cũng là người của Hắc đạo, Quế Chi của cô cũng...Bây giờ cô hiểu câu nói của bà Trần vào tối hôm cô tỉnh rồi. Thật sự đã hiểu hết rồi. Nghĩ đến đây, Trâm Anh cảm thấy mình như một đứa ngốc. Chỉ vì lo lắng cho mấy cái người này mà tự làm tổn thương chính mình. Cô thật là ngu ngốc mà.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Lại trốn.

beta: Tinh Tinh

Đó là những suy nghĩ của Trâm Anh lúc này. Cô chỉ cảm thấy mình ngu ngốc chứ không có cảm xúc gì khác. Tại sao cô không để ý đến những điểm khả nghi của Quế Chi, của Bảo Khánh. Biết cô là Phi Ứng – một sát thủ máu lạnh trong hắc đạo. Tại sao một Tổng giám đốc bình thường lại muốn một người cả người nồng nặc mùi máu này làm việc cho hán. Hoặc giả dụ hán có quan hệ không tầm thường với tổ chức K.A. Tổ chức đó cũng không thiếu nhân tài cho hán trọng dụng. Tại sao nhất định là Phi Ứng. Đáng lẽ cô phải chú ý đến điều này chứ. Với lại, Quế Chi nữa. Thân là vợ của Bảo Kiệt, chắc chắn cũng biết cô là người trong Hắc đạo. Tại sao cô ấy không trực tiếp chán ghét cô trong khi nhớ rất ghét mùi máu tươi. Lúc thấy Quế Chi đưa xe, sao cô không chú ý đến. Đáng chết, cô không có mặt mũi nào mà tung hoành trong Hắc đạo nữa rồi. Thật là mất mặt mà...

Nghĩ đến đây, Trâm Anh liền giấu cả người vào trong chăn. Oaaaaaa...thật không muốn hở cái mặt này ra nữa aaaaaa...

Nhìn thấy hành động đó của Trâm Anh, Nghi Dung, Ngọc Diệp và cả Bảo Khánh đều ngạc nhiên. Cô gái này/ Trâm Anh sao vậy? Đó là suy nghĩ của ba người khi nhìn thấy hành động rất dỗi là ngậy thơ của Trâm Anh. Cuối cùng, Nghi Dung vẫn là người lên tiếng trước. Cô nói “Trâm Anh, em sao vậy?”

“Dung, chị thông báo, Phi Ứng bị ám sát, chết mất xác cho em” Tiếng nói của Trâm Anh từ trong chăn vọng ra. Lời nói của cô làm cho ba người trong phòng từ ngạc nhiên sang kinh sợ.

“Tại sao?” Nghi Dung nghi ngờ hỏi. Đang yên đang lành, sao lại...

“Đừng hỏi nhiều, làm theo lời em đi” giọng của Trâm Anh mang theo nét khó chịu.

“Há, em đang rửa bốn người chúng ta đó hả?” Ngọc Diệp nhủ mày nói.

“Em nói là đừng nói nhiều mà” Trâm Anh chui đầu ra khỏi chăn, cau gắt nói.

“Em phải cho bọn chị biết lý do chứ. Tự nhiên, đang yên đang lành lại thông báo cái tin xui xẻo đó. Em cho bọn chị một lý do để bọn chị phục” Ngọc Diệp nghiêm khắc nói.

“Aizzz...sau cái vụ việc này, em không còn mặt mũi tung hoành trong Hắc đạo nữa a” Trâm Anh ảo não chui ra khỏi chăn nói. Thật sự muốn trốn. Nhưng trong chăn hình như không phải là lựa chọn tốt nhất. Bởi vì...ngạt chết cô rồi...

Nghe thấy câu nói cùng với bộ mặt ảo não của Trâm Anh, ba người đơ toàn tập nhìn Trâm Anh. Thì ra, thì ra là... Không biết hết bao lâu, cuối cùng, một tiếng cười khê thu hút ba cô gái trong phòng. Bảo Khánh che miệng phì cười. Trâm Anh thật đáng yêu mà. Thật sự anh yêu chết cái vẻ đáng yêu này của cô rồi. Ha ha ha...

“Không...không được cười” Trâm Anh đỏ bừng cả khuôn mặt, ngay cả cái cổ thon gọn cũng ứng đỏ theo. Thật sự không biết cô đang giận hay đang thẹn nữa.

“Khụ...anh không cười nữa” Bảo Khánh nắm bàn tay cho lên trước miệng để ngăn đi tiếng cười của mình. Một lúc sau, anh nói “có đồng ý với đề nghị của anh không?”

“Dù anh có là thủ lĩnh K.A thì không có nghĩa chúng tôi đồng ý hợp tác với anh” Nghi Dung khoanh tay trước ngực nói.

“Khánh, anh đi mua cho tôi chút nước” Trâm Anh đưa ra đề nghị. Bây giờ phải đưa cái tên này ra khỏi đây thì cô mới có thể thực hiện kế hoạch.

“Được, em chờ anh” nói xong, Bảo Khánh đi ra khỏi phòng bệnh, đi mua nước. Anh hiểu đây là Trâm Anh muốn anh tránh mặt một chút. (anh hiểu sai rồi...)

Mất thấy Bảo Khánh đi được một lúc, Trâm Anh ngồi thẳng, nghiêm túc nhìn Nghi Dung và Ngọc Diệp nói “Dung, Diệp, hai chị chuẩn bị những đồ cần thiết, chúng ta đi làm nhiệm vụ luôn”

“Cái gì? Em đùa bọn chị à?” Nghi Dung sau khi nghe xong, cô ngạc nhiên nhìn Trâm Anh. Trâm Anh của cô không phải con người của công việc. Có khi có người còn bị con bé từ chối thẳng thừng chỉ vì một lý do rất không đâu vào đâu. Không có hứng. Đợt này, con bé này bị cái gì tác động vậy?

“Trâm Anh, em chưa khoẻ hẳn, em nên nghỉ ngơi. Công việc để sau khi em khoẻ rồi hãy làm. Nếu không thì em từ chối người ta đi” Ngọc Diệp khuyên nhủ.

“Dung, Diệp, công việc này rất là cấp bách. Nếu chúng ta đến muộn, chắc chắn chúng ta sẽ phải hối hận” Trâm Anh nghiêm túc nói. Hơn một tuần, cô đã hôn mê hơn một tuần rồi. Chẳng biết sơ cùng bọn trẻ có sao không? Cô thật sự rất lo lắng.

“Nhưng công việc không quan trọng bằng sức khoẻ, em mau ngoan ngoãn nằm yên cho chị” Nghi Dung nghiêm mặt nói.

“Nhưng nếu liên quan đến tính mạng của sơ cùng bọn trẻ ở cô nhi viện thì sao?” Trâm Anh nhìn thẳng vào Nghi Dung hỏi.

“Cái gì mà nguy hiểm? Chẳng lẽ cái người thuê chúng ta đã điều tra ra chúng ta rồi sao?” Nghi Dung kinh sợ nói.

“Em bị ám sát sau khi em đi thăm sơ về. Chị nói xem, sơ cùng bọn trẻ có nguy hiểm không?” Trâm Anh nói.

Câu hỏi của Trâm Anh không ai trả lời. Một lúc lâu sau, Ngọc Diệp lên tiếng “em ở đây, bọn chị chuẩn bị rồi chúng ta hành động”

“Chị định làm gì?” Trâm Anh nghi ngờ hỏi.

“Nếu em muốn ra khỏi đây thì phải cải trang chứ” Ngọc Diệp lạnh nhạt nói.

“Cần gì phải chuẩn bị, chỉ cần các chị cùng em thay đổi khuôn mặt, em vẫn là bệnh nhân nhưng được các chị đưa đi dạo. Khi ra ngoài, chúng ta sẽ trốn đi” Trâm Anh khoanh tay trước ngực nói. Thật sự không biết hai người này khôn lỏi để dùng cho việc gì nữa? Như nhớ ra gì, Trâm Anh nói “Dung, cho em mượn điện thoại”

.....

“Cạch” một tiếng cửa vang lên trong phòng bệnh VIP 202. Bảo Khánh xách túi đồ bước vào. Nhưng khi nhìn thấy tình cảnh trong phòng, túi nước trên tay anh rơi bịch xuống sàn nhà lạnh băng. Trong phòng lúc này, không có lấy một bóng người. Chăn được xếp rất gọn gàng. Chỉ nhìn qua cảnh này, chắc hẳn người ta sẽ nghĩ đến người bệnh ở phòng này chắc hẳn đang đi dạo đâu đó. Nhưng khi có một tờ giấy khổ A4 được dán ở cuối giường, chỗ treo bệnh án thì khuôn mặt của Bảo Khánh lạnh xuống. Mảnh giấy ghi “có việc, không gặp lại”

Không ở lại trong phòng lâu, Bảo Khánh xoay người đi. Trâm Anh, tốt nhất là em trốn kĩ vào, đừng để tôi tìm được. (vài giây mặc niệm cho chị Trâm, mong chị được còn xương vôi da để lột tiếp)

Biệt thự Phan gia – Tầng hầm...

Biệt thự Phan gia nằm ở phía đông Vinhomes Mĩ Đình. Nhìn như là một căn biệt thự bình thường. Nhưng thực chất, nó chỉ là cái vỏ bọc. Dưới căn nhà này là một tầng hầm rất là bí mật. Căn hầm này chiều dài và rộng ngang bằng với cả khu biệt thự. Dưới đây chia ra thành hai phòng riêng biệt: phòng luyện tập và phòng dụng cụ. Phòng luyện tập lại chia thành hai gian, giữa hai gian có bức tường cách âm rất là tốt. Một gian là không gian luyện súng, một gian là không gian luyện võ. Còn phòng dụng cụ là những bộ máy, vũ khí được nghiên cứu và chế tạo cẩn thận, tối ưu nhất.

“Át...xì...”

Trong căn phòng yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài tiếng lạch cạch của những vật dụng chạm vào nhau và tiếng chuyển đồ của ba cô gái. Đột nhiên một tiếng

hất xì thu hút sự chú ý của hai cô gái còn lại.

“Trâm Anh, hay là em ngồi ở đây chờ tin của bọn chị. Sức khỏe em có vẻ chưa được phục hồi” Nghi Dung tạm tình khuyên.

“Đúng đó” Ngọc Diệp hường ứng cùng.

“Em không sao đâu, em khỏe mà” Trâm Anh xoa xoa mũi. Chẳng biết ai mắng cô nữa.

“Nhưng... chúng ta không đợi Eric sao?” Ngọc Diệp hỏi.

“Không, em muốn đi luôn. Em rất lo cho sơ cùng cách đưa trẻ...” Trâm Anh nắm chặt khẩu súng trong tay nói. “Diệp, chị đã chuẩn bị xe chưa?”

“Rồi, xe tải, hai lớp ngoài toàn là thùng hàng còn bên trong đó là một không gian, đủ để chứa em cùng Dung và chỗ vũ khí này” Ngọc Diệp vừa nói vừa chỉ vào ba chiếc túi du lịch to ự ở trên bàn.

“Ừm, tốt, chúng ta đi thôi” Trâm Anh hài lòng gật đầu. Nếu muốn đến nơi đó, các cô phải thật là cẩn thận. Nhưng cô chưa kịp đi thì bị một bàn tay kéo lại. Nhìn chủ nhân của đôi tay đó, Trâm Anh nhủ mảy lạnh lưng nói “Dung, nếu muốn khuyên em thêm lần nữa, em nghĩ chị nên bỏ ý định đó đi. Nếu chúng ta còn không nhanh lên, sơ cùng những đứa trẻ sẽ càng nguy hiểm hơn. Chẳng lẽ chị không lo lắng sao?”

“Chị rất lo lắng, sợ là người đã cuu mang chị cùng Diệp, cho chị và Diệp một gia đình. Chị rất quý sơ và cũng rất lo lắng cho sơ. Nhưng người chị lo lắng nhất là em. Em vừa mới bị thương, vết thương còn chưa lành hẳn em đã hành động. Chị lo em không chịu nổi” Nghi Dung lo lắng nói.

“Em không quan tâm” giọng Trâm Anh có phần dục đi nhưng vẫn kiên quyết nói.

“Dung, chúng ta không khuyên được em ấy đâu” Ngọc Diệp lắc đầu vỗ vỗ vai Nghi Dung nói.

“Mình biết. Trâm Anh, em có thể đi. Nhưng em có thể mặc bộ quần áo đó được không?” Nghi Dung chỉ vào bộ quần áo màu đen bó sát treo trong góc phòng.

“Dung, mấy bộ đó là để hoàn thành nhiệm vụ khi chúng ta trong thân phận Phi Ưng” Trâm Anh lên tiếng phản kháng. Mấy bộ đó mặc khó chịu chết.

“Em phải mặc” Nghi Dung kiên quyết nói.

“Aizzz... được rồi, em mặc” nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt của Nghi Dung, Trâm Anh đành thờ dãi chấp nhận.

Thay bộ quần áo, mặc thêm một bộ quần áo nhân viên chờ hàng rộng thùng thình che đi. Nhìn ba người không khác gì người bình thường. Lại thêm khả năng dịch dung siêu vô địch của Ngọc Diệp thì bọn họ càng dễ dàng hành động hơn. Đây chính là lý do mà Phi Ưng lẫn lộn trong Hắc đạo nhiều năm như vậy mà chưa có bất cứ một ai nắm được đuôi của bọn họ. Chuẩn bị tất cả xong xuôi, ba người đi theo một lối khác của tầng hầm.

Khu tầng hầm này vì là rất bí mật nên nó có năm lối thoát. Bốn lối được chia theo các hướng Đông – Tây – Nam – Bắc và một lối đi lên trên biệt thự. Lối mà nhóm Trâm Anh đi là hướng Đông. Lối này dẫn đến một ngõ vắng vẻ, ít người chú ý đến.

Mỗi người đeo một chiếc ba lô, chiếc mũ lưới chai giấu đi mái tóc dài của Ngọc Diệp và Trâm Anh. Riêng Nghi Dung không đội mũ mà đội tóc giả. Nhìn bọn họ như những người khác vậy.

Chui ra từ một lỗ cống, ba người luồn lách nhảy ra. Khi ra hết, ba người đồng loạt đi đến nơi đậu xe tải của mình.

(seal: chui từ cống, có mất hình tượng không ta)

Trần gia...

“Cái gì, nhị thiếu phu nhân không thấy? Các người làm gì mà ngay cả một bà bầu cũng không trông được. Tôi nuôi các người chi tổ phí com” Bảo Kiệt tức giận mắng. Thật sự là hết nói nổi. Từ khi Quế Chi bị động thai, cậu theo nhỏ một bước không rời. Nhưng hôm nay trong công ty có một cuộc họp gấp. Đáng lẽ là cậu không cần phải đi, nhưng cái ông anh đáng ghét kia tự dưng đòi tính, từ cái tên cuồng công việc bây giờ lại trở thành bảo mẫu. Vì vậy, cậu không thể không đi đến công ty. Trước lúc đi, cậu đã lệnh cho quản gia gọi mấy tên vệ sĩ cùng nữ hầu đi theo trông chừng. Thật sự không ngờ, buổi họp đang diễn ra tốt đẹp thì anh hai của cậu đến. Đến cất ngang thì chớ, đã vậy còn trưng ra cái bộ mặt lạnh hơn tiền làm cho đám trưởng phòng kia sợ đến mức cụp đuôi lại. Ai cũng muốn nhanh chóng kết thúc buổi họp này. Buổi họp này kết thúc là lúc một giờ chiều rồi. Cậu chẳng thèm để ý đến ông anh tăng băng kia, cậu bây giờ chỉ muốn về ôm cô vợ nhỏ của mình thôi. Nhưng có ai nói cho cậu biết, cậu nên làm sao đây. Vừa về đến nhà, cả cái biệt thự đã loạn thành một đoàn rối. Người hầu cùng vệ sĩ đều chia nhau đi tìm cô vợ nhỏ của cậu. Thật muốn đánh cho cô vợ nhỏ của cậu một trận để nhỏ ngoan ngoãn một chút ngồi ở nhà dưỡng thai quá.

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân... cô ấy rất là thông minh. Chúng tôi chỉ có rời mắt chưa đầy một phút, cô ấy đã mất tích rồi” một người vệ sĩ e dè nói. Đừng nhìn nhị thiếu gia bình thường cười cười thì nghĩ cậu ta hiền. Thực chất, cậu ta rất nham hiểm. Thật sự không biết bao nhiêu người bị lừa bởi cái mặt hoà nhã đó rồi...

“Các người là những người ưu tú nhất trong K.A, một phụ nữ mang bầu bốn tháng cũng không trông được. Tôi thật sự thất vọng về mấy người” Bảo Kiệt nhìn mấy tên vệ sĩ tức giận nói.

“Nhị thiếu gia, người cũng biết nhị thiếu phu nhân thân thủ như thế nào mà. Nếu cô ấy muốn trốn, chưa chắc chúng tôi có thể ngăn cản” mấy tên vệ sĩ khóc trong lòng, một tên cố lấy hết cam đảm nói. Nhị thiếu phu nhân này, cái gì cũng không giỏi. Nhưng, cô ta giỏi đúng một thứ duy nhất...lăn trốn. Thật sự là một cô gái kì lạ mà. Nhưng cô gái này lại ném cho bọn họ một cục than đang cháy. Thật sự bọn họ chưa muốn chết mà (T^T)

(seal: *vỗ vai mấy anh vệ sĩ* em thông cảm cho mấy anh / mấy tên vệ sĩ *cảm động đến nước mắt lưng tròng*)

“Ách...còn đứng đó làm gì, mau định vị xem nhị thiếu phu nhân ở đâu” Bảo Kiệt quát lên che đi sự lúng túng của mình. Cậu biết, mấy người này không hề có lỗi. Nhưng thực sự, khi biết Quế Chi mất tích, cậu lại không thể kiềm chế mà mắng mấy người này.

Mấy tên vệ sĩ nghe xong, vội vàng đi lấy máy tính, định vị xem vị tổ tông kia đang ở nơi nào. Nếu vị tổ tông đó không về, thật sự không biết bọn họ có bị biến thành than không nữa.

Bảo Kiệt ngồi xụp xuống ghế salong, hai cánh tay mệt mỏi chống đầu. Thật sự cậu không biết nên làm gì với cô vợ của mình nữa. Lúc này, một tách trà được đưa đến trước mặt cậu. Ngẩng đầu nhìn lên vị quân gia già, cậu nở nụ cười gượng gạo “Di Lư, con thật sự không biết nên làm sao với cô ấy nữa”. Di Lư là quân gia phục vụ cho Trần gia đã hai đời, là người chứng kiến anh em Trần gia cùng hòn ngọc quý của Đặng gia lớn lên. Bà là một người phụ nữ nghiêm túc nhưng cũng rất tinh tế. Vì vậy, bà rất được lòng các vị chủ nhân ở nơi này.

“Nhị thiếu gia, cậu cũng biết nhị thiếu phu nhân là một cô gái năng động, không phải là một chú chim vàng anh trong chiếc lồng vàng hoa lệ. Nếu cậu hạn chế tự do của cô ấy, thật sự không biết cô ấy sẽ làm những cách gì để có thể được đi ra ngoài nữa. Di Lư biết cậu lo cho cô ấy. Nhưng cũng không nên bảo vệ chặt chẽ như vậy” Di Lư dịu dàng nói. Giọng của di Lư rất ấm, rất hay làm cho bao nhiêu người không tự giác muốn thân cận với di.

“Nhưng cô ấy vừa mới bị động thai, con không thể không lo cho cô ấy” Bảo Kiệt chán nản nói.

“Vậy tại sao không tìm một cách nào đó vừa làm cho cậu không phải lo lắng, lại vừa làm cho nhị thiếu phu nhân cảm thấy được tự do, một cách vẹn cả đôi đường” Di Lư cong đôi mắt cười.

“Một cách vẹn cả đôi đường” Bảo Kiệt lẩm bẩm nói. Rồi rơi vào trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bức tranh kỉ niệm.

beta: Tình Tình

“Hơn một tháng này các chị đi đâu?” Trong không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đều đều, tiếng động cơ chạy đột nhiên vang lên giọng nói. Từ lúc lên gian để hàng của ô tô tải, Trâm Anh im lặng ngồi dựa vào xe nhắm mắt. Đột nhiên cô mở miệng hỏi làm cho hai người ở đầu xe giật mình. Tay lái của Ngọc Diệp suýt chút nữa là mất lái. Nghi Dung và Ngọc Diệp nhìn nhau, hai người ai cũng ra hiệu bằng mắt cho nhau, bảo người kia tình nguyện làm lá chắn. Một lúc lâu sau, không thấy hai người trả lời, Trâm Anh mở mắt ra hỏi “Papa đâu?”

Thấy Trâm Anh không hỏi đến vấn đề kia nữa, Nghi Dung và Ngọc Diệp không hên mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Chống tay vào cửa xe, Nghi Dung trả lời “Không biết luôn. Sáng nay xuống máy bay, cha nuôi tự nhiên nhận được một cuộc điện thoại. Bọn chị không biết ai gọi đến hay nội dung của nó ra sao. Nhưng, nhìn mặt cha nuôi lúc đó rất là lạnh lùng, sát khí nổi lên làm bọn chị không dám hỏi. Cha nuôi nghe xong điện thoại, chỉ ném cho bọn chị câu nói “cha đi có việc” rồi biến mất luôn. Bây giờ vẫn chưa có tin tức”

“Thật sự không biết người gọi đến nói cái gì nữa. Lúc cha nuôi đi, chị thấy ông rất vội vã” Ngọc Diệp nói.

“Vậy Dương quản gia?” Trâm Anh nhíu mày nói. Rốt cuộc thì papa đang đi làm cái gì?

“Dương quản gia cũng đi cùng cha nuôi” Nghi Dung nói.

“Vậy sao không gọi điện thử xem” Trâm Anh nói.

“Bọn chị gọi rồi. Nhưng, máy Dương quản gia ở chế độ tắt, không liên lạc được” Nghi Dung chán nản nói.

“Thật là lạ” Trâm Anh lẩm bẩm rồi lẩm vào trầm tư. Nhưng không để cô trầm tư lâu, một tiếng hắt xì vang lên từ phía những chiếc thùng hàng rỗng trước mặt cô. Trâm Anh từ trầm tư lấy lại tinh thần, bàn tay rút con dao nhỏ ở dưới chân ra, để phòng nhìn hướng phát ra tiếng động. Nghi Dung và Ngọc Diệp phía trên cũng nghe thấy tiếng động lạ. Ngọc Diệp vội vàng tạt xe vào bên lề đường còn Nghi Dung qua ô cửa thông giữa gian hàng và đầu xe nhìn Trâm Anh đang thủ thế rồi

“Trâm Anh, tiếng động đó phát ra từ trong này đúng không?”

“Diệp, lúc chuẩn bị xe, chị có nhờ ai không?” Trâm Anh lạnh lùng nói.

“Không, tất cả đều là chị tự làm” Ngọc Diệp nhìn qua ô cửa nói.

“Được rồi, chị lái xe tiếp đi, chuyện còn lại để em lo” Trâm Anh nói xong, đứng lên từng bước từng bước đi về phía thùng hàng phát ra tiếng động. Thùng hàng này vừa dài vừa to. Vì vậy, một người to cao trốn trong đó là một điều có thể.

Ngọc Diệp nghe Trâm Anh nói vậy, cô yên tâm bắt đầu khởi động xe lái tiếp. Nghi Dung chăm chú theo dõi tình hình đằng sau.

Khi đứng trước thùng hàng đó, Trâm Anh lạnh lùng nói “người trong đó là ai?”

Một lúc lâu sau không thấy câu trả lời, Trâm Anh trực tiếp cầm con dao rạch một lỗ

đủ cho một người chui qua. Nhưng cô chưa kịp làm gì thì một cái bóng bé nhỏ lao

ra, ôm chặt lấy cô oa oa nói “Anh Nhi, là mình, đừng động thủ a”

“Quế Chi?” Trâm Anh một lúc sau mới hồi hồn lại, ngạc nhiên nói.

“Hả, nhị thiếu phu nhân Trần gia? Cô sao lại ở đây?” Nghi Dung cũng ngạc nhiên không kém. Cô gái này làm sao lại xuất hiện ở đây vậy?

“À thì lúc chạy xe đến bệnh viện thì thấy bóng dáng rất giống Anh Nhi nên Chi Nhi đi theo. Chi có vậy thôi” Quế Chi nhún nhún vai nói.

“Trâm Anh, tài hoá trang của em bị tụt dốc rồi” Ngọc Diệp trêu.

“Làm sao cậu chắc chắn đó là tôi?” Trâm Anh lạnh lùng hỏi. Cô hoá trang cho dù là papa cũng không nhận ra. Làm sao mà cô bạn này của cô lại nhận ra được?

“Anh Nhi, dù cậu có biến thành tro mình cũng có thể nhận ra” Quế Chi tự hào nói.

“Diệp, chị dừng xe ở nơi nào đó, thả cô gái này xuống rồi nhắn một tin cho người nhà của cậu ấy đến đón” Trâm Anh trở lại chỗ ngồi, dựa lưng lạnh nhạt nói. Nếu Quế Chi đã biết cô làm gì, vậy cô thắng thường đuổi cậu ta đi cũng không có việc gì.

“Không, mình muốn đi cùng cậu, mình muốn đi” Quế Chi vác cái bụng bốn tháng của mình đi đến bên cạnh Trâm Anh, ngồi trước mặt Trâm Anh ương bướng nói.

“Cậu nên biết tình hình của cậu” Trâm Anh vẫn duy trì thái độ lạnh lùng. Với Quế Chi, càng mềm mỏng nhỏ sẽ càng lấn tới. Vì vậy chỉ có thái độ lạnh lùng không thương lượng thì mới có thể trị được nhỏ. Cô đây là chỉ muốn tốt cho Quế Chi. Nếu đi cùng cô, Quế Chi sẽ bị nguy hiểm.

“Không, mình muốn đi xem các đứa trẻ ở cô nhi viện” Quế Chi đưa ra một lý do.

“Việc đó không cần cậu lo” Trâm Anh vẫn không nhân nhượng.

“Mình muốn lo” Quế Chi phồng miêng lên nói.

“Bọn họ không liên quan đến cậu” Trâm Anh lạnh lùng nói.

“Có liên quan đến mình” Quế Chi tức giận.

“Được rồi, không xét liên quan với không liên quan. Trâm Anh, chúng ta đã đi vào đường núi một quãng dài rồi. Nếu bây giờ quay lại cũng sẽ tốn thời gian. Vậy có nên thả cô gái kia xuống không?” Ngọc Diệp chen vào.

“Ê, chị gái lái xe kia, chị thật là không có trái tim. Em là bà bầu, bà bầu đó. Chị nhẫn tâm để em một mình đi bộ trên con đường núi vắng vẻ này sao?” Quế Chi chỉ vào mũi mình, nhìn Ngọc Diệp nói.

“Có bà bầu nào như nhị thiếu phu nhân Trần gia không? Đã mang bầu, không biết đường ở yên một chỗ mà dưỡng thai, một mình lái xe ra ngoài không nói làm gì. Đã vậy còn mạo hiểm leo lên một chiếc xe tải lạ chỉ vì nhìn thấy một người giống Trâm Anh. Nhỡ may, người đó không phải Trâm Anh thì sao?” Nghi Dung hứng thú nhìn Quế Chi. Cô gái này có tiềm năng làm sát thủ đó.

“Em đã nói là dù Anh Nhi có hoá thành tro em cũng nhận ra cậu ấy mà. Vì vậy không có chuyện em nhận nhầm đâu” Quế Chi tự tin nói.

“Thật sao? Vậy cô bé, sau khi sinh, em có hứng thú gia nhập Phi Ưng không?” Nghi Dung đề nghị.

“Em rất vui lòng” Quế Chi vui vẻ nói. Nếu gia nhập Phi Ưng, vậy nhỏ có thể gần gũi với Anh Nhi của nhỏ hơn rồi.

“Chuyện này không thể được” Trâm Anh lạnh lùng lên tiếng. Chuyện này có chết cô cũng không đồng ý.

“Tại sao?” Quế Chi đáng thương nhìn Trâm Anh nói.

“Giới Hắc đạo, không phải là nơi chơi đùa. Cậu làm cho tốt cái chức nhị thiếu phu nhân Trần gia đi” Trâm Anh nói.

“Nhưng...” Quế Chi định thuyết phục Trâm Anh nhưng lại bị cô lạnh lùng cự tuyệt

“Không nhưng nhị gì hết”

“Ồ, hai người tí tranh luận tiếp được không? Chúng ta đến nơi rồi” Ngọc Diệp xen ngang. Giọng nói cô mang một phần nào đó gọi là kim nén. Cô đỗ xe cách cô nhi viện tầm hai đến ba mét. Nhìn cô nhi viện luôn ngập tràn tiếng cười nay trở nên hoang sơ, tan tác, cô hòng cô như nghẹn lại. Sợ...sợ cùng mấy đứa trẻ...

Khi nghe thấy Ngọc Diệp nói đến nơi, Trâm Anh qua ô cửa nhìn cô nhi viện ở phía xa. Thật sự không ngoài dự đoán của cô. Lúc này, bên tai cô nghe thấy tiếng nói ngạc nhiên cùng một chút kim nén của Nghi Dung. “Rốt cuộc thì chuyện gì vậy?”

Sao cô nhi viện lại trở nên như thế này? Rốt cuộc tên khốn nào lại nhẫn tâm chứ”

“Chẳng lẽ là liên quan đến mấy tên lần đó” Quế Chi không thể tin, che miệng nói.

Nơi này, một tuần trước nhỏ đến vẫn còn sức sống mà. Tại sao bây giờ nhìn nó như là một nơi bỏ đi vậy.

“Ý cô bảo là mấy tên ám sát cô và Trâm Anh đúng không?” Ngọc Diệp lạnh lùng nói. Bây giờ cô thật sự hiểu rồi, hiểu vì sao Trâm Anh lại bất chấp vết thương chưa cắt chỉ, vẫn chưa lành hẳn đã đi đến đây. Mới đầu cô nghĩ con bé chỉ lo lắng quá thôi. Nhưng cô đã coi thường con bé rồi. Thật sự không thể tha thứ cho mấy kẻ đó.

Trâm Anh lạnh lùng bảo Quế Chi ở yên trên xe rồi xoay người, dịch mấy thùng hàng trống sang một bên để lấy lối ra. Trang bị tất cả xong xuôi, Trâm Anh cẩn thận nhảy ra khỏi xe, đi về phía cô nhi viện.

“Minh đi với” Quế Chi đang định xuống thì Nghi Dung nói làm cho bước chân của nhỏ dừng lại, ngoan ngoãn ngồi yên trên xe. Cô nói ‘nhị thiếu phu nhân, cô là bà bầu, cô cần phải nghỉ cho đứa bé. Hơn nữa, cô còn là người Trâm Anh nguyện ý bảo vệ, là người quan trọng của con bé. Cô nên nghe lời con bé, ngồi yên ở đây, đừng làm vướng tay vướng chân chúng tôi’. Nói xong, Nghi Dung kiểm tra một lượt xem mình đã trang bị đầy đủ chưa. Xong xuôi, cô cùng Ngọc Diệp đeo túi vũ khí, cẩn thận nhảy xuống xe, đi theo sau Trâm Anh.

Trong xe chỉ còn lại một mình Quế Chi, nhỏ nhìn chiếc túi mà Trâm Anh để lại, mở ra lấy một chiếc súng lục cảnh giác. Nếu cô nhi viện bị tấn công, mà các cô lại bị ám sát đúng lúc đi từ cô nhi viện về. Vậy, kẻ chủ mưu kia chắc hẳn không ngu mà lại giết chết những người trong cô nhi viện. Chắc chắn có tay sai của chúng ở quanh đây, hoặc có thể chúng sẽ để cái gì đó trong cô nhi viện để dụ con mồi của mình vào bẫy. Trâm Anh cùng hai người kia vào trong cô nhi viện rồi, bây giờ chỉ còn một mình nhỏ. Vậy, nhỏ phải dựa vào sức của mình vậy.

Đúng như Quế Chi nghĩ, ở một chỗ nào đó, có một tập người quan sát cô nhi viện.

Nhìn thấy xe tải đến, rồi một lúc sau có ba người công nhân chuyển hàng đi vào cô nhi viện, bọn chúng nghỉ ngơi. Tất cả mọi người trong cô nhi viện đều bị bắt rồi.

Vậy ai gọi mấy công nhân này vậy. Mà cô nhi viện này rất khó tìm. Nếu không phải bọn họ bám theo xe của nhị phu nhân phó giám đốc Trần thị, có khi bọn họ cũng không biết có một viện cô nhi tồn tại ở cái nơi hẻo lánh này đây. Tên đội trưởng trong tập người đó cầm điện thoại lên, gọi cho đại ca của mình. Thật sự không phải đợi lâu, bên kia liền bắt máy. “Đại ca, có ba công nhân chuyển hàng đi vào cô nhi viện”

“Công nhân chuyển hàng? Hahahaha...cuối cùng bọn chúng cũng đến. Nhắn tin báo cho tên đó rồi chúng mày rút lui về tổng bộ đi” bên kia một giọng nói trầm thấp, lạnh lùng vang lên. Giọng nói này mang một vài nét của một người đàn ông trung niên.

“Đại, đại ca” tên đội trưởng cung kính nói. Xong, hắn cúp máy rồi gọi đến cho “tên đó” mà đại ca nói. Mà tên này phải đợi một lúc lâu mới nhấc máy. Chắc hẳn đang rất hăng say hành hạ con mồi của mình rồi. Sau khi máy được bắt, bên kia vang lên một giọng nói mang nét thô tục của dân xã hội đen. Hắn có vài nét không vui nói “có việc gì?”

“Người mà mày muốn đã xuất hiện, xử lý như nào thì tùy mày” tên đội trưởng nói.

“Gửi lời cảm ơn của tao đến đại ca” nói xong, tên đó tắt máy. Tên đội trưởng nhìn màn mình, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng. Hừ, hắn ta nghĩ hắn ta được đại ca coi trọng chắc. Nếu không phải nhìn trúng mồi hận của hắn với Phan gia, không bao giờ đại ca dùng một tên ngu dốt như hắn ta. Chuẩn bị mọi việc xong xuôi, tên đội trưởng đó ra hiệu đàn em của mình rút lui. Nơi này không còn việc của bọn họ rồi.

Quay lại với Trâm Anh, càng đi vào trong cô nhi viện, độ âm của cô càng giảm xuống. Chiếc bảng ghi tên cô nhi viện do những đứa trẻ viết nay bị gãy đôi nằm ngổn ngang ở trên mặt đất lạnh cóng. Mọi thứ trong cô nhi viện đều thấy dấu vết đập phá, đâu cũng thấy một chút máu đã khô. Nhìn vết máu khô, Trâm Anh dám chắc rằng, cô nhi viện bị tấn công cách đây gần một tuần. Nghi Dung cùng Ngọc Diệp đi đằng sau thật sự không thể kim nén nổi. Khuôn mặt của hai người trầm xuống, lạnh lùng mang theo nồng đậm tức giận nhìn xung quanh. Bọn họ mà biết kẻ nào đã gây ra, chắc chắn bọn họ sẽ dùng con dao sắc nhất, nhọn nhất đâm hàng ngàn lỗ lên cơ thể hắn ta. Bọn họ sẽ khoét mắt hắn, cắt lưỡi hắn cho chó ăn. Thật không thể tha thứ.

“Có thể sợ cùng những đứa trẻ đã bị bắt đi rồi. Mục đích của bọn chúng chắc hẳn là em” Trâm Anh lạnh lùng không cảm xúc nói. Nếu suy luận của cô đúng, hẳn không lâu nữa thôi, hắn ta sẽ để lại một ám hiệu nào đó để dụ cô.

“Chúng ta thử đến tầng hầm xem sao. Trong phòng viện trưởng có một tầng hầm, bọn chị tình cờ biết hồi bọn chị còn nhỏ. Lúc đó rất hiếu kì vì sao viện

trường hay ở trong phòng nên đã trốn vào phòng của sơ để xem. Cuối cùng phát hiện ra tầng hầm đó” Nghi Dung nói.

Xong, bọn họ đều chạy về phòng của viện trưởng. Đây không phải lần đầu tiên Trâm Anh đến phòng của viện trưởng. Nhưng cô chưa từng phát hiện ra, trong căn phòng đó lại có một tầng hầm.

Phòng của viện trưởng nằm ở cuối hành lang lâu một nên ba người chạy một chút là tới. Vào phòng, nơi này cũng không khác ngoài kia là mấy. Trong này, giá sách bị đập nát, những cuốn sách cùng giấy tờ đều nằm rải rác trên nền sàn lạnh. Trên bức tường sau bàn làm việc có một bức ảnh. Ngày trước bức ảnh này có một tấm rèm nhỏ che mắt. Có thể nói, viện trưởng không muốn ai thấy bức ảnh này. Nhưng bây giờ, chiếc rèm đó bị giật đứt một nửa, bức tranh đó hở ra một nửa. Một nửa bị hở ra là hình nửa người một người đàn ông. Ông ta mặc một bộ vest lịch sự ngồi trên chiếc ghế salon đơn. Trên đùi ông ta một đứa bé gái ba tuổi mặc một chiếc váy công chúa màu hồng, tóc dài đến ngang lưng, trên đầu là một chiếc bô có gắn lệch sang bên trái một chiếc nơ to màu hồng. Dù che nửa khuôn mặt nhưng ba người đều cảm thấy cô bé và người đàn ông đó cười rất là hạnh phúc.

Nhìn người đàn ông trên tấm hình, Nghi Dung nghi ngờ nói “đó không phải là cha nuôi sao? Sao viện trưởng lại để hình của cha nuôi trong này. Với lại đứa bé ngồi trên đùi ông nhìn rất là quen nha. Hình như mình thấy ở đâu rồi”

“Đứa bé đó không phải là Trâm Anh của chúng ta thì còn là ai” Ngọc Diệp vô tư nói. Vừa dứt lời, Nghi Dung và Ngọc Diệp không hẹn mà cùng nhìn Trâm Anh.

Trâm Anh bây giờ không biết miêu tả cảm xúc của mình ra sao. Tấm hình này, cô biết. Đó là vào kỉ niệm sáu năm ngày cưới của pama. Hôm đó papa ý định chụp một tấm hình của ông và mami. Nhưng mami phản đối, nói muốn có một tấm ảnh một nhà ba người bọn họ trong dịp đặc biệt như thế này. Vì vậy, bức ảnh này được ra đời. Trâm Anh không biết, bất giác cô đã đứng trước bức ảnh. Vô thức giơ bàn tay lên cầm miếng vải rèm, dụt xuống. Bức tranh được hiện ra hoàn toàn. Cô bé ngồi ngang trên đùi người đàn ông, hai tay ôm cổ ông, đưa lưng dựa vào tay ghế salon – nơi có một người phụ nữ xinh đẹp ngồi, đôi mắt nhìn về phía trước cười rất tươi, nụ cười của cô bé còn mang đậm nét ngây thơ. Còn người phụ nữ kia mặc một bộ đầm xê-đù màu trắng đính kim tuyến, mái tóc dài được búi lỏng trên đầu, hai lọn tóc xoắn dài được thả xuống ở hai bên. Hai cánh tay ôm lấy hai cha con, chiếc cằm xinh xắn tựa lên tinh đầu người đàn ông. Bà nhìn về phía trước, nở một nụ cười dịu dàng. Trong mắt bà, người ta thấy bà đang rất là hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi bọn họ còn phải ghen tị.

Trâm Anh nhìn bức ảnh đến thất thần. Tại sao...tại sao bức ảnh đó lại ở đây? Tại sao nó lại ở đây? Tại sao viện trưởng lại có nó? Bà ta có quan hệ gì với cô, với papa cô, và cả với mami của cô nữa? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Cuốn nhật kí của mẹ.

beta: Tinh Tinh

Trâm Anh nhìn bức ảnh đến thất thần. Tại sao...tại sao bức ảnh đó lại ở đây? Tại

sao nó lại ở đây? Tại sao viện trưởng lại có nó? Bà ta có quan hệ gì với cô, với

papa cô, và cả với mami của cô nữa? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?....

Đưa bàn tay lên sờ khuôn mặt của người phụ nữ trong tranh, Trâm Anh nghẹn

ngào nói “mami, Trâm Anh rất nhớ người”

“Trâm Anh, em có sao không?” Nghi Dung lo lắng hỏi. Nhìn Trâm Anh bây giờ,

cô thật sự không đành lòng.

“Không...không sao” Trâm Anh vội bình ổn lại tâm trạng nói “Dung, lối vào tầng

hầm là ở đâu?”

“Theo như chị nhớ, hình như là có một cánh cửa ắt thì phải” Ngọc Diệp tay chống

cầm nói.

“Cánh cửa ắt?” Trâm Anh nhắc lại, bàn tay đưa lên sờ lên bức tường trước mặt.

“Đúng, cánh cửa đó như bị giấu đi vậy. Nhưng bọn chị không biết chính xác cánh

cửa đó ở đâu” Nghi Dung thật vọng nói. Sớm biết có ngày này, hôm đó cô nhất định phải nhìn xem làm sao viện trưởng mở được cánh cửa đó và cánh cửa đó ở đâu. Như vậy, cô mới giúp Trâm Anh dễ dàng hơn.

“Không biết chính xác. Chắc các chị biết giới hạn chứ” Trâm Anh quay người lại, nhìn Nghi Dung và Ngọc Diệp.

“Ồ... hình như... nó nằm ở...” Nghi Dung nhú mày cổ nhớ lại, nhìn xung quanh

căn phòng. Đến khi nhìn đến bức ảnh, đôi mắt xinh đẹp mở to ra. Cô nói “đúng rồi, khi cánh cửa đó mở ra, bức ảnh này bị biến mất”

“Bức tranh biến mất?” Trâm Anh nói, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bức ảnh.

Đôi tay mảnh khảnh xò từ viền khung ảnh đi ra ngoài. Rồi bất chợt, bàn tay cô như

chạm phải thứ gì đó mà dừng lại. Dù rất nhỏ nhưng với giác quan của một sát thủ thì cảm nhận được nó không phải là chuyện khó gì. Chạm được thứ này, Trâm Anh mới phát hiện đây là một khe hở nhỏ. Cô đưa tay vào rãnh đó xuống dưới, đến khi bàn tay cô bị lún lại thì mới dừng lại. Lúc này, cánh cửa như có linh tính, tự động bức tường mở ra một cánh cửa. Trâm Anh không nói không rằng, bàn chân nhấc lên đi vào trong căn hầm đó. Nghi Dung và Ngọc Diệp không hé một lời theo sau cô.

Căn hầm này, không, phải nói là một căn phòng bí mật. Căn phòng này chỉ rộng bằng nửa phòng của viện trưởng. Trong phòng này không bày gì nhiều, nó chỉ có

một chiếc bàn làm việc cùng một chiếc ghế tựa. Trên bàn để hai quyển sổ và một lọ cảm bút cùng chiếc đèn bàn. Trong phòng cũng treo một vài bức ảnh, mà người

trong bức ảnh đó, tất cả đều là ba người gia đình của Trâm Anh. Trâm Anh thất thần ngắm nhìn các bức ảnh, đôi mắt cô mơ hồ như thể cô đang chìm vào trong

thời gian quá khứ lúc cô còn là một đứa trẻ, lúc chuyện đó chưa xảy ra.

“Trâm Anh, trong này không có ai, chúng ta đi thôi” Nghi Dung đứng ở cửa đánh lên tiếng kéo cô gái nào đó đang chìm trong kí ức. Nếu không nhanh tìm được sơ

cùng bọn trẻ, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Nghe thấy Nghi Dung giục, Trâm Anh hồi phục lại tinh thần. Nhưng cô không đi

ra ngoài, ngược lại cô lại đi đến bàn làm việc, nhìn hai quyển sổ một hồi. Nhìn xa,

Trâm Anh cứ nghĩ là hai quyển sổ. Nhưng khi đến gần, Trâm Anh mới biết là ở trên bàn, có một cuốn album to nằm dưới một cuốn sổ nhật kí. Đưa tay cầm cuốn nhật kí lên, bắt đầu dở ra đọc.

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay là ngày thứ năm tôi rời xa ngôi nhà đó. Không biết Phong biết chuyện đó

sẽ shock như thế nào. Nhưng hoàn cảnh thật sự không cho tôi làm gì khác. Tôi trốn lên đây, ở nhờ trong một gia đình nông dân chất phác trên núi. Họ rất tốt, họ không kinh tởm khuôn mặt bị huỷ do lửa của tôi mà đối xử với tôi rất nhiệt tình. Trong nhà họ có một cô con gái mới có ba tuổi. Nhìn con bé rất dễ thương, rất giống tính cách của con gái tôi. Nhìn con bé, tôi lại nhớ đến đứa con không rõ tung tích gần hai tháng của mình. Dù Nguyệt có nói, tỷ lệ người sống sót trong sa mạc là rất thấp, hướng hồ còn là một đứa trẻ con yếu ớt. Nhưng, trong tim tôi, nó nói con gái của tôi vẫn còn sống. Chỉ cần nó còn sống, tôi tin rồi sẽ có ngày tôi tìm ra con bé.

Còn người chồng của tôi, tôi đành xin lỗi anh ấy. Tầm thân này đã bị bắn, khuôn

mặt này đã không còn như xưa. Anh ấy dù không ngại, nhưng tôi lại rất là ngại.

Nhưng nếu anh ấy trở về, biết tôi không còn ở nhà chờ anh, vậy anh có giận không? Anh có buồn không? Nhưng, từ khi tôi quyết định rời xa nơi đó, rời xa anh,

tôi đã bỏ đi cái quyền được chăm sóc, lo lắng cho anh rồi. Nhưng tôi không hối

hận vì quyết định này của chính mình. Tôi quyết định như vậy, đó là vì hạnh phúc

của riêng anh. Rồi sẽ có một người con gái thay tôi làm cho anh hạnh phúc...

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay, vừa tròn một tuần tôi rời đi. Trưa hôm nay, tôi đang phụ giúp đôi vợ

chồng cuu mang tôi trông đứa con của họ thì có hai người mà tôi muốn tránh lại đến. Đó là người bạn của chồng tôi - Minh Trí cùng vợ của anh ta – Bảo Nguyệt. Anh ta nói, Phong chưa biết tôi bỏ đi, anh ấy vẫn đang chuyên tâm tìm đứa con gái của chúng tôi. Minh Trí và Nguyệt khuyên tôi trở về nhưng tôi không chịu. Cuối cùng, vì không khuyên được tôi, anh ta cùng vợ anh ta đành trở về. Trước khi về, anh ta còn để lại một câu muốn tôi suy nghĩ thật kĩ. Anh ta nói “Phong rất yêu em và Trâm Anh. Việc con gái của hai người mất tích, cậu ta đã phải chịu một cú shock

rồi. Nay em chỉ vì chuyện này mà bỏ cậu ta đi, em nghĩ xem khi cậu ta trở về, biết

người vợ vốn dĩ đang ở nhà chữa trị lại đột nhiên biến mất, chỉ để lại một tờ giấy li

hôn, chiếc nhẫn đính ước cùng một bức thư nói em đã có người khác. Em nghĩ, cậu

ta có vực nổi không? Tôi mong lần sau đến đây, em sẽ cho tôi một câu trả lời làm

tôi hài lòng”.

Rốt cuộc, tôi làm thế là đúng hay là sai? Tôi có nên quay lại không? Tôi có thể quên hết những chuyện đã xảy ra trong cái thời gian tăm tối đó không? Tôi nên làm gì đây? Làm gì đây?...

.....

Ngày...tháng...năm...

Chuyện kia, tôi đã suy nghĩ kĩ rồi. Tôi lên núi, ở trong một căn nhà nhỏ ẩn khuất ở

trên núi của đôi vợ chồng đó chỉ để suy nghĩ về chuyện đó. Cuối cùng, sau ba ngày, tôi cũng đã có quyết định của riêng mình. Dù tôi rất muốn trở về bên cạnh

Phong, nhưng cơ thể tôi đã bị vấy bẩn. Ngay cả chính tôi còn cảm thấy kinh tởm

chính mình nữa. Vậy làm sao tôi có thể còn mặt mũi mà nhìn Phong. Nhưng, Minh

Trí nói rất đúng. Nếu tôi đi mà để lại mảnh giấy ly hôn cùng một phong thư nói tôi

đã có người khác và chiếc nhẫn đính ước mà Phong cho tôi. Như vậy đối với anh

ấy rất là độc ác. Phong là con người lạnh lùng, vô tình. Nhưng tôi biết, nếu anh đã

giao trái tim ra rồi, thật sự anh rất khó để thu hồi. Vậy hãy để tôi chết đi, chỉ ít

trong tâm trí anh, người vợ xấu số này đã không còn trên đời. Như vậy, anh sẽ dễ

dàng gần gũi hơn...

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay, Minh Trí lại tới. Anh ta đến một mình. Sau khi nghe tôi nói, anh ta lạnh

lùng từ chối yêu cầu đó của tôi. Tôi đã dùng rất nhiều thời gian, nói khô cả họng

anh ta mới miễn cưỡng đồng ý. Nhưng điều kiện để anh ta đồng ý là nếu sau một

năm, Phong mà vẫn còn chìm trong nỗi đau đó thì tôi phải trở về bên cạnh Phong,

cùng anh ấy trải qua những ngày khó khăn đó. Tôi đồng ý. Nhân tiện, tôi nhờ Minh

Trí bí mật xây dựng cho tôi một cô nhi viện ở đây. Anh ta đồng ý. Trước khi anh ta

rời đi, anh ta để lại cho tôi chiếc nhẫn đính ước của tôi và Phong, anh ta muốn tôi giữ nó.

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay là ngày tôi chuyển vào cô nhi viện. Thực chất cô nhi viện này là một toà biệt thự của Minh Trí. Chỉ cần chỉnh sửa một chút, như vậy sẽ ổn hơn. Vì vậy, chỉ trong một tháng, tôi đã chuyển vào đây. Tôi đã ngỏ lời với trưởng thôn – thôn của đôi vợ chồng đã cưu mang tôi, muốn những đứa trẻ không cha không mẹ đến cô nhi viện để tôi chăm sóc cho chúng, ngay cả những đứa có cha mẹ tôi cũng đều thu nhận. Trưởng thôn đồng ý. Vậy, cô nhi viện của tôi thật là náo nhiệt.

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay tôi vừa đi phẫu thuật chỉnh hình, sửa đổi khuôn mặt của mình. Nhìn vào khuôn mặt lạ lẫm trong gương, lòng tôi lại cảm thấy nặng nề. Vậy là từ nay, tôi không còn là Nhi, không còn là người vợ mà Phong yêu, không còn là người mẹ của Trâm Anh nữa. Tôi thật sự rất khó chịu.

.....

Ngày...tháng...năm...

Nguyệt hôm nay rất ngạc nhiên khi nhìn khuôn mặt mới của tôi. Phải một lúc lâu sau, cô ấy mới quen được với khuôn mặt này của tôi. Cô ấy ở đây nói chuyện với

tôi một lúc lâu rồi mới đi về.

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay tròn năm tháng tôi rời xa nơi đó và cô nhi viện của tôi đã thành lập tròn ba tháng. Nguyệt nhắn tin cho tôi, nói hôm nay, Phong về Hà Nội. Nguyệt bảo, Trâm Anh không tìm được. Khi nghe đứa con gái bé bỏng không tìm được, lòng tôi không khó chịu, không đau đớn như tôi nghĩ. Trong tiềm thức tôi luôn có một giọng nói, Trâm Anh của tôi vẫn còn sống, nó đang ở một nơi nào đó chờ tôi đến đón con bé. Chuyện Trâm Anh không làm tôi lo lắng, ngược lại, chuyện Phong trở về mới làm cho tôi phải suy nghĩ nhiều. Tôi muốn ra đón anh, nhưng tôi lại không dám. Cuối cùng, sau vài lần đi đi lại lại, các sư ở cô nhi viện cũng khuyên tôi, nếu có người mà mình lo lắng thì hãy đi đi, đi gặp người đó một lần. Như vậy sẽ làm cho tôi bình thản hơn. Cuối cùng, tôi quyết định đi nhìn anh. Đứng sau cái cột ở trong phòng chờ sân bay Nội Bài, tôi lên nhìn bóng dáng của anh. Nhìn anh gầy đi rất nhiều, đôi mắt của anh ánh lên sự mỗi mệt rõ nét và một nỗi buồn không thể nói tên. Tôi đứng đó, thật sự rất muốn chạy đến ôm anh, muốn xóa đi nỗi buồn trong

đôi mắt kia. Nhưng lý trí lại chiến thắng tình cảm, tôi chỉ đứng đó, lưu luyến nhìn

anh rời đi. Bây giờ tôi nghĩ lại, tôi làm thế là đúng hay là sai?...

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay vợ chồng Minh Trí đến cô nhi viện. Nguyệt bảo, hai tháng này, Phong

sống rất không tốt. Anh ấy suốt ngày chỉ tìm đến rượu, trốn vào phòng của Trâm

Anh, ôm lấy tấm hình gia đình. Tôi nghe xong, trái tim của tôi như có hàng ngàn

hàng vạn mũi dao đâm vào vậy. Đau lắm. Tôi biết, chắc một thời gian trôi qua, anh

sẽ lại đứng lên, làm một người đàn ông mà bao nhiêu người mến mộ.

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay vợ chồng Minh Trí lại đến cô nhi viện. Nguyệt đến khuyên tôi gặp anh,

muốn tôi vực anh dậy. Họ nói, anh bị ngộ độc rượu. Tôi thật sự rất hoảng sợ, chỉ muốn chạy ngay đến bên cạnh anh. Tôi bắt đầu hối hận rồi.

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay tôi đến thăm anh. Tôi lấy một bộ đồng phục y tá, đẩy xe thuốc vào phòng bệnh của anh. Trong phòng, tôi tưởng anh đang nghỉ ngơi. Nhưng không, anh đang ngồi, lưng dựa vào thành giường bệnh, mắt nhìn chăm chăm cuốn album gia đình của chúng tôi. Nhìn anh thật phờ phạc, hốc hác. Cả người gầy đi một cách nhanh chóng. Anh bây giờ, nào đâu còn dáng vẻ đánh cắp trái tim của các thiếu nữ thường nào. Tôi thật sự rất xót. Đẩy xe đến cạnh anh, chỉnh độ chảy của dòng dịch, nhìn anh. Lúc này, anh nhìn tôi, ánh mắt không còn sáng như ngày xưa, anh nói “cô y tá, theo cô, vợ tôi có thật sự đang ở bên cạnh tôi, theo dõi tôi mỗi ngày không?”. Lúc đó, tôi rất sùng sốt. Trong lòng tôi vừa đau lại vừa sợ. Sợ anh nhậnra tôi, sợ anh biết tôi lừa gạt anh, và sợ anh giận tôi. Còn đau, tôi đau cùng nỗi đau của anh. Anh đau một, tôi đau gấp mười. Tôi lúc này ngồi xuống, tâm sự với anh một chút rồi đi về. Anh hỏi tôi, ngày mai tôi có thể đến đây nói chuyện với anh không. Tôi đã từ chối. Bây giờ, tôi triệt để hối hận với quyết định của mình. Nhưng tôi không thể quay lại, tôi không thể nào đối mặt với anh. Trong lòng tôi vẫn còn một bóng ma. Tôi thật sự phải làm sao đây?...

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay là tròn một tháng anh ra viện. Sáng nay, tôi đang chơi cùng những đứa

trẻ thì vợ chồng Minh Trí đến. Hai bọn họ nói, Phong bây giờ còn tội tệ hơn cả ngày trước. Hai bọn họ khuyên tôi trở về. Hai người họ bảo, nếu tôi không trở về, chỉ sợ là mấy tháng sau hai người âm dương cách biệt. Lúc đó tôi rất khó xử, tôi không biết mình nên làm gì. Nhưng rồi, hai bóng dáng hiện vào trong mắt tôi. Nếu anh ấy đã mất đi hai người, vậy tôi bồi thường cho anh hai người. Như vậy là được mà...

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay Nghi Dung, một trong hai cô bé tôi để ở bên cạnh anh ấy gọi điện về. Cô

bé nói, cô bé rất sợ anh, cô bé nói muốn trở lại với tôi. Tôi an ủi, dỗ dành cô bé một hồi cô bé mới thôi không sợ nữa. Cũng đúng thôi, đôi mắt anh rất lạnh, chỉ cần anh dùng đôi mắt ấy thôi, đối thủ của anh cũng đã sợ tè cả ra quần. Huống chi, đây chỉ là một đứa trẻ mới có tám tuổi, nó làm sao có thể chống lại cái ánh mắt đó. Tôi cho Nghi Dung và Ngọc Diệp đến với anh, liệu đó có phải một lựa chọn sáng suốt...

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay, Nghi Dung lại gọi điện. Con bé nói với tôi, anh đã vững dạy được, không còn rượu chè, đã đối xử với hai đứa như con gái của mình rồi. Nghe xong, tôi rất vui. Anh đã trở về như ngày xưa, như vậy rất là tốt, rất là tốt.

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay, tôi mời một thám tử tư, tôi bỏ một số tiền lớn ra thuê anh ta đến sa mạc

Carol, điều tra xem những ai đến đó, khi đi về, bọn họ có cứu được đứa trẻ nào. Bây giờ, tôi muốn bắt đầu tìm kiếm đứa con của tôi...

.....

Trâm Anh đọc đến đây, nước mắt đọng trên mí, chỉ trực rơi xuống. Thì ra, thì ra mami chưa chết. Thì ra, mami đang ở cạnh bên cha con cô. Thì ra, mami... Bao nhiêu cái thì ra xuất hiện trong đầu cô. Quyển nhật kí này rất già, có khi nó được

viết suốt mười chín năm đó. Trâm Anh đưa tay, lật quyển nhật kí đến gần trang giữa. Nét chữ nắn nót lại hiện ra tiếp...

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay, Ngọc Diệp cùng Nghi Dung đột nhiên đến bệnh viện sau sáu năm không

liên lạc đến. Hai đứa nói, bọn chúng phải đi ra nước ngoài học tập. Đi cùng hai đứa

là một cô gái mới có mười bốn tuổi. Nhìn khuôn mặt cô gái đó, tim tôi như thắt lại. Khuôn mặt này, đôi mắt này, đôi môi này, đó không phải là Trâm Anh của tôi thì

còn là ai. Có vẻ thấy tôi nhìn chăm chăm con bé, nó khó chịu liếc qua tôi rồi đi về chỗ xích đu ngồi. Ngọc Diệp nói với tôi, con bé là Trâm Anh, con gái của cha nuôi.

Sáu năm trước được tìm thấy ở biển Nha Trang. Nhìn thấy con bé, tôi rất vui, con

gái tôi chưa chết, nó vẫn chưa chết, nó đã trở lại đây...

.....

Ngày...tháng...năm...

Trâm Anh của tôi đã ở lại đây được ba ngày. Trong ba ngày này, tôi với con bé đã

gần như trở nên thân thiết. Nó đã không còn dùng đôi mắt lạnh lùng xa cách nhìn tôi nữa. Điều này làm tôi thật hạnh phúc...

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay tôi đi vào phòng của Trâm Anh, tình cờ tôi thấy khẩu súng đang nằm trên giường cùng một bộ quần áo. Lúc này, tim tôi như muốn ngừng đập. Tại sao? Tại sao gia đình tôi lại có duyên với Hắc đạo vậy? Cha con bé cũng vậy, mà con bé cũng vậy. Ai cũng đều thích đâm đầu vào cái nơi tối tăm đó. Tôi thật sự không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay tôi ngồi nói chuyện với Trâm Anh. Tôi khuyên con bé, nếu rời được thì hãy rời xa cái thế giới tăm tối đó đi. Nếu không, sau này nó và người bên cạnh nó cũng sẽ lặp lại tình cảnh của tôi và anh ấy. Tôi muốn con gái tôi mãi mãi được hạnh phúc. Nhưng, khi con bé nghe xong lời tôi khuyên, con bé nói với tôi, Hắc đạo vào thì dễ nhưng ra thì khó. Vì vậy nó không còn con đường để ra rồi. Tôi nên làm gì đây? Tôi không muốn quá khứ lại lặp lại lần hai...

.....

Ngày...tháng...năm...

Ngày hôm nay là ngày Trâm Anh rời đi. Dù không nỡ, nhưng tôi không có quyền hạn nào, không có tư cách nào để giữ con bé ở lại. Vì tôi đã là người khác, không còn là người mẹ của con bé nữa rồi.

.....

Ngày...tháng...năm...

.....

Ngày...tháng...năm...

.....

Ngày...tháng...năm...

.....

Ngày...tháng...năm...

.....

....

.....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay Trâm Anh đột nhiên đến thăm tôi, con bé còn dẫn theo một cô gái rất dễ thương nữa. Chắc đó là bạn của nó. Tôi và con bé đi dạo cùng nhau. Lúc đó, tôi đã hỏi nó nghĩ kĩ về câu nói của tôi chưa. Con bé nói, hắc đạo dễ vào nhưng khó ra và Lang vẫn chưa chết. Nghe đến Lang, cả người tôi chột cứng lại. Con bé nhớ Lang là ai. Nhưng tôi không muốn nó nghi ngờ, vì vậy tôi cố gắng bình ổn lại cảm xúc, kể chuyện của tôi cho con bé. Nhưng có một vài tình tiết tôi lược bỏ hoặc thêm thắt. Tôi không muốn con bé sinh nghi với tôi. Và tôi đã cho nó một ý kiến, hỏi con bé có thể rời Hắc đạo không. Trả lời tôi là sự im lặng của con bé. Đến khi rời khỏi cô nhi viện, nó vẫn không mở miệng lấy một lần. Nhìn theo bóng xe đang khuất dần của con bé, lòng tôi lại nặng trĩu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bức thư uy hiếp – Bị tóm.

beta: Tinh Tinh

Gập quyển nhật kí lại, lòng của Trâm Anh nặng trĩu lại. Mami của cô còn sống, còn sống. Nhưng, người đang ở đâu? Khoan, phòng của viện trưởng treo một bức ảnh gia đình của nhà cô. Gian phòng bên trong tường ở phòng viện trưởng treo cũng toàn là hình ảnh của gia đình cô. Viện trưởng có album ảnh gia đình cô, có quyển nhật kí của mami. Rốt cuộc, viện trưởng và mami có quan hệ như thế nào? “Dung, Diệp, viện trưởng, thân phận thật của bà ấy là gì?” Trâm Anh hỏi.

“Cái đó bọn chị không biết. Nhưng có lần chị nghe thấy các sơ nói với nhau, viện trưởng từng đi phẫu thuật chỉnh hình” Nghi Dung nói.

“Phẫu thuật? tại sao lại phải phẫu thuật?” Trâm Anh nhíu mày hỏi.

“Hình như là khuôn mặt của viện trưởng bị huỷ đi, vì vậy viện trưởng mới đi phẫu

thuật chỉnh hình” Ngọc Diệp nói.

“Vậy sao?” Trâm Anh lạnh nhạt nói, nghe không ra cô đang có cảm xúc gì. Nhìn

lại căn phòng lần cuối, Trâm Anh dứt khoát quay người bước ra khỏi nơi này. Trên tay cô vẫn là quyển nhật kí. Nếu theo như cô đoán là đúng, vậy viện trưởng và mami của cô, có thể chính là...một người.

Đi ra khỏi cô nhi viện, bất giác trời đã chuyển sang xế chiều. Nhưng ba người cũng không có tinh thần mà để ý đến chuyện trời làm gì. Nghi Dung và Ngọc Diệp hai người trèo lên trên đầu xe, khởi động máy rồi khỏi đây. Trâm Anh trở lại gian chờ hàng.

Vừa mới bước lên, cảnh đầu tiên Trâm Anh thấy là Quế Chi. Nhỏ bây giờ đang rất an nhàn nằm dựa vào xe ngủ. Trâm Anh không nói gì, đi đến chiếc ba lô của cô, lấy ra một tấm chăn mỏng đắp ngang bụng cho nhỏ. Thật là, đến khi nào cô nàng

này mới để cho cô hết lo lắng đây.

Đắp chăn cho Quế Chi, Trâm Anh phát hiện ra một khẩu súng im lặng nằm bên cạnh nhỏ, dưới nó là một mẫu giấy nhấn. Hiếu kì, Trâm Anh lấy ra đọc. Đọc lướt qua nội dung, ánh mắt của Trâm Anh hiện lên một tầng sát khí. Được, được lắm, được lắm, dám động vào pama của ta. Người chuẩn bị quan tài đi là vừa.

Kiểm tra Quế Chi một chút, Trâm Anh cầm mẫu giấy, qua ô nhỏ đưa cho Nghi Dung. Nhận lấy mảnh giấy, Nghi Dung nhí nhảnh nhìn Trâm Anh nói “Cái gì vậy?”

“Chỉ đọc rồi sẽ biết” Trâm Anh lạnh lùng nói.

“Đọc to lên cho mình nghe với” Ngọc Diệp nói, sự chú ý vẫn đặt lên đoạn đường mà xe đang đi.

“Phan tiểu thư, đã lâu không gặp, tôi rất nhớ cháu nha. Một tuần trước, tôi muốn mời cháu về làm khách quý nhưng cháu lại hiểu lầm dẫn đến sự việc không vui. Nhưng không sao, mấy ngày trước tôi đã đích thân đi mời người mẹ đáng thương của cháu cùng các sơ và các đứa trẻ ở cô nhi viện đến chơi với tôi. Sáng nay, cha của cháu cũng đã đến đây góp vui. Bây giờ chỉ còn có thiếu cháu thôi. Từ cô nhi viện đi hướng lên núi, cháu sẽ thấy một khu xưởng gỗ. Tôi chờ cháu ở đó. Đừng có làm chuyện gì dại dột, tay của cháu đang nắm giữ tính mạng của rất nhiều người đó. Nhanh lên, tôi chỉ cho cháu đến mười giờ tối nay thôi, tận dụng thời gian cho tốt đó” Nghi Dung đọc nội dung của mảnh giấy lên. Ngọc Diệp cầm phần nắm chặt vô lăng. Chết tiệt, đáng lẽ phải bí mật gần con chip định vị lên người của cha nuôi mới đúng.

“Trâm Anh, chúng ta nên làm gì đây?” Ngọc Diệp hỏi.

“Chúng ta sẽ lên đó” Trâm Anh nói.

“Nhưng còn Quế Chi, chẳng lẽ để cô ấy đi cùng chúng ta?” Nghi Dung nói.

“Không, Diệp, chị lái xe xuống núi, vào thành phố, chúng ta tìm một khách sạn nào đó rồi đưa cậu ta vào trong đó. Xong xuôi chúng ta sẽ đi cứu cha mẹ” Trâm Anh đưa ánh mắt nhìn khuôn mặt đang ngủ của Quế Chi nói. Thật xin lỗi, mình lại phải để cậu lại một mình rồi.

Nhưng có lẽ câu người tính không bằng trời tính đã ứng nghiệm vào người của Trâm Anh. Đi được một nửa đường núi, đột nhiên xe của các cô bị năm chiếc xe BMW đen bóng chặn lại. Thấy xe dừng lại, Trâm Anh nghi hoặc nhìn về phía trước hỏi “Chuyện gì vậy?”

“Em ở nguyên trên xe, việc này để bọn chị lo” Ngọc Diệp nói xong, cô liền nhìn thấy một tên vệ sĩ đến gần xe của các cô, lòng của các cô lại dâng lên một nỗi khó hiểu. Chẳng lẽ, đại gia nào đi lạc, muốn hỏi đường nên chặn xe để hỏi.

“Các anh đi từ trên núi xuống?” tên vệ sĩ lạnh lùng hỏi Ngọc Diệp.

“Đúng, đúng, chúng tôi đi từ trên núi xuống, chúng tôi mới từ xưởng đi giao hàng” Ngọc Diệp nở nụ cười e sợ nói.

“Các anh có nhìn thấy xe của cô gái nào qua đây không?” tên vệ sĩ lại hỏi tiếp.

“Xe của một cô gái? Nào có, hôm nay chúng tôi chưa gặp chiếc xe nào ngoài xe của các anh nha” Ngọc Diệp cười ngu ngốc nói “anh kính đèn, chúng tôi còn đi giao hàng, anh cho chúng tôi qua có được không?”

“Được rồi, các anh...” tên vệ sĩ định cho qua thì đột nhiên một tên vệ sĩ khác chạy đến, nói thầm cái gì đó vào tai của tên vệ sĩ này. Nghe xong, hần lạnh lùng nhìn Ngọc Diệp, nói “cho chúng tôi kiểm tra đằng sau xe”

“Anh vệ sĩ, hàng của chúng tôi dễ vỡ, nhờ may nó bị hư hỏng gì, chúng tôi lấy tiền đâu mà đền. Anh thông cảm cho mấy kẻ nhỏ bé chúng tôi đi” Ngọc Diệp nói.

“Không nói nhiều, chúng tôi muốn kiểm tra đằng sau” tên vệ sĩ vừa đến lạnh lùng nhìn Ngọc Diệp nói.

“Các anh thật làm khó chúng tôi nha” Ngọc Diệp ra vẻ mặt đau khổ nói. Nhưng có vẻ với khuôn mặt giả trang giống con trai này không lấy được cảm tình của hai tên

vệ sĩ, ngược lại, trên đầu cô còn nhiều hơn một khẩu súng. Tên vệ sĩ thứ hai cầm khẩu súng, lạnh giọng nói “cho chúng tôi kiểm tra hay anh chết”

“Áy áy áy, chúng ta có thể thương lượng mà, đừng không anh trai” thấy tình thế nguy hiểm, Nghi Dung cười chân chó lấy lòng mấy tên vệ sĩ. Nhưng, hình như không có tác dụng thì phải. Cô gặp kết cục không khác Ngọc Diệp là bao, chẳng qua vị trí súng đi là ở giữa trái của cô chứ không phải ở thái dương như Ngọc Diệp.

“Tôi không muốn nói nhiều, thiếu gia của chúng tôi không có kiên nhẫn nghe các người làm nhảm đâu, xuống xe” tên vệ sĩ một không kiên nhẫn nói.

“Okay, okay, từ từ, đừng nóng” nói xong, Ngọc Diệp mở cửa xe đi xuống, theo sau là Nghi Dung. Thật là, hôm nay gặp phải vẫn cứ chó gì mà đen đừ vậy.

Hai cô vừa mới đặt chân xuống dưới đất, hai tên vệ sĩ lập tức chìa súng vào đầu của hai cô, tên vệ sĩ một nói “đi”. Nói xong, hần dùng tay không cầm súng, ả Nghi Dung đi về phía trước. Nhưng hần chưa đi được một bước thì chân của hần truyền đến cảm giác đau điếng. Nhìn xuống dưới chân, hần cảm thấy lạnh cả người. Bàn chân hần bây giờ có nhiều hơn một con dao nhỏ, máu từ gầy da, qua vết dao cắn chảy ra ngoài. Lúc này, Nghi Dung nở nụ cười tươi, mở miệng nói “ngươi đã phạm vào một sai lầm không thể tha thứ”. Dứt lời, nhân lúc tên vệ sĩ một chưa kịp hành động, cô giơ chân đạp một phát vào bụng của hần. Tên vệ sĩ một, vì vết thương ở chân, cộng thêm một đạp của Nghi Dung, không giữ được thăng bằng ngã ra đường. Tên vệ sĩ hai thấy bạn mình bị như vậy, lập tức một tay ôm cổ Ngọc Diệp, một tay chìa súng vào đầu cô, lên tiếng uy hiếp Nghi Dung “đứng yên, không người anh em của anh sẽ chết”

“Ngu ngốc” Ngọc Diệp lạnh lùng nói.

“Cái gì?” tên vệ sĩ vẫn chưa hiểu chuyện gì, hỏi lại.

“Tôi nói anh, ngu ngốc” từ ngốc vừa kết thúc, Ngọc Diệp húc khuỷu tay và bụng tên đó. Theo phản xạ, hắn lùi lại một bước. Nhưng chưa để hắn định thần lại, Ngọc Diệp đạp một cước vào cằm tên đó làm cho hắn ngã ngửa ra đằng sau. Xong xuôi, cô đi về phía Nghi Dung, làm dấu hiệu chiến thắng.

Nhưng chưa để các cô vui mừng thêm, một tiếng súng nổ lên làm các cô theo bản năng ôm đầu ngồi xụp xuống. Đến khi xác định không có bị thương, Các cô mới đứng dậy, nhìn ra phía tiếng súng. Không nhìn thì thôi, đến khi nhìn, các cô chỉ muốn nói tục để bày tỏ bức xúc trong lòng. Con mẹ nó chứ, có cần phải đến mức độ đấy không. Hơn chục chiếc súng chĩa thẳng vào hai cô, và kẻ cầm đầu của bọn chúng nhìn rất quen. Đó không phải là Trần nhị thiếu gia thì là ai. Vậy ra,

người bắn phát súng đó là cậu ta. Vì sao các cô biết sao? Đừng hỏi, nhìn cái bàn tay đang nắm cái vật thể màu đen, dài dài lơ lửng trên trời của cậu ta là biết ngay. Đó không phải là súng thì là cái gì.

Bảo Kiệt lạnh lùng nhìn hai gã nhân viên chờ hàng đang đứng trước mặt. Hai gã này, thật không tầm thường. Dễ dàng đánh ngã được hai vệ sĩ nằm trong top những người tinh anh nhất của K.A thì không phải là dạng dễ chọc. Nếu được, thật sự anh cũng không muốn chọc đến. Nhưng, định vị trên người vợ của anh nói là cô ấy ở ngay gần đây, chính xác là nó nằm trong chiếc xe tải chờ hàng này. Vì vậy, muốn hay không muốn, anh vẫn phải chọc vào. Nghi Dung khoan tay, lạnh lùng nhìn Bảo Kiệt nói “thì ra là Trần nhị thiếu gia. Anh không ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi, đến đây chặn xe của chúng tôi làm gì?”

“Vợ tôi nhất thời ham chơi, tôi muốn đón cô ấy lại. Nếu cô ấy có gây khó dễ cho các anh, vậy tôi xin tạ lỗi với các anh” Bảo Khánh nở nụ cười lạnh lùng nói, trong giọng nói không chứa một chút nào gọi là áy náy.

Nghi Dung và Ngọc Diệp mắng thầm trong lòng hàng ngàn câu. Đúng, vợ anh rất là rắc rối, cũng rất là khó dây. Nếu không phải vợ của anh, chúng tôi đâu phải khổ sở đi xuống núi như vậy. Nếu không phải vợ của anh thì chúng tôi đã có đầy thời gian nghỉ cách cứu cha nuôi và mẹ nuôi rồi. Nhanh nhanh rước cô ta đi đi, để cho chúng tôi được rảnh nợ cái. Nghi Dung đang định bảo Bảo Kiệt trực tiếp vào khênh cái rắc rối nào đó đi về thì một tiếng nói có thể nói là hét truyền từ gian hàng của xe ra. “Anh Nhi, mình muốn đi cùng cậu cơ”

Nghe xong, Nghi Dung và Ngọc Diệp có một cái xúc động là muốn trực tiếp đâm đầu vào đầu đó mà tự tử. Trên đời còn chuyện gì đau khổ hơn chuyện này. Đang định kể một câu chuyện vui rồi bảo cái tên kia trực tiếp khênh vợ của hắn đi. Ai ngờ, còn chưa nói được, cô vợ này đã hét lên. Hét lên thì không nói làm gì, đằng này, cô ta còn gọi tên của Trâm Anh ra. Thế này có khác gì bị bắt. Chắc chắn tên này sẽ nói chuyện với ông anh của hắn cho coi. Trâm Anh, em tự cầu phúc đi..

Bảo Kiệt sau khi nghe thấy tiếng nói của vợ mình, ra hiệu cho thuộc hạ xông đến trời hai gã nhân viên trước mặt lại, còn anh mang theo một vài người, giờ súng đi đến đằng sau gian hàng. Đến sau gian hàng, Bảo Kiệt ra lệnh thuộc hạ bỏ mấy thùng hàng xuống. Nhưng mấy tên thuộc hạ chưa có động được đến thùng hàng thì những thùng hàng này đã bị một lực từ bên trong, làm cho mấy thùng đó rơi xuống mặt đường. Bảo Kiệt cùng đám thuộc hạ nhanh chân tránh xa, tránh thùng hàng rơi vào người. Khi đứng thẳng dậy, anh nhìn lên. Một tình cảnh làm cho mắt của anh lạnh đi. Người vợ của anh đang bị một gã đàn ông ôm ngang cổ, một tay khác của gã cầm súng dí vào đầu của cô.

“Anh là ai, anh với tôi có thù oán gì mà anh lại bắt cóc vợ của tôi” Bảo Kiệt lạnh lùng nói.

“Anh với tôi không có thù. Có trách thì trách vợ của anh quá ngu. Xe ai không chui lại chui lên xe tôi” Trâm Anh nở nụ cười lạnh nói.

“Nè, Anh Nhi, mình tha thứ cho cậu vì cậu chĩa súng vào đầu mình. Nhưng nó không có nghĩa là mình sẽ tha thứ cho cậu khi cậu mắng mình ngu đâu nha” Quế Chi chu môi, giận dỗi nói.

“Câm miệng, không được gọi tôi là Anh Nhi này nọ, tôi không phải là cô ta” Trâm Anh quát.

“Oaoaoaoa...Anh Nhi xấu, Anh Nhi là người xấu...oaoaoaoa...” Quế Chi nghe Trâm Anh quát, trực tiếp ngoác mồm ăn vạ. Cô không tin, Anh Nhi lại có thể cường lại khi nghe tiếng khóc của cô. Hề hề hề, Anh Nhi, mau mau xin lỗi mình đi.

“Câm, khóc nữa tôi bắn nát đầu cô” Trâm Anh luống cuống nói. Thật là đáng ghét mà, tự nhiên tên nào nổ súng đánh thức cái rắc rối chết tiệt này. Rồi cái rắc rối chết tiệt này lại nhất quyết đòi đi cứu pa ma cùng cô. Cô không cho thì cô ta bắt đầu gào lên. Hôm nay thật sự không biết gặp phải cái vận cứt chó nào nữa. Thật con mẹ nó phát cáu mà.

“Oaoaoaoa...bắn đi, bắn chết mình đi...oaoaoaoa...làm oan hồn mình cũng sẽ về quấy cho cậu không ngủ ngon...oaoaoaoa...” Quế Chi khóc đến khuôn mặt đỏ ửng lên, nước mắt nước mũi tùm lùn. Nhìn rất là bẩn thỉu. (Seal: *khinh thường*bà này giả vờ đó, đừng ai tin)

“Aizzzzz...Bảo Kiệt, anh mau đưa cô vợ nhỏ của anh về đi, thật là cản đường cản lối mà” Trâm Anh thở dài, thả Quế Chi ra, nhảy xuống xe định đi lên đầu xe xem tình hình của Nghi Dung và Ngọc Diệp. Nhưng chân cô vừa mới chạm đất, lập tức có con bạch tuộc nào đó bám chặt lấy tay của cô, vừa bám vừa nói “Anh Nhi, không được ghét bỏ mình, mình muốn cùng cậu đi cứu pama của cậu”

“Bỏ tay ra, cậu đang cản đường tôi đó” Trâm Anh lạnh lùng nói, tay không ngừng gỡ con bạch tuộc nào đó ra.

“Không, trừ phi cậu cho mình đi cùng” nói xong, Quế Chi càng ôm chặt hơn.

“Anh à không, cô là Trâm Anh?” Bảo Kiệt nghi ngờ hỏi. Thật sự không biết việc gì xảy ra nữa.

“A Kiệt ngốc, anh thấy em gọi ai khác là Anh Nhi ngoài bạn thân của em không?” Quế Chi bĩu môi khinh thường.

“À ra vậy” nói xong, Bảo Kiệt nhắc điện thoại lên, nhấn một mẩu tin rồi nhìn hai người đang đứng trước mặt đang tranh luận với nhau. Ở một nơi nào đó, có một người nào đó đang đứng bên cạnh cửa kính sát đất, nhìn cảnh đẹp lúc chiều tà trầm tư. Đột nhiên, điện thoại vang lên báo hiệu có tin nhắn. Anh mở lên, đọc hàng chữ xong, lập tức ấn nút gọi đến. Một lúc sau, bên đó vang lên một giọng nói lười biếng, anh lập tức nói “Cô ấy ở đâu?”

“Anh hai, em nói anh phải cho em được lợi gì chứ” Bảo Kiệt bày vẻ mặt gian thương ra.

“Em muốn gì?” Bảo Khánh lạnh lùng nói.

“Nghỉ phép một năm” Bảo Kiệt ra giá.

“Nửa năm” Bảo Khánh lạnh lùng bót đi.

“Mười tháng”

“Ba tháng”

“Chín tháng”

“Còn ra giá nữa, sẽ không có một ngày nghỉ phép nào hết. Ba tháng, nói nhanh” Bảo Khánh không kiên nhẫn nói.

“Được rồi, ba tháng thì là ba tháng. Máy điện thoại của em có định vị, anh tự tra nha. Cô ấy tranh luận một vài thứ cùng vợ của em” nói xong, Bảo Kiệt rất rộng lượng đưa tai nghe đến gần hai người đang giằng co tranh luận. Bảo Khánh qua đi động, nghe được giọng nói của người con gái làm mình vừa yêu vừa giận. Lạnh lùng nói vào máy “trời cô ấy lại” rồi cúp máy, tìm định vị rồi cùng Thiện Tâm lái xe đến chỗ của Bảo Kiệt. Còn Bảo Kiệt, khi nghe thấy anh mình giao ra lệnh như vậy, nhún nhún và rồi ra hiệu cho đám thuộc hạ trói Trâm Anh cùng Quế Chi lại. Hai người đang tranh luận hăng say, đột nhiên bị tách ra rồi còn bị trói chặt hai tay lại. Quế Chi tức giận nhìn Bảo Kiệt “A Kiệt, thả em ra”

“Anh trói em lại để em ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thai. Vì vậy, ngoan ngoãn một chút đi” Bảo Kiệt bẻ bồng Quế Chi lên, đi về phía xe của mình.

“Nè, nè, các người tình tứ tôi không quan tâm. Nhưng có cần trói cả tôi không vậy” Trâm Anh lạnh lùng nói.

“Chịu thôi, đó là lệnh của anh hai tôi. Anh ấy muốn tôi trực tiếp trói cô lại. Vì vậy, cô cũng ngoan ngoãn chờ anh hai tôi đến trị tội đi” Bảo Kiệt nói xong, ra hiệu cho đám thuộc hạ dẫn Trâm Anh, Nghi Dung và Ngọc Diệp đi lên xe BMW, lái xe về một nhà trọ dưới núi.

Lên xe, Nghi Dung và Ngọc Diệp bắt đầu cằn nhằn.

“Đáng lẽ chúng ta nên đá cô ta ra khỏi xe từ đầu mới phải” Nghi Dung nói.

“Đúng, đáng lẽ mình nên ném cô ta xuống đường khi phát hiện ra cô ta trốn theo chúng ta” Ngọc Diệp thêm vào.

“Đúng là kẻ rắc rối mà” Nghi Dung.

“Đúng là vận xui mà” Ngọc Diệp.

....

Bốn tên vệ sĩ trên xe bắt đầu thiếu kiên nhẫn với hai cô nàng này. Hai gã đàn ông này rốt cuộc hai người có phải là đàn ông không? muốn cằn nhằn đến lúc nào nữa. Vâng, các anh vệ sĩ đáng thương vẫn còn nghĩ hai mỹ nhân của chúng ta chỉ là những tên công nhân “bình thường”, chưa có phát hiện bọn họ là phụ nữ.

////////////////////TÔI là dải ngân hà ngăn cách con thịnh nộ////////////////////

Trong một khách sạn ở Ba Vi...

“Xin thông báo, bây giờ là mười tám giờ. Oà, mùa hè, mười tám giờ chiều rồi mà trời vẫn còn sáng, những tia nắng nhẹ nhàng chiếu rọi lên làn da của tôi thật ấm áp. Những chú chim bắt đầu bay về tổ. Từng cơn gió thỉnh thoảng thổi qua vờn lên mái tóc ngắn mềm mại của tôi. Rồi...” Nghi Dung ngồi ở hàng ghế trong đại sảnh của khách sạn bắt đầu làm văn. Ngọc Diệp ngồi bên cạnh trực tiếp không thèm để ý đến.

Nhưng vẫn có một người không chịu được. Đó là Trâm Anh. Đầu tiên là bị trói chặt, tiếp đến là một khẩu súng chìa thẳng vào đầu, không cho cô động đậy. Rồi vào một xe bị quân thức bởi ba tên áo đen không cảm xúc. Như vậy đối với cô đã là đủ bi thống rồi. Ai ngờ, cuộc đời không có dừng lại ở đó. Đến một cái khách sạn tạm được, cái tên Bảo Kiệt liền không để ý đến sự khinh bỉ của Quế Chi, ôm cô ấy lên một phòng trong khách sạn, bỏ lại cô cùng Nghi Dung và Ngọc Diệp ở lại đây với hai cánh tay bị trói chặt và mấy ông chú áo đen. Để cô ở cùng với mấy ông chú áo đen cũng được, nhưng đừng để tai của cô bị tra tấn chứ. Bao nhiêu bức xúc tích tụ lại, Trâm Anh trực tiếp bùng nổ. “Đây là trong khách sạn, không phải là trường học mà chị làm văn. Mà bây giờ không hề có gió”

“Chị không có làm văn, chị đang thể hiện tình yêu với cuộc sống. Mà ai bảo nơi đây không có gió, gió đó” Nghi Dung hát cảm về phía chiếc quạt đang

quay.

“Quác...quác...quác...” Trâm Anh nghe xong, trên đầu lập tức xuất hiện một con quạ bay qua. Hẳn là tình yêu cuộc sống, hẳn là gió của quạ. Lần này, dù có tức như thế nào đi chăng nữa, Trâm Anh vẫn chọn cách im lặng còn hơn là nói chuyện.

Thời gian thấm thoát trôi qua, thoáng cái đã qua một tiếng rưỡi. Lúc này, ngoài cửa khách sạn dừng lại một chiếc xe BMW đen. Lúc này, một người đàn ông bước xuống. Anh không quan tâm chuyện gì cả mà lập tức chạy vào trong đại sảnh khách sạn. Vừa mới vào, anh liền nhìn thấy đám vệ sĩ của nhà mình đang đứng quây lại một chỗ như đang canh gác gì vậy. Mấy tên vệ sĩ thấy anh, lập tức đứng nghiêm, người cúi một góc bốn mươi lăm độ hô “Đại thiếu gia”. Vâng, người vừa mới đến chính là Trần Bảo Khánh, đại thiếu gia nhà họ Trần, tổng giám đốc Trần thị của chúng ta.

Lúc mấy tên vệ sĩ vừa cúi đầu xuống chào Bảo Khánh, anh chợt nhìn thấy đằng sau mấy tên vệ sĩ đó là ba người đàn ông mặc bộ công nhân bị trói tay. Ba người họ đang rất không có hình tượng đi...ngủ. Không hề ý đến ba công nhân đó, Bảo Khánh lạnh lùng hỏi mấy tên vệ sĩ “cô ấy đâu?”

“Dạ, chúng tôi không biết. Nhị thiếu gia bảo chúng tôi canh chừng ba người này cẩn thận, đừng làm mất một sợi tóc nào của ba người này. Một trong ba người chính là chị dâu lớn tương lai của chúng tôi” một tên vệ sĩ đứng ra nói. Phải biết, khi nghe thấy nhị thiếu gia nói vậy, một đám người bọn họ thật sự không tin vào tai mình. Chẳng lẽ, vị đại thiếu gia mà bọn họ nể phục lại là...gay...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tôi không muốn mất gia đình lần hai.

Beta: Tình Tình

“Chị dâu lớn?” Bảo Khánh lạnh lùng nhìn tên vệ sĩ. Phất phất tay bảo hắn tránh ra một chút, nhìn ba “tên đàn ông nhỏ nhắn” đang ngủ trên ghế salong, anh rút điện thoại ra gọi cho Bảo Kiệt. Phải đợi chuông reo một lúc lâu sau mới có người nghe máy. Truyền đến tai của anh là giọng nói uể oải của thằng em bắt trị của anh – Bảo Kiệt. “Anh hai, có việc gì vậy?”

“Cô ấy đâu?” Bảo Khánh lạnh lùng hỏi.

“Anh đến rồi hả? Em đã trói cô ấy lại giúp anh, đã vậy còn để toàn bộ vệ sĩ của em trông chừng cô ấy. Chẳng lẽ, Trâm Anh bé nhỏ của anh đã cời được trói rồi trốn rồi?” Bảo Kiệt ngạc nhiên hỏi. Vệ sĩ của anh là tất cả những tinh anh của K.A. Nếu một cô gái còn không trông nổi, thật sự bọn họ nên về lại tổng bộ mà luyện tập lại thôi. Mà nếu có bỏ trốn thì anh phải là người biết đầu tiên chứ.

“Em trói ba tên đàn ông, rồi canh chừng, nói với vệ sĩ, trong đó có chị dâu lớn tương lai. Em muốn làm gì?” Bảo Khánh không kiên nhẫn hỏi lại.

“Bỏ mũ của bọn họ ra anh sẽ hiểu lời em nói” Bảo Kiệt nói xong, tắt điện thoại. Cánh tay không rảnh rồi, vuốt ve khuôn mặt đang ngủ của Quế Chi, khuôn mặt hiện sự sùng nịnh dành riêng cho cô.

Bảo Khánh nghe xong, nghi hoặc nhìn điện thoại một lúc lâu. Lúc sau, nhìn mấy tên vệ sĩ lạnh lùng ra lệnh “Bỏ mũ”.

Mấy tên vệ sĩ nghe xong, vội vàng chạy đến bỏ mũ của ba người “công nhân”. Ai bảo đại thiếu gia bướng bỉnh hơn cả nhị thiếu. Riêng giọng điệu đã khủng bố hơn nhị thiếu gia rồi. Bọn họ không thể nào đỡ được a. Nhưng cánh tay của mấy tên vệ sĩ chưa kịp động đến mũ của ba người thì đột nhiên bị đập ngã ngửa ra đằng sau. May mắn là ở đây không có bàn, không chắc mấy tên vệ sĩ đó vào bệnh viện mất.

Lúc này, ba cô nàng của chúng ta mở mắt ra. Bọn họ thật ra không hề ngủ, vì vậy, Bảo Khánh đến lúc nào, nói gì bọn họ đều nghe thấy. Bây giờ mà bỏ mũ, chẳng phải là tự tìm con đường chết sao?

Bảo Khánh nhìn màn trước mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn “ba tên công nhân” nhưng không lên tiếng. Anh chỉ đứng đó khoanh tay nhìn ba người. Lúc này, một người công nhân lên tiếng. Đó là Ngọc Diệp. Nếu để cho Trâm Anh nói, chắc chắn sẽ bị lộ. Như vậy sẽ càng rắc rối hơn. Bây giờ điều quan trọng nhất là đi cứu cha mẹ nuôi, sơ và các bé ở cô nhi viện. Thời gian thực sự không còn nhiều nữa. Cô nói “Anh là chủ của mấy anh kính đen này đúng không? Mau bảo bọn họ thả chúng tôi ra, chúng tôi còn chuyện rất quan trọng phải làm”.

“Muốn tôi thả các anh? Được, nhưng các anh cho tôi biết, Trâm Anh, cô ấy đâu?” Bảo Khánh lạnh lùng nhìn ba người. Mới đầu thì anh nghĩ đó chỉ là một trò đùa dai của Bảo Kiệt. Nhưng, khi nhìn thấy thân thủ của ba người này, anh nghĩ đến một đáp án có vẻ điên rồ, ba người này đều đã thay đổi khuôn mặt. Và Trâm Anh cũng nằm trong số đó.

Lời nói của Bảo Khánh làm cho ba người đồng thời đứng tim. Trong đầu ba người đều vang lên câu nói, bọn họ tiêu rồi.

Lâu không thấy ba người trả lời, Bảo Khánh ra lệnh cho vệ sĩ, bắt người mặc áo công nhân gần nhất, áp giải đến chỗ của anh. Trâm Anh đang suy nghĩ cách để thoát thân nên không hề phòng. Nếu vai trái cô không bị thương, sức khỏe cô còn yếu thì những tên vệ sĩ này cũng không xứng làm đối thủ của cô. Nhưng lần này khác. Cô phải nghĩ cách nào để vớt vát đôi đường, cô còn phải đi cứu pama nữa. Đang nghĩ cách, đột nhiên bị hai tên vệ sĩ ghim chặt hai vai bắt cô đứng lên, lại có một tên động vào vết thương chưa cắt chỉ của cô làm cho cô đau điếng lại. Cô cảm giác, miệng vết thương lại bị vỡ rồi. Thật

sự là đen đui mà. Hít một ngụm khí lạnh, kìm nén không cho mình kêu ra tiếng. Trên trán cô rịn ra từng giọt mồ hôi hột làm lớp mặt nạ da người của cô cảm tưởng như sắp bong đèn nơi.

Tên vệ sĩ bên trái, đang định áp giải Trâm Anh đi, đột nhiên cảm giác ảm ảm dưới tay làm hắn chú ý đến. Nhìn đến bàn tay của mình, hắn ngạc nhiên nhìn Bảo Khánh nói “Đại thiếu gia, tên này bị thương”.

Nghi Dung và Ngọc Diệp bị tiếng nói của tên vệ sĩ gọi hồn trở lại. Sao các cô có thể quên, Trâm Anh vẫn còn chưa cắt chỉ vết thương. Hai cô đồng thời lo lắng nhìn về phía Trâm Anh. Khi nhìn thấy đôi môi mím chặt cổ nín đau của Trâm Anh, Nghi Dung và Ngọc Diệp gấp đến độ muốn chạy đến bên cạnh của Trâm Anh. Dù hai cánh tay bị trói, nhưng nó cũng không ảnh hưởng đến thân thủ của các cô. Chẳng qua Trâm Anh bị thương chưa lành, các cô đành cố nhịn không động thủ. Nhưng lúc này, các cô không muốn nhịn nữa. Chính thời điểm hai cô định ra chiêu thì đột nhiên, các cô nhìn thấy, Trâm Anh đã được một người khác ôm vào lòng ra lệnh cho vệ sĩ đi mượn một phòng bất kì.

Trâm Anh khi cảm thấy một vòng ôm quen thuộc, cô lập tức muốn tránh ra khỏi vòng ôm đó. Bây giờ cô không có tâm tình mà ôm với áp, cô muốn đi cứu papa.

Cảm thấy cô gái trong ngực đang dẩy dụa, Bảo Khánh lạnh lùng nói “Nếu em không muốn anh trực tiếp ném em vào trong xe rồi đưa em về Hà Nội thì em nên ngoan một chút”.

Vừa nghe Bảo Khánh nói vậy, Trâm Anh lập tức đình chỉ việc dẩy dụa. Nếu bây giờ về Hà Nội, vậy papa của cô, các sơ và những đứa trẻ vì cô mà bị bắt phải làm sao? Và còn mamì của cô nữa, cô không muốn mất bà lần hai.

Thấy Trâm Anh đã ngoan ngoãn im lặng để anh ôm, Bảo Khánh không nói thêm gì, bẻ bông cô lên, định bước chân theo tên vệ sĩ để vào phòng. Nhưng chưa bước được bước nào, anh đã bị một giọng nói làm anh dừng bước chân.

“Cho chúng tôi theo”

“Cho các cô theo? Hừ...hoang đường. Tôi còn chưa xử lý vụ các cô đưa vợ của tôi đi đâu” Bảo Khánh lạnh lùng nói.

“Cho các chị ý theo, nếu anh không muốn tôi chết” Trâm Anh yếu ớt nói. Bảo Khánh nghe cô nói, biểu tình không muốn nhưng vẫn ra lệnh cho vệ sĩ còi trói cho Nghi Dung và Ngọc Diệp rồi bước đi lên phòng.

Trong phòng khách sạn, Ngọc Diệp cầm con dao nhỏ, cắt rách bộ áo chống đạn bó sát rồi bắt đầu xử lý vết thương cho Trâm Anh. Nghi Dung đứng một bên cầm hộp cứu thương của khách sạn phụ giúp. Vì vết thương của Trâm Anh phải được xử lý nên Bảo Khánh cùng đám vệ sĩ đều đứng canh ở ngoài. Sở dĩ Bảo Khánh không lo rằng ba người kia lại trốn là vì đây là lần ba, với tình trạng vết thương của Trâm Anh, bọn họ chạy được đi đâu. Vì vậy, trong phòng bây giờ chỉ có ba chị em Trâm Anh.

“Dung, Diệp, chuẩn bị đi, chúng ta đi cứu mọi người” Trâm Anh cố nín đau nói.

“Sao, vết thương như thế này còn chưa đủ nặng sao? Còn muốn nặng như thế nào nữa?” Ngọc Diệp giận dữ nói. Thật sự không biết con bé sinh vào cái giờ quái quỷ nào mà cứng đầu không thể tưởng.

“Trâm Anh, chị nghĩ em nên dưỡng thương đi, để bọn chị đi cứu mọi người cũng được mà” Nghi Dung đứng một bên khuyên.

“Hai chị thừa biết, người hắn muốn gặp là em. Nếu em không đến, thật sự không biết hắn sẽ làm gì với mọi người” Trâm Anh thuyết phục.

“Em bị thương như thế này, đến cũng chỉ là đâm đầu vào chỗ chết thôi. Chúng ta không biết đối phương là ai, thực lực của hắn như thế nào. Em đi, không cứu được mọi người, trái lại còn để hắn được lợi thì đúng hơn” Nghi Dung nói.

“Diệp, chị còn loại thuốc tê của Eric không?” Trâm Anh hỏi.

“Còn, chẳng lẽ em muốn dùng nó? Em phải biết rằng, đến lúc thuốc hết tác dụng, em sẽ đau đớn gấp mười lần so với bây giờ. Em chẳng lẽ không muốn sống?” Ngọc Diệp nói đến câu cuối, âm lượng hơi đề cao lên.

“Chị yên tâm, mạng em lớn lắm. Chị cho em một viên đi” Trâm Anh nở một nụ cười gượng.

“Trâm Anh, em việc gì phải liều sống liều chết như vậy? Để bọn chị đi có phải tốt hơn không?” Nghi Dung đau lòng nói.

“Pa rơi vào tay bọn chúng, Trâm Anh chắc chắn rằng, hai chị cũng rất lo lắng. Các sơ cùng mấy đứa trẻ, các chị cũng rất lo lắng cho họ. Vậy tại sao các chị không hiểu cho em. Em phải đi cứu papa, cứu sơ cùng những đứa trẻ. Và hơn nữa, em phải cứu được mẹ em, em không muốn mất bà lần nữa” Trâm Anh kích động nói. Nghi Dung và Ngọc Diệp ở sau lưng Trâm Anh yên lặng thờ dài. Nếu đã không khuyên được con bé, vậy hai người họ đành phải cố hết sức bảo vệ nó vậy.

“Tý bọn chị sẽ mua mấy chai nước, sẽ có một chai tẩm thuốc mê. Lúc đó chị sẽ đưa cho em lọ nước có thuốc mê. Em chỉ cần cho Bảo Khánh uống nước đó, mấy tên vệ sĩ để bọn chị lo” Nghi Dung biết không còn cách nào khuyên được Trâm Anh thì đành đáp ứng cô. Nói vừa nói xong thì vết thương của Trâm Anh đã được băng bó kĩ lưỡng. Nhìn chiếc áo chống đạn bó sát bị dao rạch này, Trâm Anh thật sự cảm thấy chán nản. Sao cứ đụng phải người nhà họ Trần là cô lại đổ máu vậy? Bộ kiếp trước cô nợ họ cái gì à?

“Dung, Diệp, ra ngoài nhớ mua giúp em một bộ quần áo khác, bộ nào dễ hoạt động vào” Trâm Anh thờ dài, nhẹ nhàng nằm xuống giường nói.

“Được rồi, em nghỉ một chút đi” Ngọc Diệp nói rồi cùng Nghi Dung ra khỏi phòng. Nhưng khi đến cửa phòng, như nhớ ra cái gì, Ngọc Diệp đưa tay lấy từ trong túi nhỏ bên hông một lọ thủy tinh nhỏ, đổ ra một viên thuốc rồi đi đến bên giường, để viên thuốc vào bên tay phải của Trâm Anh nói “Đây là thuốc tê, nửa tiếng sau thuốc với có tác dụng và nó duy trì trong vòng mười hai giờ”. Nói xong, Ngọc Diệp quay người bước đi.

Đến khi trong phòng chỉ còn một mình Trâm Anh, cô cầm viên thuốc giờ lên trước mặt nhìn chăm chăm vào nó. Viên thuốc có hình con nhộng, toàn thân có một màu vàng óng, nhìn rất là bắt mắt. Không suy nghĩ nhiều, Trâm Anh đưa viên thuốc vào miệng, dứt khoát nuốt xuống rồi nhắm mắt vào nghỉ ngơi. Bây giờ cũng đã gần bảy giờ tối, chắc hẳn gần tám giờ cô mới xuất phát đi được. Vì vậy, cứ nghỉ ngơi một chút đi.

Ngoài phòng, Bảo Khánh sốt ruột đi đi lại lại làm cho đám vệ sĩ cùng Thiện Tâm chóng hết cả mặt. Nhưng không ai dám nói câu gì. Tưởng chừng như đám thuộc hạ không thể nào chịu nổi nữa thì cánh cửa phòng được mở ra. Nghi Dung và Ngọc Diệp bước ra như đang cứu sinh. Ít nhất là trong mắt của đám vệ sĩ. Còn trong mắt của đương sự của chúng ta – Bảo Khánh đại ca thì khác. Nhìn hai cô gái khi đã bỏ mũ cùng lớp mặt nạ da người bằng một cái nhìn không mấy thiện cảm, anh lạnh lùng nói “Cô ấy thế nào?”

“Không chết được” Ngọc Diệp thờ ơ nói.

“Hừ” hừ lạnh một cái, Bảo Khánh lạnh lùng đi qua hai cô, mở cửa phòng đi vào. Đám vệ sĩ rất có trách nhiệm nghề nghiệp, ai cũng đều đứng rất nghiêm túc canh chừng. Nghi Dung và Ngọc Diệp không buồn nói, hai người đều đi về hướng cầu thang. Bây giờ bọn họ có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Hai tiếng sau...

Trâm Anh mệt mỏi mở mắt ra. Điều cô nhìn thấy đầu tiên là một trần nhà xa lạ. Tiếp đó, có một giọng nói lạnh lùng vang lên “Tỉnh” làm cô chú ý. Nhìn về phía chủ nhân giọng nói, đầu óc Trâm Anh chậm chạp hoạt động. Đúng rồi, cô trốn viện cùng Nghi Dung và Ngọc Diệp để đi đến cô nhi viện. Trên đường đến cô nhi viện, cô phát hiện Quê Chi lén lút đi theo. Rồi khi đến cô nhi viện thì nơi đó đã trở thành một nơi tồi tàn, không có một bóng người. Từ cô nhi viện trở lại thành phố ở dưới núi, trên đường cô bị Bảo Kiệt chặn lại. Rồi các cô bị trói đến một khách sạn. Không lâu sau thì Bảo Khánh đến. Và vết thương của cô bị nứt ra chỉ vì một tên vệ sĩ. Đúng rồi, Dung và Diệp đi mua nước cùng quần áo cho cô, bây giờ vẫn chưa trở về hay là do cô tỉnh sớm quá. Đào mắt quanh phòng tìm cái đồng hồ, nhưng làm cô thất vọng là trong này không có lấy một chiếc đồng hồ. Nhìn Bảo Khánh, cô hỏi

“Bây giờ là mấy giờ?”

“Chín giờ kém mười lăm” Bảo Khánh lạnh lùng trả lời. Thật sự không biết cô gái này muốn làm gì nữa.

“Cái gì? Gần chín giờ? Dung và Diệp đâu? Hai người đó đi... ừm...” Trâm Anh giật mình ngồi dậy hỏi. Nhưng khi ngồi dậy, chẳng may động phải vết thương bên vai trái làm cô đau điếng lại. Bảo Khánh thấy vậy, đứng lên từ ghế salon đi về phía giường, đỡ Trâm Anh ngồi dậy, để cô dựa người vào thành giường rồi với tay lấy một chai nước, cầm ống hút vào rồi để lên miệng của cô, ý bảo cô uống. Vừa ngủ một giấc nên Trâm Anh cũng đang khát. Vì vậy cô cũng không từ chối mà ngậm ống hút uống nước.

“Em lại muốn làm gì?” thấy cô uống nước, Bảo Khánh mới mở miệng hỏi.

“Nói cho tôi biết, Nghi Dung và Ngọc Diệp đâu?” Trâm Anh nắm tay Bảo Khánh hỏi.

“Hai người đó từ khi ra khỏi phòng thì đã không thấy đâu rồi” Bảo Khánh lạnh lùng nói. “Em tốt nhất là nằm nghỉ ngơi đi, lát nữa chúng ta sẽ về Hà Nội”.

“Về Hà Nội? Không thể, tôi không thể về bây giờ” Trâm Anh khi nghe thấy mình phải đi, cô lo lắng muốn xuống giường. Cũng không để ý, vì phải băng bó vết thương nên chiếc áo chống đạn của cô bị rách rách. Bây giờ nửa người trên của cô trần như nhộng. Bây giờ cô chỉ để ý đến những người đang chờ cô đến cứu kia.

Thấy Trâm Anh ý định muốn xuống giường, Bảo Khánh vội vàng giữ cô lại, không cho động dậy. Anh lạnh lùng mang theo một chút tức giận hỏi “Em lại muốn nháo cái gì?”

“Thả tôi ra, tôi phải đi, tôi phải đến chỗ đó” Trâm Anh gào lên. Nhìn cô bây giờ, nào đâu còn sự lạnh lùng trầm tĩnh của thủ lĩnh Phi Ưng. Cô bây giờ, giống như một đứa trẻ đang sợ hãi, và cô sẽ làm bất cứ thứ gì để loại bỏ cái nỗi sợ đó đi.

“Rốt cuộc em muốn đi đâu? Em nhìn lại em đi, cứ động cũng không nổi nói gì đến chuyện đi” Bảo Khánh tức giận mắng.

“Tôi không quan tâm, tôi phải đi, anh thả tôi ra” Trâm Anh vùng vẫy muốn thoát ra.

“Không” Bảo Khánh vừa dứt lời, lập tức anh đè Trâm Anh xuống giường, hai tay giữ chặt hai tay cô, hai chân đè chặt lên hai chân cô, cả thân hình to lớn đặt lên thân hình nhỏ nhắn cân đối của cô tránh cho cô vùng vẫy. Anh cũng không quên tránh vết thương trên vai của cô ra. Anh nói tiếp “Về Hà Nội với tôi”.

“Không, thả tôi ra, tôi phải đi, tôi muốn đi cứu bọn họ, tôi không muốn mất gia đình lần thứ hai, không muốn mất đi lần nữa” nói câu cuối, Trâm Anh gần như hét lên, nước mắt của cô đã chảy ra từ bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Lang

Nghe Trâm Anh nói, Bảo Khánh ngẩng người ra. Cái gì mà không muốn mất gia đình lần hai? Cái cô nhi viện kia có ý nghĩa đặc biệt đến cô như vậy sao? Đặc biệt đến mức cô không màng sống chết, muốn đi đến cứu bọn họ như vậy sao? Vậy anh là gì? Chẳng lẽ Bảo Khánh anh không có một chút vị trí nào trong trái tim của cô sao? Chẳng lẽ, một tháng này việc anh làm, cô không hề cảm động dù chỉ một chút sao? Đang định bốc hỏa, Bảo Khánh chợt thấy đôi mắt của Trâm Anh ngấn nước. Hai hàng nước mắt buống bình chảy dài trên làn da rồi thấm vào mái tóc xoăn của cô. Nhìn hai hàng nước mắt kia, lửa giận của anh đột nhiên biến mất, một cổ đau lòng nổi lên. Thả hai bàn tay đang nắm chặt cổ tay của cô ra, Bảo Khánh lau đi hai hàng nước mắt của Trâm Anh, dịu nhẹ nói “Đừng khóc, nếu khóc lòng tôi sẽ đau”

Trâm Anh nghe thấy Bảo Khánh nói vậy, nước mắt uất ức cùng đau lòng chảy càng ác liệt. Hai tay được thả tự do của cô vòng qua đằng sau lưng anh mà dầm mạnh như phát tiết hết những khó chịu trong lòng ra. Cô vừa khóc, vừa dầm, vừa mắng “Anh xấu xa, tại sao anh lại cần tôi chứ...anh biết hẳn ta đã nói gì không?...anh biết tôi khi biết chuyện có bao nhiêu đau khổ không?...oaoao...”

“Được, được, là anh xấu xa, anh đáng ghét, đừng khóc, ngoan, đừng khóc, anh giúp em cứu họ ra, ngoan, đừng khóc” Bảo Khánh mềm giọng dỗ. (dỗ trẻ con không bằng). Hai người, người khóc, người dỗ, không ai chú ý đến, hoàn cảnh của hai người rất ư là...mập mờ. Nam trên, nữ dưới, trong khi đó, nữ nửa trên không mảnh vải che. Nữ vòng tay ra sau lưng nam đánh nhưng nhìn như hai người đang ôm nhau. Nhìn kiểu gì vẫn thấy hai người rất mập mờ. Nếu không có một người không biết một chút quy củ nào, không một chút dục dăng nào mở cửa phá đám thì chắc hai người cũng không phát hiện ra tình cảnh của mình đâu.

“Anh Nhi...Anh Nhi...nghe nói cậu bị...” Quế Chi đứng chuẩn là một cô gái chưa thấy người mà đã nghe thấy tiếng. Cô không màng bên trong là gì, không màng vệ sĩ cản mà mở mạnh cửa, chạy vào trong phòng. Nhưng khi nhìn thấy tình cảnh trong phòng thì câu nói đang nói bị nghẹn lại trong cổ họng. Mãi một phút sau cô mới phun ra được một chữ “...thương”.

Quế Chi lúc vừa mới tỉnh lại, cô liền chạy đi tìm Anh Nhi của cô. Bỏ qua lời cản của Bảo Kiệt, cô đi ra khỏi phòng. Nhưng vừa ra khỏi phòng, cô liền thấy đám vệ sĩ nhà cô đang đứng canh ở một phòng cách phòng của cô hai phòng. Đi đến hồi mới biết bên trong là ông anh rể mặt lạnh và một “công nhân” bị thương nặng. Mà cô biết, cái người “công nhân” bị thương kia chắc chắn là Anh Nhi của cô. Nghe thấy Trâm Anh bị thương, trái tim của cô như ngừng đập, vội vàng chạy vào phòng. Ai ngờ...

Bảo Kiệt ngao ngán đi theo sau Quế Chi. Thật sự anh không biết, vì sao anh lại đi yêu cái cô nàng này nữa. Thật là năng động mà, năng động đến mức làm cho anh đau đầu. Nhưng thật chết tiệt, anh lại yêu cái năng động này của cô. Thật sự không biết nên làm gì với cô nữa. Vào sau Quế Chi, nhưng Bảo Kiệt cũng bị tình cảnh này làm cho giật mình đứng hình. Đây là cái tình cảnh gì vậy? Có ai cho anh biết cái cảnh gì đang xảy ra đây? Kia có phải là ông anh hai lạnh lùng của anh? Chắc chắn là không có ai nhập vào hay đầu anh ấy bị vật thể lạ nào đập phải không?... Nhưng rất nhanh, anh nhanh chóng định thần lại. Vội vàng che mắt của Quế Chi lại, cười gượng với hai người đang ngại ngùng kia nói “Hai người cứ tiếp tục, em không quá rầy, em không quá rầy. Hề hề, hề hề”.

Quay trở về hai đương sự của chúng ta, hai người thực sự không ngờ đến sẽ có người chạy vào. Hai người cũng sờ đến khi hai người kia đi ra, để lại câu nói rất là mập mờ. Vì vậy, hai người mới nhìn lại tình cảnh của hai người. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Trâm Anh cảm thấy, mặt cô nóng rang lên. Cô thật sự muốn tìm một cái hồ để chui xuống mà. Tại sao cô không nhớ, áo của cô bị cắt rách phần trên. Đã vậy cái tư thế nằm của cô và Bảo Khánh, thật sự không muốn người ta hiểu lầm cũng khó. Còn Bảo Khánh, cảm thấy người trong ngực đang lúng túng, anh đành luyến tiếc ngồi dậy, tiện tay cầm chiếc áo khoác công nhân vắt ở chiếc ghế cạnh giường phủ lên nửa người trên của cô. Thôi, tha cho cô lần này. Mấy tháng sau anh sẽ đòi lại bằng đủ thì thôi.

Cảm thấy không còn sức nặng nữa, Trâm Anh vội vàng ngồi dậy, khoác tạm áo vào. Không khí của hai người rơi vào lúng túng cùng ngượng ngùng. Một lúc lâu sau, Bảo Khánh đứng lên nói “Anh sẽ nhờ người đi mua đồ cho em, em ở nguyên trong phòng, đợi một chút chúng ta về Hà Nội”.

“Tôi đã nói là không thể về bây giờ rồi” Trâm Anh bỏ qua sự ngượng ngùng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Bảo Khánh nói. Trong mắt cô bây giờ là sự kiên định không thể nào lay chuyển.

“Haizzz...được rồi, anh đưa em đi cứu bọn họ. Nhưng em phải nghe lời anh” Bảo Khánh nhìn thấy ánh mắt của Trâm Anh không có một chút thỏa hiệp nào liền thờ dãi nói. Thật là một cô gái vừa cố chấp lại vừa cứng đầu mà.

“Được” Trâm Anh suy nghĩ một lúc rồi đồng ý luôn. Chỉ cần đi cứu được mọi người, ai đưa cô đi, cô không quan tâm mà cũng chẳng buồn quan tâm

.....

Năm chiếc xe ô tô BMW phi nhanh trên con đường cao tốc trên đường núi yên tĩnh vắng vẻ. Năm chiếc xe này đi như đang đua với tử thần vậy. May mà không có chiếc xe nào đi ngang qua đây, không chắc bọn họ gặp ông bà tổ tiên sớm mất. Năm chiếc xe cứ phi nhanh như vậy cho đến khi chiếc xe đầu nhìn thấy một chiếc xe tải đang đậu ở một con đường lên núi. Người tài xế của xe đầu gia hiệu cho bốn xe đằng sau giảm tốc độ rồi năm chiếc xe đi đến bên cạnh xe tải mới dừng lại. Bảo Khánh ra hiệu cho vệ sĩ xuống kiểm tra chiếc xe tải đó. Đến khi bọn họ kiểm tra xong, mấy tên vệ sĩ đều đồng loạt lắc đầu ý bảo không có ai ở trong xe. Bảo Khánh nhận khẩu súng ở trong tay Thiện Tâm, nhìn Trâm Anh nghiêm túc nói “Em ngoan ngoan ở trong xe, đợi anh. Yên tâm, anh sẽ mang bọn họ hoàn hảo về cho em”. Nói xong, không quên đặt một nụ hôn lên trán của Trâm Anh rồi mới xoay người. Bảo Khánh đi xuống, dẫn theo gần một nửa đám vệ sĩ và Thiện Tâm đi lên ngôi nhà hoang trên núi.

Trâm Anh qua một lớp cửa kính xe, nhìn bóng dáng dần khuất dần của Bảo Khánh rồi lạnh lùng nhìn lên bóng dáng ngôi nhà hoang lúc ẩn lúc hiện trên núi kia. Trên kia, cha mẹ cô đang ở trên đó. Đôi mắt của Trâm Anh dần lạnh xuống. Cô chuyển ánh mắt từ ngôi nhà đó về phía chiếc xe tải đang yên

lặng ở đó. Cô không để ý đến những tên vệ sĩ cầm súng cảnh giác đứng ngoài xe, mở cửa bước xuống và đi về chiếc xe tải...

Bảo Khánh nhờ ánh trăng soi rọi, mem theo con đường mòn đi lên. Đến khi đến nơi, Bảo Khánh ra hiệu mọi người cùng núp vào túm cây gần đó, nhìn ngôi nhà hoang cô độc và âm u đứng giữa một mảnh đất trống trên núi. Chắc hẳn ngôi nhà này từng là một nhà máy của công ty nào đó. Nhưng nhìn qua nó, anh đoán nó đã bị bỏ hoang mấy năm rồi.

Lên đạn cho khẩu súng trong tay, anh nhìn hai tên đang uể oải đứng gác ngoài cửa. Nhìn Thiện Tâm, anh lạnh lùng nói “Cậu dẫn một tốp người đi dò xung quanh, gặp tên nào, giết không để ý. Nếu không có ai thì tìm lối đi sau, đột nhập vào, tìm nơi con tin bị giam giữ rồi giải thoát cho họ”.

“Dạ” Thiện Tâm nói xong, xoay người dẫn đầu một tốp người men theo những túm cây, xung quanh khu nhà.

Bảo Khánh ở lại, nhìn hai tên đang đứng gác, anh nói “Giết”.

Hai tên vệ sĩ lòi khẩu súng bắn tia ra, nhắm vào đầu hai tên đang đứng mà bắn. Ngay lập tức, hai tên đồng thời ngã xuống. Thấy không có ai đến nữa, Bảo Khánh dẫn đầu đi về phía cửa. Một tên vệ sĩ đi lên trước, mở cửa hé hé. Bên trong là một mảng tối thui. Xác định không có ai, Bảo Khánh đi vào bên trong. Nhưng bên trong, ngoại trừ ánh trăng yếu ớt xuyên qua những ô cửa sổ chiếu vào bên trong và những thùng đồ cũ ra thì chẳng có bất cứ một ai.

Tốp của Bảo Khánh có tất cả sáu người tính cả anh. Tất cả bọn họ đều quay lưng vào nhau, cảnh giác nhìn tứ phía. Nhưng bọn họ không ngờ rằng, vừa mới ra đến giữa khu nhà, đột nhiên bọn họ bị một tấm lưới dây, to và nặng chùm lên. Ngay lập tức, sau những thùng hàng cũ kia có hơn mười tên mặt mũi dữ tợn cầm súng chĩa thẳng vào bọn họ. Lúc này, từ bên trong một gian phòng đi ra, một người đàn ông trung niên. Tay ông cầm một cây gậy gỗ khắc hình một con rồng, đi từng bước tập tễnh đến trước mặt Bảo Khánh. Trên mặt ông có một vết sẹo dài từ trán đến cằm, qua ánh trăng yếu ớt chiếu vào, nhìn mặt ông lúc này thật sự rất là dữ tợn. Thân hình ông hơi gầy một chút, nhưng cũng rất cao khỏe. Nếu không có vết sẹo trên mặt kia thì chắc hẳn thời thanh thiếu niên ông là một cậu thanh niên làm siêu lòng không biết bao nhiêu cô gái.

Ông bước đến bên cạnh Bảo Khánh, giọng nói thô tục vang lên “Mày là ai? Sao lại xông vào nơi này?”

“Sơ cùng những đứa trẻ ở cô nhi viện ở đâu?” Bảo Khánh lạnh lùng nhìn ông ta hỏi. Ánh mắt của anh làm cho người đàn ông đó lạnh sống lưng. Nhưng ông ta rất nhanh bỏ qua cảm giác đó. Ông ta cười khẩy nói “Thì ra mày là nhân tình của con nhỏ đó. Tường con gái của Phan Thanh Phong sẽ phải như thế nào. Hừ... thì ra chỉ là một nhóc con sợ chết thôi”.

“Tôi hỏi ông, các sơ và những đứa trẻ, bọn họ ở đâu?” Bảo Khánh nói, trong mắt anh không riêng sự lạnh lùng mà thêm vào đó là sát khí nồng đậm làm cho người đàn ông kia và thuộc hạ của ông ai cũng run sợ. Không để ý những khẩu súng đang chĩa thẳng vào người anh, Bảo Khánh giờ khẩu súng lục trong tay, chĩa thẳng vào đầu của người đàn ông đó. Thật không nghi ngờ, nếu chỉ cần anh bóp cò thì người đàn ông kia sẽ trở thành một cái xác trống không. Đám vệ sĩ của anh thấy anh giờ súng thì đồng loạt cũng giờ súng theo.

“Hừ, bọn chúng được tao đối xử rất là chu đáo. Ngược lại, tao thấy một thằng nhóc như mày thật là gan dạ đó. Nhưng, tao khuyên chú em một câu, để ý xung quanh đi. Chỉ cần mày bắn một viên đạn vào tao thôi, tao đảm bảo, người mày ngay tức khắc thành tổ ong luôn... hahahahahaha...” người đàn ông nở nụ cười thô lỗ, đi từng bước kéo gần khoảng cách với Bảo Khánh hơn. Đến gần, ông nở nụ cười “Thật không ngờ, tổng giám đốc của Trần thị lại cầm súng. Nếu cảnh sát biết, vậy công ty nhà chú mày đóng cửa là ăn chắc rồi”.

“Ông muốn gì thì mới đồng ý thả bọn họ ra?” Bảo Khánh hạ súng xuống, trầm mặt xuống nói. Đúng, nếu bây giờ anh động thủ, ắt sẽ mang thiệt thòi về mình. Vì

vậy, điều tốt nhất bây giờ là đàm phán.

“Tao chỉ cần con bé đó thôi” người đàn ông nở nụ cười “tao muốn đưa con duy nhất của Phan Thanh Phong đến đây”.

“Tại sao ông lại muốn hại cô ấy, cô ấy đắc tội gì với ông sao?” Bảo Khánh lạnh lùng hỏi.

“Không phải nó đắc tội với tao, mà là cha mẹ nó đắc tội với tao, cha mẹ nó nợ tao, chính cha mẹ nó đã khiến tao ra nông nỗi này...” người đàn ông đó trợn mắt nói. Vết sẹo dài đã làm mặt ông dữ tợn, nay lại càng dữ tợn hơn. Thật sự nếu có người nào nhìn ông lúc này chắc hẳn sẽ bị ông dọa cho tè ra quần mất. Chỉ vào vết sẹo trên mặt, người đàn ông nói “Vết sẹo này, chính là kiệt tác của tên khốn họ Phan đó. Ta hận Phan gia, ta muốn bọn họ sống không bằng chết”. Nhìn Bảo Khánh, người đàn ông đó cười lạnh nói “Mày cầu nguyện đi. Nếu qua hai mươi phút nữa mà tao không thấy con nhỏ họ Phan đó thì mày và bọn chúng sẽ cùng chôn thây ở đây” nói xong, ông ta xoay người bỏ đi.

Nhưng lúc người đàn ông gần chạm đến tay nắm cửa của gian phòng ông vừa bước ra thì đột nhiên, một quả bom khói cay lăn đến chỗ của Bảo Khánh. Đám người Bảo Khánh thấy vậy thì đồng loạt bật mũi lại. Mấy tên giang hồ cầm súng đứng ngoài không kịp phòng bị nên hít phải hơi cay, mắt bọn chúng tay xè. Theo phản xạ, bọn chúng đưa tay lên dụi mắt. Nhân lúc này, một bóng dáng nhỏ nhắn, trên lưng là một ba lô to, xuyên qua lớp khói cay, từng nhát dao chí mạng xuất hiện trên cổ của bọn chúng. Đến khi bọn chúng ngã xuống cũng không có phát hiện, bọn chúng chết như thế nào.

Nghe thấy tiếng động đằng sau, người đàn ông chống gậy quay lại. Đến khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đó, ông ta cười to lên “Hahahaha... ta biết mà, cô bé ngày xưa dám trợn mắt với ta thì làm sao có thể nhát gan như vậy chứ... hahahahaha...”

“Thì ra ông vẫn còn sống thật” Trâm Anh lạnh lùng nở nụ cười. Nụ cười cô, dưới ánh trăng được tô điểm bởi khuôn mặt có phần tái nhợt và vài giọt máu ở trên tạo cho người ta cảm giác lạnh thấu xương. Nụ cười đó như nụ cười của quỷ vậy. Vứt con dao nhỏ dính máu về phía Bảo Khánh, Trâm Anh rút từ

bên hông ra một khẩu súng lục, chìa thẳng vào đầu của ông ta nói “Không sao, nếu ông chưa chết, vậy chính tôi sẽ tiễn ông đến với Diêm Vương. Tôi sẽ tiễn ông một đoạn...” Trâm Anh nói tới đây, đôi mắt lạnh đến cực điểm, nụ cười lại càng rực rỡ hơn. Cô nhìn thẳng người đàn ông đó, phun ra cái tên ác mộng thời ấu thơ của cô “...Lang”.

.....

Trên chiếc xe đang trên đường về Hà thành, Quế Chi giận dỗi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật đáng ghét. Trâm Anh đáng ghét, A Kiệt đáng ghét, ông anh mặt lạnh đáng ghét, ai cũng đáng ghét hết... (seal: ghét seal không?/ Quế Chi: ghét ghét ghét ghét ghét.../ seal: ghét seal nhiều vậy? thật đau lòng à nha *ôm ngực đáng thương*)

Nhìn cô như vậy, Bảo Kiệt không biết làm sao cho phải. Tạt xe vào bên lề đường, anh nở nụ cười sùng sịnh xoay người của Quế Chi đối diện với anh. Nhưng cô nàng nào đó giận dỗi, nhất quyết không quay đầu nhìn. Thờ dài một cái, Bảo Kiệt dịu dàng nói “Chi, Trâm Anh và anh không cho em đi là vì muốn tốt cho em. Bây giờ em là phụ nữ có thai. Em cũng đã có tiền sử một lần động thai rồi. Vì vậy, anh thật sự không thể để em một mình. Đưa em về Hà Nội, ý muốn của anh là muốn em chăm sóc cơ thể của mình thật tốt. Em bây giờ không còn là một nữa rồi. Trong này...” Bảo Kiệt đưa tay sờ cái bụng hơi nhô của Quế Chi nở nụ cười dịu dàng nói tiếp “...trong này là con của chúng ta. Em bây giờ, làm gì cũng nên chú ý đến bản thân mình một chút. Em cũng biết, nếu em đau, anh cũng sẽ đau, con cũng sẽ đau vậy. Vì vậy, hứa với anh, em không làm chuyện mạo hiểm như hôm nay nữa. Được không?”

Quế Chi quay đầu nhìn Bảo Kiệt, cúi đầu như đứa trẻ làm sai nói “Em biết. Nhưng, chuyện liên quan đến Anh Nhi, em thật sự không bỏ qua được. Biết anh với Anh Nhi là vì muốn tốt cho em. Nhưng em không hiểu sao, bản thân lại không kìm được mà giận dỗi với anh...” nói đến đây, Quế Chi đưa hai bàn tay nhỏ nhắn lên, ôm lấy khuôn mặt góc cạnh của Bảo Kiệt, nói tiếp “...em hứa với anh, từ này em sẽ không làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Được chưa?”

Bảo Kiệt nghe thấy vậy, không kìm lòng được, một bàn tay nắm cằm của Quế Chi, một bàn tay giữ ót của cô rồi phủ đôi môi ấm áp của mình lên. Anh hôn đến khi Quế Chi cảm thấy choáng váng, gần hít thở không thông mới luyến tiếc rời đi. Trước khi rời đi, anh không quên cắn nhẹ vào đôi môi nhỏ nhắn đó.

“Không cần lo lắng cho Trâm Anh, có anh hai ở đây, cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu” Bảo Kiệt an ủi Quế Chi xong mới thả cô rồi lại bắt đầu khởi động xe đi về Hà

thành.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ông gọi đó là tình yêu sao?

“Lang, tôi sẽ tiễn ông một đoạn”

Giọng nói cuồng vọng, khuôn mặt lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên tạo một đường cong đẹp mắt. Dưới ánh trăng mờ ảo, Trâm Anh như có một sức quyến rũ không ai có thể bì kịp. Cô đứng đó, khẩu súng lục trên tay nhắm thẳng vào đầu của Lang. Dù nhìn mặt cô vẫn lạnh lùng, nhưng trong mắt cô lại là nỗi đau cùng hận thù. Kí ức cô muốn quên nhất, vì người đàn ông đó mà nó lại ủa về. Kí ức ác mộng nhất cuộc đời cô, vì người đàn ông đó mà cô phải nhớ lại. Cái khuôn mặt cô không bao giờ quên, có chết cũng không quên. Chính ông ta, chính ông ta phá hủy hạnh phúc của cô, chính ông ta đã phá hủy hạnh phúc của gia đình cô, chính ông ta đã làm cho gia đình của cô, nỗi người một nơi. Cô hận người đàn ông đó... RẤT HẬN...

“Ha...ha...hahahahaha...” Khóe miệng của Lang dần dần nhếch lên, một nụ cười lạnh lùng cùng châm biếm xuất hiện. Ông ta cười, cười như điên, cười như thể cười hết cho thời gian để cười của cả đời vậy. “Tiễn ông một đoạn”. Thật là nực cười, thật là nực cười. Cười chán, ông ta mở miệng nói “Trâm Anh bé nhỏ, con thật là ảo tưởng. Giết ông già này, đâu có dễ”.

Câu nói của ông ta vừa dứt, một tiếng súng vang lên. Khẩu súng trên tay của Trâm Anh bây giờ đang nhả một luồng khói. Bắn một phát súng này, dù mạnh, nhưng cô không nhui mày dù chỉ một chút. Vai trái chiếc áo trắng bên trong chiếc áo khoác đen của cô đã nhuộm đỏ máu từ bao giờ. Dù bị chảy nhiều máu như vậy, nhưng mùi máu tanh nồng đã bị át đi một phần bởi mùi mốc meo trong tòa nhà hoang này, và một phần là do chiếc áo cô đang mặc. Dù người có thị lực tốt đến mấy cũng sẽ không phát hiện ra.

Lang quay đầu nhìn cánh cửa đằng sau bị bắn. Một lỗ nhỏ hiện ra. Nhưng ông không sợ, mà ngược lại, nụ cười ông càng tươi hơn. Ông ta nói “Trượt rồi, cô bé”.

“Phát súng sau, điểm đến sẽ là đầu của ông” Trâm Anh vừa nói, vừa lên đạn súng.

Bảo Khánh cùng mấy vệ sĩ khi thoát khỏi tầm lưới thì đã chạy đi tìm mọi người. Bảo Khánh biết, ở đây, Trâm Anh có thể tự lo cho mình. Nhưng, Bảo Khánh hình như đã quên, hoặc là bị hình dáng mạnh mẽ của cô lừa làm anh quên một điều, Trâm Anh đang bị thương nặng. Bây giờ, trong khu nhà to này, chỉ có hai người là Trâm Anh và Lang.

“Ha, Trâm Anh, nếu không phải cha mẹ của con là người ta hận thì ta sẽ nhận con làm con nuôi. Tính cách của con, ta thích” Lang tiếc hận nói.

“Con nuôi của ông, tôi nhờ vào” Trâm Anh khinh thường nói. Nếu cô mà có cha nuôi như thế này thì cô thà chết còn hơn. “Nói, mọi người đang ở đâu?”

“Chẳng phải là bọn họ đang ở đây sao?” Lang vừa dứt lời, lập tức từ sau những thùng hàng cũ, hai người bị trói rồi bị hai tên to khỏe mỗi người một bên đưa hai người đi ra. Đó, đó không phải là cha của cô cùng viện trưởng thì là ai. Vì hai người mắt và miệng đều bị bịt nên họ không biết chuyện gì xảy ra. Chỉ từ cuộc trò chuyện bọn họ vừa nghe, bọn họ biết được, đứa con gái nhỏ của họ đang ở đây.

Vừa được đưa ra đến nơi, mấy tên cao to đó vội vã bịt mắt cho hai người. Xong bọn chúng người giữ con tin, người cầm súng dí vào đầu của con tin. Ông Phan và viện trưởng khi vừa mới được bỏ vải che mắt, nhưng miệng vẫn bị bịt nên bọn họ không nói được dù chỉ là một câu. Vừa mới giải thoát được cho mắt, chợt hai người cảm thấy lạnh lạnh nơi thái dương. Không nói cũng biết, bọn họ bị dí súng rồi. Không quan tâm đến khẩu súng dí vào thái dương, hai người nhìn Trâm Anh với hai cảm xúc khác nhau.

Ông Phan nhìn với ánh mắt đầy trách móc. Ông biết, con gái ông nó bị thương. Nếu không phải nó bị thương, vậy tại sao hai cái đứa kia lại sốt ruột như vậy. Sáng nay, vừa xuống sân bay, ông định là đi thăm con bé. Nhưng ai ngờ, vừa mới xuống sân bay, ông nhận được tin nhắn từ một số máy lạ. “Đến đường xx, Ba Vì, vợ mày đang trong tay tao. Nếu không muốn cô ta chết thì không được gọi bất cứ ai”. Đọc đến đây ông đã cảm thấy rất lạ. Vợ ông đã chết rồi, tại sao lại có người nhắn tin như vậy. Nhưng cũng không để ý nhiều, ông dẫn theo Thụ Nhân đi đến địa điểm được nói đến. Vừa đến nơi đó, ông liền thấy một chiếc xe mô tô phân phối lớn đứng đó. Người đi chiếc xe đó dẫn ông tới cái nơi chết tiệt này. Vừa vào đến nơi, ông và Thụ Nhân liền bị vây đánh rồi bị trói rồi ném vào một căn phòng. Trong căn phòng đó, không chỉ có ông và Thụ Nhân mà còn có thêm một người phụ nữ ở đó. Ông nghĩ cô ta cũng là bị bắt cóc tới đây. Vì vậy ông đã hỏi người phụ nữ đó vài điều. Ai ngờ, người đó không để ý đến ông mà quay đầu đi. Ông ngồi trong đó không biết bao lâu, đột nhiên cửa mở ra, hai người bị trói đi vào. Đó không phải là hai đứa con nuôi của ông thì là ai. Qua hai đứa con, ông được biết người phụ nữ kia là viện trưởng cô nhi viện mà hai đứa từng ở. Lại đợi không biết bao lâu, đột nhiên cửa mở, ông và người phụ nữ đó bị mấy tên côn đồ giữ lại, rồi mắt và miệng đều bị bịt. Và bây giờ, đối mặt với ông là cái tình cảnh chết tiệt này đây. Con bé cúng đầu này, đã bị thương rồi mà còn đi đến đây. Thật không biết quý trọng thân thể của mình mà. Chờ đến khi ra khỏi đây, ông phải trói nó lại trong nhà mà an ổn dương thương mới được.

Còn viện trưởng, à không, phải là bà Phan mới đúng. Bà đau lòng nhìn đứa con gái của mình. Mới hơn một tuần không gặp tại sao con gái bà trông xanh xao yếu ớt như vậy. Nhìn nó, tim bà như có thứ gì đó hung hăng đâm vào. Thật sự rất là đau. Gần năm ngày trước, bà đang làm kê sổ sách chi tiêu trong phòng thì đột nhiên cửa phòng bị đá ra. Mấy tên cầm súng đi vào chĩa thẳng súng vào bà. Thật không nghĩ ngờ, nếu bà mà hành động ngu ngốc thì bà sẽ biến thành cái tổ ong mất. Một lúc sau, một người đàn ông đội chiếc mũ vành đen, quần áo cùng chiếc áo sơ mi đen, tay chống một cây gậy khắc hình con rồng. Khi ông ta bỏ mũ ra, gương mặt ác mộng mà bà muốn quên xuất hiện. Hắn ta nói lâu không gặp bà rồi ra hiệu cho đám thuộc hạ của hắn bắt bà lại. Tưởng rằng hắn chỉ bắt một mình bà, ai ngờ, vừa bước chân ra khỏi phòng, bà liền thấy tình cảnh thảm hại của cô nhi viện. Những đứa trẻ và các sơ cũng chẳng thấy một ai. Trên đất toàn là vết máu. Khi vừa ra khỏi cô nhi viện, lập tức hắn liền ra lệnh đập phá. Rồi bà được đưa đến đây. Nhưng trong năm ngày này, hắn không gặp bà dù chỉ là một chút. Mà bà cũng không biết tình hình các sơ và mấy đứa trẻ như thế nào. Đến khi bà nghĩ rằng bà sẽ bị lãng quên ở đây thì đột nhiên, cửa phòng được mở ra, người đàn ông mà bà ngày nhớ đêm mong xuất hiện. Nhìn ông thật là nhếch nhác, thảm hại. Bà vừa đau lòng, vừa nhớ thương nhìn ông. Nhưng cũng không muốn bị phát hiện, bà liền quay người đi giả vờ không quan tâm. Nghe ông hỏi bà có thấy một người phụ nữ nào khác bị nhốt ở đây không thì tim bà như mất một nhịp. Thì ra, người đàn ông bà yêu đã tìm được một nửa khác rồi. Đó cũng là điều bà mong, nhưng sao bà tim bà lại đau như thế này. Bà không muốn bị phát hiện nên đã cố nhịn lại, không để cho mình khóc. Rồi đến tối, Dung và Diệp bị trói đưa vào. Hai đứa cũng không khá hơn là bao. Chiếc áo công nhân của hai đứa bị rách tả tơi. Rồi không biết bao lâu, đột nhiên có mấy tên vào bịt miệng bịt mắt và bắt bà cùng người chồng cũ của bà đi ra ngoài. Khi được bỏ bịt mắt ra, bà liền nhìn thấy đứa con gái của bà...

Hai người, dù là cảm xúc khác nhau, nhưng mục đích hay ý nghĩ của họ đều tương đồng với nhau. Hai người đều xuất phát từ trái tim, đều lo lắng cho đứa con gái của mình.

Trâm Anh nhìn hai người mà đau lòng. Hai người lúc này nhìn rất là nhếch nhác. Quần áo trên người ông Phan nhìn rất bẩn thỉu. Chiếc áo sơ mi bị rách đôi chỗ. Khuôn mặt ông bị bầm tím một vài chỗ, khóe miệng còn cho thêm vết máu. Từ khi ra đời cho đến nay, lần này là lần đầu tiên Trâm Anh nhìn thấy người papa mà mình yêu kính trong hình tượng này. Còn bà Phan, so với hơn tuần trước, bà trông gầy đi một vòng rõ rệt. Khuôn mặt hơi hốc hác, mái tóc xơ rối, quần áo chỉ bị bẩn một vài chỗ. Nhìn bà không có một dấu hiệu bị xâm phạm nào, chắc hẳn trong mấy ngày này, Lang còn kiêng dè bà ấy.

Nhìn xong, Trâm Anh lạnh lùng nhìn Lang, khẩu súng chĩa thẳng giữa trán của Lang, nói “Thả họ cùng những đứa trẻ ra, không được trách tôi”.

“Oa, chú mèo con đe dọa ta kia. Trâm Anh, con thật là ngây thơ, con xem lại mình đi, con đang ở trong cái tình cảnh nào mà dám uy hiếp lại ta. Nhìn họ đi, khẩu súng đó không có mắt đâu, nó không chọn người để bắn đâu. Giết ta...hahaha...” nói đến đây, ông Phan nở nụ cười lớn “...vậy cứ giết đi, ta chết có theo hai người họ là quá lời rồi. Hahahaha...”

Cả căn nhà to vang vọng tiếng cười điên cuồng của Lang, dưới ánh trăng, nghe làm người ta sợ hãi ớn.

Trong một ngôi biệt thự nào đó, một người đàn ông có mái tóc hoa râm đứng nhìn những khóm hoa hồng xanh ưu thương nhớ lại những kỉ ức xưa. Ông ta đứng như hòa lẫn với bóng đêm. Chỉ để cho người ta nhìn thấy một bóng lưng ưu thương cùng cô độc. Phải một lúc lâu sau, người đàn ông đó mở miệng, giọng nói khàn khàn trầm tĩnh vang lên “Tân Phát, Lam Vi ra đi bao nhiêu năm rồi?”

“Ông chủ, tiểu thư ra đi tính đến nay là tròn hai mươi lăm năm” Tân Phát trả lời.

“Đã hai mươi lăm năm rồi sao?” người đàn ông đó ưu thương nhìn những bông hoa hồng xanh nói. Thời gian trôi thật nhanh. Cô bé mà ông nâng niu từng ngày, cô bé tâm can của ông đã bỏ ông đi đã hai mươi lăm năm rồi. Thời gian thật là tàn nhẫn mà. Giá mà ngày trước, giá mà ngày đó ông không vì công việc mà thất hứa với con bé thì nó cũng không gặp thằng khốn đó. Giá như ngày đó không xảy ra thì con bé cũng không bỏ ông mà đi. Phan Thanh Phong, mối thù này, đến lúc này phải trả rồi...

“Tân Phát, ông nghĩ rằng tên đó có thể giết cả nhà Phan gia được không?” một hồi lâu sau, người đàn ông đó nói.

“Sự đời khó lường, tôi không thể nói được” Tân Phát cung kính nói.

“Tôi hi vọng, tên đó làm được việc...” người đàn ông đó nói. Dứt lời, ông nhu hòa nhìn lên ánh trăng trên trời. Lam Vi, em có nhìn thấy không? Em nhìn xem, anh trả thù cho em như thế nào...

Tân Phát đứng đằng sau, nhìn bóng lưng ưu thương cô độc của ông ta mà đau lòng. Ông chủ của ông không phải là xấu, đúng ra là ông rất là dịu dàng. Nhưng chỉ vì cái chết của tiểu thư Lam Vi mà ông chủ trở nên như thế này. Cái chết của tiểu thư Lam Vi dường như đã chôn chặt người chủ nhân dịu dàng mà ông biết. Ông biết thâm kịch của Phan gia năm đó chính là một tay ông chủ thao túng. Nếu không phải ông chủ tìm đến Lang, nói với hắn về chuyện của Phan gia thì sự việc đau lòng của họ cũng sẽ không xảy ra. Nhìn ông chủ như vậy, ông cũng đau lòng lắm. Nhưng, ông chỉ là một quân gia nhỏ bé. Ông có thể làm được gì chứ? Ông không thể xóa đi sự ưu thương trong trái tim của ông chủ, cũng không thể xóa đi sự hận thù đó trong tâm trí của ông chủ. Ông nên làm gì bây giờ...

/////////Tôi là dải ngân hà ngăn cách...ngăn cách...ngăn cách tình yêu...hí hí////////

Nghe thấy Lang nói vậy, Trâm Anh nhìn về hướng cha mẹ của mình. Một lúc lâu, cô nhắm mắt lại, không nhìn ánh mắt trách móc cùng đau lòng của hai người nữa. Cánh tay cầm súng của cô dần dần hạ xuống rồi ngón tay của cô thả ra, khẩu súng rơi xuống đất, tạo ra một tiếng vang thanh tú. Nhìn thẳng vào Lang, cô nói

“Ông muốn như thế nào mới thả bọn họ ra?”

“Ta có nói thả họ sao?” dứt lời, không biết từ đâu xuất hiện thêm mấy tên nữa, hai tên giữ chặt hai tay của Trâm Anh, một tên cầm khẩu súng dí vào đầu cô.

“Thì ra ông sắp xếp tất cả hết rồi. Hôm nay, tôi thua trong tay ông” Trâm Anh nở một nụ cười điệu cợt.

“Nhằm, phải là con chưa bao giờ thắng được ta” vừa nói, Lang bước từng bước rút ngắn khoảng cách với Trâm Anh.

“Vậy, tôi gần chết rồi, ông có thể nói lý do vì sao ông lại căm thù gia đình tôi như vậy được không?” nụ cười của Trâm Anh không giảm, ngược lại càng ngày càng tăng.

“Muốn biết sao? Được ta sẽ kể cho con một chuyện xưa” Lang cảm cảm của Trâm Anh, bóp mạnh. Nhưng Trâm Anh dường như không cảm thấy đau mà nhìn thẳng vào mắt của Lang. Thấy cô không nhú mày hay biểu hiện đau đớn, Lang nhú mày nghi ngờ. Lực tay bóp của ông cũng không phải nhẹ. Hay cô gái này vô giác với tất cả mọi thứ vậy. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, ông nhìn về hai người làm ông hận nhất, thất bọn họ có vẻ mặt lo lắng, ông chậm chậm mở miệng như đang kể một câu chuyện cô tích ru ngủ vậy. Ông nói “Ta và mẹ con là thanh mai trúc mã, gia đình hai bên đều là hàng xóm của nhau. Từ nhỏ, ta đã đem trái tim của mình giao cho mẹ của con. Đến năm mẹ con bắt đầu vào đại học thì bà ấy chấp nhận tình cảm của ta. Mẹ con còn hứa rằng khi bà tốt nghiệp, bà ấy sẽ gả cho ta. Nhưng, đột nhiên cha của con nhảy ra, đầu tiên là kết thù với băng đảng của ta, rồi cướp đi người con gái ta yêu nhất. Ông ta là chỉ tử, con cưng của trời. Ông ta có mọi thứ. Vậy tại sao ông ta còn tham lam cướp đi người con gái của ta. Con nói xem, ta không hận sao được?”. Lang nắm chặt vai của Trâm Anh, gần từng tiếng.

Đôi tay của ông ta nắm chặt, làm cho vết thương vốn đang rỉ máu lại một lần nữa vỡ ra. Từng giọt, từng giọt chảy từ vết thương xuống cổ tay, đến ngón tay rồi rơi xuống đất. Nhưng dù như vậy, Trâm Anh cũng không hề nhú mày lấy một lần như thể người chảy máu không phải là cô.

Đứng gần Trâm Anh, đã vậy còn đang động vào vết thương của cô, chớp mũi Lang ngửi thấy mùi máu nhân nhát. Ông ta nhú mày buông tay, nhìn bàn tay trái của mình toàn là máu, ông nở nụ cười nói “Thì ra cô bé của chúng ta bị thương”.

“Không liên quan đến ông. Ông nói, mẹ tôi là người ông yêu nhất đúng không?” giọng nói của Trâm Anh có phần yếu ớt, khuôn mặt đã tái nuy càng tái hơn. Nhưng, khuôn mặt cô không hề có lấy một biểu hiện đau đớn nào.

Khuôn mặt này, biểu hiện này đã làm cho Lang khiếp sợ. Ông cảm giác như, cô bé trước mặt này không phải là con người vậy. Nghe thấy cô hỏi, ông vô thức trả lời “Phải”.

“Là người ông yêu nhất, vậy năm đó, sao ông lại tàn nhẫn rạch từng nhát dao lên khuôn mặt của mẹ tôi? Là người ông yêu nhất, vậy lúc đó sao ông có thể tàn nhẫn đâm thanh sắt vào vết thương còn chưa phục hồi trên khuôn mặt mẹ tôi? Là người ông yêu nhất, sao ông có thể nhẫn tâm phun ra những từ nhục mạ mẹ tôi? Là người ông yêu nhất, vậy tại sao ông có thể...có thể...có thể...ĐỂ MẸ TÔI CHỊU NHỮNG NHỤC MẠ ĐÓ? TẠI SAO?...TẠI SAO?...ÔNG NÓI ĐI” câu cuối cùng, Trâm Anh dùng hết sức lực hét lên. Nước mắt của cô đọng lại trong mắt, buồn bã không rơi xuống dù chỉ một giọt. Nhìn bộ dáng quật cường của cô, trái tim bậc cha mẹ của hai người bị trói như có một cánh tay vô hình nắm chặt lại. Thật đau. Bọn họ thật sự là những người cha người mẹ thất bại mà. Con gái của họ, bọn họ không thể nào cho con bé được hạnh phúc như những người khác. Bọn họ thật là thất bại mà...

“Người phụ nữ ta muốn, nếu không thuộc về ta thì ta sẽ phá hủy” đôi mắt Lang đỏ ngầu lại, ông ta gần từng tiếng.

“Ông nói, đó chính là tình yêu của ông sao? Ông phá hủy người ông yêu, ông gọi đó là tình yêu sao?” Trâm Anh nở nụ cười nửa miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lần này con đã cứu được mẹ - Gia đình đoàn tụ.

“Ông nói, đó chính là tình yêu của ông sao? Ông phá hủy người ông yêu, ông gọi đó là tình yêu sao?” Trâm Anh nhếch miệng nói.

Nghe Trâm Anh nói vậy, Lang lập tức nắm chặt lấy cổ của cô, không biết tức giận hay là chột dạ nói “Mày thì hiểu cái gì về tình yêu? Một con nhóc như mày thì biết cái gì về tình yêu”.

Trâm Anh không thấy đau đớn, cô chỉ cảm thấy khó thở. Thật sự, thuốc của Eric thật là tốt. Dù bị bóp cổ như vậy, Trâm Anh không sợ, ngược lại cô còn nở nụ cười yếu ớt nói “Tôi là một con nhóc, đúng, chuyện đời tôi không thông thạo như ông. Nhưng ít ra, tôi còn có trái tim. Còn ông, trái tim đã cho quý dữ ăn rồi”.

“Mày... đúng, trái tim của tao đã cho quý dữ ăn. Cho nên bây giờ, con quý này sẽ tiến mày xuống âm phủ trước. Yêu tâm, cha mẹ mày sẽ xuống với mày, nhanh thôi, đừng lo” Lang nở một nụ cười quỷ dị, buông bàn tay đang bóp cổ Trâm Anh ra. Vì gần như thiếu khí, Trâm Anh bị thả ra đột ngột nên không phòng trước mà ngã xuống nền đất lạnh. Cô ôm cổ ho sặc sụa. Chưa kịp cô định thần lại, Lang lấy súng từ tay tên đứng cạnh, chìa thẳng vào đầu cô.

Hành động của Lang làm cho ông bà Phan đều gần như đứng tim. Hai người mặc kệ hai khẩu súng đang chĩa về mình mà liều mạng giãy ra, muốn chạy đến cứu đứa con gái bảo bối của bọn họ. Lang nhìn bà Phan, nở nụ cười lạnh nói “Nhi, em xem tôi bắn chết đứa con gái bảo bối của em như thế nào này” nói xong, ông ta quay sang nhìn ông Phan nói “Phan Thanh Phong, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết”.

Nhìn một người đang giãy dụa và một người đang chết đứng, Lang nhìn mấy tên thuộc hạ nói “bỏ băng dính ra”. Hai tên thuộc hạ nghe lệnh, đi đến trước mặt ông bà Phan, không lưu tình giật mạnh miếng băng dính ra. Vừa mới bỏ băng dính ra, lập tức bà Phan nói không ngừng, vừa nói, nước mắt bà vừa rơi xuống trên khuôn mặt hốc hác tiền tụy của bà. “Lang, tôi xin anh, người có lỗi với anh là tôi, Trâm Anh nó không có lỗi. Đừng làm hại nó, tôi xin anh mà, đừng làm hại con gái tôi”. Bà nói xong, mới giật mình phát hiện, vừa nãy bà nói cái gì. Lo lắng nhìn sang bên người chồng mà bà yêu, bà thấy ông như chết đứng nhìn bà. Trong mắt ông chứa đựng sự ngạc nhiên xen lẫn với vui sướng. Nhưng dù có nhìn kỹ đến mấy, bà cũng không thấy tức giận trong mắt ông Phan. Nhưng, dù thế nào, bà vẫn cảm thấy lo lắng.

Cảm thấy sự lo lắng của bà, ông Phan lên tiếng. Giọng ông run run, dè dặt như sợ đó chỉ là một giấc mơ. Ông nói “em... là em đúng không?”

“Đúng... đúng... là em... xin lỗi... xin lỗi đã để anh một mình đối mặt với mọi chuyện... xin lỗi” bà Phan vừa khóc vừa nói. Đôi mắt nhòe nước làm cho ông Phan nhìn mà đau lòng. Ông nở nụ cười trấn an “không cần xin lỗi, em còn sống là tốt lắm rồi”.

“Anh... anh không trách em sao?” bà Phan ngập ngừng hỏi.

“Trách, sao không trách. Trách em đi mà không nói lời nào, trách em để anh cô đơn một mình mười mấy năm qua. Trách như vậy, nhưng anh lại vui và hạnh phúc hơn. Em không chết, em vẫn còn sống là ân huệ ông trời ban cho anh rồi” ông Phan nở nụ cười vui vẻ. Dù khuôn mặt bị thâm tím một vài chỗ, cả người nhếch nhác nhưng vẫn đẹp như mọi ngày làm cho bà mê mẩn. (seal: - - hai người có thể lựa lúc tênh tở không vậy/ ông bà Phan *đồng thanh*: trẻ con đi chỗ khác/ seal: bốn tiêu thư mà mẹ của mấy người đó, hừ).

“Hai người, có thể lựa lúc khác mà nói chuyện tình cảm không?” nhìn ông bà Phan không để ý hoàn cảnh mà “tình cảm mặn nồng”, Trâm Anh nhin không được phải lên tiếng. Nhưng, có vẻ như, cô đã chọc giận cái người đàn ông đang cầm súng chĩa vào đầu cô thì phải.

Nhìn thấy hai ông bà Phan tình cảm, lòng ghen tị của ông ta lại nổi lên. Tại sao? Tại sao? Ông ta có cái gì không bằng người đàn ông đó mà bà không chọn ông? Rốt cuộc ông có cái gì không bằng ông ta chứ? Nếu người đàn ông đó không xuất hiện, vậy người được bà ấy yêu thương sẽ là ông. Nếu người đàn ông đó không xuất hiện, vậy vị trí hiện giờ của ông ta sẽ là của ông. Nếu... và hàng loạt từ nếu xuất hiện trong đầu của Lang. Lòng ghen tị đang nổi lên mãnh liệt, chỉ cần một sự động chạm nhỏ, lòng ghen tị này sẽ nổ tung ra. Đúng, chính câu nói của Trâm Anh đã làm cho ông ta nổi điên lên.

Lên đạn súng, chìa thẳng vào đầu của Trâm Anh, Lang âm ngoan nói “Rất hạnh phúc đúng không? Vậy tao sẽ giết tất cả nhà chúng mày, đốt xác của chúng mày thành tro rồi tao sẽ rải tro của chúng mày đến ba nơi khác nhau cho chúng mày dù chết vẫn phải chịu cảnh chia lìa”.

Vừa dứt lời, ngay lập tức, một tiếng “Bằng” lạnh lẽo vang lên trong không gian vắng lặng này. Và cùng lúc đó, hai tiếng kêu “Không, Trâm Anh” đau đến tận xương tủy vang lên. Con gái của bọn họ, con gái của bọn họ, không, không thể nào...

Mọi thứ như ngưng đọng lại. Không gian im lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng nghe rất rõ ràng. Phát súng kia vang lên, cùng lúc một bóng người ngã xuống. Không phải là Trâm Anh, cũng không phải ai khác mà chính là Lang. Khi Lang ngã xuống, một bóng người cầm súng hiện ra trước mắt Trâm Anh. Trâm Anh nở nụ cười. Sao cô lại quên chứ, ở đây không phải riêng một mình cô. Ở đây còn có người đàn ông làm tim cô rung động – Bảo Khánh. Sau lưng anh còn có Nghi Dung và Ngọc Diệp. Nhưng bây giờ Trâm Anh suy yếu đến mức, cử động nhỏ cô cũng động không được. Vì vậy, cô chỉ có thể nở nụ cười ý nói mình không sao với ba người thôi.

Bảo Khánh bắn một phát súng vào lưng của Lang, lập tức, mấy tên thuộc hạ của Lang tên thì chìa súng vào Trâm Anh, tên chìa súng vào Trâm Anh ý muốn nói, nếu anh nổ súng, cô ta sẽ chết. Lúc này, ông bà Phan cũng bị đưa đến bên cạnh Trâm Anh. Nhìn đứa con gái bảo bối không có việc gì, bà Phan thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngược với bà, ông Phan lại trầm mặt xuống. Ai chứ, nhưng riêng ông, lẫn lộn trong giới Hắc đạo nhiều năm, nhạy cảm

nhất là với mùi máu. Dù nó rất nhạt, nhưng ông dám chắc, Trâm Anh, con gái ông bị thương. Đã vậy còn thương rất nặng. Nhìn khuôn mặt trắng bệch và vết máu nhỏ dưới chân nó là biết. Dù vết máu đó rất nhỏ, nhưng ông vẫn nhìn thấy được. (à, chắc mọi người đang phân vân vì sao ông Phan lại thấy vết máu của Trâm Anh đúng không? Đơn giản thôi, ông bà Phan bị đưa ra từ cánh cửa bên tay trái Trâm Anh, mà chỗ bị thương chính là vai trái. Máu chảy ra, ông không nhìn thấy thì mới là lạ. Còn bà Phan không nhìn thấy vết máu là vì toàn bộ chú ý bà để hết lên người cô con gái nhỏ rồi còn đâu).

Bảo Khánh nhìn hành động của bọn chúng, không nói gì, chỉ nở một nụ cười lạnh đầy khinh thường, đồng thời tay của anh ra hiệu. Mấy tên thuộc hạ kia còn đang nghi hoặc, không hiểu một chút gì về hành động của anh thì tất cả đều ngã xuống. Họ còn không biết, mình bị phục kích từ bao giờ nữa. Bọn chúng chết mà mắt không nhắm lại.

Lúc này, từ đằng sau Trâm Anh đi lên là tốp người của Thiện Tâm. Từ khi tách Bảo Khánh ra, anh đi men theo rừng cây bao quanh ngôi nhà. Khi đi đến cửa sau, anh yên lặng hạ đi những tên tôm tép kia. Thật lạ, anh cảm thấy, mấy cái tên mà anh giết, chúng chỉ là những tên xã hội đen rất là bình thường chứ không phải là người trong Hắc đạo. Trong lúc vừa đi vừa giết hết bọn tôm tép đó, anh cứu được những đứa trẻ ở cô nhi viện mà Trâm Anh muốn cứu. Sắp xếp cho hai người đưa bọn họ xuống núi, anh cùng mấy người còn lại đi tiếp. Cuối cùng, anh cũng đến được cửa trước. Công nhận, cái nhà xưởng bỏ hoang này rộng thật. Đến chính giữa, anh nhìn thấy Trâm Anh đang bị một người đàn ông trung niên nắm chặt hai vai. Lúc anh định chạy ra cứu thì đột nhiên vai bị nắm chặt lấy. Người nắm chặt vai anh chính là lão đại của anh – Bảo Khánh. Đằng sau anh ta còn có thêm hai cô gái, nhìn trông rất là nhếch nhác. Bảo Khánh bàn bạc ra cứu người với anh. Vốn là theo như kế hoạch là anh sẽ bí mật chạy ra đằng sau chúng rồi cả hai cùng hạ tất cả cùng một lúc để tránh gây thương tích. Nhưng ai ngờ...

Trâm Anh nhìn tình hình sự việc, cuối cùng cô thở phào một hơi, cả cơ thể của cô dường như không có sức, chuẩn bị một màn thân mật với đất. Dù đã uống cái thứ thuốc kia, cơ thể cô sẽ không cảm thấy đau trong một thời gian. Nhưng dù sao, vết thương ở vai của cô còn chưa cắt chỉ. Hoạt động mạnh cộng thêm cái nắm vai của Lang, vết thương còn chưa dứt chỉ là cô mừng lắm rồi. Lần này tiếp đất, thật sự nếu vết thương dứt chỉ thì rách việc to rồi.

Cứ nghĩ cô phải tiếp đất lạnh lẽo. Nhưng không, cô cảm giác mình rơi vào một lồng ngực rất quen thuộc. Không cần nhìn, cô cũng biết là ai. Trâm Anh yếu ớt mở miệng nói “Cảm ơn”.

Bảo Khánh không buồn quan tâm đến câu nói của Trâm Anh, khuôn mặt lạnh lùng coi ba lô trên lưng của cô cùng chiếc áo khoác ngoài ra. Vừa coi ra, mùi máu tươi nồng nặc bay ra. Chiếc áo phong trắng bên trong đã thấm gần nửa toàn là máu. Bảo Khánh nhìn như vậy, trái tim co thắt lại. Bảo Khánh hồi hận rồi. Anh hồi hận lúc đó tại sao không ở lại với cô, anh hồi hận lúc đó tại sao lại bị cái đáng về lạnh lùng đó của cô đánh lừa, anh hồi hận vì sao lúc đó lại nghe theo ám hiệu của cô đi cứu mọi người mà bỏ cô lại một mình. Hồi hận như vậy, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại là những lời lạnh lùng trách mắng. Anh lạnh lùng nói “Tôi đã nói em ngoan ngoãn ở trong xe, sao không ở?”. Dù giọng nói của anh lạnh lùng như vậy, nhưng Trâm Anh vẫn nghe ra được, anh đang rất đau lòng khi nhìn thấy vết thương của cô. Trâm Anh nở một nụ cười gượng không trả lời, hay nói cách khác, cô bây giờ ngay cả động đậy người còn không nổi, huống chi là mở miệng.

Ngọc Diệp nhìn thấy Trâm Anh bị như vậy, không nói gì, cũng không có bất cứ biểu cảm gì. Đến đằng sau Trâm Anh, mở ba lô lấy dụng cụ sơ cứu cho Trâm Anh. Từ đây về Hà Nội chỉ ít phải mất một thời gian, nếu không sơ cứu, cô đảm bảo sau khi vừa đặt chân đến bệnh viện, nơi bọn họ đến không phải là phòng cấp cứu mà là nhà xác mất. Bảo Khánh thấy Ngọc Diệp sơ cứu vết thương cho Trâm Anh thì yên lặng làm chỗ dựa để cho Trâm Anh dựa vào.

“Trâm Anh, con có sao không? Con bị thương như kia, tại sao còn mạo hiểm như vậy? Con thật không lúc nào khiến mẹ bớt lo mà” sau khi được Nghi Dung coi trói cho, bà Phan vội vàng chạy đến trước mặt Trâm Anh, lo lắng nói. Nhìn thấy máu thấm qua chiếc áo phong trên người Trâm Anh, bà càng thêm luống cuống đến mức sắp khóc vậy. Ông Phan đau lòng ôm vai vợ mình, nhìn đứa con gái tâm can đang suy yếu đặt hết sức nặng vào người của Bảo Khánh nói “Về cha sẽ phạt con”.

“Ông già, ông không còn lời nào để nói à? Con gái đã bị thương như vậy, ông còn muốn phạt nó?” mắng ông Phan xong, bà Phan liền quay mặt dịu dàng nhìn Trâm Anh nói “Con gái, con yên tâm, có mẹ ở đây, cha con không dám làm gì con đâu”.

Tất cả mọi người ở đó, ai cũng lắc đầu ngao ngán. Thật sự không nhìn ra, ông Phan nhà chúng ta lại là nhân vật thế nô trong truyền thuyết.

Trâm Anh nở nụ cười yếu ớt nhìn cha mẹ của mình. Cảnh này làm cho cô nhớ lại ngày trước, khi cô còn nhỏ. Cuối cùng, gia đình của cô cuối cùng cũng hoàn chỉnh rồi. Thật mừng quá.

Mọi người đang rất vui mừng về sự đoàn tụ của gia đình Phan gia. Nhưng họ đã bỏ quên mất một nhân vật. Lang bị bắn vào lưng nhưng viên đạn đó không bắn vào điểm nguy hiểm. Bảo Khánh cố tình làm vậy hay là vì lúc đó anh đang phân tâm nên viên đạn bắn không như ý muốn. Nhưng điều này nói sau. Bàn tay của Lang với dần lấy khẩu súng, chịu đựng đau đớn sau lưng, ông ta giờ súng nhắm vào mục tiêu. Và mục tiêu, không ai khác chính là bà Phan. Nếu ông ta không thể sống được nữa, vậy ông cũng muốn người đàn bà đó phải theo bởi ông. Nếu ông không có, vậy đừng ai có được.

Vừa xử lý được vết thương xong, Trâm Anh dựa cả người vào ngực Bảo Khanh. Đúng lúc này, ánh mắt của cô vô tình nhìn thấy, sau lưng của cha mẹ mình, Lang đang giờ khẩu súng, chĩa thẳng sau lưng cha mẹ của cô. Ông ta nở một nụ cười khát máu, nói khẩu niệm với cô “cô gái, ta thắng” rồi nổ súng. Trâm Anh lúc đó không biết cô lấy sức lực từ đâu, rồi khỏi ngực của Bảo Khánh, nhào về phía ông bà Phan. Không đề phòng, mà cũng không biết con gái của bọn họ sẽ nhào về phía bọn họ. Vì vậy, hai người cùng bị Trâm Anh nhào tới làm cho ngã ra đằng sau. Cùng lúc đó, tiếng súng vang lên làm cho ai cũng hồi hồn về hành động đột ngột của Trâm Anh. Bọn họ theo bản năng nhìn về tiếng súng. (bỏ đoạn này đi). Nghi Dung lần này thật sự tức giận, cướp lấy khẩu súng của người bên cạnh, rất chuẩn xác bắn rơi khẩu súng trong tay của Lang, rồi bắn thêm mấy phát nữa. Cô không bắn vào chỗ hiểm bởi vì, cô muốn ông ta từ từ cảm nhận sinh mạng của ông ta đang mất đi. Cô muốn, ông ta sống mà không thể làm gì để ngăn sinh mạng đang mất dần của mình.

Bà Phan sau khi hồi hồn lại, bà vội vàng hỏi Trâm Anh “Con gái, con có sao không? Trả lời mẹ đi, con có sao không?”

“Trâm Anh, con không sao chứ?” ông Phan ngồi dậy, đỡ Trâm Anh nằm dựa vào ngực ông, hỏi.

Tưởng như Trâm Anh sẽ không trả lời. Nhưng, một lúc sau, giọng nói yếu ớt vang lên “Mẹ, Trâm Anh cuối cùng cũng cứu được mẹ. Năm đó, Trâm Anh rất hận bản thân mình, hận lúc đó con quá nhỏ, hận lúc đó con không có thực lực để bảo vệ mẹ khỏi bọn chúng. Nhưng, cuối cùng con đã cứu được mẹ rồi...” câu nói của Trâm Anh nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Lần này, Trâm Anh đã mất đi ý thức của mình.

“Trâm Anh, con gái, đừng ngủ, đừng làm mẹ sợ mà” bà Phan nhìn thấy Trâm Anh nhắm mắt, vội vàng lay người cô, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đã trải qua năm tháng. Con gái bà, nó không thể có chuyện gì được. Bà nhất quyết không để con bé có chuyện gì.

“Nhi, em đừng lo lắng, con gái chúng ta rất kiên cường, nó sẽ không sao đâu” ông Phan an ủi.

“Con gái, con phải cố gắng lên” bà Phan nhìn Trâm Anh nói.

“Khụ... khụ...” hai tiếng ho khan cắt đứt màn an ủi ngắn ngủi của ông bà Phan, Ngọc Diệp rất không thức thời nói “Cha, viện trưởng, đây là căn nhà hoang trên núi, nó không phải là bệnh viện. Hai người ở đây an đi ừ lại, thêm một thời gian nữa, hai người trực tiếp đến lĩnh đường mà an ừ”

Truyện ngoài lề...

Seal đang rất cố gắng, tinh thần nhìn vào chiếc máy tính xách tay nghĩ tình tiết mới cho truyện. Đúng lúc này, một đám người xông vào.

Trâm Anh *quẹt quẹt nước mắt (thực chất chẳng có giọt nước mắt nào)*: Seal thật là đáng ghét. Chương này để cho Trâm Anh thăm đếm mức độ khôn thể nào thâm hơn. Oaoaoaoao...mất nhiều máu như kia, liệu Trâm Anh có chết không a...

Bảo Khánh *ôm Trâm Anh an ủi, lạnh lùng mang theo nồng nặc mùi sát khí nhìn Seal*: cô dám để cho vợ tôi đau lòng, tôi xử đẹp cô. Tập trước cô bắt tôi đi, để vợ tôi ở lại một mình đối mặt với nguy hiểm. Tội trên tội dưới gộp lại, cô sống không được lâu đâu.

Ông bà Phan*đồng thanh*: đúng, Seal thật đáng ghét.

Nghi Dung: chúng ta chôn sống Seal đi, trả thù cho hình tượng của chúng ta bị phá hủy trong chương này.

Tất cả đồng thanh: đúng, chôn sống, chôn sống...

Thế là bạn Seal đang ngẩn ngơ ngẩn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra liền bị một đám người khênh ra vườn nhà, đến khi hôn bay về thì Seal đã bị trói chân tay đang đứng dưới hồ rồi.

Seal*quát*: mấy người muốn làm gì? Bỏn tiểu thư mà có chuyện gì, các người đừng hòng sống tiếp. Bỏn tiểu thư là mẹ kế .. khụ mẹ ruột của mấy người đó, thả bỏn tiểu thư ra, thả ra...

Nhưng mặc cho tiếng mắng của Seal, bọn họ vẫn chung tay góp sức chôn bạn Seal đáng thương. Đến khi xong xuôi, bọn họ phải mông bỏ đi. Chỉ còn lại bạn Seal đang rất đáng thương nhìn trời nhìn đất rồi đợi tới để nhìn trăng. Khi nào thoát ra khỏi đây, ta sẽ khiến từng người ở đây sống trong đau khổ... Hừ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Eric

Trâm Anh được đưa ra khỏi nhà hoang này đã là hơn mười lăm phút sau. Trong căn nhà hoang này chỉ còn có hai người: bà Phan và Lang. Ông Phan đứng ngoài cửa đợi bà. Ông biết, vợ của ông có rất nhiều điều muốn nói với người đàn ông chết tiết kia. Khuôn mặt bà Phan bi thương nhìn về phía người đàn ông đã cùng bà lớn lên, người cưng chiều bà, yêu thương bà hết mình. Hai người đã rất vui vẻ mà, bà đã nói với người đàn ông đó hiểu và ông ta đã chúc phúc cho bà. Vậy vì sao? Vì sao hai người bọn họ lại ra nông nỗi này? Rốt cuộc, bà đã làm sai ở đâu chứ?

Đi đến bên cạnh Lang, bà Phan ngồi xuống, giọng điệu mang theo nét bi thương làm cho trái tim của Lang đau đớn như bị ai hung hăng bóp lại. Bà nói “Quân, tại sao chứ?”

Quân, tên này thật lạ cũng thật là quen thuộc. Hốc mắt của Lang sau khi nghe thấy cái tên lâu lắm mình không được ai nhắc tới đồ ừng lên. Ông nhớ, nhớ ngày xưa, một cô bé khá ái chạy theo ông, luôn miệng gọi ông là Quân. Dù ông hơn cô bé đó năm tuổi nhưng cô bé đó không chịu gọi ông là anh. Lâu dần, ông cũng quen với cách xưng hô này. Mấy năm liền, ông ở bên cô bé, bảo vệ cô bé trong vòng tay của ông rồi trái tim của ông vô tình cũng giao cho cô bé đó. Năm cô bé đó lớn lên, khi cô bé đó đã tròn mười tám tuổi ông liền bộc lộ tình cảm với người ông yêu. Từ đó, hai người từ anh em trở thành tình nhân. Ông đã rất vui. Nhưng một năm sau, cô gái ngây thơ, cô gái mà ông yêu thương lại trở nên lạ lẫm. Rồi đến một ngày, cô ấy dẫn một người đàn ông về, nói với cha mẹ của cô rằng, đó là người cô ấy yêu. Cô ấy nói, cô ấy chỉ coi ông như là một người anh trai. Lúc đó, ông phát hiện, mọi thứ bên cạnh mình như im lặng lại, ông cảm thấy chói với. Rồi từ một người đàn ông mẫu mực, ông dần thân vào trong cái nơi ô uế nhất, trở thành đại ca

của một đám côn đồ. Ông nghĩ, nếu ông lớn mạnh, người phụ nữ ông yêu sẽ trở về bên ông. Nhưng không, khi ông có thực lực rồi, ông đột nhiên nghe tin, người đàn ông đáng chết kia đã rút khỏi Hắc đạo, hẳn ta bây giờ trở thành một doanh nhân thành đạt. Từ đó, ông trở nên sống không mục đích. Cho đến một ngày của hai mươi năm trước, một người đàn ông đến gặp ông.

Người đàn ông đó nói rất nhiều. Hắn ta bảo, người có lỗi là cô ấy. Vì cô hai lòng. Người có lỗi là người đàn ông kia, vì hắn ta dụ dỗ, cướp người ông yêu. Hắn ta nói, ông phải trả thù. Bằng lực lượng của hắn ta, cuối cùng ông cũng bắt cóc được mẹ con người ông yêu đến một căn nhà hoang ở Sa Mạc. Người phụ nữ đó bây giờ thật đẹp, cả người bà tỏa ra phong thái của một người vợ, một người mẹ. Vốn ông không muốn làm bà đau, nhưng vì bà chống cự quá, nên trong một lần tức giận quá, ông đã đánh đập bà, đã để cho bà hầu hạ bọn thuộc hạ của ông. Chẳng phải bà muốn đàn ông sao? Muốn đàn ông đến nỗi phản bội ông mà đi theo người khác sao?

Nhiều lúc nhớ về ngày xưa, nhớ lại những kỉ niệm đẹp, ông lại cảm thấy đau. Tại sao? Tại sao hai người lại trở nên như vậy chứ. Rốt cuộc là ông sai, hay người phụ nữ đó. Nhưng đến hai mươi năm sau, khi cái chết đang gần kề, ông cảm thấy hối hận vì những chuyện mà ông đã làm, rất hối hận. Nghe câu hỏi của người phụ nữ đó, ông nở một nụ cười thê lương. Đôi mắt nhìn thẳng lên trần nhà, suy yếu nói “Nhi, em có hận anh không?” rồi không đợi bà Phan trả lời, ông lại nở một nụ cười mỉa mai “Anh hỏi thật ngớ ngẩn. Anh đã gây cho em nhiều đau khổ như vậy. Em không hận anh, làm sao có thể xảy ra”.

“Quân, đúng, em rất hận anh. Nhưng, em lại đau lòng nhiều hơn. Nhiều lúc em tự hỏi, rốt cuộc vì sao chúng ta lại trở nên như thế này?” bà Phan giọng run run, nén nước mắt nói.

“Vì sao? Đúng, tất cả nên trách anh, trách anh ngày xưa quá nhút nhát, không mạnh mẽ đem em cột vào người anh, mạnh mẽ bắt trái tim của em làm tù binh. Như vậy, có phải bây giờ, người mà em yêu chắc chắn là anh, và anh sẽ tự hào vì có một đứa con gái như Trâm Anh” Lang nở nụ cười bi thương nói.

“Quân, anh biết tên của Trâm Anh là do ai đặt không?” bà Phan nói.

“Trâm Anh, chẳng phải là cái tên đáng hận đó đặt sao?” Lang hừ lạnh nói.

“Không, Trâm Anh gián tiếp là do anh đặt. Ngày trước, anh từng nói, khi em có con, nếu là con trai, anh muốn nó là con trai thì nó tên là Trọng Hiếu. Anh muốn mai sau, anh sẽ cùng thằng bé bảo vệ cho em. Còn nếu là con gái, anh muốn tên nó là Trâm Anh. Anh muốn con bé mai sau trở thành một cô gái cao quý nhất. Và anh sẽ là người hậu thuẫn cho con bé, bảo vệ con bé cũng như bảo vệ em” bà Phan nhắc lại chuyện xưa.

“Em còn nhớ sao? Anh rất vui... Giả như, giả như thời gian quay lại... anh sẽ không phạm sai lầm nữa...” Lang nhìn bà Phan nói. Giọng nói của ông ta nhỏ dần, nhỏ dần rồi đôi mắt ông ta từ từ nhắm lại. Nếu có kiếp sau, ông ta sẽ mang cả sinh mạng ra để chuộc lại lỗi lầm kiếp này của mình.

Khoảng khắc Lang nhìn bà, bà như nhìn thấy người đã từng che chở cho bà, cưng chiều bà. Lúc Lang nhắm mắt, nước mắt của bà không còn kìm nén nổi nữa mà rơi xuống. Đôi tay run run đưa lên, vuốt dọc sống mũi của Lang, giọng bà nghẹn ngào nói “Quân, anh biết không, lúc này em chưa thể nói cho anh biết, thật ra ngày trước, em từng có tình cảm với anh. Nhưng tại anh quá vô tâm, anh luôn đối xử với em như đối xử với một đứa em gái nên em không dám bước đến. Đến ngày đó, anh tỏ tình với em, em rất vui. Nhưng một năm ta quen nhau, anh làm em cảm giác chúng ta không giống người yêu. Dần dần, em mất niềm tin vào anh. Thật sự, mới đầu em chỉ muốn thử anh thôi, em muốn xem anh thật sự có yêu em không. Nhưng ai ngờ, anh lại chúc phúc cho em. Cuối cùng, đến khi em yêu người khác rồi, anh lại bắt cóc em và con gái em. Lúc đó, em vừa tức giận vừa đau lòng. Em chỉ có nói anh một chút, anh liền làm vậy với em. Thật sự lúc đó, em hận không thể giết chết anh. Nhưng đến nay nghĩ lại, lỗi không phải ở riêng anh, em cũng có phần. Nếu ngày trước em mạnh dạn lên, em đừng trẻ con như vậy thì tương lai của chúng ta sẽ khác...” Đưa tay lên quệt đi nước mắt, bà nở nụ cười thê lương “Nhưng không sao nữa rồi, mọi chuyện đã qua rồi, anh cứ ngủ đi, những năm tháng qua anh cũng đã rất mệt rồi, nghỉ ngơi đi” nếu có kiếp sau, hãy yêu người khác, đừng yêu em. Như vậy anh sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

Cuộc đời, khi hai người đã để lỡ nhau thì đó là hối hận nhất cuộc đời họ. Nhưng bỏ lỡ nhau không phải là hai người không biết nắm bắt. Mà đó là sợi dây duyên phận của họ không buộc vào nhau. Hai sợi dây đó chỉ nhất thời bị một cơn gió nào đó thổi chạm vào nhau. Để rồi khi cơn gió đó ngừng lại, họ lại như hai người đứng. Họ đi qua nhau với những kỉ niệm đẹp. Nhưng điểm dừng chân cuối cùng của họ không phải nơi đó. Vì vậy, họ phải đi tiếp, đi tìm niềm hạnh phúc của riêng họ.

////////// ba ngày sau – bệnh viện Minh Quân //////////

“Em khỏe rồi, em có thể tự đi” Trong một phòng bệnh VIP, mới sáng ra đã rất là náo nhiệt. Và người gây ra náo nhiệt là một cô gái mặc bộ bệnh nhân ngồi trên giường trùng mắt với một cô gái đang đứng ở cạnh giường. Cô gái bệnh nhân đó chính là Trâm Anh của chúng ta. Vì mất máu nhiều quá nên cô ngất đi và khi tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau. Khi tỉnh lại, điều đầu tiên cô thấy là trần nhà trắng quen thuộc. Bên cạnh cô là Bảo Khánh đang ngủ gục. Chắc hẳn anh đã rất mệt nên anh mới ngủ như vậy. Nhưng không để cô kịp suy nghĩ thêm gì thì đột nhiên, một cơn đau thấu xương ập đến. Trâm Anh biết, thuốc đã hết tác dụng. Cố nhịn nhưng không thể nào nhịn nổi, tiếng kêu thống khổ của cô liền bật ra khỏi miệng. Tiếng kêu của cô đã vô tình đánh thức người đang ngủ gục kia. Và bây giờ, cô trở thành một người bệnh chính hiệu (vốn dĩ chị là người bệnh rồi) với chính sách ba không: không xuống giường, không làm bậy, không cãi lời. Con đau đó chỉ kéo dài đúng một ngày, dù hôm sau vẫn còn cảm thấy nhức nhối ở vết thương. Nhưng cũng không còn đáng ngại. Nhưng có ai nói cho cô biết, cô là một đứa trẻ hay sao mà cứ một tiếng là có một đến hai người vào canh vậy. Bây giờ muốn xuống giường đi lại một chút cũng không được.

Nhìn cô gái đang độ mất với cô – Nghi Dung, Trâm Anh có một xúc động muốn cầm súng bắn người. Đã nói là vết thương không làm sao rồi mà. Trùng mắt một lúc, Nghi Dung phun ra một câu làm cho Trâm Anh tức muốn lật giường. Cô nói “Chị biết, em nói câu này tính đến bây giờ là chín mươi ba lần rồi. Vẫn câu nói cũ, em ngoan ngoan nằm trên giường cho đến khi vết thương cắt chỉ đi”.

“Em bị thương ở vai chứ không phải ở chân” Trâm Anh tức sôi máu, lửa giận bắn về phía Nghi Dung phản bác. Nhưng có vẻ cái đó không có ảnh hưởng gì đến Nghi Dung, cô nhún vai nói “Em cử động chân sẽ động đến vết thương ở vai”.

“Hà...” Trâm Anh á khẩu, đúng hơn là đơ người ra. Bây giờ cô mới biết, cử động chân sẽ ảnh hưởng đến vết thương ở vai của cô đấy.

Đang lúc này, một giọng nói thanh thanh như tiếng suối chảy vang lên “Hello my sister”. Nghe thấy tiếng nói đó, Trâm Anh và Nghi Dung đều đồng loạt nhìn về phía cửa phòng. Thoạt nghe tiếng nói, chắc hẳn người ta sẽ nghĩ đó là một mỹ nhân nào đó. Nhưng ai ngờ, giọng nói này được phát ra từ một nam nhân. Bây giờ, trước cửa có một chàng trai, mái tóc hun đỏ nâu vuốt ngược lên, chiếc áo phong trắng cùng quần jogger tôn lên dáng người cân đối của anh ta. Đôi chân của anh ta đi một đôi giày thể thao màu trắng rất phong cách.

Nhìn thấy người đến, Trâm Anh nở một nụ cười rất tươi với anh ta, nói “Eric...”. Chàng trai tên Eric kia nghe thấy vậy, sống lưng lạnh toát. Anh liền cười gượng nói “Bà chị, đừng cười như vậy, tôi sợ”.

Vừa dứt lời, một vật thể lạ tiếp xúc thân mật với cái đầu của anh ta rồi rơi xuống đất vang lên tiếng “lạch cạch” rất “vui tai”. Con đau thấu xương truyền đến, lập tức Eric ngồi chồm hổ xuống ôm lấy đầu của mình mà than “Ai ui... bà chị đã man, muốn đánh muốn giết thì nói trước với nhau một tiếng chứ đừng có chơi kiểu này nha”.

“E.r.i.c...cậu vừa nói ai là bà chị đã man?” Nghi Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ách...chị ném cái điều khiển này vào đầu của tôi, chị không đã man thì là gì hả?” Eric không vừa đáp chất lại.

“Tôi chỉ muốn chỉnh lại giới tính của cậu một chút thôi. Cậu không cảm ơn tôi mà còn trách tôi. Cần thận tôi vứt cậu ra biển làm mồi cho cá đấy” Nghi Dung hai tay ôm ngực nói.

“Bà chị, chị ném cái đó vào đầu tôi, cần thận tôi ngu đi chứ không có chuyện giới tính bị thay đổi đâu” Eric xoa xoa đầu trừng mắt nhìn Nghi Dung.

“Bà chị tên Bà la sát thật không sai mà” Eric hừ một cái.

“Ê, cái tên nam không ra nam, nữ không ra nữ kia, cậu nói ai là Bà la sát?” Nghi Dung trừng mắt nhìn Eric, nghiêng răng hỏi.

“Là chị còn ai, đồ Bà la sát” Eric lè lưỡi trêu.

“Tên gay đáng ghét kia...”

“Bà la sát...”

.....

Trâm Anh hết nhìn người này đến người kia. Thấy hai người đang “cãi nhau” rất hăng say, cô liền nhân cơ hội này, bỏ chân ra, trèo xuống giường. Trước khi đi, cô không quên treo túi dung dịch truyền nước lên gây treo rồi rón rén đi ra khỏi phòng. Thật sự rất cảm ơn Eric nha, nếu không phải cậu ta đi đến bên cạnh Nghi Dung thì cô đã bị phát hiện lâu rồi. Đi ra khỏi phòng, Trâm Anh cảm giác như mình vừa được sống lại vậy. Cuộc sống là phải hoạt động chứ, còn mà cứ nằm một chỗ, cô sợ mình bị mọc chứ chẳng chơi.

Vui vẻ đi từ từ về phía thang máy, Trâm Anh vừa ngân nga một bài hát không biết tên. Nhìn từng con số đang nhảy, tâm trạng của cô ngày càng vui vẻ. Nhưng không hề cô vui vẻ được lâu, cửa thang máy mở ra, “vệ sĩ” của cô đang cầm một túi đồ đứng ở trong nhìn cô. Trâm Anh thầm kêu mình xui. Gặp ai không gặp, lại gặp phải cái người này. Nở một nụ cười gượng, Trâm Anh giờ tay ra, chào một tiếng.

Bảo Khánh mới vừa trở về thay quần áo một chút rồi nhanh chóng đến đây. Anh không ngờ rằng, cô gái mà anh nghĩ rằng đang rất ngoan ngoãn ngồi im một chỗ bây giờ đang đứng ở đây nở một nụ cười ngây ngô với anh. Thở dài, anh biết cô gái này ý định làm gì rồi. Đi ra khỏi thang máy, rút ngắn khoảng cách với Trâm Anh, anh nói “Em lại không ngoan rồi”. Giọng nói của anh có vài phần trách cứ, thêm một chút sùng nịnh làm cho trái tim bé nhỏ của Trâm Anh đập liên hồi. Cô hồi hồn lại, cười nói “Không, tôi rất ngoan ngoãn nằm trên giường nha”.

“Vậy sao em đứng ở đây?” Bảo Khánh nheo mắt hỏi.

“À, ờ, ờm...vì...vì...” Trâm Anh hết nhìn đông đến nhìn tây không biết lấy lý do gì. Nhìn thấy cô như vậy, Bảo Khánh nhú mày nói “Nói”. Anh chắc chắn cô gái này không chịu ngồi yên một chỗ. Nhưng anh cũng muốn xem cô lấy lý do gì để qua cửa của anh.

“Tại vì tôi muốn tìm cứu viện” nhớ tới hai người đang cãi nhau trong phòng, Trâm Anh liền nói ra. Xin lỗi chị Dung, xin lỗi Eric, mạng tôi còn chưa được bảo toàn, đành phải mang hai người thành bia đỡ đạn vậy.

“Cái gì? Cứu viện?” Bảo Khánh không ngờ Trâm Anh lại nói ra cái lý do đó. Anh liền ngó người ra một giây rồi rất nhanh trở về khuôn mặt như ngày thường. Anh nói “Cứu viện gì?”

“Trong phòng của tôi đang có một vụ đánh nhau không to cũng không nhỏ. Nhưng khi tôi ra ngăn, hai người họ lại nói tôi ‘biến’. Vì tôi là người bệnh nên đành ngậm ngùi đi ra đây tìm cứu viện” Trâm Anh giả vờ đáng thương nói. Nhìn cái vẻ mặt đáng thương này của cô, Bảo Khách có một xúc động muốn ôm chặt cô vào lòng, muốn dang cả thế giới trước mặt cô, anh sẽ làm tất cả mọi thứ chỉ để đổi lấy nụ cười của cô. Dù biết cái khuôn mặt kia chỉ là giả vờ, nhưng Bảo Khánh vẫn muốn nguyện ý cùng cô đùa. Vì vậy anh nói “Bọn họ dám bảo em ‘biến’? Đi, tôi đi đòi lại công bằng cho em”. Nói xong, Bảo Khánh một tay ôm eo của cô, một tay cầm cây treo dung dịch truyền, dịu dàng đỡ Trâm Anh đi về phía phòng bệnh của cô.

Trâm Anh thấy sự việc càng ngày càng khó giải quyết, cô liền dừng lại, nở một nụ cười gượng gạo nói “Hay là chúng ta đi đâu đó một tý, đợi bọn họ cãi xong

thì chúng ta về được không?”

“Không được, vợ của tôi sao lại để người khác bắt nạt” Bảo Khánh kiên quyết cự tuyệt. Trâm Anh nghe thấy vậy, khuôn mặt đỏ bừng im lặng không nói. Trong lòng của cô cứ bay tới bay lui ba từ “vợ của tôi” mà Bảo Khánh nói. Cô cảm thấy mình điên rồi, tại sao có thể dễ dàng như thế này chứ. Đàn ông không thể tin, nhất là những người trên đỉnh cao như Bảo Khánh. Cô không nên mơ mộng.

Thấy Trâm Anh im lặng, Bảo Khánh liền hài lòng ôm eo cô đi về phòng bệnh. Nhưng vừa mới đẩy cửa bước vào, Bảo Khánh liền đứng đơ lại. Trâm Anh hỏi hồn lại, đột nhiên thấy Bảo Khánh không đi tiếp đành nhìn lên. Không nhìn thì thôi, nhìn xong, Trâm Anh chỉ muốn tìm một cái lỗ thật to để chui xuống.

Trong phòng bệnh bây giờ rất là lộn xộn, đồ đạc thì nằm đầy ra đất, chiếc bàn ở ghế sofa gãy đôi. Tủ quần áo thì có một vài lỗ thủng. Tivi thì đang bốc khói nằm ở dưới đất. Hai chiếc bàn cạnh giường biến mất đâu không thấy. Chiếc giường thì...may mắn nó thoát kiếp số bị tàn phá. Nhưng đệm và gối thì thảm không còn gì để nói. Trong phòng bệnh bây giờ, nhìn giống một bãi chiến trường thì đúng hơn. Tim quanh phòng, Trâm Anh và Bảo Khánh cuối cùng cũng tìm được hai kẻ gây ra thảm cảnh này. Hai người đó vẫn đang rất say sưa đánh nhau ở gần nhà vệ sinh.

Trâm Anh nhìn trần nhà. Cô mới ra ngoài có mấy phút, sao phòng bệnh của cô liền biến thành thế này rồi. Thật sự thảm không dám nhìn. Nhìn lên người đàn ông bên cạnh, thấy mặt của anh trầm xuống, Trâm Anh liền giả dạng đáng thương, cả người liền dựa vào ngực của Bảo Khánh, đang thương nói “Anh thấy chưa, tôi mà ở lại, đảm bảo tôi lại vào phòng cấp cứu lần nữa mất. Số tôi thật khổ mà...hức...hức...” nói xong, Trâm Anh còn không quên đưa tay lên “gạt nước mắt” nhìn trông rất đáng thương. Ngoài giả vờ nhưng trong lòng Trâm Anh thầm xin lỗi hai nạn nhân của cô.

Nhìn thấy cô như vậy, trái tim của Bảo Khánh rung lên. Anh mạnh mẽ ôm cô vào ngực, an ủi “Em yên tâm, tôi sẽ đòi lại công đạo cho em”. Nói xong, anh lạnh lùng nhìn hai người đang đánh nhau, lạnh lùng nói “Hai người dừng lại ngay cho tôi”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cuộc chiến ở phòng bệnh VIP 1

“Hai người dừng lại cho tôi ngay”

Giọng nói lạnh lùng vang lên nhưng cũng không thành công làm cho hai người đang oánh nhau ác liệt kia dừng lại. Trâm Anh nhìn tình cảnh này nín cười. Tổng giám đốc mặt lạnh bị quăng bơ, chuyện hót nha...

Thấy lời nói của mình không có hiệu quả, mặt Bảo Khánh đen lại, độ ẩm có xu thế tuột xuống không phanh. Để Trâm Anh ngồi lên cái ghế miễn cưỡng được coi là lành lặn, anh nói “Em ở yên đây” rồi đôi chân dài bước đến bên cạnh hai người kia.

Nghi Dung và Eric đang đánh nhau rất hăng say. Ai ra quyền cước cũng đều không hề lưu tình, không chừa mặt mũi cho ai như thể hai người họ là kẻ thù lâu năm vậy. Mà đúng thôi, hai người cũng được coi là kẻ thù rồi. Một kẻ nam không ra nam, nữ không ra nữ, một bà chằn bậc nhất. Hai người này chung một nhà, chưa có đót nhà là may lắm rồi. Trong Phi Ưng, Trâm Anh và Ngọc Diệp thật sự không chịu nổi hai người này nữa mới tách họ ra, một người bị “đá” sang Mĩ, một người bị “trói” ở nhà. Cuối cùng thì thế giới cũng được hòa bình mấy năm.

Đang đánh nhau đến phút cao trào, bàn tay ra quả đấm của hai người đang hướng đến mặt đối phương mà nện thì đột nhiên bị hai bàn tay khác giữ lại. Hai người đồng loạt nhìn về phía chủ nhân đôi tay đó, nhất thời đồng thanh “Không phận sự, rút sang bên cho lão nương”. Nói xong, hai người lại nhìn nhau với một ánh mắt tức lửa.

“Tên thái giám kia, ‘lão nương’ là danh xưng của tôi, cấm ăn cắp” Nghi Dung trừng mắt.

“Bà chằn, từ đó không viết tên bà, không phải quyền sở hữu của bà, tôi nói là quyền của tôi” Eric trừng lại.

“Tên đàn bà, ngươi là giới tính gì mà dám xưng ‘lão nương’, thật làm nhục cái danh xưng đó mà” Nghi Dung

“Bà chằn, tôi cứ thích đó, bà làm gì được tôi” Eric

“Đừng nghĩ bà đây nương tay là lần tới nha, cậu cẩn thận, tôi đưa cậu vào bar đồng tính làm gay bao đấy” Nghi Dung nói.

“Nương tay? Thôi đi bà chằn, bà mà nương tay thì hồ biến thành mèo hết rồi” Eric khinh thường.

“Tên đàn bà yếu đuối, cậu dám nói mịa tôi sao? Cậu tin tôi cho cậu không còn thấy ngày mai không?” Nghi Dung gừ gừ nói.

“Tôi mà yếu đuối, vậy bà trở thành phế vật rồi. Không thấy ngày mai, câu đó tôi nói mới đúng” Eric gừ lại. (seal *chống cảm* sao seal cứ có cảm giác, hai người này như kiểu hai chú chó đang gầm gừ tranh lãnh thổ thế nhỉ/ Nghi Dung và Eric nghe xong, đồng loạt giơ chân đá seal bay ra khỏi hiện trường)

“Hai người im cho tôi” Bảo Khánh không chịu nổi nữa nghiêng răng nói. Hai người này, lá gan lớn quá ha. Dám mắng vợ của anh, bây giờ còn dám không

để anh vào mắt nữa. Vậy, bọn họ đứng có trách anh ác. (seal: người ta có phải người của anh đâu mà phải sợ anh nhỉ).

“Anh là cái thứ gì mà dám xen vào chuyện của tôi hả” Nghi Dung và Eric đồng thanh lần hai. Rồi hai người lại lườm nhau đến tóe lửa.

“Được, được...” Bảo Khánh nở một nụ cười nguy hiểm làm cho Nghi Dung và Eric lạnh sống lưng. Hai người đồng loạt nhìn nhau rồi e sợ nhìn người nào đó ung dung lấy điện thoại trong túi ra. Trước khi gọi điện, Bảo Khánh nói “Hai người đã thích đánh nhau như vậy thì tôi chiều”.

Nghi Dung và Eric chưa biết Bảo Khánh sẽ làm gì, nhưng cũng không phải việc tốt gì. Hai người đồng loạt rất là chân chó, người giữ điện thoại của Bảo Khánh, người cười hi hi đầm lưng cho anh.

“Trần tổng, anh đừng chấp kẻ tiểu nhân bọn tôi. Lời nói vừa rồi không phải là lời chúng tôi muốn nói. Lúc đó não của chúng tôi úng nước rồi. Anh đại ân đại lượng đừng chấp chúng tôi nha” Nghi Dung cười hi hi đầm đầm bóp bóp lưng cho Bảo Khánh.

“Bà chằn kia nói đúng đó, anh đại ân đại lượng đừng chấp chúng tôi nha” Eric vào hùa, giữ cánh tay đang chuẩn bị gọi của Bảo Khánh.

Bảo Khánh không thích người khác động vào người, nhất là người lạ và đàn bà. Vì vậy, gặp phải tình cảnh này, đôi mắt của Bảo Khánh bây giờ là một mảng băng giá. Và hiển nhiên, hai cái người kia vẫn chưa có phát hiện ra, vẫn cứ tiếp tục cái hành động đó. Không đến một phút, Bảo Khánh lạnh lùng nói “Buông”.

“Thấy chưa, tên đàn bà nhà cậu bị kì thi rồi” Nghi Dung cười trên nỗi đau của người khác nói.

“Cả cô nữa” Bảo Khánh lạnh lùng liếc Nghi Dung, không nể tình dội hẳn một gáo nước lạnh vào đầu của cô. Nghi Dung ảm ức buông tay. Eric đang thương cảm vì câu nói của Bảo Khánh, khi nhìn thấy Nghi Dung cũng bị như mình, cậu ta cười ha ha nói “Bà chằn, bà không kém cạnh đâu, hahahaha...”

“Tên đàn bà, cậu...” Nghi Dung định cãi nhau tiếp với Eric thì giọng nói lạnh lùng không cảm xúc của Bảo Khánh một lần nữa vang lên. Anh nói “Nếu hai người không cảm lại, tôi gửi hai người tới trại huấn luyện”.

Nghi Dung và Eric nghe xong, rất thức thời ngậm chặt miệng lại. Lúc này, Bảo Khánh nhìn một lượt từ trên xuống dưới hai người. Nghi Dung mọi ngày vẫn luôn là một bộ dạng gọn gàng tuơng tấ, hôm nay, mái tóc màu đỏ tím ngang vai của cô có phần hơi rối, quần áo thì bị nhăn đi. Còn Eric, quanh năm ngày tháng cậu ta ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu thuốc, cậu ta có vẻ tùy ý một chút. Nhưng Eric vẫn mắc bệnh sạch sẽ hơi nặng. Nếu ra khỏi nhà mà không chải chuốt kĩ, chắc chắn cậu ta sẽ không chịu ra khỏi nhà. Nhưng bây giờ, còn đâu một Eric như vậy nữa. Nhìn cậu ta như một tên côn đồ vậy. Mái tóc đỏ nâu được vuốt ngược lên, bây giờ rối tung hết lên, tùy ý rơi trên khuôn mặt khiến cho phụ nữ phải ghen tị, quần áo thì cũng không kém, chỗ cần nhấn thì nhấn, chỗ cần nhàu thì cũng nhàu luôn.

Nhìn hết một lượt, Bảo Khánh mới lạnh lùng nói “Anh, là ai?”

“Ai cha, cold boy, tôi là Takahaji Kenji, con thứ của nhà nghiên cứu sinh vật học nổi tiếng người nhật Takahaji. Anh có thể gọi tôi là Eric cho thân thiện” Eric thân thiện giới thiệu.

“Tôi không hỏi xuất thân, tôi hỏi quan hệ của anh với Phi Ưng” Bảo Khánh dội một gáo nước lạnh vào đầu của Eric làm cho lòng nhiệt tình đang bùng cháy của cậu dập tắt ngay tức khắc. Trong tư duy của Bảo Khánh, người có thể khiến cho Nghi Dung chịu động thủ, một là kẻ thù, hai là người quen. Anh không biết người đàn ông này là ai.

“Tên đàn bà, nói nhiều làm gì hả, nói ngắn gọn thôi. Cậu ta là người của Trâm Anh” Nghi Dung trực tiếp nói. Người được Trâm Anh của bọn cô tốn mấy tháng liền để thu về tay.

Bảo Khánh lại nghe thành như thế này “Cậu ta là người đàn ông của Trâm Anh”. Lập tức, mặt của vị nào đó đen lại, lạnh như nam cực làm cho hai người đang đứng kia run mình một cái. Ai cũng đều không hẹn mà cùng nhìn về chiếc điều hòa – một thứ duy nhất còn lành lặn sót lại trong phòng. Điều hòa để ở độ tiêu chuẩn, vậy sao lạnh vậy. Bàn Dung của chúng ta vẫn chưa ý thức được, câu nói của bạn rất là mập mờ và nó như lưỡi dao một lúc đâm hai người liền. Và về sau, bạn nào đó đột nhiên bị người nào ấy đổ nguyên một thùng giấm vào người mà bạn ấy không hiểu lý do vì sao. Nhưng đó là chuyện của sau này, còn lúc này là chuyện của bây giờ.

Bảo Khánh nheo mắt nguy hiểm nhìn Eric, lạnh lùng nhắc lại “Người đàn ông của Trâm Anh?”

“Có việc gì sao?” Eric hơi nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn Bảo Khánh. Mà khoan, tên đàn ông kia nói gì? Người đàn ông của Trâm Anh? Ếy da, cậu ta không phải đàn ông a!!!! Tại sao ai cũng đều kêu cậu ta là đàn ông vậy. Eric khóc trong lòng mà không dám bộc lộ ra ngoài. Đùa, nhìn cái mặt của tên kia, cậu ta mà phun được một từ, đảm bảo ngày mai cậu ta khỏi nhìn thấy mặt trời luôn. Eric ngược lên nhìn trời, không đúng hơn là nhìn trần nhà. Cậu ta cảm thấy, chưa bao giờ cậu ta yêu cái không khí này đến vậy, yêu cái ánh sáng âm áp này như thế. Dù quanh năm ngày tháng, cậu ta chỉ muốn ở trong phòng thí nghiệm cảm mấy cái dụng cụ lạnh lẽo.

“Không có việc gì” Bảo Khánh ý định không truy cứu hai người kia nữa. Nhưng đột nhiên về mặt ủy khuất đến đáng thương và giọng nói như một cô con dâu nhỏ bị mẹ chồng bắt nạt lên án hai cái người đang đứng trước mặt anh. Bảo Khánh lạnh lùng nhìn hai người, nói “Ai trong hai người quát vạ tôi?”

Nghi Dung và Eric vừa nghe xong, hai người liền ngăn người ra. Hai người nhìn nhau, chưa hiểu Bảo Khánh nói đến người nào. Và một cuộc thi thăm to nhỏ đã diễn ra:

Eric: Vợ của ảnh này là ai vậy?

Nghi Dung: Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai?

Eric: có khi nào là một y tá nào đó vào đây rồi bị chúng ta dọa không?

Nghi Dung: Chắc vậy.

Vậy là sau cuộc đàm luận to nhỏ, Nghi Dung và Eric đã kết luận được, có thể trong lúc đánh nhau, đã có một cô y tá nào đến đây để kiểm tra cho Trâm Anh. Và lúc vào, không may cô y tá đó bị bọn họ quát dọa cho sợ hãi. Và cũng thật không may, cô y tá đó lại là bà xã đại nhân của cái tên quý mặt tiền này. Và cái tên quý mặt tiền này đang muốn vẫn bình hỏi tội hai bọn họ.

“Trần tổng, chúng tôi không biết cô gái đó là bà xã của anh, có gì xin lượng thứ cho kẻ có mắt như mù chúng tôi, anh kẻ hào hán không chấp kẻ tiểu nhân” Nghi Dung cười hề hề nói.

“Đúng đó, anh cần gì phải chấp với mấy kẻ tiểu nhân như chúng tôi cho mệt” Eric nói.

“Anh yên tâm, lần sau cô gái đó vào đây kiểm tra, chúng tôi sẽ mời cô ấy uống trà ăn bánh” Nghi Dung nói.

“Đúng đúng” Eric hưởng ứng cùng.

“Kiểm tra? Uống trà ăn bánh? Các người đang nói ai vậy?” Bảo Khánh nghi hoặc nhìn Nghi Dung và Eric. Hóa ra từ nãy đến giờ, hai người này hiểu lầm cái gì à?

“Không phải chúng tôi dọa y tá bà xã của anh sợ sao? Bây giờ anh đang hỏi tội chúng tôi mà” Eric nói.

Nghe Eric nói xong, trên đầu Bảo Khánh rơi xuống mấy vạch hắc tuyến. Thì ra là vậy. Nhìn hai người, anh nói “Vợ của tôi là Trâm Anh”

Câu nói của Bảo Khánh vừa dứt, một cuộc đàm luận nho nhỏ lại được khơi lên:

Eric: Anh chàng này nói, Trâm Anh của tôi là vợ của anh ta. Chuyện gì vậy?

Nghi Dung: Cái này tôi chịu. (seal:*chống cằm* chị quên chuyện gì rồi à/ Nghi Dung *ngây thơ* chuyện gì?/ seal *chán nản xua xua tay* không có gì đâu)

Eric: Thôi, không để ý chuyện này nữa. Vừa nãy chúng ta có quát Trâm Anh à?

Nghi Dung: Cậu có quát không?

Eric: Hồi thừa, tôi mà dám lớn tiếng với cô ấy, đảm bảo ngày mai tôi khỏi nhìn thấy mặt đất luôn. Còn cô?

Nghi Dung: Hồi thừa, tôi mà dám lớn tiếng với con bé, ngày mai tôi khỏi thấy mặt trời.

Và qua cuộc đàm luận thứ hai, Nghi Dung và Eric đã kết luận được, bọn họ bị Trâm Anh vu oan cho. Hai người ai oán liếc quanh phòng tìm bóng dáng của kẻ khiến họ bị như thế này. Nhưng có nhìn thế nhìn nữa, nhìn lên nhìn xuống, nhìn trái nhìn phải bọn họ cũng không có tìm ra bóng dáng mặc bộ quần áo người bệnh đâu cả. Hai người đưa ra một kết luận nữa: Bỏ chạy rồi.

Nghi Dung nhìn Bảo Khánh, không đầu không đuôi nói “Con bé đó chạy trốn rồi”

“Cái gì?” Bảo Khánh không hiểu, nhướn mày hỏi lại.

“Còn cái gì nữa, Trâm Anh không thấy đâu” Eric sững sờ nói. Thì ra từ nãy tới giờ, cậu bị mắng chỉ vì cái người phụ nữ đáng chết kia. Thật là đáng hận mà.

Lúc này, một giọng nói mang theo nồng đậm sự tức giận vang lên khiến cho Nghi Dung và Eric giật mình. Riêng Bảo Khánh thì đang tức giận nên không để ý.

“CÁC NGƯỜI LÀM GÌ PHÒNG BỆNH CỦA TÔI THẾ NÀY, HẢ?” Minh Quân nắm chặt tay, kìm nén sự tức giận của mình. Anh hôm nay muốn đến kiểm tra tình hình của cái cô gái cứng đầu của cái tên mặt lạnh kia như thế nào. Vậy có ai có thể nói cho anh biết, tại sao phòng bệnh của anh lại biến thành như thế này không hả? Nhìn nó có giống phòng bệnh không? Hay là cái bãi chiến trường? Làm anh tức giận nhất không phải là phòng bệnh mà là người vốn dĩ nên ở trong này thì không thấy bóng dáng đâu. Chẳng lẽ, ba người này mãi “nói chuyện” đến mức bệnh nhân đi lúc nào cũng không phát hiện. Thật là không thể chịu đựng được mà!!!!

Bảo Khánh không ở lại đây lâu, cũng không để ý ai kia đang rất tức giận chờ câu trả lời của ba người trong phòng mà bước đi. Minh Quân thấy mình bị quăng bơ lạnh, anh liền liêu mạng, che trước mặt Bảo Khánh, tức giận nói “Cậu đừng chơi kiểu mặt lạnh như thế này để trốn tội. Nói cho tôi, tại sao cái phòng bệnh của tôi lại biến thành cái dạng này, hả?”

“Nếu muốn tiền đền bù thì tìm hai người kia, còn nếu hỏi về vợ tôi, vậy tránh ra, tôi muốn đi tìm cô ấy” Bảo Khánh lạnh lùng nói xong, không để Minh Quân kịp phản ứng gì đã đi qua anh ta đi về phía thang máy.

Nhìn bóng dáng đang dần khuất đi, khóe miệng của Minh Quân giật giật. Chuyện gì xảy ra vậy? Hình như anh nhìn thấy, cái mặt lạnh kia đang nổi lên ngọn lửa nào đó. Đúng, chính là khuôn mặt đó. Nhưng, bây giờ không phải là lúc để ý đến chuyện này, anh cần phải đòi lại thiệt hại của bệnh viện cái đã.

“Hai người chính là người đã phá phòng bệnh của tôi?” Minh Quân cười rất thân thiện hỏi. Nhìn nụ cười của anh, Nghi Dung và Eric không thể nào buông lỏng cảnh giác. Nụ cười này, không thân thiện như bề ngoài. Nguy hiểm, quá nguy hiểm.

“Chúng tôi sẽ bồi thường” hai người đồng thanh nói. Lúc này, nhận lỗi và bồi thường là cách sáng suốt nhất.

“Tốt, đúng là trẻ con dễ dạy” Minh Quân nở nụ cười rạng rỡ. Nghi Dung và Eric cười gượng, trong lòng hai người âm thầm rơi lệ. Anh giận thì anh mắng đi, đừng cười như vậy, anh cười tìm chúng tôi không đập nổi a...

Đang lúc Nghi Dung và Eric nghĩ là qua rồi, đột nhiên một cô y tá, khuôn mặt xinh xắn đến, nói. Giọng nói của cô không to cũng không nhỏ, nhưng lại đá hai người Nghi Dung và Eric xuống hố sâu. Cô nói “Viện trưởng, bảo vệ bảo, có hai chiếc tù rơi xuống từ cửa sổ phòng VIP 1”.

“Cô nói cái gì, có gây hại cho ai không?” Minh Quân sững sốt nói. Tên nào dám ném tù ra ngoài như vậy chứ. Không biết như vậy rất là nguy hiểm cho người khác sao?

“Không có làm ai bị thương, nhưng lại làm bệnh nhân phòng 77 lên cơn đau tim, bây giờ ông ta đang trong phòng cấp cứu. Còn có năm y tá và một bác sĩ khoa tim bị dọa đến bất tỉnh, đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại” cô y tá nói.

“Cô nói, phòng bệnh nào ném xuống?” Minh Quân trầm mặt xuống.

“Dạ, là phòng VIP 1... ế, chính là phòng này... ách... ở đây vừa có ai đến đánh nhau hay sao mà nhìn nó...” cô y tá ngạc nhiên nhìn vào trong phòng nói. Nhưng câu nói chưa hết liền bị Minh Quân cắt ngang “Cô xuống làm việc đi, để trên này tôi xử lý”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mẹ con tâm sự.

“Cô xuống làm việc đi, để trên này tôi xử lý”

Cô y tá nghe xong, “Dạ” một tiếng rồi quay người đi làm việc của mình. Đến khi chỉ còn lại ba người, Minh Quân, nở một nụ cười rất rất là tươi nhưng ánh mắt của anh rất là lạnh. Nhìn hai người đang đứng trong phòng, anh nói “Trong hai người, ai ném thứ đó xuống?”

Nghi Dung và Eric nhìn thấy nụ cười của anh, bọn họ đã cảm thấy lạnh sống lưng, lạnh đến thấu xương. Trong trường hợp này, Nghi Dung và Eric nhìn nhau, hai người nhìn nhau với ánh mắt đầy ẩn ý. Nhưng có lẽ, hai người bọn họ cùng hướng đến một mục đích. Trốn tội.

Lúc Minh Quân nghĩ là bọn họ không còn gì để nói thì đột nhiên, tiếng nói của hai người kia cùng một lúc vang lên.

“Cậu ta/ cô ta ném”

Tình cảnh trước mắt Minh Quân bây giờ, Nghi Dung và Eric, hai người đứng song song với nhau, tay bọn họ chỉ về nhau nhưng ánh mắt lại nhìn anh với hàm ý ‘Tôi không phải người ném, là người kia’. Nhìn hai người này, anh đoán chắc, bọn họ là kẻ thù không đội trời chung (seal: anh đoán đúng rồi đó).

Nghi Dung và Eric sau khi thực hiện hành vi ‘minh oan’ cho mình xong, lại thấy người kia đang đẩy mình ra đầu mũi tên. Hai người liền nhìn nhau tóe lửa. Một cuộc cãi vã lại bắt đầu...

Nghi Dung: Cái tên đàn bà, cậu dám vu oan cho tôi?

Eric: Bà chần, bà vu oan cho tôi thì có?

Nghi Dung: Tên đàn bà, cậu không phải vừa ăn cướp vừa la làng nha. Cái tù kia là do cậu ném. Cầm đồ lỗi cho tôi.

Eric: ai là người cầm đồ ném tôi trước? Bà là người ném mới đúng.

.....

Nhìn cuộc cãi vã của hai người bọn họ, khuôn mặt của Minh Quân như đang đè nén cái gì đó. Rốt cuộc thì hôm nay là ngày gì vậy? Chẳng buồn nói gì nữa, Minh Quân rút điện thoại gọi cho bảo vệ lên đây đá đít hai người kia ra khỏi bệnh viện. Hai người này mà ở lại thêm một chút nữa chắc bệnh viện của anh bị sập mất.

Không mất nhiều thời gian, bốn người bảo vệ nghe theo lệnh ông chủ chạy lên. Bốn người bọn họ rất thông minh, trước hết không để Nghi Dung và Eric phát hiện, bọn họ liền chế trụ hai người kia xuống sàn nhà. Khi đã chế trụ được bọn họ xuống sàn nhà, bốn người bảo vệ liền trói cả tay và chân của Nghi Dung và Eric.

Đang cãi nhau hăng say, tự nhiên bị đè xuống sàn nhà lạnh băng, Nghi Dung nổi cáu mắng “Con mẹ nó, các anh là ai hả, dám đè lão nương xuống sàn nhà... thả lão nương ra... thả ra... nè, nè, các anh dám trói lão nương lại... cời trói ngay nếu không các anh chết với tôi...”. Nghi Dung mắng có, đe dọa có nhưng mấy tên bảo vệ ngay cả một chút sợ hãi cũng không có. Bọn họ vẫn rất chuyên nghiệp thực hiện nốt nhiệm vụ của mình.

Khác với Nghi Dung đang la lối om sòm, Eric có vẻ lại rất phối hợp. Một chút lại bảo trói chặt vào, lúc sau lại hướng dẫn cách trói để người khác không thể cời được. Hai tên bảo vệ phụ trách trói Eric nghe cậu nói vậy, nghĩ rằng người này sẽ không làm loạn gì nên trói có chút lỏng tay. (seal: anh này khôn).

Khi hai người hoàn toàn bị chế ngự ở trên mặt đất thì bốn tên bảo vệ rất quy củ đứng thẳng người, chờ lệnh tiếp theo. Minh Quân nhìn một lượt hai người từ trên xuống dưới, nói “Đưa hai người bọn họ đến cục cảnh sát, nói là hai người phá hoại tài sản của người khác, tôi yêu cầu cảnh sát nhốt hai người họ ba ngày. Nhớ, nhốt hai người này chung một nơi”. Nói xong, Minh Quân ưu nhã quay người bước đi. Việc của anh ở đây đã hết, bây giờ anh đi làm việc của anh đã. Làm viện trưởng thật không thoải mái gì mà...

Nếu mọi người đang nghi ngờ tại sao Nghi Dung của chúng ta không lên tiếng nào thì... Ồm... phải nói như nào nhỉ? Nếu nói bạn Eric rất phối hợp nên được nương tay thì bạn Nghi Dung vì quá ồn ào cùng không biết thời thế. Cuối cùng, một tên không chịu nổi bạn nữa nên đã cầm cả khăn lau mặt nhét vào miệng bạn ta. Thế là bạn ta khỏi làm ồn...

Nhìn theo bóng lưng của Minh Quân bằng một đôi mắt rực lửa, Nghi Dung âm thầm thề. Cô nhất định, không, chắc chắn sẽ cho hắn hối hận với những gì hắn ta làm. Nếu không, tên của cô sẽ đảo lộn lên...

////////// Dài ngắn hà yên bình//////////

Quay trở lại với Bảo Khánh. Anh đứng trong thang máy, đôi mắt lạnh lùng nhìn những con số đang xuất hiện. Bảo Khánh bây giờ đang cảm thấy rất tức giận. Anh giận không phải vì bị Trâm Anh lừa. Anh giận là vì cô gái đáng chết kia đã bị thương còn không ngoan ngoãn nằm yên một chỗ. Nếu bắt được cô ấy, anh nhất định phải trừng phạt cô mới được. Hừ...

“Đình” cửa thang máy mở ra, Bảo Khánh chuẩn bị bước ra thì nhìn thấy người đứng ngoài thang máy. Dù ngạc nhiên nhưng anh cũng nhanh hồi phục lại. Anh lạnh nhạt gật đầu nói “Chú Phong, chú lên thăm Trâm Anh à? Vậy thì cô ấy không có trong phòng rồi”. Hôm kia, cuối cùng gia đình Phan gia cũng được hoàn thiện trở lại. Hôm qua anh không thấy ông bà Phan vào thăm Trâm Anh. Anh cứ nghĩ rằng ông bà sẽ tâm sự đến mấy ngày sau mới nhớ ra họ có đứa con gái đang nằm

viện chứ.

Ông Phan nghe xong không ngạc nhiên một chút nào, ngược lại, ông mỉm cười nói “Khánh, vất vả cho con rồi. Con không phải tìm Trâm Anh nữa, về nghỉ ngơi một chút đi”.

“Là sao?” Bảo Khánh không hiểu hỏi. (seal: “lắc đầu ngao ngán” lời trên mặt chữ, đúng là ‘thông minh đột xuất, ngu bất thành linh’. Thật là xấu mặt người làm ‘mẹ’ như seal mà/ Bảo Khánh “đá đít seal ra khỏi hiện trường”)

“Con không phải tìm nữa, con bé nó đang nói chuyện với mẹ của nó” ông Phan nói.

“Vậy con yên tâm rồi, con về đây” Bảo Khánh nói xong, sai bước ra khỏi bệnh viện. Nếu đã có cha mẹ của cô ấy ở đây, anh không cần lo cho cô ấy nữa rồi. Còn việc bây giờ cô ấy ở đâu, anh không cần hỏi anh cũng đoán được phần nào. Mẹ con bọn họ đã lâu không gặp nhau rồi.

Nhìn theo bóng lưng của Bảo Khánh, ông Phan nở một nụ cười hài lòng. Đứa con rể này, ông càng ngày càng ưng rồi.

Vườn hoa bệnh viện.

Nếu nói đến bệnh viện Minh Nhật, ai cũng đều nói đến tứ tốt: Thái độ đội ngũ bác sĩ y tá nhiệt tình, phòng bệnh đầy đủ mọi thứ từ phòng thường đến phòng VIP, không gian thoáng mát rất phù hợp để dưỡng bệnh, và không thể thiếu đến đó là vườn hoa thiết kế vừa lịch sự, thoáng mát lại vừa tiện lợi. Vì vậy, trong hai năm mới mở, bệnh viện đã có nhiều người vì muốn trở lại mà đã giả bệnh. Nhưng rất nhanh bị phát hiện. Thân là viện trưởng, Minh Quân đã đưa ra một nội quy trong bệnh viện mà bệnh nhân nào nghe cũng đều sợ hãi, dù lưu luyến nhưng cũng không dám giả bệnh. Từ đó đến giờ, bệnh viện mới đi vào quỹ đạo ổn định được.

Vườn hoa bệnh viện được xây theo phong cách phương Tây, vừa thanh lịch lại không mất đi vẻ đẹp tự nhiên của nó. Các bông hoa ở đây rất đa dạng, có khi là hơn trăm loài hoa được trồng tại bệnh viện này vậy. Các khóm hoa được thiết kế rất hài hòa. Chúng đứng cạnh nhau không làm lu mờ vẻ đẹp của nhau mà lại tôn vẻ đẹp của nhau lên. Những khóm hoa thiết kế như một mê cung, chúng chia đôi ra, tạo một lối đi rộng rãi. Các con đường này như những dòng suối chảy ra nhiều nhánh vậy. Trên những con đường này được lát đá thốt. Nó như tạo cho người khác cảm giác như họ đang sống với thiên nhiên. Trong vườn hoa bệnh viện cũng có hơn mười Tiểu Đình để cho những bệnh nhân hoặc người nhà của bệnh nhân vào nghỉ ngơi. Khu vườn như thế này, bảo sao nhiều người giả bệnh để được ở lại bệnh viện như vậy.

Trên con đường lát đá, hai người đi song song với nhau. Một người mặc bộ quần áo bệnh nhân, mái tóc xoắn xoắn dài trên lưng. Khuôn mặt vẫn còn vài nét tái nhợt của người vừa bị bệnh nặng dậy. Một tay cô để trong túi áo bệnh nhân, một tay đẩy gậy treo bình dịch đi theo bước chân của cô. Bên cạnh cô, một người phụ nữ trung niên, cơ thể đầy đặn, khuôn mặt phúc hậu đi song song với cô. Người phụ nữ này mặc một bộ đầm tối màu nhưng lại rất

sang trọng quý phái. Không khí hai người, nhìn qua tưởng chừng rất hài hòa nhưng thực chất, không khí giữa hai người rất lúng túng. Đi một lúc lâu, người phụ nữ trung niên liền lúng túng mở miệng đề nghị “Trâm Anh, chúng ta đã đi lâu rồi. Cơ thể con còn chưa bình phục, chúng ta... chúng ta đến nhà nghỉ mát trước mặt nghỉ ngơi. Con thấy được không?”.

“Theo ý người” Trâm Anh lạnh nhạt trả lời. Nhìn mặt cô lạnh nhạt thờ ơ vậy thôi chứ trong lòng cô đang rất lúng túng, không biết nên làm gì, nói gì. Dù gì, đây cũng là người mẹ đã xa cách với cô gần mười chín năm. Mười chín năm, đó là khoảng thời gian rất dài. Dài đến mức, từ “mẹ” này, nói ra không thể nào nói được. Muốn mở miệng gọi ra từ này nhưng cổ họng cô lại như có gì đó nghẹn lại, không thể gọi được. Với lại, dung nhan của mẹ cô đã không còn như trước, từ “mẹ” này, cô càng khó nói hơn. Cô biết, mẹ của cô chờ từ đó rất lâu rồi. Cô biết, cô biết chứ, sao cô không biết cho được. Nhưng, cô thật sự không thốt ra được...

Không nghe được từ mình mong muốn, bà Phan nở nụ cười buồn. Đó chẳng phải là lựa chọn của bà sao? Bây giờ bà buồn gì đây? Nhưng nếu được quay trở lại, bà nhất định vẫn sẽ chọn cách làm như vậy. Dù nhận lấy chỉ là đau khổ, bà vẫn sẵn lòng. Miễn, hai người bà yêu nhất hạnh phúc thì bà nhận hết những đau khổ của bọn họ, bà cũng cam lòng. Nhanh chóng định thần lại, bà Phan sống vai cùng Trâm Anh đi về phía nhà nghỉ mát.

Trong nhà nghỉ mát, hai người ngồi sòng vai cùng nhau, yên lặng nhìn những tiểu bệnh nhân đùa giỡn, những ông cụ bà cụ nói chuyện rôm rả, những bệnh nhân nhẹ nhàng tản bộ. Khung cảnh này thật hài hòa. Phải mất một lúc sau, Trâm Anh mới mở miệng phá vỡ cục diện này. Cô nói “Tại sao?” tại sao lại làm vậy? Tại sao lại bỏ đi? Tại sao lại phải trốn cha con cô?

“Tại sao? Câu hỏi này thật là hay. Gần mười chín năm qua, mẹ cũng tự hỏi mình rất nhiều: Tại sao lại làm như vậy? Phải chăng là mẹ muốn trốn tránh hiện thực, trốn tránh cái hiện thực tàn khốc này? Nhưng, nghĩ nhiều như vậy, mẹ cuối cùng lại không biết mình nên làm gì. Có lúc mẹ muốn nói hết sự thật, nhưng lại không làm bởi vì mẹ sợ, hai người sẽ đau khổ. Hai ý nghĩ đó cứ tranh đấu với nhau vậy. Nhưng, cuối cùng, mẹ vẫn không hiểu, tại sao mẹ lại làm vậy. Tại sao lúc đó lại muốn ly hôn với cha con? Tại sao lúc đó lại suy nghĩ âu trĩ như vậy? Mẹ thật sự không hiểu...” Bà Phan cười buồn nói.

“Có phải là vì con, vì con nên người mới như vậy? Người đang trách con nên mới rời khỏi hai cha con con không? Nếu ngày trước không phải con nặng nề đòi đi đến nơi đó, người cũng sẽ không bị như vậy, gia đình ta sẽ không đi tới bước đường này” Trâm Anh cúi gằm mặt xuống che đi đôi mắt đang ngân ngấn nước. Đứng, nếu ngày đó cô không có chấp, có lẽ bây giờ không có cô của bây giờ, một con quỷ với bàn tay dính đầy máu.

//////////Chúng ta trở về quá khứ nào//////////

Gần mười chín năm trước, vào một ngày đẹp trời, tại căn biệt thự của Phan gia tại chung cư Vinhomes Mỹ Đình, trong phòng khách một cô bé khoảng hai, ba tuổi đang phồng miệng giận dữ với người phụ nữ ngồi đối diện với bé. Cô bé có một đôi má phúng phính, nhìn chỉ muốn véo. Đôi mắt linh động, kết hợp với chiếc mũi nhỏ nhắn cùng đôi môi anh đào nhìn rất dễ thương. Người phụ nữ đối diện với bé, khuôn mặt thanh tú, đôi môi nhỏ nhắn, đôi mắt toát lên vẻ dịu dàng. Cô mới chỉ hơn ba mươi. Người phụ nữ nở nụ cười sùng sịnh, an ủi đứa con gái tâm can của cô. Ai bảo hôm nay ông xã cô có cuộc họp đột xuất, mà ngày này chính là sinh nhật ba tuổi của con gái hai vợ chồng cô. Ông xã cô đã hứa với con bé sẽ về cùng nó đi chơi, mừng sinh nhật với nó. Bây giờ, anh lại bảo về là không thể đưa con bé đi chơi. Trẻ con, đùa nào nghe thấy vậy đều sẽ có biểu cảm như con gái cô vậy. Nhìn đứa con gái của mình, cô nói “Trâm Anh, papa con hôm nay có việc bận đột xuất, con thông cảm cho papa của con đi”.

“Papa xấu, papa thất hứa với Trâm Anh, Trâm Anh giận papa, không nói chuyện với papa nữa” Trâm Anh phồng miệng giận dữ lên án.

“Được, được, papa của con xấu. Vậy con đừng phụng phịu như thế này chứ, nhìn xấu chết đi được” bà Phan đùa.

“Mami, đáng ghét, mami lại chọc Trâm Anh. Nhưng dù mami làm vậy, Trâm Anh cũng sẽ giận papa, Trâm Anh popoxi papa” Trâm Anh trề con nói (seal: bà này lúc nhỏ đáng yêu bao nhiêu thì bây giờ đáng ghét bấy nhiêu/ Trâm Anh: *đá seal ra khỏi hiện trường*)

Nghe đứa con gái bảo bối của mình nói vậy, bà Phan thờ dài. Long, không phải em không nói giúp anh đâu nha, anh tự đi mà gánh hậu quả, em chịu rồi.

“Trâm Anh, hay là hai mami đưa con đi đến nơi mà con muốn đi nhất được không?” bà Phan nói.

“Thật sao? Mami sẽ đưa con đến nơi mà con muốn đến thật sao?” Trâm Anh nghe xong, vui vẻ hẳn lên.

“Đúng vậy. Thế Trâm Anh của chúng ta muốn đi đâu nào?” bà Phan nở nụ cười sùng sịnh. Con gái của cô thật là dễ dụ mà.

“Ừm... nơi Trâm Anh muốn đi nhất...” Trâm Anh bắt đầu đưa tay chống cằm suy nghĩ. Nhìn cô bé như một bà cụ non vậy. Một lúc lâu sau, cô bé nâng đôi mắt chờ mong lên nhìn bà Phan, nói “... Trâm Anh muốn mami đưa đi công viên giải trí”

“Sao lại là nơi đó, con có thể chọn nơi khác được không?” bà Phan nghe xong liền gián tiếp từ chối. Vừa nãy, ông xã cô gọi về có dặn cô là không được đi đến nơi đông người. Công viên giải trí lại là những nơi có đông người đến nhất. Dù không biết vì sao ông xã lại nói vậy, nhưng cô dám chắc, ông xã cô lo cho hai mẹ con cô nên mới dặn dò như vậy.

Nghe thấy bà Phan nói vậy, Trâm Anh liền phụng phịu nói “Thế mà mami nói đưa Trâm Anh đến nơi Trâm Anh muốn đến nhất. Mami giống papa, đều lừa Trâm Anh, Trâm Anh giận mami, hất le mami luôn” nói xong, Trâm Anh ngồi xoay mặt vào lưng ghế. Nhìn cô bé lúc này rất là buồn cười. Mấy người nữ hầu và vệ sĩ người nắm tay đưa lên miệng, người quay mặt đi cười thầm. Tiểu thư của bọn họ thật là đáng yêu mà.

Nhìn thấy con gái mình như vậy, bà Phan vừa buồn cười lại vừa bất lực. Thật là bà đã chiều hư con bé rồi mà. Haizzzzz... . Ôm Trâm Anh vào lòng, bà Phan nói “được rồi, mami đưa con đi công viên”.

Lời bà vừa nói ra, Trâm Anh đang giận dữ liền vui vẻ trở lại. Mấy vệ sĩ gần đó liền nhìn nhau không biết nên làm sao. Vừa nãy ông chủ đã dặn, hôm nay không được để cho bà chủ và tiểu thư đến chỗ đông người, nếu không ra khỏi nhà thì càng tốt. Nhưng bây giờ... . Một tên vệ sĩ liền lên tiếng ngăn cản

“Bà chủ, hai người không thể đến công viên được”.

“Chú áo đen đáng ghét, không được để Trâm Anh mất hứng” Trâm Anh lườm lườm tên vệ sĩ nói.

“Trâm Anh, con lên trên nhà thay quần áo, mami cùng con đi công viên” bà Phan không để ý đến tên vệ sĩ, nói với Trâm Anh. Trâm Anh nghe vậy, vui vẻ chạy lên trên tầng hai cùng mấy nữ hầu. Nhìn thấy bóng của cô bé đã khuất đi, bà Phan lạnh nhạt nhìn tên vệ sĩ, nói “Tôi biết các anh nhận nhiệm vụ của chồng tôi, không cho tôi đến nơi đông người. Nhưng các anh cũng đừng lo, tôi sẽ cẩn thận. Tôi và Trâm Anh sẽ luôn đứng trong phạm vi quan sát của các anh nên các anh đừng lo”.

“Vâng, bà chủ”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Viên đạn bắn trượt.

Nhớ lại ngày đó, Trâm Anh lại càng hối hận hơn. Nếu ngày đó cô không giữ tính tình tiểu thư ra, nếu ngày đó cô không nằng nặc mặc kệ lời ngăn cản của mẹ và vệ sĩ, nếu ngày đó ở công viên cô không cô tình để lạc mấy tên vệ sĩ thì mẹ cô cũng không phải khổ sở trong suốt từng ấy năm như vậy. Vì vậy, chung quy lại, kẻ có tội không hẳn là Lang. Cô cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này.

Bà Phan nghe thấy câu nói tự trách của con gái tâm can của bà, lòng bà lại cảm thấy khó chịu. Đáng lẽ con gái bà nên có một cuộc sống hạnh phúc bên cha mẹ, con bé nên có một cuộc sống như bao cô gái cùng lứa tuổi khác. Nó nên có những biểu hiện hợp với lứa tuổi chứ không phải lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ, không cần bất cứ ai bảo vệ. Con bé nên có những ước mơ của chính bản thân nó. Con bé nên có... nên có rất nhiều thứ chứ không phải chứng kiến mẹ của nó bị hành hạ, không phải lang thang một mình trong sa mạc ngày nóng đêm lạnh, đôi tay của con bé không phải để nhuộm máu. Những điều không phải đó, chính là bà đã liên lụy nó. Nếu không phải ân oán nợ nần ngày trước của bà, vậy con gái bà cũng không phải khổ như bây giờ. Đều là tại bà, bà đã gián tiếp tước đoạt đi tất cả của con gái bà. Bà thật đáng chết mà...

Bà Phan đau lòng nhìn Trâm Anh, giọng nói dịu dàng mang theo nồng đậm áy náy. Bà nói “Không, mẹ không trách con, ngược lại, mẹ lại trách chính bản thân mình hơn. Trách bản thân không bảo vệ được cho con, trách bản thân đã đẩy con vào con đường u tối đó, trách bản thân gián tiếp hủy hoại tuổi thơ của con,... . Nếu hồi còn trẻ mẹ suy nghĩ chính chắn hơn, đừng cảm hơn một chút thì cũng sẽ không có Lang ngày hôm nay. Nếu mười chín năm trước mẹ suy nghĩ chu toàn hơn thì gia đình chúng ta cũng không phải chia cắt lâu như vậy. Vì vậy, hung thủ thật sự là mẹ”.

Trâm Anh nghe xong, đôi mắt cô đã nhòe đi từ lúc nào. Cô ôm lấy bà Phan, nghẹn ngào nói “Không, mẹ, mẹ đừng tự đổ lỗi cho mình. Hung thủ không phải là mẹ... Lang... Lang mới là người hại chúng ta như thế này”.

“C...con...con gái, con gọi m...mẹ là...” bà Phan đột nhiên bị ôm, chưa kịp định thần lại đã nghe thấy đứa con gái bảo bối của mình chính miệng gọi mình là “mẹ”. Có phải, có phải là bà nghe lầm, nghe lầm đúng không?

“Mẹ...” Trâm Anh nói xong, cánh tay ôm bà Phan càng chặt hơn. Cuối cùng, cuối cùng cô cũng đã nói ra được rồi, nói ra được rồi.

“Con gái của mẹ...” bà Phan không kiềm được khóc lớn lên như một đứa trẻ. Bà cứ nghĩ, nghĩ là phải đợi ngày này rất lâu, có khi đến chết bà cũng không được nghe lần nữa. Nhưng không ngờ, ngày đó lại đến nhanh như vậy. Nhanh đến mức bà chưa kịp phòng, con gái bà đã gọi bà là “mẹ”. Bà thật vui mà...

Hai mẹ con ôm nhau khóc một lúc rồi thôi. Máy bệnh nhân thấy hai người xúc động như vậy cũng chẳng có xúc động mấy. Phải biết đây là bệnh viện, một ngày có mấy cảnh như này liền, họ nhìn chán rồi, xúc động chán rồi dù không biết vì sao hai người kia khóc.

Khóc xong, hai người mới buông nhau ra. Nhìn khuôn mặt lấm lem của nhau, hai người liền nở nụ cười. Một lúc sau, bà Phan khuôn mặt đờm buồn, nhìn Trâm Anh, bà e dè nói “Trâm Anh, con có thể tha thứ cho Quân không?”

“Quân?” Trâm Anh nghi ngờ hỏi lại. Tên này quen lắm, nhưng cô không nhớ đã nghe thấy ở đâu “Quân là ai vậy mẹ?”

“Quân là... chính là Lang” bà Phan cẩn thận nhìn biểu hiện của Trâm Anh nói. Bà không muốn con gái bà xúc động mạnh, nó vẫn còn là bệnh nhân. (seal: “khinh bỉ” con bà bị thương ngoài da chứ không phải bị khủng bố tinh thần, việc gì phải lo nhiều như vậy chứ/ bà Phan “một cước đá seal bay đi”: không có việc gì về nghĩ tình huống cho truyện đi, lấm chuyện/ seal: “hết vọng” nu...ba...ka...chỉ)

“Lang? Tại sao mẹ muốn con tha thứ cho ông ta? Chẳng lẽ mẹ đã quên, gia đình ta bị như vậy là do ai? Bây giờ mẹ bảo con tha thứ cho người đó? Chẳng lẽ, giữa mẹ và ông ta có quan hệ gì sao?” đôi mắt Trâm Anh lạnh xuống khi nhớ đến tên Lang. Đó là một vết thương rất sâu, có lẽ không thể nào lành mà Lang đã khắc vào tim của cô. Chỉ cần nghe tới cái tên này, trái tim cô không nhin được mà run sợ, trí óc không theo điều khiển mà nhớ lại tình cảnh của năm đó. Vì vậy, muốn cô tha thứ cho Lang, đó là điều không thể nào. Nhìn đôi mắt của mẹ cô khi nhắc đến người đàn ông đó, cô thấy sự đau lòng cùng hối tiếc trong đó. Đau lòng? Vì sao vậy? Tại sao lại đau lòng cho người hại mình? Còn hối tiếc? Hối tiếc gì vậy? Rốt cuộc chuyện đó là như thế nào? Khoan, ở căn nhà hoang đó, Lang nói ông ta và mẹ là thanh mai trúc mã. Hai người cũng từng là người yêu. Nhưng một năm sau, mẹ lại nói là có người yêu, người đó lại là cha của cô. Lang là người bị bỏ rơi, mẹ cô thay lòng làm tổn thương đến ông ta. Đau lòng, chắc hẳn vì hai người vốn như người

một nhà lại thành ra thế này. Chắc hẳn mẹ đau lòng là vì thế. Vậy còn hối tiếc, tại sao lại hối tiếc chứ, hối tiếc chuyện gì vậy?

“Mẹ, mẹ có chuyện gì giấu con không?” Trâm Anh nhìn sâu vào trong mắt của bà Phan nói.

“Mẹ...mẹ...aizzzz...được rồi, đừng nào chuyện này con cũng biết. Mẹ kể cho con nghe.” Bà Phan dừng một lúc, nhìn về phía chân trời xa xa nói tiếp “chuyện này bắt đầu từ nhiều năm về trước. Ông bà ngoại của con cùng cha mẹ của Quân là những đôi bạn rất thân. Bọn họ từng nói với nhau, nếu hai gia đình, người sinh nam người sinh nữ thì sẽ để cho hai đứa trẻ ở cùng với nhau, coi như bồi dưỡng tình cảm. Còn sau này có lấy nhau không thì bọn họ không can thiệp. Cuối cùng, mẹ Quân lại mang thai trước bà ngoại của con năm năm. Mẹ từ khi sinh ra luôn có Quân làm bạn cùng. Mẹ và ông ta rất thân thiết với nhau. Mẹ cứ nghĩ rằng, mẹ chỉ coi Quân như anh trai của mình. Nhưng ai ngờ, đến năm mẹ mười sáu tuổi, Quân lúc đó là hai mốt tuổi. Một chàng trai có thành tích học tập tốt, lại dịu dàng, khuôn mặt không nói đẹp trai đến mức xuất chúng nhưng lại làm cho bao cô gái muốn gần gũi. Lúc đó, mẹ đột nhiên cảm thấy khó chịu khi có một cô gái đến tỏ tình với Quân. Lâu dần, mẹ phát hiện, mẹ đã thích Quân rồi, thích như kiểu cô gái thích chàng trai chứ không phải anh trai em gái. Nhưng mẹ không dám nói ra, mẹ sợ Quân chỉ coi mẹ như em gái. Rồi đến khi mẹ mười tám tuổi, Quân tỏ tình, nói là người ông ấy yêu là mẹ. Lúc đó mẹ rất là vui. Nhưng lại cảm thấy không chân thực. Duy trì được một năm, mẹ liền muốn thử lòng của Quân. Mẹ đồng ý lời tỏ tình của một anh khóa trên hơn mẹ hai tuổi. Anh khóa trên đó, cái gì cũng tốt, đẹp trai, nhà giàu, cũng học giỏi. Mẹ cứ nghĩ rằng Quân sẽ ghen, sẽ nghĩ cách đưa mẹ trở lại với ông ấy. Nhưng ai ngờ, ông ấy chỉ bình tĩnh nhìn mẹ, chúc phúc cho mẹ” bà Phan nói đến đây, thở dài vì sự ấu trĩ trẻ con của mình lúc còn thiếu nữ.

“Vậy, người anh khóa trên đó chính là cha đúng không mẹ?” Trâm Anh nghi ngờ hỏi.

“Đúng, người anh đó chính là cha của con. Kết quả không như mong muốn, mẹ buồn bã một thời gian dài. Lúc đó, mẹ cũng nói với cha con là người trong lòng mẹ không phải ông ấy, nhận lời làm bạn gái của ông ấy chỉ là để thử lòng người trong lòng mẹ thôi, mẹ muốn cha con đừng phí thời gian với mẹ. Con biết lúc đó cha của con phản ứng như thế nào không?” nhớ đến quá khứ đó, bà Phan nở nụ cười. Bà thật không ngờ, trên đời này lại có người có chấp như thế. Nhưng cũng nhờ cái có chấp đó của người đàn ông đó, bà mới tìm được hạnh phúc của mình.

“Cha phản ứng ra sao a?” Trâm Anh hỏi.

“Lúc đó cha con nở một nụ cười, ông ấy nói, ông ấy biết hết. Nếu làm vậy có thể gần với mẹ thêm một chút, ông nguyện cho mẹ lợi dụng ông ấy mãi mãi. Con thấy cha của con ngốc không? Bị người ta lợi dụng mà còn cười tươi để họ lợi dụng được. Cuối cùng, mẹ và cha con làm bạn. Ông ấy dùng ba năm ở bên mẹ, từng bước từng bước xâm nhập vào trái tim của mẹ, làm mẹ yêu ông ấy lúc nào không hay. Cuối cùng, cha mẹ lấy nhau rồi chuyện sau đó con cũng biết rồi đó” bà Phan thở dài nói.

“Mẹ cảm thấy có lỗi với Lang đúng không?” Trâm Anh ngồi trầm ngâm một lúc rồi mở miệng hỏi. Thì ra, đau lòng của mẹ cô là đau lòng cho số phận của bà với Lang, còn hối tiếc là hối tiếc tình cảm năm đó.

“Đúng, nếu năm đó, mẹ không hành động ấu trĩ như vậy, có khi mẹ với ông ấy sẽ không đi đến bước đường này. Vì vậy, chuyện mà Lang làm với gia đình ta, mẹ tha lỗi cho ông ấy, cũng là buông xuôi hết tất cả áy náy năm đó đối với Lang, từ này về sau, Lang sẽ là một người anh tốt trong tâm trí của mẹ. Nhưng, mẹ cũng muốn cả con cũng tha lỗi cho ông ấy. Như vậy, ông ấy mới yên lòng nhắm mắt” bà Phan chờ mong nhìn Trâm Anh.

Nhìn ánh mắt của bà, Trâm Anh không biết nên nói gì cho phải. Bây giờ cô đang rất rối. Nếu một người hại bạn tan cửa nát nhà, bạn rất hận người đó. Nhưng đừng một cái, một người khác nói với bạn, người đó không đáng hận, hơn nữa người đó còn rất đáng thương. Bạn nên làm gì? Trâm Anh cũng đang rối rắm trong vấn đề đó. Cô không biết nên làm gì, hận tiếp hay là tha thứ? Cuối cùng không khí lại rơi vào trầm mặc.

Ở một góc khuất ở vườn hoa, một người đàn ông mặc một bộ bác sĩ, đeo khẩu trang bịt kín mặt. Hắn ta lấy trong cặp quần ra một khẩu súng giảm thanh. Nhìn đôi mẹ con đang ngồi tâm sự ở nhà nghỉ cách đó không xa, hắn ta giơ súng lên, nhắm vào đầu của bà Phan mà bắn. Đôi mắt hắn ta nhìn hai người không có một chút cảm xúc gì, như thể người sắp chết dưới họng súng của hắn không phải là một sinh mạng gì đáng giá. Ngắm một lúc, cuối cùng hắn cũng bóp cò súng. Viên đạn rời khỏi khẩu súng, để lại một làn khói mờ mờ mà bay về đích ngắm.

Quay trở lại với mẹ con bà Phan, Trâm Anh đang rối rắm không biết nên làm gì thì đột nhiên sau lưng cô cảm thấy lạnh cứng lại. Theo bản năng, Trâm Anh quay lại nhìn xung quanh. Quay lại không nhìn thấy gì, nhưng cô lại thấy một chấm vàng, dưới ánh nắng mặt trời phản ra những tia lạnh xương sống. Với kinh nghiệm lâu năm, cô biết đó là đạn. Và đích đến, chính là...mẹ của cô. Hành động nhanh hơn cả trí óc, Trâm Anh bắt chước vết thương bên vai trái chưa cắt chỉ, Trâm Anh nhào về phía bà Phan. Bà Phan không một chút phòng bị, bị Trâm Anh nhào về, không đứng vững. Thế là cả hai người cùng ngã xuống nền gạch. Khi vừa mới chạm đất, Trâm Anh như cảm thấy vết thương của mình bị nứt ra. Thảm rủa một tiếng, nhin đau đứng dậy.

Nhìn viên đạn ghim trên cột chống của nhà nghỉ, ánh mắt Trâm Anh lạnh đi. Lấy từ dưới bấp chân một con dao nhỏ, cô lấy viên đạn xuống. Nắm viên đạn trong tay, đảo mắt nhìn về phía viên đạn bay đến, rút dây truyền dịch ra, Trâm Anh chạy về phía đó. Nhưng cô chưa chạy được mấy bước, mắt cô chợt tối sầm. Trâm Anh oanh oanh liệt liệt ngã xuống đất mà ngất đi.

Bà Phan vừa mới định thân lại, chưa hiểu gì đã thấy Trâm Anh chạy ra ngoài rồi ngất đi, vai trái của cô có máu rỉ ra. Khuôn mặt bà tái đi, lo lắng chạy về phía Trâm Anh hô “Bác sĩ, bác sĩ, y tá, có ai ở đây không?” Tiếng gọi của bà thành công gây sự chú ý của mấy bác sĩ y tá gần đó, ai cũng chạy ra xem có chuyện gì. Mọi người vừa chạy đến nơi liền thấy một bệnh nhân đã ngất và một người phụ nữ trung niên. Nhưng cũng không đứng lâu, nhóm bác sĩ y tá ai cũng đều chuyên nghiệp, người trực tiếp bế Trâm Anh lên chạy nhanh vào phòng cấp cứu, người an ủi bà Phan rồi tất cả cùng chạy theo.

//////////Tinh tỉnh tang...thần thời gian kéo đi ba tiếng//////////

Phòng VIP 3

“Mẹ nuôi, mẹ nói đột nhiên Trâm Anh nhào về phía mẹ?” Trong căn phòng bệnh yên tĩnh, một giọng nói thanh thanh như tiếng đàn vang lên. Người nói là Ngọc Diệp. Vốn hôm nay cô ở lại căn hầm ở dưới biệt thự để nghiên cứu một vài thứ. Nhưng ai ngờ, mới có chín giờ sáng mà điện thoại cô reo liên hồi.

Nhìn số điện thoại, cô bắt đắc đĩ bắt máy. Người gọi là cha nuôi của cô, ông báo cô mau đến bệnh viện, Trâm Anh xảy ra chuyện. Nghe xong, cô bỏ mặc hết tất cả mọi việc mà cô đang làm, đi xe thật nhanh tới bệnh viện. Cuối cùng, cô bị mất mấy trăm chỉ vì đi xe quá tốc độ. Điều đó không cần để ý, cái cô để ý là Trâm Anh.

Khi cô vừa mới vào phòng bệnh, cô liền nhìn thấy Trâm Anh khuôn mặt tái nhợt yên lặng nhắm mắt nằm trên giường. Hỏi ra mới biết là sáng nay, lúc đi dạo với mẹ nuôi, đột nhiên con bé không nói không rằng nhào vào người bà làm cả hai người cùng ngã. Lúc bà chưa hiểu gì thì con bé đứng lên nhìn cái cột chống rồi rút con dao tùy thân đâm lên cột xong chạy ra ngoài. Nhưng chưa chạy được bao thì ngã. Qua mấy tiếng chữa trị, bác sĩ nói con bé sức khỏe chưa hồi phục, đã vậy lần thương trước mất máu quá nhiều nên chưa hồi máu được. Nay lại thêm miệng vết thương lại bị toạc. May là nó không đứt chỉ đó.

Bà Phan bị điểm danh, ngó người một lúc rồi “Ừ” một tiếng. Xong, như nhớ ra gì, bà nói “Bác sĩ bảo tay Trâm Anh nắm cái gì đó rất chặt, bọn họ làm biện pháp gì con bé cũng không thả ra. Cuối cùng bọn họ để yên đấy cho con bé”.

“Cầm thứ gì sao?” Ngọc Diệp đi đến bên giường, đứng như bà Phan nói, bàn tay trái của Trâm Anh đang nắm chặt lại. Ngọc Diệp không nói câu gì, một ngón tay đưa ra, ma sát nhẹ lên mu bàn tay của Trâm Anh. Sống với Trâm Anh lâu năm, cô biết rất rõ tất cả mọi điều về cô ấy, ngay cả điểm yếu cũng vậy. Trâm Anh có một yếu điểm nhỏ, đó là cô có máu buồn ở mu bàn tay. Chỉ cần ma sát nhẹ thôi, bàn tay của Trâm Anh như có điều kiện tự thả long tay ra.

Ma sát một lúc, bàn tay trái của Trâm Anh hơi hé mở ra. Nhân lúc này, Ngọc Diệp mở bàn tay của Trâm Anh ra. Một vật từ bàn tay của Trâm Anh rơi ra đem, nằm im lìm ở đó. Với màu trắng của ga giường, vật đó càng nổi bật lên. Màu vàng không làm người ta thấy thoải mái mà lại tạo cảm giác lạnh sống lưng. Nhìn viên đạn, lại nhìn bà Phan, Ngọc Diệp nhíu mày nói “Mẹ nuôi, mẹ đắc tội với ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Em muốn làm chỗ dựa cho Trâm Anh

“Mẹ nuôi, mẹ đắc tội với ai vậy?”

Bà Phan nghe Ngọc Diệp hỏi mà đầu óc cứ ù ù cạc cạc. Đắc tội? Bà quanh năm đều ở trong cô nhi viện, làm gì có ai để đắc với cả tội. Mà nếu có ra ngoài thì cũng không có ai biết bà là ai. Vậy bà lấy ai ra để đắc tội đây? Nhíu mày nhìn Ngọc Diệp, bà nói “Diệp, thứ Trâm Anh cầm là gì đấy?”. Trực giác của bà báo bà chắc chắn thứ mà con gái bà cầm có liên quan đến bà.

Ngọc Diệp không nói, đi đến trước mặt bà, xòe tay giờ ra cho bà tự xem. Nếu người đó có thể chà trộn vào nơi này để thực hiện ám sát bà Phan thì nơi này không được an toàn. Chắc chắn người đó vẫn còn ở trong bệnh viện này. Mà nếu cô đoán không nhầm, hẳn là hẳn đang theo dõi hai người bọn họ từ nãy đến giờ. Nhưng cô không cảm nhận được sự hiện diện của một người nào khác. Nếu vậy, hẳn ta đã để thứ đó ở đâu đó trong căn phòng bệnh này.

Bà Phan nhìn vật nhỏ nằm im lìm trong lòng bàn tay của Ngọc Diệp, kinh ngạc cùng khiếp sợ lấy hai tay che miệng để không kêu ra tiếng. Đây... đây là viên đạn mà!!!!

Không có hành động thừa, Ngọc Diệp để viên đạn vào trong túi áo khoác của mình. Cô cần về nghiên cứu xem viên đạn này là của khẩu súng nào, nhìn cấu hình viên đạn, cô thấy rất quen nhưng lại không nhớ nổi nó là của loại nào.

Sau khi Bà Phan hồi phục lại tinh thần, không nói gì nhiều, bà thất thần ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh giường bệnh. Hơn năm mươi năm sống trên đời này, bà biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Bây giờ, tình cảnh của bà là không hề an toàn chút nào. Kẻ thù trong tối, ta ngoài sáng, thật không biết hẳn là ai mà đề phòng. Mà bà cũng không muốn chồng của bà phải lo lắng gì thêm. Chuyện của Trâm Anh đã làm cho ông ấy mệt mỏi mấy ngày nay rồi. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt yên tĩnh của Trâm Anh, bà Phan mở miệng nói, giọng bà có phần nặng nề. Bà nói “Diệp, chuyện viên đạn, con đừng để cha nuôi của con biết, có được không?”

“Tại sao? Chuyện này rất là nguy hiểm, con phải bàn bạc với cha nuôi xem nên làm như thế nào mới đúng chứ. Bây giờ, mẹ nuôi không còn là viện trưởng của một cô nhi viện nhỏ bé, mẹ không nên tự quyết định như vậy.” Ngọc Diệp phản đối.

“Mẹ chỉ là không muốn cha nuôi của các con lo lắng thôi” bà Phan nói.

“Lo lắng, mẹ im lặng như vậy, khi cha nuôi biết chuyện thì càng lo lắng hơn ý. Hai người là vợ chồng, có gì phải cùng nhau giải quyết chứ. Đó là nói về cha nuôi. Mẹ cũng không thể giấu được Trâm Anh. Mẹ đừng quên, người giúp mẹ tránh được kiếp nạn kia chính là Trâm Anh. Con bé biết hết mọi chuyện, nếu cha nuôi không biết, chắc chắn con bé sẽ nói với cha nuôi. Còn nếu không nói, chắc chắn con bé sẽ không để yên như vậy đâu, nó sẽ bắt chấp nguy hiểm tìm ra mối nguy hại rồi diệt trừ tận gốc. Như vậy, mẹ lại muốn một mình làm tất cả sao?” Ngọc Diệp xúc động nói. Gia đình như thế này, thật khiến cho người ta ghen tị đến chết mà.

“Mẹ chỉ là không muốn hai cha con bọn họ lo lắng gì thôi mà” bà Phan nói.

“Nếu không muốn bọn họ lo lắng, mẹ nên nói hết mọi chuyện cho cha nuôi. Con nghĩ cha nuôi đi gặp viện trưởng sắp về rồi đó” Ngọc Diệp nói. Đúng vậy, vì bạn nào đó của chúng ta không yên yên ổn ổn dưỡng thương nên viện trưởng nào đó rất tức giận khi nhìn thấy bạn ấy như cái xác sắp khô nằm trên giường phẫu thuật. Thế là bạn viện trưởng đó sau khi chữa trị xong cho bạn Trâm Anh của chúng ta liền “triệu tập” papa đại nhân của người ta vào phòng làm việc riêng “tâm sự”. Hai người trong phòng “tâm sự” đến nay đã tròn ba tiếng, chắc cũng gần xong rồi nhì.

Vâng, đúng như bạn Ngọc Diệp của chúng ta nghĩ, bạn Minh Quân của chúng ta “triệu tập” papa đại nhân của người ta vào là để ngồi “uống trà tâm sự”. Ông Phan nhìn người nào đó đang rất hăng say giảng giải một đồng triết lý y học mà gấp ngắc ngắc dài. Ông thật muốn hỏi, những cái này có liên quan gì đến con gái bảo bối của ông không vậy? Nhưng, nhìn vẻ mặt của viện trưởng trẻ tuổi này, ông liền nuốt tất cả những lời muốn nói xuống. Tốt nhất, nên ngồi im. Xong, khi ông Phan nghĩ rằng hôm nay phải ngồi đến nửa đêm thì bạn trẻ nào đó rất tốt bụng dừng lại, thả cho ông Phan một “con đường sống”. Nghe thấy lời “đuối khách” của bạn viện trưởng nào đó, ông Phan nở nụ cười như thể trúng mấy cây vàng, chạy thật nhanh ra khỏi phòng làm việc. Đùa, ở trong này thêm chút nữa chắc ông phải chạy xuống khoa tai mũi họng mất.

Nhìn bóng lưng chạy trốn của ông Phan, Minh Quân dờ khóc dờ cười. Nhưng anh vẫn chưa hết tức. Bệnh nhân vào đây, ai cũng đều muốn anh làm bác sĩ trị liệu cho. Cô gái này, nếu không phải là vợ tương lai của cái tù lạnh đáng ghét kia, có khi anh cũng chẳng thèm ngó ngang đến, huống chi là làm bác sĩ trị liệu chính cho cô ta. Nhưng ai ngờ, cô gái này thật là đáng ghét, đã vậy lại đáng ghét hơn cả cái tù lạnh đó. Trong vòng một tuần, số lần cô ta vào phòng cấp cứu trong tình trạng hấp hối theo như anh tính thì hơn ba lần rồi. Thật là, vết thương đã khó khép lại thì nên ngoan ngoãn ở trong phòng mà dưỡng bệnh đi. Đằng này, chạy lung tung khắp nơi, mà hề chạy ra khỏi phòng bệnh là lại trở về phòng phẫu thuật. Anh thật sự muốn khóc, thuốc của anh đây toàn là thuốc xịn. Thuốc đắt đó nha. Nếu dùng cho bệnh nhân biết quý trọng cơ thể, anh không tiếc. Nhưng dùng trên người cô gái kia, anh tiếc lắm a....

Trong khi bạn viện trưởng của chúng ta đang tiếc thuốc của mình trong phòng làm việc thì ngoài hành lang gần phòng bệnh VIP 3 đang diễn ra một... nói thế nào được nhỉ? Ồ... ờm... tâm sự, đúng, chính là tâm sự. Ông Phan nhìn khuôn mặt xa lạ trước mặt, dù có chút chưa quen, nhưng chỉ cần người vợ ông yêu thương còn sống thì cho dù cô ấy mang diện mạo gì đi nữa, ông cũng đều chấp nhận. Ba ngày trước, khi biết được sự thật, ông cũng có phần tức giận cùng tự trách. Ông tức giận người phụ nữ đó lại dám tự quyết định số phận của chính ông. Từ trước đến nay, ông ghét nhất chính là bị áp đặt. Tức thì tức như vậy, nhưng ông tự trách là phần nhiều hơn. Nếu này trước, ông không bỏ rơi vợ mình khi cô ấy trong hoàn cảnh khó khăn nhất thì cô ấy cũng sẽ không làm như vậy. Lúc đó, trong đầu ông chỉ có đứa con gái bảo bối của mình, vợ cũng rất quan trọng nhưng ông lại nghĩ rằng cô ấy được chăm sóc rất cẩn thận, vì vậy ông mới yên tâm mà chuyên tâm tìm kiếm tung tích của đứa con bảo bối. Nhưng ai ngờ, lúc ông quay về thì chuyện đã xảy ra. Bây giờ nhớ lại, thái độ của hai cái người kia rất là bất thường. Chắc chắn vợ ông giả chết là có sự giúp đỡ của hai vợ chồng bọn họ. Nếu không có sự giúp đỡ, ông không tin rằng một người phụ nữ yếu đuối có thể trốn được đám vệ sĩ mà ông đã đào tạo.

Vừa mới đi đến phòng bệnh, ông liền nhìn thấy người vợ của mình đang đứng ở trước cửa phòng. Bước nhanh đến bên cạnh bà, nhìn khuôn mặt xa lạ đó, ông Phan nở nụ cười yêu thương, cầm tay bà Phan ân cần hỏi “Hiền Nhi, sao lại ra đây? Em không phải lo đâu, Trâm Anh không có vấn đề gì đâu”.

“Phong, em muốn học võ” không để ý lời nói của ông Phan, bà Phan ngược mắt lên nhìn chồng của mình, đôi mắt thể hiện sự quyết tâm của bà. Lúc nghe Ngọc Diệp nói vậy, bà cũng đã suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng, bà cũng đã đưa ra quyết định của mình. Để Trâm Anh trong này cùng với Ngọc Diệp, một mình bà ra ngoài cửa phòng bệnh chờ chồng của bà về. Bà muốn nói chuyện với ông ấy.

“Hà, nếu em không cảm thấy an toàn thì nói với anh, anh sẽ cho em mất tên vệ sĩ tốt nhất. Bây giờ em học võ... e là rất khó” ông Phan sau một gòì sưng người, lấy lại bình tĩnh, ông nói.

“Không cần, em không muốn làm gánh nặng của hai cha con” bà Phan nắm ngược lại bàn tay to lớn của ông Phan, kiên định nói.

“Gánh nặng? em đang nói gì vậy? Anh với Trâm Anh chưa bao giờ coi em như một gánh nặng” ông Phan nhún mày nói. Thật sự ông không biết trong đầu của vợ ông chứa gì nữa. Thật là khó hiểu.

“Nếu không phải gánh nặng, vậy Trâm Anh nằm trong kia là vì sao? Em là một bà mẹ vô dụng nhất, ngay cả con gái của mình cũng không có năng lực để bảo vệ” bà Phan khi nhớ đến khuôn mặt trắng bệch của con gái bảo bối đang nằm trong kia mà lòng đau quặn lại. Bà bây giờ đã quyết, bà muốn cường đại hơn, bà muốn làm một nơi cho con gái của bà dựa vào.

(seal *khinh bỉ chống cảm nhìn bà Phan*: bà già như bà thì bảo vệ ai. Xương cốt yếu thì nên về mua sữa uống rồi hưởng thụ tuổi già, bày đặt học võ. Không biết lượng sức/ bà Phan *rúc trong lòng ông Phan ám ức*: chồng, cô ta bắt nạt em/ ông Phan *ánh mắt ra hiệu cho mất tên vệ sĩ đằng sau, mấy tên vệ sĩ đồng loạt rút súng chĩa thẳng vào seal, ông phan lạnh lùng nhìn seal*: quay về chỗ viết truyện hay là biến thành tổ ong?/ seal*hừ mũi khinh bỉ* các người cậy mạnh ức hiếp kẻ yếu thế, bọn tiểu thư mới không chấp mấy người, viết thi viết, bọn tiểu thư viết cho mấy người chết hết luôn. Hừ)

“Đây chỉ là con bé nó không cẩn thận mà ngã nên mới ảnh hưởng tới vết thương, em đừng bận tâm như vậy, đó không phải là lỗi của em” ông Phan nhìn bà Phan nói.

“Không, Trâm Anh bị như vậy không phải là do con bé không cẩn thận ngã. Nó vì cứu em, chính em đã liên lụy đến nó” bà Phan vội vàng phủ nhận. Đúng, con gái bà bị như vậy là do bà liên lụy. Nếu không phải bà vô tình đắc tội với người nào thì con gái bà sẽ không phải lo lắng cho bà như vậy.

“Em liên lụy con bé? Em đang nói gì vậy?” ông Phan nhún mày nói. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra chứ?

“Vừa nãy, Diệp lấy từ trong tay của Trâm Anh ra một viên đạn. Viên đạn đó chính là của kẻ muốn giết em. Nhưng kế hoạch của hắn lại không thành. Trâm Anh vì cứu em mà bất chấp cả thân thể chưa hồi phục mà nhào về phía em. Vì không muốn tình cảnh này xảy ra, em muốn học võ để mình trở nên cường đại hơn, em muốn làm hậu phương vững chắc cho con gái bảo bối của em. Em nợ nó rất nhiều rồi” bà Phan nhìn thẳng vào mắt ông Phan, kiên định nói.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định đó, ông Phan thở dài nói “Em thật sự quyết định?”

“Em chắc chắn” bà Phan kiên định gật đầu.

“Không hối hận?” ông Phan hỏi lại.

“Không hối hận” bà Phan gật đầu.

“Được, vậy bắt đầu từ ngày mai, anh chính là người huấn luyện của em. Mai chúng ta sẽ bắt đầu” ông Phan thờ dài thỏa hiệp. Vợ ông, bà ấy thay đổi nhiều rồi, không còn là một cô gái ngây ngô luôn u mê tin vào chân lý lẽ phải, công bằng nữa rồi. Cuối cùng người phụ nữ của ông cũng hiểu được, trên đời này không tồn tại cái gọi là chân lý lẽ phải hay công bằng. Đồng ý là một chuyện, còn thật sự có dạy võ cho bà Phan không thì là một chuyện khác. Nhưng chuyện đó sau này nói sau.

“Ách...có thể đổi người không, như Ngọc Diệp chẳng hạn” bà Phan nở nụ cười gượng nói. Nếu mà để người đàn ông này dạy bà, sợ rằng cả đời này bà không thể nào trở thành chỗ dựa cho con gái bảo bối của bà mất. Ai chứ, bà là người hiểu rõ người đàn ông này nhất. Nếu để ông ta dạy bà, đảm bảo ông sẽ không thể nào trở thành người thầy nghiêm khắc được.

“Em đang nghi ngờ năng lực của anh?” ông Phan nhún mày hỏi. Chẳng lẽ nhìn ông ăn hại đến mức độ đó?

“Không...không phải...em muốn...muốn...ý em là...” bà Phan ấp úng, đảo mắt khắp nơi muốn tìm một lý do nào đó thật là thuyết phục. Nhưng trong đầu bà vẫn không hề có một cái lý do nào đáng tin cả. Chẳng lẽ nói thẳng ra. Vậy không được, như vậy bà không dám nhìn mặt người đàn ông của bà nữa mất. Ngại lắm... (seal *khinh bỉ*: già rồi còn bày đặt ngại với chả ngừng/ bà Phan *giơ chân đá seal ra khỏi bệnh viện*: biến/ seal *uất ức*: chẳng lẽ bốn tiểu thư nói oan cho bà sao?)

“Haizzzz...được rồi, anh sẽ sắp xếp cho em một người để dạy em” nhìn vẻ mặt rối rắm của bà Phan, ông Phan không đành lòng làm khó nên đành thỏa hiệp. Chịu thôi, chẳng nào ông cũng đã bị người phụ nữ này gắt gao ăn sạch sành sanh từ lâu rồi còn đâu.

Cuối cùng, chuyện này cũng đã kết thúc. Đến lúc hai người chuẩn bị trở lại phòng thì thấy cửa thang máy gần đó “tinh” một cái rồi mở ra. Người trong đó có vẻ rất vội vàng. Cửa thang máy vừa mới mở, người đó liền chạy ra ngay, chạy qua ông bà Phan mà không hề biết. Hai ông bà tưởng người đó sẽ chạy đến phòng VIP 3, ai ngờ người đó chạy qua phòng VIP 3, ý muốn chạy về đâu, chắc không cần nói ông cũng đã biết. Ông Phan nhanh tay bắt được khuỷu tay của người đó, giữ người đó lại nói “Khánh, có gì mà vội vàng vậy?”.

Vâng, người đến là Bảo Khánh. Ba tiếng trước, yên tâm vì bây Trâm Anh ở cùng cha mẹ của cô, anh mới quyết định đến công ty một chuyến. Hai ngày nay anh chưa đến công ty ngày nào, chắc công việc cũng chất thành núi rồi. Vừa đến công ty, anh liền lao đầu vào công việc rồi họp. Mà nguyên tắc làm việc của anh rất nghiêm khắc, lúc anh làm việc không muốn bị quấy rầy nên điện thoại luôn để chế độ im lặng. Người bên cạnh anh cũng phải làm như vậy. Cuối cùng, lúc đang làm việc, cô em dâu của anh vác một cái bụng to không to mà nhỏ cũng không nhỏ xông vào phòng làm việc của anh. Chưa để anh nói câu gì đã phun ra một đồng lời mắng. Cũng may cho cô ta là cô ta đang mang thai cháu của anh, không anh cũng đá cô ta ra khỏi phòng làm việc của anh rồi. Là em dâu chứ không phải là mẹ dâu mà sao rách việc như vậy. Nhưng ý nghĩ đó của anh bị cắt ngang khi anh nghe thấy Trâm Anh gặp nguy hiểm. Không cần biết Quế Chi đang mang những câu triết lý vớ vẩn ở đâu về, anh liền chạy thật nhanh ra khỏi phòng làm việc. Trong đầu anh lúc này chỉ có một câu nói duy nhất, Trâm Anh đang bị thương, cô ấy xảy ra chuyện rồi. Vừa đến bệnh viện, anh không để ý đến xe gì hết, chạy một mạch lên khu phòng VIP. Đang định chạy đến phòng VIP 1 ở cuối dãy thì tay bị giữ lại. Nhìn người giữ tay anh, Bảo Khánh nói “chú Long, Trâm Anh sao rồi, cô ấy có nguy hiểm lắm không?”

“Khánh, đừng nôn nóng, Trâm Anh chỉ là yếu quá nên ngắt thôi, chỉ cần bồi bổ cho nó là được, con không cần lo lắng đâu” bà Phan lên tiếng nói. Hai ngày qua ông Phan đã kể cho bà rồi. Người thanh niên này chính là chồng tương lai của con gái bà. Với lại, bà nhìn được, cậu thanh niên này rất quan tâm đến con bé. Gia cảnh, tính tình cái gì bà cũng ưng hết. Nhưng bà vẫn chưa biết ý nghĩ của con gái bà. Nếu nó không thích, bà không ép nó. Bà muốn con gái bà luôn luôn vui vẻ.

“Thật sao cô? Thật Trâm Anh chỉ là yếu quá nên ngắt thôi sao?” Bảo Khánh không yên lòng hỏi lại.

“Ừ” bà Phan gật đầu.

Lúc này, cánh cửa phòng VIP 3 mở ra, Ngọc Diệp bước ra, nhìn ba người đang đứng ở ngoài nói “Trâm Anh tỉnh rồi”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Chương 37:

beta: Tình Tình

Phòng VIP 3 bây giờ rất là đông đủ. Người ngồi ghế, người đứng dựa lưng vào tường, người ngồi ở đầu giường, người ngồi cạnh giường. Dù phòng VIP ở bệnh viện được ví như một căn nhà trọ bình thường. Nhưng đặt trong trường hợp này, trong đây ai cũng đều có thân phận bối cảnh lớn. Vì vậy, căn phòng này chợt tạo cho người ta cảm giác nó chật hẹp tới mức đáng thương. Cảm giác phòng đã chật hẹp rồi, lại thêm bầu không khí ngột ngạt trong

này. Căn phòng này thật làm người ta không thờ được mà.

“Ngọc Diệp, chị tra ra đó là loại đạn của súng gì chưa?” phá tan bầu không khí này là giọng nói mang theo vài nét yếu ớt của người bệnh, Trâm Anh nhìn Ngọc Diệp đang chuyên chú với chiếc máy tính bảng ngồi cạnh giường cô hỏi.

“Chị tìm ra rồi, nó là loại đạn của khẩu súng số năm” Ngọc Diệp ngẩng đầu ra khỏi máy tính bảng nói.

“Khẩu số năm?” Trâm Anh nhắc lại. Sao kẻ ám sát lại có khẩu súng này, khẩu này hình như là do hai chị của cô chế ra mà. Mà vũ khí của các cô rất ít khi bán ra ngoài.

“Đúng, chính là loại đạn của khẩu số năm. Nhưng chắc là khẩu này là bản nhái của chúng ta rồi. Dù lực bắn và kết quả không được hoàn thiện như khẩu của chị và Dung nghiên cứu chế ra. Nhưng khẩu này cũng được tính là hoàn thiện rồi” Ngọc Diệp cầm viên đạn nói.

“Sao chị không nghĩ khẩu súng đó là của chúng ta bán?” Trâm Anh nói.

“Đùa, khẩu súng cuối cùng chị bán là khẩu số ba, mà đây là loại đạn của khẩu số năm. Vì vậy chị nghĩ rằng đây là một khẩu súng nhái. Còn vì sao kẻ này có được bản nhái này thì chị không biết. Tư liệu của chúng ta rất là bảo mật, lại thêm Dung lại là một hacker có tiếng. Tập hợp những điều này, chị có thể chắc chắn kẻ đó không thể nào dùng cách đột nhập bằng con đường máy tính” Ngọc Diệp ngồi thẳng người nhìn Trâm Anh nói.

“Chị nói cũng có lý. Nếu kẻ ám sát hack được tư liệu của chúng ta thì chúng ta xong từ lâu rồi. Nhưng, hẳn ta lấy được tư liệu về khẩu súng số năm ở đâu?” Trâm Anh nhíu mày nói.

“Cái này phải hỏi Nghi Dung” Ngọc Diệp kết luận một câu. Như vừa nhớ ra một nhân vật bị mình quên lãng, Ngọc Diệp nhìn Trâm Anh hỏi “Em có biết Nghi Dung ở đâu không? Cậu ta từ hôm qua đến giờ chị chưa có gặp”

“Dung sao? Sáng nay chị ấy gặp mặt Eric, từ lúc đó em cũng không thấy hai người đó đâu nữa” Trâm Anh giấu nhẹm đi chuyện cô làm cho hai người xông vào oánh nhau. Được rồi, cô chỉ là thêm chút dầu vào lửa, gián tiếp làm cho hai người đánh nhau lớn hơn thôi.

“Cái gì? Dung và Eric gặp nhau? Ở đâu? Lúc nào? Có gây chuyện gì không?” Ngọc Diệp sau khi nghe thấy hai người đó gặp nhau liền lo lắng hỏi Trâm Anh.

“Diệp, Eric là ai? Sao con lại lo lắng khi Nghi Dung và Eric gặp nhau?” ông Phan thấy vẻ mặt lo lắng của Ngọc Diệp không nhịn được hỏi.

“Cha nuôi, Eric là người mà Trâm Anh tốn không biết bao nhiêu công sức mới lừa về được. Cậu ta với Nghi Dung như là kẻ thù truyền kiếp vậy, hễ gặp nhau là cãi nhau, có khi còn đập phá. Vì vậy con không thể không lo lắng” Ngọc Diệp nói qua loa về thân phận của Eric. Dù mọi người là người nhà, nhưng Eric là thành viên bí ẩn trong Phi Ưng, không thể nào nói ra được.

“Hay nói cách khác, Eric đó chính là người của Trâm Anh sao?” ông Phan nói.

“Cũng có thể coi là vậy” Trâm Anh lơ đãng nói. Nhưng câu nói của cô lại thành công đập đổ một thùng giấm to. Bảo Khánh ngồi trên ghế salon làm việc trên máy tính, nghe thấy cô nói vậy, dù khó chịu nhưng anh vẫn chỉ có thể nhin xuống. Bây giờ chưa được, cô ấy chưa phải là của anh, anh không thể hành động lỗ mãng. Nếu hành động lỗ mãng, chắc chắn sẽ hỏng chuyện.

“Sao có thể nói như vậy, con là phụ nữ gần có chồng, sao lại có thể nói một người đàn ông khác là người của con” bà Phan nhíu mày nói.

“Hả, người của con liên quan gì đến có chồng hay không? Mà con có chồng từ bao giờ vậy mẹ?” Trâm Anh khó hiểu nhìn bà Phan. Chuyện này là sao? Người của cô thì liên quan gì đến chồng với chả con ở đây?

“Thì con sắp gả cho Bảo Khánh rồi, với lại chồng chưa cưới của con đang ở đây, con lại nói người đàn ông khác là người của con. Chẳng lẽ con không quan tâm đến cảm xúc của nó” bà Phan chống nạnh, nghiêm khắc dạy bảo.

“Con có đồng ý gả sao? Không phải cha giờ trò, con mới không bị như bây giờ” Trâm Anh nói.

“Trâm Anh...con...Long, anh dạy con như thế nào vậy hả” bà Phan không nói được với Trâm Anh liền tức giận nhìn ông Phan nói.

“Được rồi được rồi, đây là phòng bệnh, Trâm Anh là người bệnh, con mong chú di dừng cãi nhau với Trâm Anh” Bảo Khánh dù không vui, nhưng nhìn thấy Trâm Anh bị như vậy, anh không thể đứng im được.

“Khánh, con không phải nói giúp con bé này, để cho cô dạy dỗ nó, không là nó không biết đức của một người vợ là như thế nào” bà Phan hậm hực nói.

“Con đã gả đi đâu, tại sao lại bị giảng dạy mấy cái thứ đó chứ” Trâm Anh quay mặt nhìn ra cửa sổ, không vui nói. Bây giờ cô còn trẻ, cô chưa muốn lấy chồng sớm đâu.

“Con...thật hết cách với con mà. Nói chung, từ nay con không được gặp cái người tên E...E gì đó nữa” bà Phan nghiêm khắc ra lệnh.

“Người ta tên Eric a” Trâm Anh hỏ tâm nhắc nhở.

“Mẹ không quan tâm cậu ta tên E rich e reo gì, tóm lại bây giờ con có cắt đứt với cậu ta không?” bà Phan cứng rắn nói.

“Không được” Trâm Anh chắc chắn nói. Mất Eric, Phi Ứng chỉ có xuống dốc thôi. Dù muốn được sống như những cô gái bình thường, nhưng Phi Ứng lại là tâm huyết của bọn cô. Vì vậy, cô không thể bỏ nó.

“Con...con...mẹ thật là tức chết với con mà” bà Phan hậm hực đi ra khỏi phòng bệnh. Ông Phan thấy vợ của mình đi ra cũng đi ra theo. Ai chà, hai mẹ con nhà này, mới đoàn tụ đã cãi nhau rồi. Thật là hết nói nổi.

Khi vợ chồng ông bà Phan đi rồi, Trâm Anh nhìn Quế Chi, đuổi khách nói “Chi Nhi, cậu là bà bầu, về nghỉ ngơi đi, ở đây tôi có Ngọc Diệp rồi”.

“Anh Nhi, mình không sao, mình muốn ở đây với cậu” Quế Chi cầm tay Trâm Anh nói.

“Cậu không mệt, nhưng con của cậu sẽ mệt. Ngoan, nghe lời tôi, cậu nên về nghỉ ngơi đi, tôi không sao đâu. Và...tôi cũng sẽ không biến mất đâu, cậu không phải lo lắng” Trâm Anh vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Quế Chi, khuyên nhủ. Cô biết Quế Chi đang lo sợ cái gì.

“Thật sao? Anh Nhi sẽ không biến mất lần nữa sao?” Quế Chi không tin hỏi. hai lần rồi, cô bị mất Anh Nhi hai lần rồi. Thật sự cô không biết có nên tin tưởng Anh Nhi lần này không nữa.

“Thật” Trâm Anh chắc chắn nói. Nhìn sang chàng trai đang vắt chân ngồi trên ghế salong, Trâm Anh nói “Bảo Kiệt, mau đưa Quế Chi về nghỉ ngơi đi, tôi muốn nghỉ”

Bảo Kiệt sau khi bị điểm danh liền đứng lên, dịu dàng khuyên nhủ Quế Chi vài câu rồi cùng cô đi ra khỏi phòng bệnh. Aizzz, bọn họ đang bị đuổi khéo, làm sao anh không biết. Nhưng chắc là chuyện mà Trâm Anh không muốn cho Quế Chi lo lắng. Vậy thì anh đành thực hiện một người chồng tốt, đưa vợ mình về nghỉ ngơi để cho bọn họ dễ dàng bàn chuyện vậy.

Đến khi trong phòng bệnh chỉ còn ba người, một người bệnh là Trâm Anh, Bảo Khánh và Ngọc Diệp, lúc đó Trâm Anh nói khẩu miệng, bảo Ngọc Diệp đến gần cô. Ngọc Diệp sau khi đến gần, Trâm Anh liền luồn tay vào túi áo của Ngọc Diệp. Lục lọi một hồi, tay của cô liền chạm vào một thứ cứng cứng nho nhỏ. Lấy thứ đó ra, Trâm Anh lạnh lùng nói “Thông minh đó, nhưng người vẫn chưa thể nào qua mắt nổi ta. Dù ta không biết người là ai, nhưng nhanh thôi, ta sẽ tra ra người. Động đến ta, người đừng hòng sống yên ổn”. Nói xong, cô dùng lực bóp nát thứ đó.

Một chỗ nào đó trong bệnh viện, một người đàn ông mặc áo bác sĩ, tay cầm chiếc điện thoại, tai đeo tai nghe. Nhìn qua tường chừng như anh ta đang nghe nhạc. Nhưng thực chất, không hề có ai biết, anh ta đang nghe lén cuộc nói chuyện ở phòng VIP 3. Khi bị phát hiện, anh ta không hề lo sợ mà nở một nụ cười quý dị. Cứ tìm đi, đến khi người tìm ra ta thì đó cũng là ngày chết của gia đình người.

Quay lại chỗ của Trâm Anh, sau khi bóp nát máy nghe lén, cô liền mệt mỏi dựa của người vào thành giường. Nhìn Ngọc Diệp, cô hỏi “Lúc đến đây chị có va vào ai không?”

“Va vào ai?” Ngọc Diệp khó hiểu nhìn Trâm Anh, nhưng khi nhớ ra sự việc khi cô mới bước vào bệnh viện này, cô mới à ra một tiếng nói “Đúng rồi, lúc đến bệnh viện, chị vì lo cho em nên chạy thật nhanh. Ai ngờ lúc đó chị va phải một người bác sĩ. Chắc chắn kẻ đó là người đã để máy nghe lén trong túi áo của chị”

“Chị có nhìn rõ mặt người đó không?” Trâm Anh hỏi.

“Không, lúc đó vội quá nên chị không để ý dung mạo của anh ta” Ngọc Diệp nói.

“Vậy là phải tìm từ người đã mua khẩu súng đó vậy” Trâm Anh thờ dãi nói.

“Trâm Anh, thì ra em đuổi mọi người đi là vì muốn xử lý việc này sao?” Bảo Khánh lúc này mới lên tiếng.

“Thì anh nghĩ còn chuyện gì nữa? Mẹ tôi vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, tôi không muốn bà lo lắng gì thêm. Còn cha tôi, tỷ chắc chắn Ngọc Diệp sẽ nói lại với ông

ấy” Trâm Anh nói. “Mà tôi cũng có việc muốn nhờ anh”

“Em nói đi, nếu là việc nằm trong tầm kiểm soát của anh thì anh sẽ không từ chối” Bảo Khánh nói.

“Tôi muốn anh điều tra quá khứ của cha mẹ tôi. Tôi chắc chắn, người muốn giết mẹ tôi, hẳn ta chắc chắn là người liên quan đến quá khứ của bọn họ” Trâm Anh nói.

“Tại sao em lại nghĩ như vậy?” Bảo Khánh hiểu kì hỏi.

“Đúng đó Trâm Anh, tại sao em lại nghĩ rằng thủ phạm có liên quan đến quá khứ của cha mẹ nuôi” Ngọc Diệp hỏi.

“Lang, ông ta chính là một ví dụ điển hình” Trâm Anh nghiêm túc nói.

“Lang chính là thanh mai trúc mã của mẹ nuôi, chỉ vì hận thù nên mới làm ra những chuyện như vậy. Vậy ý em là, người lần này cũng có mục đích như vậy, cũng là trả thù vì tình sao?” Ngọc Diệp dựa vào tường nói.

“Đúng, với lại, theo lời mẹ kể với em, khi mà mẹ với cha đến với nhau được mấy năm sau, đến khi có em, Lang cũng không hề có một chút động tình gì

gọi mà trả thù. Vì vậy, em suy nghĩ một điều, có phải ông ta bị ai đó xúi giục. Ngọc Diệp, chị và Nghi Dung điều tra về mối quan hệ của Lang trong quá khứ. Còn chuyện về súng, chị giao cho Eric đi” Trâm Anh nói. “À, Bảo Khánh, anh tra mối quan hệ trong quá khứ của cha mẹ tôi, nhớ phải làm bí mật, đừng để cha của tôi phát hiện”.

“Được rồi” Bảo Khánh gật đầu nói. Như nhớ ra gì, Bảo Khánh mở miệng hỏi “Trâm Anh, em với...”, lời còn chưa nói hết, một giọng nói trong trẻo vang lên “Tôi lại bỏ qua mất chuyện hay gì rồi à?”. Vừa dứt lời, một bóng dáng nhanh nhẹn từ cửa sổ nhảy vào. Người đó chính là Eric.

Nhìn thấy Trâm Anh nằm trên giường với bình truyền dịch, cậu ta thích chí ha ha hai tiếng, chỉ tay vào Trâm Anh giễu cợt “Ahahahaha... Kiyoko, cuối cùng cô cũng có ngày này, hahahahaha, ông trời thật có mắt mà, hahahahaha...”

Nhưng cậu ta chưa giễu cợt được bao lâu thì đột nhiên một chiếc giày với một đường cong đẹp mắt nhắm trúng đầu cậu ta mà đến. Eric ôm đầu, ai oán nhìn người đang ngồi trên cửa sổ, oán “Bà chần, biết vậy tôi không cời trời cho cô nữa, để bây giờ cô cầm đôi giày hôi này đá tôi. Đúng là lấy oán báo ân mà”. Biết vậy, lúc mà cậu hạ gục được hai cái tên đang áp giải cậu đi, cậu nên chạy luôn chứ không nên động lòng trắc ẩn, cứu cái bà chần chết tiết kia. Thật là hối hận mà

Nghi Dung không thèm để ý đến Eric, đi đến nhặt chiếc giày đi vào rồi đến bên giường, ngồi xuống, lo lắng nhìn Trâm Anh hỏi “Trâm Anh, xảy ra chuyện gì vậy, tại sao em lại phải ngồi trên giường truyền dịch?”

“Có gì đâu, chắc là trốn ra ngoài nghịch rồi bị rách vết thương chứ sao” Eric giễu cợt nói.

“Không nói không ai bảo cậu cầm đâu” Nghi Dung trừng Eric.

“Sao? Lại muốn đánh nhau hả? Lại đây, xem ai sợ ai?” Eric khiêu khích nói.

“Cậu nghĩ cậu đánh nổi tôi sao?” Nghi Dung đứng lên, bày ra tư thế muốn đánh. Nhìn thấy tình cảnh này, Trâm Anh day day huyết thái dương, nói “Hai người có thể nghiêm túc một chút không?”

“Trâm Anh, cậu ta chọc tức chị trước” Nghi Dung lên tiếng trước mách tội.

“Kiyoko, cô có mắt, cô nên nhìn và nhận xét thật kĩ, đừng để người vô tội bị xử oan” Eric không vừa nói.

“Ngọc Diệp” Trâm Anh cạ lời, không biết nên nói gì cho phải đành ném vấn đề này sang cho Ngọc Diệp. Ngọc Diệp vốn không như Trâm Anh, đứng ra giảng giải. Cô có một cách khác để cho hai người kia im lặng tuyệt đối. Đưa tay ra cạy quần sau lưng, cô rút ra hai khẩu súng lục chìa vào Nghi Dung và Eric, miệng nói “Muốn ăn đạn hay là im lặng”.

“Dung, cậu không nhớ giết mình đâu, mình biết mà” Nghi Dung nở nụ cười vô lại nói. Nhưng, khi ánh mắt chạm phải đôi mắt lạnh nhạt nghiêm túc của Ngọc Diệp thì Nghi Dung ngậm chặt miệng lại. Lần này cô toi đời rồi.

Trái với Nghi Dung, Eric lại không như vậy. Cậu ta nhìn Ngọc Diệp với một bộ mặt ta đây không sợ chết, nói “Tôi biết chị không bắn đâu, vì tôi là người rất quan trọng của Phi Ứng mà. Nếu tôi không còn, Phi Ứng sẽ biến mất luôn”

“Cậu thử xem” Ngọc Diệp không để ý nhưn mảy.

“Tôi chắc chắn là chị không dám bắn tôi” Eric hếch mặt tự tin.

Nhưng, cậu ta không tự tin được bao lâu, một tiếng “Bằng” vang lên làm cho cậu ta sững người lại. Bên má trái của cậu ta cảm thấy nhói một cái. Eric đưa tay lên chạm vào má trái, một cảm giác ươn ướt sền sệt làm cho cậu ta nổi một tảng da gà. Quay đầu nhìn viên đạn đang được găm vào tường, cậu ta run run chỉ tay vào Ngọc Diệp, nói không thành câu “Chị...chị...chị...”

“Tôi dám bắn sao?” Ngọc Diệp không để ý nói ra câu mà Eric muốn nói.

“Đúng...chị dám bắn tôi...” Eric lắp bắp nói.

“Sao tôi không dám? Trên thế giới này không chỉ có một mình cậu là thiên tài. Cậu chỉ là người sáng chế nghiên cứu thuốc, khả năng đánh nhau miễn cưỡng cho lên loại khá. Cậu có ích gì cho Phi Ứng ngoài chế thuốc?” Ngọc Diệp nói khích.

“Chị đừng có mà khinh thường tôi” Eric tức giận nói. Cậu thừa biết, dù võ của cậu thuộc dạng tốt, nhưng mà đề so với ba người kia, cậu vẫn chỉ là tốp riu. Nhưng, dù vậy cũng không được nói cậu như vậy.

“Vậy cậu muốn tôi nói như thế nào?” Ngọc Diệp nheo mắt lại, nguy hiểm nhìn Eric hỏi. Nhìn thấy ánh mắt này của Ngọc Diệp, Eric nuốt một ngụm nước bọt, cười hề hề nói “Bà chị, chị đừng có chấp đũa em trẻ người non dạ này, hi hi”.

Ngọc Diệp nở nụ cười hài lòng với biểu hiện này của Eric, cô thu súng lại, đến bên cạnh Trâm Anh, ngồi xuống chiếc ghế tựa gần giường bệnh. Nhưng, ghế còn chưa ngồi nóng, một tiếng đập cửa và giọng nói mang theo vài phần tức giận vang lên “Các người muốn phá bệnh viện của tôi à?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 38: Máy ghi âm

eta: Tinh Tinh

Ở trong bệnh viện được một tuần, vết thương của Trâm Anh cũng đã chuyển biến tốt, chỉ cần thêm hai ngày nữa là có thể cất chi rồi. Ngày hôm đó, nhớ đến người đàn ông mặc áo Blu trắng, kính rọng vàng, nụ cười như ánh mặt trời cười nói một câu rất nhẹ nhàng làm Trâm Anh cảm thấy sống lưng lạnh toát. Người đàn ông đó nói “Các người định phá bệnh viện của tôi à?”

Vốn là chuyện này chỉ là êm đẹp trôi qua. Nhưng, Nghi Dung hình như có thù oán với vị bác sĩ kia, chưa nói hai lời liền lao vào đánh nhau với vị bác sĩ đó. Hai người rất lịch sự ra ngoài hành lang đánh nhau. Không biết qua bao lâu, cuối cùng chỉ có một mình vị bác sĩ đó quay lại. Vị bác sĩ đó nói là Nghi Dung bị anh ta đưa đến một nơi để dạy dỗ rồi. Vì được biết anh ta là bạn của Bảo Khánh nên cô cũng yên tâm phần nào. Cô chắc chắn là dù dạy dỗ như thế nào thì anh ta cũng sẽ không làm hại Nghi Dung đâu.

Nói đến người mẹ bị cô làm cho tức kia, chưa đến nửa ngày đã quay lại rồi. Nhìn thấy mẹ, cô liền khâm phục cha của cô. Cha cô thật lợi hại, chưa gì đã làm cho mẹ cô đi mặt đen, về mặt hồng. Thật khâm phục. Còn cô bạn kia của cô, đã nhiều lần khuyên cô ấy, phụ nữ có thai nên biết tự chăm sóc mình, nhưng cô ấy cứ khẳng khái ngày nào cũng phải đến nhìn cô một lần mới yên tâm. Thật là hết cách.

Còn chuyện cô đang muốn tìm hiểu, Ngọc Diệp đang rất tập trung tìm ra người chế ra khẩu súng giả kia. Nhưng có vẻ người này làm việc rất là cẩn thận, cô ấy có làm gì thì cũng không thể tra ra. Bảo Khánh thì giúp Trâm Anh tìm hiểu mối quan hệ trong quá khứ của ông bà Phan. Nhưng, có vẻ một cái gì đó bị che giấu. Mọi việc dường như đi vào ngõ tịt. Trâm Anh nghĩ rất nhiều lần, không biết sai ở đâu, tại sao không tìm ra người đó. Hoặc có thể, cô đang bị hãm ta lừa dối.

Hôm nay là ngày cuối tuần, ai cũng đều rảnh rỗi chiếm một góc trong phòng bệnh của Trâm Anh. Ai nói chuyện thì nói, ai chơi game thì chơi, ai làm việc thêm thì làm. Mang tiếng đi thăm bệnh, nhưng đương sự Trâm Anh lại đang rất bận rộn với chiếc laptop, tai đeo tai nghe. Mọi người cứ nghĩ rằng cô cũng đang chơi máy tính. Nhưng, Bảo Khánh và Ngọc Diệp lại rất hiểu cô đang làm gì. Bảo Khánh thì không quấy rầy cô, im lặng một bên phê bản thảo công việc. Còn Ngọc Diệp thì ở bên cạnh trợ giúp Trâm Anh. Eric mấy ngày trước đã tiếp nhận công việc của Ngọc Diệp, tra xem viên đạn bắn ra là của khẩu súng nào. Đừng nghi ngờ khả năng của cậu ta. Dù cậu ta có vẻ hơi cọt nhả như vậy đó, ngoài niềm đam mê về nghiên cứu được, cậu ta còn có nghề tay trái là một hacker. Nếu muốn biết cái gì, chỉ cần nó có liên quan đến công nghệ hiện đại, sẽ không có chuyện cậu ta không tìm ra. Nhiều lúc, Trâm Anh còn không biết Ngọc Diệp và Nghi Dung so với Eric, ai hơn ai kém.

Không biết qua bao lâu, Trâm Anh dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngọc Diệp. Ngọc Diệp gật đầu một cái rồi đứng lên. Cô nói “Bây giờ đến giờ nghỉ của Trâm Anh rồi, chúng ta nên để cho em ấy nghỉ ngơi thôi”.

Mọi người ai cũng biết ý, ai cũng nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Bọn họ rời đi rồi còn cười nói kéo theo Ngọc Diệp. Họ bảo cái gì mà tạo điều kiện cho đôi tình nhân phát triển tình cảm. Vì vậy Ngọc Diệp không thể không đi theo bọn họ.

Trâm Anh nhìn vào màn hình máy tính. Cô đã hack tất cả camera của bệnh viện. Theo dõi tất cả khắp nơi bệnh viện. Mấy ngày nay cô đều nhìn tất cả các màn hình theo dõi này. Cô có một cảm giác rất mạnh, hãm ta đang ở đây, đang ở một nơi theo dõi cô. Đột nhiên, cô để ý đến một người đàn ông đeo khẩu trang nhìn rất là không bình thường. Theo dõi hãm, cô thấy hãm đi vào phòng chứa đồ. Vội vàng lên tiếng thông báo cho đầu bên kia biết cô vừa theo dõi phòng chứa đồ đó. Nhưng phòng chứa đồ đó lại bị phá mất camera. Điều này càng làm cô nghi ngờ hơn. “Dung, chị đi đến nhà chứa đồ ở tầng hai, chú ý an toàn”.

Đầu bên kia, hai người một bác sĩ một y tá đeo khẩu trang rất tự nhiên đi trong bệnh viện. Âm thanh của Trâm Anh truyền qua bộ đàm mini ở bên tai trái của cô y tá, cô y tá đó liền nói “Trâm Anh, em yên tâm”. Dứt lời, cô cùng với bác sĩ đằng sau đi lên phòng chứa đồ tầng hai. Vâng, nữ y tá đó là Phan Nghi Dung. Nhờ có anh chàng Bảo Khánh của ta, vừa dăm vừa uy hiếp vị viện trưởng nào đó mới thả cô ra. Nhưng, thả cô ra không có nghĩa là cho cô tự do. Dù cô đi đâu, vị viện trưởng đó cũng theo sát như vệ sĩ bảo vệ vậy. Và hôm nay cũng không có ngoại lệ, cái vị viện trưởng nào đó cũng bám theo sau Nghi Dung. Nhìn anh chàng, Nghi Dung không còn lời nào để nói. Chẳng phải viện trưởng rất là bận rộn sao? Tại sao cái người này lại rảnh rỗi như vậy. Dù mới đầu cô muốn rửa mối nhục, nhưng sau mấy ngày bị “hành hạ”, cô liền muốn tránh thật xa, thật xa cái tên cầm thú này.

Minh Quân ưu nhã chấp tay đi đằng sau. Nhìn bóng dáng nhỏ bé trong bộ đồng phục y tá, anh lại có xúc động muốn nhốt cô gái này trong phòng mà làm chuyện cấm trẻ em. Thật là hành hạ mà... Mấy ngày trước nhốt cô ở nhà anh chỉ là muốn dạy cho cô một bài học. Ai ngờ, ở cùng cô một ngày thôi mà trái tim của anh như bị bệnh. Dù chưa xác định được anh đối với cô là gì, nhưng anh sẽ giữ cô lại, đến khi anh xác định được lòng của chính mình mới nghĩ đến chuyện thả cô đi.

(Seal: *ngạc nhiên* ủa, bộ hai người đã...đó đó với nhau rồi à/ Nghi Dung: *rút súng* cô còn nói câu thứ hai, tôi bắn nát đầu cô/ Seal: *hất cằm* bắn đi, bắn xong ta đảm bảo cô cũng không còn/ Nghi Dung: *cất súng, đá Seal ra khỏi bệnh viện*/ Seal: *ngồi dưới đất vẽ vòng tròn ai oán* các người là một lũ phũ từ T^T...)

Nhà kho của bệnh viện là nơi để thuốc. Thường thì những bác sĩ hay y tá cần thuốc gấp mới vào kho chứa đồ này. Chứ bình thường, kho chứa đồ này rất ít khi mở. Vì vậy, những bác sĩ với y tá dường như không còn để ý gì đến kho chứa đồ. Vừa lên tầng hai, Minh Quân liền lệnh cho các bác sĩ, y tá hay bệnh nhân gần khu vực đó tránh mặt hết để phòng nguy hiểm.

Qua camera, Trâm Anh nhìn hai người đang đứng ở trước cửa phòng chứa đồ, cô liền nói vào tai nghe “Nghi Dung, camera ở phòng chứa đồ bị hỏng,

chị mở camera mini của chị ra, em muốn theo dõi tình hình”.

“Uk” Nghi Dung khi nghe xong, uk một tiếng rồi mở camera mini cô gắn trên khay áo thứ ba của đồng phục y tá. Nhìn Minh Quân tra chìa khóa vào ổ, tay cho vào túi áo, chạm vào khẩu súng nhỏ, ánh mắt cảnh giác nhìn cánh cửa. Đến khi tiếng khóa được mở, Minh Quân đứng nép vào tường cùng Nghi Dung, cánh tay có lực nhẹ nhàng mở cánh cửa ra. Trong phòng chứa đồ tối thui, vì vậy, cảnh giác của Nghi Dung càng lên cao hơn. Thấy Minh Quân định vào, Nghi Dung liền ngăn anh lại, chính cô bước chân từ từ vào trước. Trong phòng chứa đồ rất yên tĩnh. Đứng ở cửa phòng, Nghi Dung với tay ra bật công tắc điện lên. Ánh đèn sáng chiếu sáng cả căn phòng, nhưng không hề có bất cứ một ai ở đây. Ở giữa phòng, có một chiếc ghế đơn độc ở đó. Trên chiếc ghế đó, một chiếc máy ghi âm nằm im lìm trên đó. Nhìn máy ghi âm, Nghi Dung biết được, hần ta chuẩn rồi.

Ở một căn biệt thự nào đó, một người đàn ông mái tóc đã hoa râm. Ông đang rất chăm chú chăm sóc một con chim vẹt màu lam. Vừa chăm sóc, ông vừa dịu dàng nói “Lam Vi, Lam Vi, lại đây nào, ngoan, lại đây nào”

Lúc này, từ bên ngoài, một người đàn ông trung niên khác bước vào, ông cung kính cúi đầu bốn lăm độ, nói “Ông chủ”

“Sao? Có chuyện gì?” người đàn ông đó lạnh lùng nói, nào đâu cái vẻ dịu dàng khi nãy.

“Cậu chủ mấy ngày nữa sẽ về” Tần Phát nói.

“Ừ, nó cuối cùng cũng biết đường mà về rồi” người đàn ông đó hừ lạnh nói. Một đứa con trai suốt ngày chỉ biết lêu lổng bên ngoài, ông không trông mong gì về thằng bé này nữa rồi. Nếu năm đó không phải người mẹ không biết xấu hổ của nó dùng kế để được gả cho ông thì cũng không có nó ra đời. Thật là một vết nhơ của đời ông mà.

“Ông chủ, đừng khắt khe với cậu chủ như vậy, dù gì thì cậu ấy cũng là con trai của ông” Tần Phát mở lời khuyên. Dù năm đó mẹ của cậu chủ dùng thủ đoạn dâm ô, nhưng dù gì người cũng đã ra đi rồi. Cậu chủ là ông nhìn lớn lên, cậu ấy cũng thật đáng thương. Cha không thương, mẹ vì không chịu được cô đơn nên bỏ đi theo người khác. Ông thật là thương thay cho cậu chủ.

“Con trai tôi, nó là nỗi nhục của tôi thì đúng hơn. Ngày ngày chỉ biết ăn chơi gái gú. Có giỏi nó thay tôi tiếp quản công ty, để tôi bớt lo hơn về nó” người đàn ông lạnh lùng nói. Nhưng có vẻ sự lạnh lùng của ông dọa đến con vẹt lam ở trong lồng, người đàn ông đó liền hạ giọng trấn an nó “Lam Vi, Lam Vi, là anh trai không tốt, anh trai hư làm em sợ rồi”.

Tần Phát nhìn ông chủ mà đôi mắt đỏ ửng. Từ khi tiểu thư Lam Vi ra đi, ông chủ điên cuồng mấy năm rồi tự nhiên yên lặng đến lạ. Một lần có một con vẹt màu lam xuất hiện trong phòng của ông chủ buổi sáng, ông chủ liền nói đó là Lam Vi của ông trở về. Từ đó ông chủ luôn ở bên con vẹt lam này, luôn miệng gọi nó là Lam Vi. Nhìn ông chủ như vậy, lòng ông đau như cắt.

Trần an xong chú chim, người đàn ông đó liền nhìn Tần Phát, lạnh lùng nói “Chuyện kia như thế nào rồi?”

Tần Phát biết ông chủ nói đến chuyện gì. Không dài dòng, ông nói “Người kia chưa thấy liên lạc lại. Nhưng tôi nghe ngóng ở bệnh viện Minh Quân, người phụ nữ kia suýt bị bắn, nếu không có con gái của bà ta, có khi bây giờ bà ta đã là một cái xác rồi”.

“Tốt, khi nào liên lạc được, bảo hần hành hạ bọn họ thật tốt, tôi muốn gia đình Phan gia này sống không bằng chết, sống mà phải luôn đề phòng. Hahahahaha...” dứt lời, người đàn ông đó quý dị cười. Phan gia, các người hủy đi Dương gia, các người hại chết bảo bối tâm can của tôi, tôi muốn các người phải trả giá thật thật là đắt...

Phòng VIP 3...

Trong phòng bệnh bây giờ, không khí rất ư là ngột ngạt. Trong phòng vang lên giọng nói của một người đàn ông, thái độ rất ư là tự phụ cùng với khiêu khích. “Phan Trâm Anh, cô con gái duy nhất của Phan Thanh Phong? Cô thật làm cho tôi thất vọng. Hahahahaha... Cần thật, tôi là một con quý trong đêm, khẩu súng của tôi không biết lúc nào sẽ nhắm vào ai đó trong Phan gia các người. Nhưng, tôi sẽ đề từng người, từng người chết dưới khẩu súng của tôi. Và tôi sẽ để con sói lớn sống không bằng chết, để hần ta cảm nhận được cảm giác sống không bằng chết. Hahahahaha...”

Nghe xong, khuôn mặt Trâm Anh đã đen rồi lại còn đen hơn. Tên đàn ông này, dám đùa giỡn cô. Nhất định cô sẽ tra ra hần là ai. Cô sẽ không để cho hần ta được yên đâu. Nhưng, con sói lớn kia là ai? Chẳng lẽ là cha của cô? Người này có quan hệ gì với cha của cô, hình như bọn họ có mối thù gì đó. Chẳng lẽ hần là người đứng sau những chuyện xảy ra của gia đình cô?

“Trâm Anh, chúng ta tiếp theo làm gì?” Nghi Dung sau khi nghe xong, nhú mày nhìn Trâm Anh. Chuyện này có vẻ càng ngày càng khó giải quyết.

“Dung, chị tìm hiểu xem, những ai mua chiếc máy thu âm này, nhất định phải lấy được thông tin địa chỉ cụ thể. Và, tra những người gần đây thôi” Trâm Anh lạnh lùng nói.

“Được” Nghi Dung vừa nói xong, liền nhớ đến một chuyện, cô nhìn Trâm Anh nói

“Trâm Anh, tình hình bây giờ rất là nguy hiểm. Chúng ta ở ngoài sáng, hần ở trong tối. Chúng ta chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Nhưng, mẹ nuôi có nên sắp xếp một chút không?”

“Chị không nhắc em cũng không để ý đến chuyện này. Dù mẹ có cha ở bên cạnh, nhưng không thể nào ở 24/24. Chị về bảo với cha, chọn ra mấy tên vệ sĩ âm thầm bảo vệ mẹ thật là chu đáo” Trâm Anh nói.

“Được” Nghi Dung nói xong liền cầm máy ghi âm đi ra khỏi phòng. Thấy Nghi Dung đi rồi, Minh Quân cũng gật đầu một cái rồi đi theo. Nhìn cánh cửa

phòng đóng chặt, Trâm Anh nhìn Bảo Khánh, nói “Hai người đó...”

“Không cần đề ý đến bọn họ, khi nào em gả cho anh?” Bảo Khánh ngồi bên giường cạnh Trâm Anh, rất nhạt nhẽo nói. Mấy ngày nay ở bệnh viện, Bảo Khánh phát hiện cô gái này không phải là không có cảm giác với anh. Chẳng qua là bị sắp xếp nên cô mới cự tuyệt anh như vậy. Vì vậy, vào một ngày nào đó và giờ nào đó, anh đã nói chuyện với cô. Và từ đó, quan hệ của hai người dường như được cải tiến hơn. Dù nhỏ nhưng anh đã thấy mãn nguyện.

“Đợi khi nào em yêu anh đến chết đi sống lại đã” Trâm Anh đùa.

“Không cần em yêu anh đến chết đi sống lại, anh chỉ cần em nguyện ý đời đời ở bên cạnh anh là được rồi” Bảo Khánh thâm tình nói.

Nhìn ánh mắt thâm tình đó, Trâm Anh dường như bị mê hoặc. Hai con người, một nam một nữ, trong một căn phòng yên tĩnh, nhìn nhau đắm đuối. Bảo Khánh nhìn khuôn mặt làm anh xao xuyến, nhìn đôi môi mê hoặc, kia, anh dần dần cúi đầu xuống, muốn chạm lên đôi môi kia. Anh thật hoài niệm cảm giác hai người thân mật với nhau.

Nhìn khuôn mặt càng ngày càng gần, Trâm Anh không tự chủ nhắm mắt lại, chờ đợi một nụ hôn thâm tình...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39: Có thêm manh mối

eta: Tĩnh Tĩnh

Nhìn khuôn mặt càng ngày càng gần, Trâm Anh không tự chủ nhắm mắt lại, chờ đợi một nụ hôn thâm tình...

Khi hai đôi môi gần chạm vào nhau, đột nhiên, cánh cửa phòng bệnh đột ngột mở ra làm cho hai người ngồi trên giường như bị bắt gian, khuôn mặt hai người đỏ lựng ra. Một lúc lâu sau, người ngoài cửa cười gượng nói “Hai...hai con cứ tiếp tục, mẹ chưa có thấy gì” rồi đi ra ngoài. Trong phòng bây giờ chỉ còn hai người, không khí ngưng ngưng lan tỏa cả căn phòng. Một lúc sau, Bảo Khánh khụ khụ nói “Anh, anh ra ngoài mua nước” rồi không để Trâm Anh có ý kiến gì, anh đã thật nhanh đi ra khỏi phòng. Trước khi đi, Trâm Anh nhìn được, tai của Bảo Khánh đỏ như trái cà chua chín. Nhìn cánh cửa đóng, Trâm Anh nở một nụ cười vui vẻ. Đường đường là một người đàn ông gần ba mươi tuổi, vậy mà biểu hiện còn hơn cả mấy cậu thanh niên mới biết yêu. Thật là đáng yêu mà...

Một lúc lâu sau, cánh cửa được mở hé ra, lộ ra cái đầu của bà Phan, bà nói “Trâm Anh, mẹ vào nha”.

“Mẹ vào đi” Trâm Anh cười nói, tay gấp laptop lại để lên tủ đầu giường.

Bà Phan ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, hai tay đan vào nhau muốn nói rồi lại thôi. Nhìn thấy bà lưỡng lự như vậy, Trâm Anh nói “Mẹ, mẹ có gì muốn nói sao?”

“À...ờ...” bà Phan ngập ngừng muốn nói, một lúc sau, bà dùng ánh mắt kiên định nhìn Trâm Anh nói “Trâm Anh, con dạy mẹ võ”.

Lời nói của bà Phan làm cho Trâm Anh đơ người vài giây. Khi định thần lại, cô còn cho là bản thân cô nghe nhầm, nói “Học võ, mẹ?”

“Đúng, có gì không được hợp lý sao?” bà Phan liền hỏi. Tuần trước bà nói với ông xã là muốn học võ, ông xã cũng đã cản bà. Nhưng vì bà kiên định thuyết phục nên ông đành đồng ý. Nhưng đã qua một tuần rồi, bà đợi một tuần rồi mà ông xã không có nhắc đến chuyện đó. Cuối cùng, sáng nay bà liền hỏi ông xã của bà. Ai ngờ, tên đàn ông đáng ghét kia dám ậm ừ để cho qua, nói gì mà đến khi Trâm Anh hỏi, hỏi ý kiến Trâm Anh. Bà biết bà không nhờ được người đàn ông đáng ghét đó được rồi. Bà muốn nhờ con gái của bà, chắc chắn con bé sẽ đồng ý với bà.

“Đúng, rất không hợp lý. Mẹ năm nay cũng đã ngoài năm mươi, xương cũng không còn khỏe mạnh để tập võ nữa. Nếu mẹ thấy chán, mẹ có thể tập thể dục nhịp điệu cũng không phải không tốt nha” Trâm Anh khuyên. Cô chưa có nghe qua người nào bắt đầu tập võ từ khi ngoài năm mươi.

“Con chê mẹ già?” bà Phan nheo mắt lại hỏi.

“Ách, đâu đâu, con không có chê mẹ già nha. Với cái khuôn mặt này của mẹ, hai ta mà ra đường, có khi người ta bảo mẹ con mình là chị em chứ không ai nói là mẹ con” Trâm Anh cảm tay bà Phan vuốt đuôi ngựa hề hề nói.

Bà Phan nghe thấy con gái nói vậy, đánh yêu lên bàn tay của Trâm Anh, cười nói “Thôi đi chị, tôi biết tôi bây giờ cũng không còn trẻ nữa rồi, không cần phải nói cái gì mà chị với em đâu. Tóm lại, rốt cuộc con có giúp mẹ được không?”

“Ách...cái này con không thể giúp mẹ” Trâm Anh cúi thấp đầu không dám ngẩng lên nói. Thật là, không biết mẹ cô lấy gen của ai mà lại cứng đầu như vậy. Tập võ có phải là múa đầu chứ.

“Không giúp được mẹ thì mẹ đi tìm Dung với Diệp, hai đứa bé đó chắc chắn sẽ giúp mẹ” bà Phan nhận được câu trả lời không vừa ý liền dứt khoát đứng

lên đi ra ngoài. Bà đây là muốn bản thân mình trở nên mạnh mẽ hơn để không phải là gánh nặng cho chồng con bà thôi mà. Tại sao lại khó như vậy. Mấy hôm nay, dù hai cha con nhà này đã giấu rất tốt, nhưng bà vẫn cảm nhận được có chuyện xảy ra. Mà chuyện này liên quan đến chuyện Trâm Anh đột nhiên đây bà nằm xuống ở khu vườn hoa của bệnh viện. Lại thêm Dung và Diệp dạo này rất là bí ẩn, cả ngày có khi cũng không thấy hai đứa bé đó đâu cả. Vì vậy, bà càng chắc chắn có chuyện xảy ra.

Thấy bà Phan ý định đi, Trâm Anh liền nói “Mẹ tìm hai chị ấy thì đều nhận được một câu trả lời như con thôi. Ba không cho mẹ học, có cho tiền thì các chị ý cũng không giúp đâu”

Tay đụng vào nắm cửa của bà Phan dừng lại, bà quay đầu lại nhìn con gái của mình, không vui hỏi “Vậy phải làm thế nào thì mẹ mới được học võ đây?”

“Vậy mẹ cho con biết, mẹ học võ để làm gì?” Trâm Anh hỏi. Cô thật sự tò mò chuyện gì đã khiến một phụ nữ trung niên muốn học võ đây? Chẳng lẽ đây là cảm xúc nhất thời?

“Mẹ học võ là vì không muốn làm vương chân hai cha con con” bà Phan ngồi lại chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, thở dài nói. Sao hai cha con nhà này lại không hiểu cho bà chứ.

“Vương chân? Ai nói mẹ là làm vương chân con và ba?” Trâm Anh giật mình hỏi. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao mẹ cô lại nói câu đó chứ?

“Nếu không vương chân. Hôm con đẩy mẹ ngã ở vườn hoa bệnh viện, có phải lúc đó có người muốn hại mẹ đúng không? Con là vì cứu mẹ nên mới phải nằm bệnh viện thêm” bà Phan trừng mắt với con gái.

“Ách... không phải là như vậy, mẹ hiểu lầm rồi” Trâm Anh vội vàng biện minh. Thật không hổ là phụ nữ của ba, đủ tinh táo, đủ trí.

“Hiểu lầm? Vậy mấy ngày nay mỗi lần mẹ đến, con đều rất vội vàng đóng lap, rốt cuộc là vì sao?” bà Phan chống nạnh hỏi.

“À, đó là con đang xem mấy thứ... không nên xem” Trâm Anh cười gượng.

“Được rồi, không nói đến chuyện lap, mấy ngày nay mẹ cũng không thấy Dung và Diệp. Hai con bé đó đâu rồi?” bà Phan không nường nói.

“À... ờ... ờm... Dung đang hẹn hò, còn Diệp, chị ấy đang... đi tìm... chồng” Trâm Anh ấp úng nói, trong lòng cô âm thầm xin lỗi hai người chị không có mặt ở đây. Đây là bất đắc dĩ a.

“Được, hai đứa đó không để ý đến nữa. Nói thật cho mẹ, có phải có chuyện xảy ra rồi đúng không?” bà Phan nhìn thẳng vào mắt của Trâm Anh nói.

“Ách... chuyện gì là chuyện gì?” Trâm Anh giả bộ không hiểu hỏi. Mẹ cô thật là thông minh mà.

Bà Phan thấy con gái giả ngu, bà liền tức giận đứng lên, lớn giọng nói “Nói, con có chuyện gì gạt mẹ?”. Bà biết chứ, đứa trẻ này là cục thịt của bà, là đứa con gái bà mang thai chín tháng mười ngày mới sinh ra. Dù chia xa nhiều năm, nhưng không có ai hiểu con hơn mẹ của chúng. Dù con của bà có che giấu kỹ thế nào thì bà cũng nhận ra được, con bà vẫn luôn giấu bà nhiều chuyện. Mà chuyện này bà có cảm giác rất mãnh liệt là nó không hề tốt. Bà không muốn con gái của bà gặp một chút nguy hiểm gì.

Biết mẹ của cô đã nhận ra được một chút sự thật, Trâm Anh liền thở dài. Nhìn bà Phan, cô cầm lấy bàn tay của bà, nhẹ nhàng nói “Mẹ, chuyện này mẹ không cần nhúng vào, tất cả đã có con và các chị lo hết rồi. Điều cần thiết nhất bây giờ là mẹ chú ý an toàn của bản thân mình là được rồi”.

Nhẹ giọng hơn một chút, bà Phan cầm ngược lại bàn tay của Trâm Anh, ngồi lên mép giường bệnh, nhẹ nhàng mang một chút lo lắng nói “Trâm Anh, gia đình ta bị chia cắt nhiều năm, mẹ cũng đã trải qua rất nhiều chuyện rồi. Năm đó, nếu không phải là mẹ vô dụng, con cũng không phải chịu khổ từng ấy năm. Nếu mẹ mạnh mẽ lên được một chút, con cũng sẽ như những cô gái bây giờ, vui thì cười, buồn thì khóc thật to trong lòng cha mẹ. Chính mẹ đã gián tiếp hại con. Vì vậy, có chuyện gì, con đừng im lặng như vậy, có được không?”

“Mẹ, những năm qua con không hề khổ, mẹ đừng tự trách bản thân mình nữa. Những năm qua, con có cha mẹ nuôi quan tâm chăm sóc, có ba và các chị ở bên, còn có cả Chi Nhi nữa. Con cũng có tuổi thơ như những đứa trẻ khác, mẹ đừng ôm mãi quá khứ như vậy” Trâm Anh vỗ vỗ nhẹ vào bàn tay hơi nhăn của bà Phan an ủi.

“Đúng vậy, nhắc đến tuổi thơ của con lại nhớ, con đã nhớ lại tất cả, vậy con đã đi gặp cha mẹ nuôi của con chưa? Bọn họ đâu, mẹ muốn cảm ơn bọn họ, họ là người đã cứu con gái của mẹ, mẹ muốn cảm tạ hai người bọn họ” bà Phan giật mình nói. Mấy ngày nay bà cũng không có nhớ ra chuyện này. Bây giờ nhớ ra, bà thật thấy bản thân mình có chút thất lễ. Đáng lẽ phải đến cảm tạ hai người đó thật tốt.

Nghe bà Phan nhắc gặp lại cha mẹ nuôi, Trâm Anh thoáng ngẩn người. Đúng vậy, cô đã nhớ ra cũng được mấy tháng rồi. Vậy mà cô lại không hề nhớ đến đi gặp cha mẹ nuôi. Bọn họ chờ cô, nhớ thương cô từng ấy năm, vậy mà cô lại bất hiếu như vậy. Cô thật là phụ tâm lòng của họ mà. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Trâm Anh nhìn bà Phan cười nói “Đợi đến khi con ra viện, chúng ta cùng nhau đi gặp cha mẹ nuôi của con nha, con cũng rất nhớ họ”.

“Ừm, được. Về chuyện con đang giải quyết, nếu có gì mẹ giúp được, đừng ngại nói, được không?” bà Phan đề nghị. Dù không giúp được Trâm Anh, nhưng bà vẫn mong con gái bà có thể chia sẻ với bà mọi chuyện.

“Vâng, nhất định ạ” Trâm Anh cười trả lời. Nhưng, như nhớ lại một chuyện, cô liền nhìn bà Phan, nghiêm túc hỏi “Mẹ, hồi cha mẹ còn trẻ, cha mẹ có đắc tội với ai không?”. Chuyện cô nhớ Bảo Khánh điều tra mà mãi không được, có khi hỏi đương sự vẫn là tốt nhất. Mới đầu không muốn hỏi cha mẹ là vì không muốn cha mẹ lo lắng. Nhưng bây giờ chuyện đã nghiêm trọng hơn nhiều. Nếu không nhanh tìm ra kẻ trong bóng tối, vậy gia đình cô vẫn sẽ còn con dao kẻ trên cổ, không bỏ xuống được.

“Con hỏi chuyện đó là có ý gì? Chẳng lẽ chuyện lần này liên quan đến chuyện hồi trẻ của cha mẹ?” bà Phan không hiểu hỏi.

“Chuyện này rất là quan trọng. Hồi trẻ, cha mẹ có đắc tội với ai không? Chẳng hạn như gây xích mích, chuyện tình cảm hay là chuyện nào khác?” Trâm Anh hỏi.

“Hồi cha con còn trẻ, ông ấy là một đại ca xã hội đen chính gốc. Vì là trong có thể giới tối tăm đó, ông ấy đắc tội cũng không ít người. Nhưng từ khi mẹ và cha của con xác định quan hệ, ông ấy liền đồng ý với mẹ là rút khỏi cái thế giới đó. Còn sau đó, cha mẹ cũng không có đắc tội với ai” bà Phan nói.

“Vậy, cha mẹ có vướng phải chuyện tình cảm nào không?” Trâm Anh hỏi.

“Chuyện tình cảm... hình như là có. Ngày trước, cha của con là người trong mộng của các cô gái trong trường đại học khi ông ấy đi học. Lúc đó, cô gái cùng khóa với ông ấy cũng thích ông ấy. Nhưng, khi biết chuyện của cha mẹ, cô gái đó cũng làm ầm ỹ một hồi. Rồi sau đó, mẹ không thấy cô ấy nữa. Nghe những người cùng khóa với cô ấy nói, cô ấy đã chết rồi, là tự tử” bà Phan nói. Hồi đó, sau khi nghe tin đó, bà cũng sốc. Cô gái đó thật là đại dột, chỉ vì người không thuộc về bản thân mình mà tự tử, thật không đáng.

“Vậy cô gái đó tên là gì vậy mẹ” Trâm Anh hỏi. Cô có một linh cảm rất mãnh liệt, cô gái này chính là chìa khóa để giúp cô mở toang cánh cửa bí mật. Cảm giác của cô từ trước đến nay rất ít khi sai.

“Cô ấy tên là... tên là... à... Vi Lam, Dương Vi Lam”

.....

Ngồi tâm sự cùng Trâm Anh một chút rồi bà Phan đi về. Không phải là bà muốn về, mà là có người nào đó đến đưa bà về trước ánh mắt ái muội của con gái. Bà cảm thấy thật là xấu hổ mà.

Sau khi bà Phan đi rồi, Bảo Khánh cũng không thấy quay lại. Chắc hẳn anh đến công ty rồi. Căn phòng bệnh bây giờ chỉ còn lại một mình Trâm Anh buồn chán nhìn khung cảnh bên ngoài qua cánh cửa sổ. Bầu trời thật đẹp, thật bình yên, nhưng sao cô cảm thấy nó như là khung cảnh trước khi có biến vậy. Mẹ cô bảo, người phụ nữ đơn phương cha của cô tên là Vi Lam, Dương Vi Lam. Cái tên này thật đẹp, cũng rất quen, dường như cô đã nghe ở đâu rồi. Nhưng, chỉ là bị từ chối tình cảm thôi, người phụ nữ đó có cần tự tử không? Hay là có ẩn tình gì ở đây?

Không biết qua bao lâu, cánh cửa phòng vang lên tiếng mở cửa. Trâm Anh nghe thấy, theo phản xạ có điều kiện, cô liền nhìn về phía cửa. Cửa phòng, một người phụ nữ mà Trâm Anh không muốn gặp mặt nhất đứng đó, ôm bó hoa lan đứng đó. Dáng người cao ráo, cân đối, có lòi có lõm trong bộ đầm bó sát màu đỏ đun, thật làm nổi bật lên làn da trắng ngần và dáng người cân đối đó. Mái tóc nâu được buộc rối trên đỉnh đầu. Khuôn mặt hơi phúng phính, mang theo nét trẻ con loli. Đôi môi đỏ mọng cùng đôi mắt trong suốt. Nếu không phải trong mắt có sát ý nồng đậm thì đôi mắt đó quả thật rất đẹp, rất hút hồn. Không cần sự đồng ý của Trâm Anh, cô gái đó từng bước trên đôi giày cao gót màu đỏ hở mũi bầy phân đến trước giường Trâm Anh, trào phúng nói “Tôi có việc đi qua đây, nghe nói cậu bị bệnh nhập viện nên nhân tiện vào thăm. Cậu sao rồi?”

“Không sao, không chết được” Trâm Anh không cho cô gái đó một chút mặt mũi nào, nói. Tiện đường, ai mà tin.

“Có phải cậu giận mình chuyện đó năm đó phải không? Lúc đó mình không hề muốn hại cậu. Đó là vì...” đôi mắt cô gái ngấn ngấn lệ, cánh tay không tự chủ ôm chặt bó hoa hơn, đáng thương nói. Nhưng không để cô nói hết câu, Trâm Anh liền ngắt lời, giọng điệu của cô mang theo cảm xúc chán ghét. Cô nói “Vi lúc đó mình còn nhỏ. Cô định nói như vậy đúng không? Vũ Hà My?”

“Mình...” Hà My ôm chặt lấy bó hoa, như con cừu con đứng trước con sói, đôi mắt cô nén lệ, nhìn sao cũng thấy đáng thương. Nhưng, cái dáng vẻ này lại làm cho Trâm Anh cảm thấy ghê tởm, cảm thấy khinh bỉ. Nếu nói về chuyện năm đó, cô thật cảm thấy ghê tởm thay cô ta. Lúc đó cô ta bao nhiêu tuổi, chín tuổi đó, lúc đó cũng có suy nghĩ riêng mình rồi. Nếu nói là nhỏ, vậy, lúc cô ta muốn đẩy Chi Nhi, vậy lúc đó cô ta đang nghĩ gì? Hành động của cô ta là hành động của một đứa trẻ sao? Cô ta chẳng lẽ không biết sau đó là vách đá sao? Khuôn mặt dễ thương mà sao trong sâu thẳm của cô ta lại thối nát như vậy chứ. Đúng là con gái của kẻ thứ ba, cô ta thối nát như mẹ của cô ta vậy.

“Cô đi đi, tôi không hoan nghênh cô, mà cô với tôi không thân thiết đến mức đó” Trâm Anh mặt mày nằm xuống, quay lưng về lại với Hà My.

Nhìn Trâm Anh tỏ thái độ chán ghét với mình rõ ràng như vậy, trong mắt Hà My lóe lên một cái, nhưng rất nhanh biến mất. Giã bộ đáng thương, Hà My nói “Mình đến tìm cậu là có chuyện muốn cầu xin”.

“Cầu xin? Đại tiểu thư Vũ Hà My phải đến đây hạ gối xin tôi, có chuyện gì xảy ra vậy” Trâm Anh trào phúng nói.

“Những chuyện xảy ra trong quá khứ, mình xin lỗi cậu. Nhưng, cậu đừng cướp đi hạnh phúc của mình, có được không?” Hà My ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn thẳng lưng của Trâm Anh, nói.

“Tôi chưa từng cướp đi hạnh phúc của cô” Trâm Anh ngồi dậy, lạnh lùng nhìn Hà My nói. Cô ta không đến gây phiền phức cho cô là tốt lắm rồi, cô không hơi đâu đi chọc vào cái bình hoa độc này đâu.

“Vậy cậu có thể buông tha cho Khánh không? Mình và anh ấy yêu nhau đã rất lâu rồi. Chỉ vì cậu là hôn thê của anh ấy, mà anh ấy là một đứa con hiếu thuận, anh ấy không muốn làm cha mẹ buồn nên anh ấy mới chấp nhận cưới cậu. Bây giờ chỉ có cậu mới có thể giúp mình. Mình xin cậu, buông tha anh ấy có được không?” Hà My vừa khóc vừa nói, đôi tay nắm chặt lấy bàn tay của Trâm Anh. Móng tay sơn màu đỏ bấn sâu vào trong thịt của Trâm Anh là cô cảm thấy đau, nhưng trong trái tim của cô dường như đau hơn thế. Nhưng cô không hề thề ra mặt, đôi mắt vẫn lạnh lùng nhìn người phụ nữ độc ác nhưng giả đáng thương đang gây thương tích cho cô.

Chương 40: Chương 40: Tiểu tam đẻ ra tiểu tam.

eat: Tình Tình

“Buông tha cho anh ta? Ha... Cô nghĩ trong chuyện này tôi có thể lên tiếng sao?” Trâm Anh nở nụ cười nửa miệng, rút bàn tay đang bị nắm chặt của cô ra khỏi tay Hà My, nói. Mới đầu, sau khi nghe thấy Hà My nói Bảo Khánh với cô ta từng yêu nhau, Trâm Anh liền cảm thấy khó chịu, khó chịu từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, ngay cả tay cũng ngứa ngáy muốn hoạt động một vài hoạt động “có ích”. Nhưng một lúc sau, sau khi cô bình tĩnh lại, cô lại nhìn ra được mảnh khoe trong lời nói của Hà My. Nếu mà nói Bảo Khánh yêu cô ta, chỉ vì gia đình mà cưới vị hôn thê là cô, vậy đôi mắt tràn ngập tình yêu khi Bảo Khánh nhìn cô là gì? Cô ta nghĩ rằng cô là kẻ ngốc sao? Đúng là tiểu tam chỉ có sinh ra tiểu tam. Mà tiểu tam càng dễ tiện thì sinh ra tiểu tam dễ tiện gấp bội.

“Chỉ cần cậu nói với cha mẹ của cậu và cha mẹ anh ấy là cậu không muốn kết hôn với anh ấy, cậu không yêu anh ấy. Như vậy là được mà” Hà My nhìn thấy sự khinh thường trong mắt của Trâm Anh, dù giận lắm nhưng cô ta cố nhịn xuống. Cô ta biết, nếu bây giờ tức giận thì cô sẽ thua, cái gì của cô cũng không còn. Cô ta ở bên Khánh lâu hơn Trâm Anh, vậy lý do gì mà Trâm Anh có thể có được Khánh mà cô ta không thể. Cô ta không cam lòng. Có lẽ Hà My không nghĩ đến, nếu không phải là do cô ta thì người ở bên Bảo Khánh sẽ là Trâm Anh. Nhưng, nếu không có cô ta thì Trâm Anh cũng sẽ không thể gặp lại được cha ruột của cô, và có lẽ cả đời cũng không thể nào gặp được.

“Cô nghĩ rằng tôi nói bọn họ sẽ nghe sao?” Trâm Anh ôm ngực thoải mái dựa vào thành giường, tùy ý nói, đôi mắt nhìn ra cửa phòng bệnh, nơi đó có ba người đang yên lặng đứng đó. Thật không biết bọn họ đến từ lúc nào nữa và đã nghe được những gì rồi. Biết bọn họ có ý định muốn vào, Trâm Anh ra hiệu ngầm bằng mắt, không cho bọn họ vào. Lâu lắm mới có trò tiêu khiển, cô thật sự phải tận dụng hết mình mới được. Ở trong bệnh viện đã lâu rồi, lâu đến mức cô muốn mọc lông rồi đây này.

“Bọn họ yêu thương cậu như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ đồng ý với cậu, mình chắc chắn là như vậy. Diệu Anh, mình xin cậu đó, nể tình chúng ta từng là bạn, đừng chia rẽ mình và Khánh có được không?” Hà My nhỏ vào giọt nước mắt nói.

“Diệu Anh, thật lâu rồi mới có người gọi tôi bằng cái tên này đây. Cô luôn miệng nói tôi chia rẽ cô và Khánh. Vậy cho tôi hỏi, tôi có đến gây khó dễ cho cô, ép cô rời xa Khánh. Hay... Khánh nói với cô là tôi lấy tính mạng ra uy hiếp anh ấy phải cưới tôi?” Trâm Anh nheo mắt nguy hiểm hỏi. Sao tự dưng qua miệng của cô gái này, cô lại thấy bản thân mình đóng vai ác vậy? Thật là tổn thương cho cô à nha.

“Không, mình không có ý đó” Hà My vội vã nói. Con đàn bà này khó giải quyết thật.

“Vậy cô có ý gì? Cô lấy gì ra chứng minh cô với Khánh yêu nhau sâu đậm, hả?” Trâm Anh nheo mắt lại nhìn Hà My nói. Thực chất cô không hề nhìn Hà My mà là nhìn cái người đàn ông mang phiền phức đến cho cô ở ngoài cửa kia. Mà cái người đàn ông đó chỉ nhìn cô nở một nụ cười rồi nhún nhún vai làm như anh ta không liên quan vậy.

“Chứng minh, mình có chiếc nhẫn này” dứt lời, Hà My đưa bàn tay phải đeo một chiếc nhẫn mặt kim cương tinh xảo đeo ở ngón áp út cho Trâm Anh xem, nói “Đây là nhẫn đính ước mà Khánh đã đeo cho tôi. Anh ấy nói, cả đời này anh ấy chỉ yêu riêng mình tôi, người phụ nữ khác chỉ là cỏ rác trong mắt anh ấy”. Vừa nói, trên mặt của Hà My hiện lên vẻ mặt hạnh phúc của những cô gái đang yêu. Nếu không phải biết người phụ nữ này nói dối, Trâm Anh có lẽ sẽ bị cái bộ mặt này đánh lừa. Đúng là con người trong giới Showbiz, diễn kịch đúng là không ai có thể bằng.

“Đúng là con gái của tiểu tam, nói hồ tu sinh hồ phụ, đúng là không sai chút nào. Mẹ dùng thủ đoạn dễ tiện đi cướp chồng người khác, sinh ra đứa con chỉ có hơn chứ không kém, cũng dùng thủ đoạn dễ tiện để cướp chồng người khác. Từ bao giờ mà anh Khánh lại trở thành người yêu cô sâu đậm vậy, hay cô ảo tưởng quá mà sinh ảo giác?” một giọng nói khinh bỉ ghê tởm đối với Hà My vang lên. Chủ nhân của giọng nói này chính là người mà Hà My hận nhất, căm thù nhất. Nếu không phải do cô ta, cô cũng không phải chuyển trường đi nơi khác. Cô hận không thể nào làm cho cô ta biến mất trên thế giới này để không phải ám cô như vậy. Quay lại

“Quê Chi, chị đến bao giờ vậy?” Hà My quay lại nhìn Quê Chi, nở nụ cười thân thiện nói. Nhưng khi nhìn thấy Bảo Khánh đang rất ung dung đứng dựa người vào bức tường gần cửa phòng bệnh, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô, Hà My liền cảm giác như bản thân đang ở trong miệng cọp, lưng cô cảm giác như lạnh từ trong xương mà ra. Nụ cười của cô ta cứng đờ lại, cánh tay không tự chủ được mà ôm chặt lấy bó hoa trong ngực, lắp bắp nói “A...anh...anh Khánh...anh đến bao giờ...vậy?”

“Đủ để tôi nghe hết câu chuyện” Bảo Khánh lạnh lùng nói “Từ bao giờ mà tôi với cô lại yêu nhau vậy?”

“Em...em...anh...” Hà My bây giờ không biết nói gì, nâng đôi mắt ngăn nước nhìn Bảo Khánh. Chẳng phải đàn ông luôn có cảm xúc muốn bảo vệ đối với những cô gái đáng thương sao. Nhớ tới nụ cười của Trâm Anh, vậy ra là nụ cười khinh thường đó là như vậy. Cô ta đã sớm biết Bảo Khánh đứng ở ngoài cửa, nhưng cô ta lại bày ra cái tư thế không biết để xem trò cười của cô. Trong đôi mắt của Hà My lóe lên một đọt sát khí nồng đậm. Cô bây giờ muốn nhất chính là giết chết Trâm Anh. Như vậy thì Bảo Khánh sẽ là của cô.

“Hừ, giả bộ đáng thương, tôi thấy thật ghê tởm thay cho cô” nói xong, Quê Chi nâng bụng bầu đi đến bên giường bệnh, ngồi lên giường nắm lấy bàn tay

của Trâm Anh, lo lắng hỏi “Anh Nhi, cậu không sao chứ?”

“Dù mình bị thương nhưng cô ta chưa đủ tư cách để làm đối thủ của mình, Chi Nhi, cậu yên tâm” Trâm Anh vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Quế Chi, cười an ủi. Cuộc đời này có một người tri kỉ như Chi Nhi, cô không mong gì hơn.

“Tốt nhất là cô ta không thể làm gì cậu, không mình cũng không biết mình sẽ làm gì với cô ta. Đúng là bình hoa độc mãi mãi chỉ là bình hoa độc. Đã vậy độc còn tăng dần theo thời gian nữa chứ” Quế Chi khinh thường nói.

“Quế Chi, chị tại sao lại bệnh cho cô ta, tôi mới là em họ của chị, tại sao chị chưa bao giờ cho tôi một ánh mắt tốt, tại sao?” Hà My tức giận hét. Rốt cuộc là tại sao? Tại sao cô không được bọn họ chào đón. Nếu không phải do người đàn bà kia, mẹ của cô sẽ không phải là người thứ ba, sẽ không bị người ta phỉ nhổ. Cô nhìn ánh mắt khinh bỉ mà sống đến chán rồi. Cuộc đời này cô ghét nhất là có người nhìn cô bằng cái ánh mắt đó.

“Cô đừng có nhận thân thích linh tinh. Tên cận bà kia chỉ là chồng của cô thôi, ông ta đã phản bội bà mà đi theo mẹ của cô thì ông ta đã không còn có một chút quan hệ nào với nhà họ Đặng. Em họ của tôi chỉ có Quỳnh Anh thôi. Còn cô... Hừ... cô không xứng” Quế Chi khinh thường nói. Thấy cốc nước được đưa đến, cô liền nở nụ cười, nhận cốc nước nói “Bảo Kiệt, cảm ơn anh”.

“Em là vợ của anh, tất nhiên anh phải chăm sóc em, không được nói cảm ơn” Bảo Kiệt nhéo yêu mũi của Quế Chi.

Trâm Anh ngồi đấy nhìn vợ chồng người ta tình cảm, cô liền chán ghét xua xua tay “Vợ chồng các người tình cảm thì xin mời đi ra ngoài, chỗ này không chứa”.

“Trâm Anh, nếu cậu ghen tị thì có thể ra ôm anh Khánh, chắc chắn anh ấy sẽ rất cao hứng khi cậu ôm đấy” Quế Chi không vừa trêu lại.

“Anh thật sự mong chờ đó” Bảo Khánh nở nụ cười nhìn Trâm Anh, ánh mắt mang theo một tia mong đợi. Thật là từ khi bọn họ xác định quan hệ thì chưa có lần nào Trâm Anh chủ động ôm anh.

“Anh muốn được ôm thì bảo cô gái kia kia, chắc chắn cô ta còn cao hứng hơn anh ấy chứ” Trâm Anh hừ hừ hất hàm chỉ Hà My. Bảo Khánh nghe xong, khuôn mặt trầm xuống, ba bước thành hai đi đến bên giường bệnh của Trâm Anh, ôm cô vào lòng nói “Ôm cô ta, anh ngại bản”.

Hà My nghe lời Bảo Khánh nói xong, trái tim như bị ai đó hung hăng bóp. Đúng, cô là một người trong giới Showbiz, ở trong đó, muốn vươn lên không thể dựa vào năng lực hoàn toàn. Dù cô là một thiên kim, nhưng cha của cô không hề có tiếng nói mấy, có nhắc đến thì cũng chỉ là một doanh nhân bình thường. Muốn đứng vững trong giới Showbiz, điều quan trọng nhất là phải biết tìm một con cá lớn có quyền mà dựa vào. Đúng thật là cô không còn trong trắng nữa, nhưng từ xưa đến nay, trái tim của cô luôn hướng về một người. Cô học không tốt, vậy chỉ có con đường dẫn thân vào giới Showbiz để có thể có cơ hội đứng bên cạnh người đó. Vì người đó, cô đã bỏ ra rất nhiều. Vậy mà, một ánh mắt người đó cũng không hề cho cô một lần. Suốt từng ấy năm bên cạnh anh không hề xuất hiện một người phụ nữ nào ngoài cô, dù anh không quên được Diệu Anh, nhưng cô tin chắc, chỉ cần bản thân cố gắng anh cũng sẽ động lòng. Nhưng, tại sao Diệu Anh lại quay về chứ, tại sao cô ta lại trở lại chứ. Chẳng lẽ kiếp trước cô nợ cô ta cái gì sao? Tại sao hết lần này đến lần khác cô ta phá hoại chuyện của cô chứ? Tại sao chứ? Ngược đời mắt ngấn nước nhìn Bảo Khánh, rồi lại nhìn Trâm Anh được nằm trong ngực anh. Nhìn hai người thật đẹp đôi, thật là hạnh phúc. Mà hình ảnh đó lại như những lưỡi dao đâm thủng mắt của cô. Rất đau.

“Ai cha, đời thật là. Có người mặt mòng nhưng có người lại mặt dày hơn cả Vạn Lý Trường Thành, bám dai hơn đĩa, sống dai hơn gián. Thật là, người ta đã chán ghét ra mặt, vậy mà vẫn cố tình ở lại. Haizzzz...” Quế Chi lắc đầu thờ dài rồi đưa tay lên vuốt cái bụng nhô to của cô nói “Con à, con lớn lên đừng có học theo cái người phụ nữ này nha, cái gì cũng phải biết tự trọng, không được để mất hết tôn nghiêm được, nghe không?”

“Chi, con còn chưa có ra đời, nó không hiểu em đang nói gì đâu. Mà em không cần lo lắng mai sau. Anh chắc chắn con của chúng ta sẽ là một người tốt, không học theo thói hư tật xấu của xã hội đâu” Bảo Kiệt đặt tay lên bàn tay đang xoa bụng của Quế Chi thâm tình nói.

“Tôi có việc, tạm biệt” Hà My vô hồn nói rồi bước ra khỏi phòng. Chân cô còn chưa bước, một giọng nói vang lên mang theo nồng đậm khinh thường cùng mỉa mai

“Không hoan nghênh, vĩnh biệt”. Nắm chặt bàn tay lại, cô cố bước ra khỏi phòng. Đến khi ra đến cửa, cô liền nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt vang lên. Người đó không hề mang theo vẻ khinh thường, trào phúng mà đơn thuần chỉ là sự lạnh nhạt vốn có. Người đó nói “Lần sau, nếu muốn làm chuyện gì xấu thì nên đóng cửa cẩn thận”. Không quay đầu lại, Hà My bước thật nhanh ra khỏi phòng. Cô bây giờ muốn thật nhanh ra khỏi nơi này. Hôm nay, tôn nghiêm của cô đã bị mất sạch ở đây rồi.

Ở một góc tối, một người đàn ông nhìn theo bóng lưng chạy của Hà My nở một nụ cười nửa miệng. Người phụ nữ này, có tố chất làm một quân cờ.

Trong phòng bệnh, sau khi Hà My đi, Quế Chi liền nắm lấy tay của Trâm Anh, lo lắng nói “Anh Nhi, cô ta đến bao lâu rồi, đã nói những gì với cậu, mà cô ta có nói gì thì cậu cũng không được tin đấy”.

Nhìn Quế Chi như thế này, Trâm Anh liền không biết làm sao. Cô cầm lấy tay của Quế Chi, nói “Chi Nhi, cô ta không làm gì mình được đâu. Cậu nghĩ Phan Trâm Anh mình là ai, cô ta chưa có khả năng làm cho mình dao động”. Đúng, người đàn bà đó vẫn chưa có đủ trình độ làm cho cô dao động. Một người ngu xuẩn, tự cao, và còn tự... luyện. Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, Trâm Anh nói “Chi Nhi, cha mẹ nuôi của mình vẫn ở khu resort ở Nha Trang của nhà cậu không?”

“Vẫn còn. Sao lại hỏi vậy?” Quế Chi nghiêng đầu hỏi. Hai anh em họ Trần đang ngồi ở sofa đằng kia bàn bạc về công việc cũng dừng lại nhìn Trâm Anh muốn biết cô định làm gì.

Trâm Anh nín thở hỏi “Họ đã biết mình trở về chưa?”

“Chưa, mình bảo pama đừng nói với hai bác ý vội vì lúc đó mình vẫn chưa chắc chắn cậu có phải Diệu Anh hay không. Vì vậy, cho tới bây giờ thì hai bác ý vẫn chưa có biết một chút gì hết” Quế Chi nói.

“Vây, cậu có thể nghĩ cách để cho họ ra ngoài này không?” Trâm Anh hỏi.

“Không thành vấn đề” Quế Chi cười nói. Cuối cùng Trâm Anh cũng đã đi gặp lại hai bác rồi. “Vây khi nào cậu muốn gặp hai bác?”

“Ba ngày sau, sau khi mình cắt chỉ, mình cùng ba mẹ đi gặp lại ba mẹ nuôi” Trâm Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói. Nhưng ý kiến của cô lại bị hai người phản bác.

“Không được, ba ngày nữa cắt chỉ, cậu lại đi ngay hôm đấy, nhờ may xảy ra chuyện gì thì tính làm sao? Hả?” Quế Chi chống nạnh nói.

“Anh không đồng ý cho em mạo hiểm nữa. Bây giờ kẻ thù ở trong tối, ta ở ngoài sáng. Bây giờ việc quan trọng nhất là em cần phải dưỡng thương cho thật tốt” Bảo Khánh ôm vai Trâm Anh, kiên quyết nói.

“Anh nghĩ rằng em ở trong bệnh viện có thể yên ổn dưỡng thương?” Trâm Anh nhìn vào mắt Bảo Khánh hỏi. Qua chuyện của mẹ cô, dù ở trong phòng bệnh cùng ai đi nữa, cô đều không cảm thấy an toàn. Cha cô và Bảo Khánh cũng đã đề nghị điều một vài vệ sĩ đến bảo vệ cô nhưng cô từ chối hết. Cô muốn dụ con hồ đang ẩn nấp trong bóng tối kia, tự giác vồ lấy con mồi mà cô đã đề sẵn cho nó rồi đột ngột trói nó lại. Như thế cô vừa có thể không thương tổn lại vừa có chiến lợi phẩm cho mình.

“Chuyện này...” Bảo Khánh không biết tiếp theo nên nói gì. Đúng là ở bệnh viện ai cũng có thể ra vào. Mà bác sĩ cũng có thể giả mạo. Dù có điều thêm một vài vệ sĩ cũng chẳng làm ăn được gì cả. Nếu nhờ kẻ trong tối kia muốn làm chuyện gì hại Trâm Anh, vậy thì hẳn chỉ cần giả làm bác sĩ hoặc y tá là vào dễ như trở bàn tay. Vệ sĩ chỉ là để ngăn những người muốn hại người mình bảo vệ thôi, chứ ai đi ngăn bác sĩ bao giờ. Nghĩ đến đây, Bảo Khánh thở dài nói “Được rồi, khi cắt chỉ xong, em sẽ được xuất viện. Nhưng là về nhà anh”.

“Được” Trâm Anh sáng khoái đồng ý. Đẳng nào thì ở trong bệnh viện không được an mật cho lắm. Nhiều lúc muốn bàn kế hoạch với Nghi Dung và Ngọc Diệp, cô đều lo có người nghe lén. Về nhà Bảo Khánh, dù gì thì anh cũng là một người đứng đầu bí ẩn của một tổ chức trong Hắc đạo, chắc chắn sẽ không có ai to gan xông vào nghe lén đâu. Và cô dám chắc trong ngôi nhà của Bảo Khánh cũng có rất nhiều bẫy. Vì khi cô mới đến, cô để ý thấy những nơi mà có bẫy thì rất ít bảo vệ đi lại. Vì vậy, lúc đó cô toàn tận lực tránh những nơi đó.

Vội lại, lúc này trong lúc nhìn Hà My tự biên tự diễn, cô liền nảy ra một kế hoạch. Nhưng, cô cần một vài người diễn chung.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 41: Xuất viện

Beat: Tinh Tinh

Thời gian trôi thật nhanh, mới đó đã qua ba ngày rồi. Trong phòng bệnh VIP 3 bây giờ rất là chỉnh tề. Chăn gối được xếp gọn gàng. Còn bệnh nhân nằm trên chiếc giường thì đã thay ra bộ quần áo bệnh nhân bằng một chiếc quần ống rộng màu đen dài hơn đầu gối một chút, kết hợp với chiếc áo sơ mi ba lỗ màu trắng. Đôi chân đi một đôi giày thể thao màu trắng. Mái tóc xoăn dài được cô buộc bồng lên trên đỉnh đầu, để lộ ra chiếc cổ thon. Nếu không phải trên vai của cô vẫn còn băng gạc, chắc không ai biết cô gái này là bệnh nhân mất. Bây giờ, cô đang ngồi trên chiếc ghế sofa nói chuyện phiếm cùng Quế Chi đợi Bảo Khánh và Bảo Kiệt trở lại. Còn Nghi Dung, Ngọc Diệp và Eric. Không cần nhắc đến họ làm gì. Nghi Dung và Ngọc Diệp đang giúp cô làm một số việc. Còn Eric, cậu ta hình như đã có đầu mối về khẩu súng bí ẩn đó. Vì vậy, hôm nay Trâm Anh xuất viện, bọn họ không có thời gian đến.

Hôm nay, mới tám giờ sáng mà cô nàng Quế Chi này đã xông vào phòng bệnh của cô phá hủy không gian tĩnh nhân của cô và Bảo Khánh. Vây mà cô ấy không có phát hiện, vẫn vui vẻ giờ chiếc túi nhỏ đựng quần áo cười với cô. Bảo Khánh khi thấy Quế Chi đến, anh liền lôi cậu em trai đang đứng cạnh Quế Chi ra ngoài. Phụ nữ nói chuyện, đàn ông đứng đây làm gì.

“Cha mẹ nuôi... hai người đã đến chưa?” Trâm Anh hỏi hộp nói. Lâu rồi cô không gặp hai người bọn họ, điều này làm cô không tránh khỏi cảm giác ngại ngùng lúng túng nhưng lại rất mong chờ.

“Hai người bọn họ đến Hà Nội từ chiều hôm qua. Minh đã đi đón và đưa hai người về nhà họ Trần. Bây giờ cha mẹ Trần đang nói chuyện phiếm với họ. À, cha mẹ của cậu cũng đã đến đó từ sáng sớm rồi” Quế Chi nói.

“Cha mẹ nuôi có biết mình còn sống không?” Trâm Anh hỏi, ai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

“Không, theo ý của cậu, mình đã nhờ ba mẹ mình chọn đại một lý do nào đó để đưa cha mẹ nuôi của cậu ra ngoài này” Quế Chi nói.

“Cậu nghĩ, cha mẹ nuôi có giận mình không? Vẫn còn sống mà từng ấy năm

không về thăm bọn họ lần nào” Trâm Anh cúi đầu xuống nói. Bây giờ cô đang rất là lo lắng, lo lắng cha mẹ nuôi sẽ không cần cô, lo lắng họ sẽ giận cô.

Quê Chi biết bạn tốt đang tự hù bản thân, cô cầm lấy tay Trâm Anh, nói “Trâm Anh, biết cậu còn sống, cha mẹ nuôi của cậu mừng không kịp ấy chứ, làm gì có lòng nào giận cậu. Với lại, do cậu mất trí nhớ nên cậu mới không thể trở về với bọn họ được. Minh chắc chắn cha mẹ nuôi của cậu sẽ không trách giận cậu đâu.”

Lần này Trâm Anh không nói gì nữa. Cô cũng mong là như vậy. Hơn chục năm không gặp, cô thật hồi hộp, cũng thật lo lắng. Không biết cha mẹ nuôi bây giờ như thế nào, tóc hai người đã lẽ đã bạc trắng rồi. Cô còn nhớ, Quê Anh kể cho cô, khi cô rơi xuống biển mất tích lần đó, cha mẹ nuôi đã ngã bệnh rất nặng. Rồi một thời gian sau, hai người liền quyết định đến khu resort của cha Đặng ở Nha Trang. Có lẽ hai người họ tin rằng, chỉ cần ở đó đợi, Trâm Anh sẽ quay trở về với vòng tay của họ. Lúc nghe xong, Trâm Anh đã khóc rất nhiều. Cha mẹ nuôi là người thân trong bảy năm của cô. Dù chỉ là tình cờ cứu cô, nhưng hai người họ đã cứu mạng cô, coi cô như đứa con đẻ mà đôi đũa. Dù hai người thường xuyên vắng nhà, nhưng cô không oán. Lúc đó, suy nghĩ của cô rất là đơn giản. Cha mẹ nuôi là ân nhân của cô, là người thân của cô, cô không muốn trở thành gánh nặng của họ. Vì vậy, hồi nhỏ cô rất cố gắng học hành, thành tích luôn đứng đầu. Cô muốn, khi cha mẹ nuôi nhìn vào thành tích của cô sẽ vui vẻ cười và khen cô. Mỗi đầu, khi mới tiếp xúc với cha mẹ nuôi, cô chỉ có cảm xúc cẩn thận lấy lòng. Rồi dần dần, cô đã coi họ như cha mẹ của bản thân từ khi nào không biết nữa. Nay gặp lại sau bao năm xa cách, họ còn nhận ra cô không? Cô thật lo sợ họ dùng ánh mắt nhìn người lạ để nhìn cô. Cô rất sợ.

Trong khi Trâm Anh đang lo lắng không yên, ở nhà họ Trần bây giờ rất là náo nhiệt. Trong nhà kính ở nhà họ Trần, không khí bây giờ rất là rộn rã. Trên chiếc bàn tròn được đặt ở trung tâm nhà kính, có ba đôi vợ chồng già đang ngồi, chồng chơi bài, vợ cổ vũ, có những lúc vợ sẽ giúp chồng của mình. Đó chính là ông bà Trần, ông bà Phan và người đã nuôi Trâm Anh trong bảy năm cô mất tích – vợ chồng ông bà Nguyễn. Ông bà Nguyễn là đôi vợ chồng nhà khảo cổ học có tiếng. Ông Nguyễn tên là Nguyễn Duy Hoàng, năm nay ông đã gần sáu mươi tuổi, còn bà Nguyễn tên là Lê Hoa Quỳnh, bà kém chồng bà bốn tuổi, năm nay bà cũng đã năm mươi tuổi rồi. Dù hai người đã bỏ nghề từ hơn mười hai năm về trước vì vụ việc mất tích của con gái nuôi của bọn họ, nhưng ở họ vẫn tỏa ra hơi thở thần bí của những nhà khảo cổ. Ông bà Phan nhìn ông bà Nguyễn bằng ánh mắt đánh giá, càng nhìn càng thích. Con gái ông bà thật tốt số. Trong cái rủi có cái may. Có lẽ ông trời thương con bé nên đã để cho con bé gặp được vợ chồng ông bà Nguyễn. Chứ nếu ở cái sa mạc đó, con bé có khi đã trở thành ma ở đó rồi. Còn nếu được người khác cứu, người tốt thì không sao, gặp phải bọn buôn người, có lẽ Trâm Anh của bọn họ cũng không còn nữa. Và có lẽ, cũng chẳng có chuyện ông gặp lại được con gái của ông. Dù nó đang trong tình trạng rất là xấu. Và năm đó, muốn tìm ra người đã cứu con gái của ông với ông dễ như trở bàn tay. Nhưng, năm đó ông lại không làm vậy, thay vào đó, ông lại gấp rút đưa con bé ra nước ngoài. Một phần là do ông muốn nó quên đi những quá khứ đau khổ, một phần lại là do ông ích kỉ. Ông không muốn con gái ông nhớ ra kí ức bảy năm đó. Dù là đau khổ hay vui vẻ, ông đều không muốn con bé nhớ lại kí ức liên quan đến bảy năm nó mất tích.

“Ông Trần, con bé họ Đặng kia muốn vợ chồng chúng tôi đến đây làm gì vậy?” hạ bài xuống, ông Nguyễn đẩy đẩy gọng kính, trầm ngâm nói.

“Ông bạn, sao lại hỏi tôi, chuyện này phải đợi con bé đó về nói mới biết được. Với lại, ông gọi thẳng tên của tôi cho thân thiết.” ông Trần cười thần bí.

“Minh Trí, cậu đưa chúng tôi ra đây, chắc không phải là chơi bài không đúng không?” bà Nguyễn ngồi bên cạnh chồng nói.

“Đúng là nói chuyện với nhà khảo cổ, thật là thú vị. Hoa Quỳnh, chị nhìn người đàn ông ngồi kế bên chồng của chị xem, ông ta có quen không?” bà Trần cười cười nói.

Nghe thấy vậy, bà Nguyễn nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh chồng của bà một lúc, rồi bà nhìn ông ta nói “Ông Phan, chúng ta đã từng gặp mặt bao giờ chưa”. Quả thật, nhìn người đàn ông này, bà cảm thấy rất quen. Nhất là đôi mắt kia. Nhưng đáng tiếc là bà không nhớ ra là bà đã gặp ở đâu rồi.

“Chúng ta chưa gặp bao giờ” ông Phan nở nụ cười lạnh nhạt nói. Dù hai người này là ân nhân của con gái ông, nhưng ông vẫn không quen đối xử thân quen đối với người lạ. Với lại, hai người này tương lai sẽ là “tình địch” tranh con gái với ông.

“Chưa gặp sao?” bà Nguyễn chống cằm suy tư một lúc rồi nhìn sang chồng của bà, nói “Ông xã, anh có biết người đàn ông này không?”

“Bà xã, người đàn ông này anh cũng không có biết, nhưng nhìn mặt anh ta quen lắm. Thật sự không biết đã nhìn thấy ở đâu” ông Nguyễn nghi hoặc nhìn bà xã của mình nói.

Hai đôi vợ chồng kia thì yên lặng đợi vợ chồng họ Nguyễn nhận ra. Để chính họ nhận ra sẽ tốt hơn là bọn họ nói. Như vậy, khi nhìn thấy Trâm Anh, hai người họ cũng sẽ không bị sock.

Nhưng, có lẽ ông trời thích đối nghịch với bọn họ. Vợ chồng họ Nguyễn chưa kịp nhận ra cái gì thì một cô hầu gái đứng ngoài cửa nhà kính, nói “Ông bà chủ, Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân và Phan tiểu thư đã đến”.

“Đã đến rồi sao? Vậy thì bảo bọn chúng đợi ở phòng khách, tôi cùng khách của tôi cũng sẽ ra ngay” ông Trần nói.

“Minh Trí, nếu anh đã bận thì chúng tôi xin phép” ông Nguyễn nở nụ cười nói.

“Ày, Duy Hoàng, đây không phải là khách gì hết. Hai đứa con trai và con dâu nhỏ của chúng tôi, con bé Quê Chi, chắc hai người cũng biết. Còn Phan tiểu thư kia, nó là con gái của ông bà Phan đây, và không lâu nữa sẽ là con dâu cả của chúng tôi” bà Trần cười nói.

“Đúng đó, hai anh chị lâu lâu mới tới chơi một lần, hai người nể mặt chúng tôi, ở lại ăn cơm trưa, đằng nào cũng gần đến bữa trưa rồi. Với lại, cũng có một người rất mong được gặp mặt anh chị” bà Trần nói.

“Vậy chúng tôi xin làm phiền” ông Nguyễn khách sáo nói.

“Áy, chúng ta là người một nhà, không nên khách sáo như vậy, đúng không, ông xã” bà Phan đẩy đẩy chồng của bà, hỏi.

“Đúng đó, đều là người một nhà, đừng khách sáo” ông Phan gượng cười nói.

Vậy là dưới tám con mắt mong đợi, ông bà Nguyễn đồng ý ở lại và đi cùng ông bà Phan và ông bà Trần đi vào phòng khách.

Trong phòng khách, không khí vui vẻ ngập tràn. Tiếng cười đùa vui vẻ vang lên làm đám người làm gần đó không tự chủ cũng vui vẻ theo. Quế Chi cầm tay Trâm Anh, áp vào chiếc bụng đã gần bốn tháng của cô, để Trâm Anh cảm nhận được chuyển động của thai nhi, dù nó rất nhỏ. Tay áp lên bụng của Quế Chi, Trâm Anh tò mò đợi. Đến khi tưởng như không đợi được nữa, cô liền cảm nhận được máy thai. Trâm Anh kinh hỉ nhìn Quế Chi, nói “Chi Nhi, bé con đạp này”.

“Ừm, bé con là đang chào hỏi cô Trâm Anh đấy” Quế Chi cười nói.

Nghe Quế Chi nói vậy, Trâm Anh liền áp cả hai bàn tay lên bụng của Quế Chi, dịu dàng nói “Bé con, mau mau ra đây chơi với cô, cô thật là mong chờ con nha”.

“Hahaha...Anh Nhi, bé con ít nhất là phải hơn năm tháng nữa mới có thể ra ngoài. Cậu bảo nó nhanh, nó nhanh sao được?” Quế Chi cười ha ha nói.

“Chị dâu, nếu chị thích, chị có thể bảo anh trai của em cùng chị sinh em bé. Em

chắc chắn rằng anh trai rất cao hứng đó” Bảo Kiệt từ trong bếp ra, tay anh còn cầm một cốc sữa ấm. Vừa đi, vừa đáp lại lời của Trâm Anh.

“Đúng. Nếu em muốn có em bé, anh không ngại cùng em tạo người. Nhưng trước hết, chúng ta kết hôn đã” Bảo Khánh đang từ ghế salong đơn liền nhảy sang ghế salong dài, ngồi sát gần Trâm Anh, ôm eo cô nói. Nhưng anh cuối cùng anh lại nhận được một cái tát tay của Trâm Anh và câu trách móc “Kết hôn, chúng ta mới quen nhau được một tháng, cưới gì mà cưới”. Dù là lời trách móc, nhưng sâu trong mắt của Trâm Anh thể hiện lên sự vui vẻ của cô.

“Ai nói vậy? Chúng ta quen nhau từ lúc em ba tuổi, tính đến nay hẳn là mười chín năm rồi. Chúng ta bây giờ mới đám cưới thì là quá muộn đó” Bảo Khánh tựa đầu lên hóm vai Trâm Anh đỡ chiêu ăn vạ. Vì là nhìn thấy chuyện này thường xuyên nên vợ chồng Bảo Kiệt không còn ngạc nhiên nữa. Nhưng, những nữ hầu ở đây đều cảm thấy ngạc nhiên trước bộ dáng lấy lòng của cậu chủ lớn nhà họ. Cái người mặt than quanh năm đầu rồi, cái người mắc bệnh sạch sẽ nặng đến mức khó tính đầu rồi? Đúng là ông trời có mắt mà, sau bao nhiêu năm, ông cuối cùng cũng gửi xuống một khác tính rồi. Như vậy, về sau chỉ cần có tiểu thư Trâm Anh, chắc chắn bọn họ không phải nhìn khuôn mặt chẳng khác nào diêm vương của cậu chủ lớn rồi.

“Anh có sở thích luyện đồng ả?” Trâm Anh đẩy nhẹ đầu của Bảo Khánh ra, cười nói.

“Ai bảo anh có sở thích luyện đồng? Đây gọi là vừa gặp đã yêu” Bảo Khánh nói.

Ở trong phòng khách là cảnh tượng ấm áp, ở ngoài cửa phòng khách lại đang xảy ra vụ “va chạm” nhẹ giữa ông bố và bà mẹ nhà Trần – Phan.

“Ai cha, nhìn kìa nhìn kìa, con trai của chị thật là giỏi. Đám nhân lúc vợ chồng tôi không có đây để cướp con gái bảo bối của chúng tôi về nhà. Thật là, chắc là chúng tôi phải dựng một bức tường thật dày, thật cao để phòng mới được” vừa vào đến nhà, lại vừa đúng lúc vợ chồng bà Phan nghe được câu chuyện của Trâm Anh, không bỏ lỡ, bà Phan liền lên tiếng trừu.

“Thế mới là con trai của Trần Minh Trí tôi chứ. Cưới vợ phải cưới liền tay. Để lâu, vợ chạy mất thì sao?” ông Trần tự hào nói.

“Nói hay ghê, con gái tôi mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, với lại hai mẹ con chúng tôi mới đoàn tụ. Muốn mang con gái tôi về ả, đợi hai năm nữa hãy nói” bà Phan khoanh tay nói.

“Ê, ề, chồng của cô đã hứa gả con gái của hai người cho Bảo Khánh nhà tôi rồi, không được nuốt lời” bà Trần gấp gấp nói.

“Ai nói là chúng tôi nuốt lời? Tôi chỉ bảo là đợi hai năm sau hãy bàn đến chuyện kết hôn. Năm nay con gái của tôi mới có hai mốt tuổi. hai năm nữa nó hai ba tuổi rồi. Không, nên để con bé hai mươi lăm tuổi hãy cưới. Như vậy mới tốt” bà Phan cố ý làm khó để nói.

“Hai mươi lăm tuổi, bốn năm sau sao? Không, tôi không đồng ý. Mai tôi đi xem ngày, đám cưới nội trong năm nay” bà Trần gấp gấp nói. Làm sao bà không gấp gấp cho được. Con trai nhỏ đã có vợ, sắp sửa làm bố rồi mà con trai cả vẫn chưa lựa được vợ về tay. Bà làm mẹ của nó, dù nó không gấp thì bà cũng gấp chết rồi.

“Xem ngày, nhưng phải đợi tôi đồng ý gả thì các người mới có thể cưới. Còn tôi không đồng ý, bộ các người định cướp dâu sao?” bà Phan nói.

“Hoa Quỳnh, chị nói xem, con trai của tôi cũng đã hai mươi tám tuổi rồi. Nếu bây giờ nó không cưới vợ, có phải nó sẽ thành trai lỡ không? Mà lại thêm cái bà này, giữ con như giữ của ý. Nhà bà ý gần đây, vậy mà bà ta năm lần bảy lượt từ chối cùng tôi đi chọn ngày. Chị xem chị giúp tôi với” bà Trần quay sang bà Nguyễn tìm cứu viện.

“Cái này tôi cũng không thể tham gia. Chuyện kết hôn là do cha mẹ của hai đứa trẻ đó là do gia đình hai người định đoạt” bà Nguyễn khéo léo nói.

“Ày da, chị cũng là mẹ của...um...um...” bà Trần đang nói thì đột nhiên bị ông Trần bịt miệng lại. Một lúc sau, biết bản thân mình lỡ lời, bà Trần không nói câu nào nữa, nhìn đồng nhìn tây.

Bà Nguyễn nghe thấy câu nói nửa vơi của bà Trần làm cho khó hiểu. Chuyện là như thế nào vậy. Nhìn sang chồng bà, ông Nguyễn cũng có cùng biểu cảm với bà. Hai người đưa ánh mắt hỏi nhau. Một lúc sau, hai người mở to mắt ra, trong mắt xuất hiện sự kinh hi. Cả đời của ông bà không hề có một đứa con cho chính bản thân mình. Nhưng, ông trời cho bọn họ một đứa con nuôi ngoan ngoãn. Vì vậy, ông bà coi nó như con gái của bản thân mà đối đãi. Trước lúc trở về Hà Nội, Anh Hiếu đã từng nói với ông, Quế Chi muốn cho hai ông bà gặp một người. Khi về đến đây, vợ chồng họ Trần lại nói nhiều câu rất là khó hiểu. Đã vậy, còn hỏi bọn họ có thấy ông Phan kia có quen không. Bây giờ lại nói một câu mơ hồ như kia. Tổng kết lại, ông bà Nguyễn liền mở to mắt, nhìn vào phòng khách nơi có bốn người đang ngồi. Vì là bọn họ ngồi quay lưng về hướng cửa nên ông bà không thấy mặt. Nhưng, trong lòng vợ chồng họ Nguyễn đang rất là lo lắng cùng vui vẻ. Lo lắng là sợ hai người nghĩ sai, còn vui vẻ, là vì bọn họ có thêm hi vọng rằng con gái của bọn họ vẫn còn sống. Hai cảm xúc cứ đan xen với nhau làm cho hai ông bà không nhắc được chân lên để đi vào.

Hai đôi vợ chồng già bên cạnh im lặng theo dõi tình hình. Cuối cùng hai ông bà ấy cũng nhận ra sự việc. Nhưng có vẻ hơi chậm thì phải. Nhưng cũng không sao. Nhìn vợ chồng họ Nguyễn đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng lúc mà bà Trần không đợi được nữa thì một giọng nói nghẹn ngào áp úng gọi lên tên của người mà bà ngày nhớ đêm mong. “Diệu. . .Diệu Anh”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 42: Diệu Anh của mẹ

eta: Tỉnh Tỉnh

“Diệu. . .Diệu Anh”

Tiếng nói nghẹn ngào đó đột ngột vang lên, làm cho cô gái tóc đuôi ngựa đang nằm trong lòng người yêu, cười đùa cùng bạn tốt liền cứng người lại. Muốn quay lại nhưng lại lo sợ, muốn cất tiếng nhưng cổ họng như nghẹn phải cái gì làm cho cô không nói được. Cảm nhận được người trong lòng căng thẳng, Bảo Khánh đặt hai tay lên vai của Trâm Anh, vỗ vỗ như tiếp thêm động lực cho cô. Quế Chi cầm tay Trâm Anh, cho cô một ánh mắt cổ vũ. Bảo Kiệt ngồi ở đằng sau Quế Chi cũng cho cô một ánh mắt cổ vũ. Hít một hơi thật sâu, Trâm Anh từ từ đứng lên. Không có gì phải lo lắng. Đó là cha mẹ nuôi của cô, là người bảo vệ cô trong lúc cô yếu đuối nhất, là những người cha người mẹ thứ hai của cô. Tình cảm của họ đối với cô, chẳng lẽ cô không biết. Đứng, cô không nên hù dọa chính bản thân mình. Nếu hai người có giận cô, cô sẵn sàng chịu đòn nhận tội. Đứng, chính là như vậy.

Một lúc lâu sau, tưởng như ông bà Nguyễn không đợi được nữa, Trâm Anh từ từ xoay người đi đến trước mặt ông bà Nguyễn. Khi còn cách hai ông bà hai bước chân, cô ngược ánh mắt sớm đã ngấn nước lên, run rẩy, nghẹn ngào hô “cha nuôi, mẹ nuôi. . .Diệu Anh đã về đây”.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Trâm Anh, bà Nguyễn không nén nổi nước mắt, hai dòng nước mắt cứ thế mà lăn dài trên đôi má gầy. Nhìn bóng hình vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bà Nguyễn nén những tiếng nấc nghẹn ngào vào lòng. Ông Nguyễn cũng không khá hơn là bao. Dù không nước mắt nước mũi như bà Nguyễn, nhưng đôi mắt của ông cũng đã ửng đỏ. Trong mắt của ông không còn ai khác ngoài cô gái đang đi về phía vợ chồng ông. Đây, con gái nuôi của ông, dù nó đã lớn, nhưng khuôn mặt của con bé vẫn không có gì thay đổi nhiều. Chỉ là trên khuôn mặt đó bớt đi phần ngây ngô của trẻ con, nhiều thêm phần trưởng thành của thiếu nữ mới lớn. Đây, chính xác là con gái nuôi đã mất tích của ông.

Hai ông bà như có ai đó giữ chân lại, không cho bước thêm bước nào, chỉ có thể nhìn cô gái đang từ từ đi đến trước mặt họ. Có lẽ, hai người đang không biết đâu là mơ, đâu là thực. Mà cũng có lẽ, hai người sợ rằng bản thân vừa động đây thì hình bóng kia sẽ biến mất trước mặt họ, biến mất như mấy năm trước. Đến khi nghe thấy giọng nói nghẹn ngào cùng đôi mắt ngấn nước mang theo niềm vui về nhìn họ nói rằng cô đã trở về, hai người cũng chưa lấy lại tinh thần. Thật sự con gái của bọn họ đã trở về rồi, chứ không phải là mơ. Bà Nguyễn nhẹ nhàng bước đến, bước nhẹ như sợ rằng bản thân không cẩn thận làm vỡ giấc mộng. Run run đưa bàn tay thon gầy áp lên khuôn mặt của cô gái trước mặt, bà run run nói “Có. . .có phải là. . .là con không? Diệu Anh của mẹ?”

Cảm nhận được bàn tay trên má đang run, Trâm Anh giờ tay đặt lên bàn tay trên má cô, cười còn khó coi hơn khóc nói “Mẹ, con là Diệu Anh của mẹ, Diệu Anh của mẹ đã trở lại”.

Câu nói của Trâm Anh, nhiệt độ của cô khiến bà Nguyễn tin rằng đây không phải là giấc mộng. Bà ôm chặt lấy Trâm Anh, vừa khóc vừa nói “Diệu Anh, Diệu Anh của mẹ, Diệu Anh của mẹ đã trở lại, cuối cùng con gái của mẹ đã trở lại rồi. Con thật vô tình, bỏ lại mẹ cùng ba của con một mình. Con có biết ba mẹ lo lắng như thế nào không? Đau lắm, con đi làm cho trái tim của ông bà già này đau lắm. Sao con lại nhẫn tâm như vậy chứ? Tại sao chứ?”. Miệng nói ra toàn là những lời trách móc, nhưng vòng tay bà Nguyễn ôm Trâm Anh vẫn không hề buông lỏng. Bà ôm như sợ chỉ cần buông lỏng ra là Trâm Anh sẽ biến mất vậy.

Trâm Anh đưa tay lên ôm chặt lấy bà Nguyễn, nhìn ông Nguyễn mắt đã sớm đỏ ở đằng sau bà Nguyễn. Một tay cô đưa lên, muốn ông Nguyễn cầm lấy. Nhưng, ông Nguyễn không hề cầm lấy bàn tay đó. Thay vào đó, hai bước thành một bước, ông bước đến ôm cả hai mẹ con vào lòng. Cánh tay đang giờ giữa không trung kia, Trâm Anh để trên tấm lưng rộng vỗ vỗ. Đôi mắt của cô nhìn thấy ba mẹ ruột của cô cùng vợ chồng bà Trần. Mẹ ruột của cô cùng cô Trần đang dựa vào lòng của chồng hai bà, đôi mắt của hai người cũng đã ướt từ bao giờ. Ba ruột của cô cùng chú Trần không khóc như phụ nữ của họ. Dù gì cũng là nam chủ nhân của cả một nhà, khóc còn ra cái thể thống gì. Nhưng, hai người đàn ông này lại lén quay mặt đi lau mắt của mình. (Seal:*khinh bỉ* khóc thì khóc ra đi, còn quan tâm mặt mũi nữa. Đúng là chết vì sĩ/ Hai ông già họ Phan và họ Trần: *thẹn quá hóa giận, liên mình túm áo seal vút ra ngoài*). Nhìn cảnh tượng này, Quế Chi đặt nửa trọng lượng dựa vào trong ngực của Bảo Kiệt, nở nụ cười vui vẻ. Từ nay, hạnh phúc sẽ luôn mỉm cười với Trâm Anh. Bảo Khánh nhìn người anh yêu bây giờ đang ngập tràn trong niềm vui đoàn tụ, anh cũng mừng thay cho cô. Như vậy, cô ấy sẽ không phải buồn vì chuyện này nữa rồi. Ba ngày nay ở trong bệnh viện, gặp cảnh nhiều lúc Trâm Anh thất thần, trên mặt xuất hiện vẻ âu lo làm anh cảm

thấy thương cô. Nhưng, anh không giỏi an ủi người khác. Vì vậy, anh chỉ có thể yên lặng ở bên cô, yên lặng tiếp cho cô thêm động lực.

Khóc một lúc lâu, cuối cùng ông bà Nguyễn cũng buông Trâm Anh ra. Theo đề nghị của ông Trần, bây giờ tất cả mọi người đều yên vị trên ghế salon ở phòng khách. Quân gia chỉ huy nữ giúp việc bung hoa quả và nước trái cây rồi yên lặng đứng một bên chờ sai bảo.

Từ lúc ngồi xuống đến giờ, bà Nguyễn không hề buông bàn tay đang nắm lấy tay Trâm Anh lần nào. Bà vẫn có cảm giác đây là mơ, không phải là thực. Bà Phan ngồi bên bên còn lại cạnh Trâm Anh, nhìn bà Nguyễn trêu “Hoa Quỳnh, chị cứ nắm tay Trâm Anh như vậy, cẩn thận anh nhà ghen đó”.

“Hiền Nhi, cô yên tâm. Chồng tôi sẽ không ăn giấm bậy bạ đâu” bà Nguyễn cười.

“Mẹ nuôi, mẹ ăn trái cây đi” đang lúc này, đột nhiên Trâm Anh cầm đĩa xiên một miếng trái cây đưa lên trước mặt bà Nguyễn, nói. Từ nãy vừa nói vừa khóc, hẳn mẹ nuôi đã khát rồi.

“Ồi, ông xã, con gái có mẹ nuôi là quên mẹ ruột của nó. Em tôn thương quá” bà Phan nhìn cảnh đó liền ngả vào lòng ông Phan ngồi bên cạnh, giả bi thương nói.

Ông Phan tưởng như sẽ bênh vực Trâm Anh, ai ngờ rằng ông lại rất phối hợp với bà Phan, vỗ vỗ lưng bà an ủi “Bà xã, chúng ta cùng bị ‘bỏ rơi’, chúng ta thôi thì đành an ủi lẫn nhau thôi”.

“Ông xã...” bà Phan ngược ánh mắt long lanh lên nhìn ông Phan. Ông Phan cũng phối hợp lại, thâm tình nói “Bà xã, em muốn gì?”

“Chúng ta sinh thêm một đứa đi” bà Phan ném một câu làm cho tất cả mọi người trong phòng này đều giật mình. Nhất là ông Phan và Trâm Anh. Hai người giật giật khóe miệng. Hai người thật sự không thể nào xác định nổi bà Phan năm nay bao tuổi nữa. Sinh em bé, với cơ thể trung niên như thế này? Bà chắc rằng bà có thể thụ tinh chứ? Ông Phan trực tiếp im lặng, từ chối cho ý kiến. Trâm Anh nhìn trời nhìn đất không biết nên nói gì. Ông bà Nguyễn, hai người nhìn nhau, không biết chuyện gì đang diễn ra. Gia đình họ Trần giống ông Phan, trực tiếp làm ngơ, người cười nói, người ăn uống. Bà Phan biết bản thân đùa hơi hớ, bà liền đỏ mặt trốn trong ngực của ông Phan. Thật là mặt mặt mà...

“E hèm...” qua một lúc sau, Trâm Anh đành hắng để bắc thêm chiếc thang cho bà Phan leo xuống. Cô quay sang bà Phan nói “Mẹ, ba mẹ là người sinh con ra và nuôi dưỡng con. Còn ba mẹ nuôi là ân nhân, cũng là ba mẹ thứ hai trong bảy năm mất trí nhớ của con. Hai bên đều nặng như nhau, làm sao con bỏ được”.

“Mẹ chỉ đùa với con một chút thôi. Thật là, không hiểu sao tôi lại yêu một đại đầu

gỗ rồi lại sinh ra một tiểu đầu gỗ như con bé này chứ. Dù gì thì ngày xưa nhan sắc của tôi không phải nhất nhì trường nhưng nam sinh theo đuổi xếp thành hàng. Vậy mà... Bảo Nguyệt, tôi muốn trả hàng” bà Phan giả ôm ngực nói.

“Trả hàng? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có” ông Phan ôm chặt bà Phan vào lòng, sầm mặt xuống nói.

“Cha Nguyễn, mẹ Nguyễn, hai người đừng để ý đến mẹ của con. Bà ấy xúc động thái quá sẽ thường xuyên có những cái hành động ngốc nghếch. Nào, chúng ta tâm sự tiếp” Trâm Anh trực tiếp lờ đi, quay sang ông bà Nguyễn đang ngồi bên cạnh nói. Hai người từ khi nghe được Trâm Anh nói ông bà và cha mẹ của cô đều là người quan trọng không thể nào thiếu của cô, hai ông bà sớm bị cảm động đến nước mắt muốn rơi. Bọn họ từ vừa nãy đến giờ vẫn lo lắng con gái của bọn họ tìm thấy gia đình của mình thì bỏ rơi hai ông bà. Nhưng nghe thấy con bé nói vậy, ông bà đã yên tâm hơn rồi. Nhưng...

“Diệu Anh, năm đó con không bị sao, vậy tại sao con không liên lạc lại với cha mẹ và Quế Chi? Có phải con lúc đó không muốn liên lạc hay có một chút quan hệ với mọi người?” ông Phan nghĩ đến một chuyện, nhìn Trâm Anh hỏi.

“Cô chú Nguyễn, sau sự việc năm đó, Anh Nhi bị mất trí nhớ. Cậu ấy mới nhớ lại mọi việc hơn hai tháng trước. Nhưng, có nhiều việc xảy ra quá nên cậu ấy chưa thể nào liên lạc được với hai người. Chú ý muốn đón hai người ra đây là của cậu ấy đó” Quế Chi chưa đề Trâm Anh nói, đã nói thay cô.

Nghe thấy Trâm Anh bị mất trí nhớ, bà Nguyễn lo lắng cảm vai của Trâm Anh, nói “Diệu Anh, con bây giờ có khỏe không?”. Thì ra là vậy, con gái của bà không liên lạc về là do con bé bị mất trí nhớ. Điều này làm cho bà an tâm. Nhưng, có vẻ lực tay của bà Nguyễn hơi lớn, lại đụng trúng vết thương vừa mới cắt chỉ, chưa lành hẳn của Trâm Anh. Trâm Anh bị đau, đôi mày nhíu lại. Bà Nguyễn nhìn thấy biểu hiện đó của cô, bà lo lắng hỏi “Diệu Anh, con sao vậy? khó chịu ở đâu à?”

“Con không sao” Trâm Anh cố nặn ra nụ cười. Lúc này, bà Phan ngồi bên cạnh đỡ bàn tay trên vai Trâm Anh xuống, giọng điệu có phần trách cứ “Hoa Quỳnh chị làm Trâm Anh đau rồi”

Trâm Anh nghe thấy bà Phan nói vậy, vỗ vỗ lên bàn tay của bà Phan nói “Mẹ đừng trách mẹ nuôi, mẹ nuôi không biết con bị thương”.

Bà Nguyễn sau khi nghe thấy Trâm Anh bị thương, tay không biết để đâu, bà chỉ có thể nhìn Trâm Anh bằng ánh mắt lo lắng, giọng điệu gấp gáp hỏi “Diệu Anh, có

chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao con lại bị thương? Có nặng lắm không?”

Nhìn ánh mắt gấp gáp của bà Nguyễn, Trâm Anh kín đáo thờ dài. Mỗi một vết thương nhỏ kia thôi đã làm cho hai người mẹ của cô lo lắng đến mức như thế này rồi. Vậy khi cô bắt đầu kế hoạch, chẳng phải hai người này nhập viện luôn sao? Cầm tay của bà Phan và bà Nguyễn để chồng lên nhau, Trâm Anh ôm tay hai bà, nhẹ nhàng nói “Mẹ, mẹ nuôi, hai người đừng lo, con là một tiểu cường, đánh không chết nổi đâu. Chút vết thương nhỏ này làm có nhảm nhỏ gì với con”.

“Nhưng...” bà Phan đang định nói gì đó thì bị Quế Chi ngồi một bên cắt ngang “Cô Hiền, hôm nay là ngày đoàn tụ của Anh nhi với hai người mẹ của cậu ấy, chúng ta đừng có nhắc đến chuyện gì không hay nữa. Hôm nay mọi người phải cười lên chứ”. Là một người bạn của Trâm Anh, Quế Chi chỉ cần qua lời nói và sắc mặt của Trâm Anh cũng biết được là cô đang muốn chấm dứt màn lo lắng kia của hai bà mẹ. Dù không biết Trâm Anh định làm gì, nhưng cô cảm thấy dạo này Trâm Anh rất là khác. Mới đầu, mọi người dự định vết thương của Trâm Anh khỏi hẳn rồi mới xuất viện. Không ngờ, ba ngày trước Trâm Anh liền nằng nặc đòi xuất viện sau khi cắt chỉ. Trong ba ngày đó, hai người chị nuôi của Trâm Anh cũng không thấy bóng dáng đâu. Cô cũng có hỏi Trâm Anh, cô ấy bảo vì Trâm Anh có chồng chưa cưới rồi nên hai chị ấy cá với nhau ai có chồng trước thì người sau kia phải khao. Và vì lý do đó mà hai chị ấy không có ở cạnh Trâm Anh. Còn chàng trai người Nhật kia, Trâm Anh bảo cậu ta về nước vài ngày rồi. Nhưng, theo như linh cảm của cô, Trâm Anh đang nói dối. Trâm Anh đang giấu mọi người làm chuyện bí mật nào đó.

“Diệu Anh đoàn tụ với hai người mẹ? Chuyện này là sao?” ông Nguyễn từ nãy đến giờ mới lên tiếng hỏi.

“Không giấu gì anh chị, năm Trâm Anh ba tuổi, Hiền Nhi và Trâm Anh bị bắt cóc. Mấy tháng sau, chúng tôi mới tìm ra nơi ẩn náu của bọn bắt cóc. Lúc đó, Hiền Nhi bị hành hạ đến mức trở nên điên điên khùng khùng, còn Trâm Anh thì tung tích không rõ. Trong lúc Thanh Phong tập trung kiếm tìm tung tích của Trâm Anh ở Ai Cập, để Hiền Nhi ở lại để chữa bệnh...” bà Trần trần thuật lại câu chuyện cho vợ chồng bà Nguyễn nghe. Lúc lâu sau, khi câu chuyện đã kết thúc, khuôn mặt của bà Nguyễn đã bị nước mắt làm ướt. Ông Nguyễn dù không khóc nhưng đôi mắt của ông cũng đã ửng đỏ hết lên rồi.

Bà Nguyễn cầm hai bàn tay của Trâm Anh, nghẹn ngào nói “Diệu Anh, không ngờ tuổi thơ của con lại bấp bênh như vậy. Hic... vậy mà mẹ... vậy mà năm đó đưa con trở về, mẹ với ba của con lại không chăm sóc tốt cho con, để con xảy ra chuyện. Thật tốt, ông trời thương tình cho con tình cờ gặp được cha ruột của con. Nếu không, ba mẹ cũng không còn mặt mũi nào sống trên đời này rồi”.

“Bà xã, hôm nay là ngày đoàn tụ, em đừng làm vậy, em xem Diệu Anh khóc rồi kia” ông Nguyễn đặt hai tay lên hai vai của bà Nguyễn an ủi.

“Đúng, chuyện cũng đã qua rồi, hai anh chị đừng thấy tự trách. Nếu không phải anh chị cứu con gái của tôi, tôi cũng sẽ không có được ngày hôm nay. Tôi nên cảm ơn anh chị mới phải, đúng không, ông xã?” bà Phan cảm kích nói.

“À, ừ, đúng” ông Phan cứng ngắc nói. Cuối cùng ông nhận lại được cái liếc cảnh cáo của bà Phan. Ông Phan thật sự oan uổng ra mặt. Đối mặt với vợ con của ông, muốn ông trở thành nô lệ vợ con thì còn dễ. Bảo ông ha ha với người lạ, phải cho ông thời gian chứ.

“Mẹ Nguyễn, những chuyện đó đã qua rồi. Bây giờ con đã trở về, hai người cho con cơ hội hiếu kính với hai người, được không?” Trâm Anh nói.

“Được, được” bà Nguyễn gật đầu lia lịa nói.

“Vậy, hai người có thể đến sống cùng cha mẹ của con không?” Trâm Anh nhìn hai ông bà Nguyễn bằng ánh mắt mong đợi. Cuối cùng, không chống lại được ánh mắt đó của Trâm Anh, ông bà Nguyễn đành gật đầu đồng ý.

Khúc mắc trong lòng được giải quyết, mọi người vừa uống nước trái cây, vừa ăn đồ ăn vặt nói chuyện với nhau. Bầu trời hôm nay thật đẹp, thật quang thật như tâm trạng của mọi người bây giờ. Nhưng, dù trời có quang đến mấy, cũng sẽ có giông bão kéo đến...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 43: Tin dữ.

Beta: Tinh Tinh

Một tuần nhanh chóng qua đi. Vì đã đoàn tụ với cha mẹ nuôi nên Trâm Anh cùng cha mẹ và cha mẹ nuôi về khu biệt thự Phan gia ở. Điều này làm cho Bảo Khánh không vui, đôi mắt vừa ai oán vừa lưu luyến nhìn Trâm Anh. Trâm Anh bắt đầu đi cho anh một nụ hôn và hứa sẽ hàng ngày qua đây thì khuôn mặt thối đó mới dịu đi một chút. Và sau một tuần, Nghi Dung, Ngọc Diệp và Eric sau nhiều ngày không tắm hơi cũng đã xuất hiện.

Hôm đó, một ngày không nắng, không mưa. Trời âm u. Đứng cạnh cửa sổ trong phòng ngủ của cô ở Phan gia, Trâm Anh trầm mặc nhìn bản lý lịch trong tay. Thì ra là hẳn ta, kẻ giấu mặt đó lại là hẳn ta. Trầm mặc một lúc lâu, Trâm Anh mới lạnh lùng nói “Nghi Dung, Ngọc Diệp, hai người đã hoàn thành xong việc em giao chưa?”

“Rồi, vé máy bay cũng được chuẩn bị. Bọn họ sẽ có một chuyến du lịch vòng quanh thế giới. Chị chắc chắn trong thời gian ngắn, bọn họ cũng không trở về đâu” Nghi Dung nói.

“Eric, thí nghiệm 319 của cậu có cảm theo không?” Trâm Anh nhìn chàng trai đang ngồi vắt chéo trên ghế sofa nghịch điện thoại hỏi.

“Có mang, Trâm Anh, cậu muốn làm gì?” Eric bỏ điện thoại xuống, nghi ngờ nhìn Trâm Anh.

“Cái đó cậu không cần hỏi” Trâm Anh ném 1 câu rồi đi ra khỏi phòng. Nhìn theo bóng lưng của Trâm Anh, Eric ngờ ngác hỏi “Chuyện gì mà nhìn Trâm Anh có vẻ nghiêm trọng vậy? Đã vậy còn quan tâm đến nghiên cứu của tôi chứ”.

“Chuyện của Trâm Anh, cậu không cần xen vào sâu. Bây giờ có việc cho cậu làm này” Nghi Dung ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện với Eric, lấy một tập tài liệu trong cặp đưa cho cậu nói.

“Cái này nội trong ngày mai phải làm xong. Eric, cậu có thể làm không?” Ngọc Diệp ngồi khoanh chân bên lề giường nhìn Eric.

“Chuyện này đối với tôi dễ như ăn kẹo. Không ở lại với hai cô lâu, tôi đi về nhà đây.” Eric nói rồi, cầm tập tài Nghi Dung đưa đi ra khỏi phòng. Biết hỏi hai người đấy cũng không thu được kết quả gì, cậu cũng chẳng buồn hỏi nữa. Dù trong Phi Ứng, cậu là một người không thể thiếu, nhưng dù gì cậu cũng là một người ngoài, không thể so sánh với Nghi Dung, Ngọc Diệp và Trâm Anh, và thời gian cậu ở trong Phi Ứng không lâu như bọn họ. Vậy, bọn họ lấy lý do gì để kể chi tiết bọn họ đang làm gì. Cái đó cậu hiểu. Nếu muốn bọn họ tin nhiệm cậu hoàn toàn, cái này cần có thời gian và tấm lòng của cậu. Cậu đã coi Phi Ứng như nhà, thành viên trong Phi Ứng như người thân, vậy cậu không ngại bỏ thời gian và tấm lòng của cậu.

Nhìn cánh cửa phòng, Nghi Dung thở dài, đứng dậy đi đến giường ngồi cạnh Ngọc Diệp ảo não nói “Tại sao Trâm Anh lại không nói toàn bộ kế hoạch cho Eric biết vậy? Nếu đã chấp nhận cậu ta vào Phi Ứng, vậy thì phải đặt hoàn toàn tin nhiệm vào cậu ta chứ. Chúng ta làm vậy, cậu ta sẽ cảm thấy không được tin tưởng. Như vậy lòng trung thành của cậu ta sẽ mất. Chẳng lẽ Trâm Anh không biết?”

“Dung, cậu ở với Trâm Anh lâu như vậy mà không biết dụng ý của em ấy sao? Em ấy không nói toàn bộ kế hoạch là vì em ấy đang muốn khảo nghiệm cậu ta. Nếu cậu ta qua được, chắc chắn cậu ta sẽ trở thành một phần trong chúng ta. Còn nếu cậu ta không qua được, cậu biết Trâm Anh sẽ làm gì đó” Ngọc Diệp nghiêm túc nói.

“Nhưng dù gì Eric cũng đã gia nhập Phi Ứng hơn ba năm rồi.” Nghi Dung nói.

“Gia nhập ba năm, nhưng có bao giờ cậu ta thật sự biết căn cứ của chúng ta, cậu ta đã bao giờ thực sự biết hành tung của chúng ta? Hay là mỗi lần muốn gửi nhiệm vụ, hoặc là gửi qua email, hoặc là gửi qua bưu điện đến địa chỉ giả? Nếu không phải lần này là chuyện quan trọng, Trâm Anh có bảo chúng ta gọi cậu ta đến đây không?” Ngọc Diệp đặt câu hỏi cho Nghi Dung.

Lần này, Nghi Dung không nói được câu nào nữa. Đúng là như vậy thật. Lúc đầu cô cũng không để ý, không thấy Eric đến căn cứ, cô cứ nghĩ rằng cậu ta muốn ở một mình. Bây giờ nghe Ngọc Diệp nói, cô mới để ý. Thì ra Trâm Anh nghĩ sâu xa như vậy. Bây giờ cô mới nhận ra một điều, cô chưa thực sự hiểu ý của Trâm Anh. Thả nào em ấy luôn giao việc quan trọng cho Ngọc Diệp, hoặc có giao cho cô cũng là có Ngọc Diệp theo cùng. Cô làm một người chị thật là thất bại mà.

.....

Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên được ba tiếng, một giọng nói trầm thấp vang lên

“Vào đi”. Trâm Anh tay phải cầm bốn tấm vé máy bay, hít một hơi thật sâu rồi đẩy cánh cửa thư phòng ra.

Thư phòng của ông Phan được thiết kế theo một không gian mở. Từ cửa phòng bước vào, ta sẽ nhìn thấy cửa kính lớn, nhìn ra được bên ngoài, và vì căn phòng này ở tầng hai nên đứng ở trước cửa kính, chúng ta có thể nhìn bao quát một vùng trời bên ngoài. Hai bên tường được kê hai giá sách cao đến trần nhà. Giữa phòng đặt một bộ ghế sofa màu đen êm ái. Trên chiếc sofa đó, một người đàn ông trung niên cầm một cuốn sách kinh tế, ngồi dựa lưng vào ghế đọc. Khi nghe thấy tiếng cửa mở, ông liền ngẩng đầu lên. Nhìn Trâm Anh, ông nở nụ cười hiền “Trâm Anh, con đến là có chuyện muốn nói với ba à?”

Trâm Anh đóng cửa phòng lại, ngồi đối diện với ông Phan, cô đặt bốn tấm vé máy bay trên bàn, đẩy đến trước mặt ông. Nhìn bốn tấm vé, ông Phan nhíu mày nhìn Trâm Anh “Con... đây là ý gì?”

“Cha, con mong cha đồng ý với con, đưa mẹ và cha mẹ Nguyễn ra nước ngoài một thời gian đi, đưa bọn họ đi xả stress” Trâm Anh bình tĩnh nói.

“Có chuyện gì xảy ra rồi đúng không?” Ai hiểu con mình hơn cha mẹ của chúng, ông Phan đan hai bàn tay đặt trên đùi, nhắm mắt nhìn đứa con gái của ông hỏi.

“Không giấu được cha, con đã có cách dụ được con chó trong hang kia ra. Nhưng, con muốn mọi người rời khỏi nơi này một thời gian. Mong cha đồng ý” Trâm Anh nghiêm túc nói.

“Nếu ta không đồng ý?” ông Phan cố ý làm khó.

“Vậy thì con xin đả tội với cha, con sẽ trói cha lên máy bay đưa mọi người đi ra nước ngoài. Cha đừng quên, con gái của cha là một thần long thấy đầu không thấy đuôi của Hắc đạo, đến cha còn không điều tra được con làm gì” Trâm Anh không nặng không nhẹ nói.

“Nhìn thấy con, cha lại nhớ lại tuổi trẻ của cha. Được, cha đồng ý với con. Nhưng con phải đặt an toàn của bản thân làm đầu. Cha không muốn làm kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh” ông Phan nói.

“Cha yên tâm” Trâm Anh kiên định nói. “Được, vậy bao lâu thì chúng ta sẽ khởi hành?” ông Phan hỏi.

“Ba ngày sau!”

.....

Trong một quán cà phê thanh nhả, ở bàn cuối, một cô gái mái tóc xoắn dài được buộc bồng lên, chiếc áo sơ mi trắng trẻ trung kết hợp với chiếc quần bò sòn da, dưới chân cô là một đôi giày thể thao đen gót. Nhìn cô, người ta nghĩ đến cô như một sinh viên trẻ trung tràn đầy sức sống.

Một lúc sau, một người đàn ông đi đến, vừa ngồi xuống, anh nói “Trâm Anh, cô hẹn tôi ra đây có chuyện gì?”

“Bảo Kiệt, anh đã đến rồi” Trâm Anh nhẹ nhàng nói, “Tôi sẽ không vòng vo làm mất thời gian của anh. Sắp tới tôi muốn thực hiện một kế hoạch, muốn anh đưa Chi Nhi đi đâu đó xa Hà Nội. Đợi khi sự việc kết thúc, anh hãy đưa cô ấy quay về”.

“Cô nghi ngờ khả năng bảo vệ của tôi?” Bảo Kiệt dù đang cười, nhưng đôi mắt của anh không hề cười. Anh biết, những chuyện gần đây mà cô gái trước mặt anh gặp phải không phải là chuyện an toàn gì. Cô ta muốn anh đưa người bạn quan trọng nhất của cô ta đi thì cũng là chuyện thường. Nhưng chẳng lẽ, anh không thể bảo vệ người phụ nữ của mình sao? Thật quá coi thường anh rồi.

“Quê Chi đang mang thai. Kế hoạch của tôi không quá mức an toàn. Tôi muốn anh đưa cậu ấy tránh đi. Đến khi xong việc, Chi Nhi cũng sinh rồi” Trâm Anh nói.

“Cô định làm gì? Cô trước khi làm gì phải nghĩ đến anh trai của tôi chứ” Bảo Kiệt cảm thấy có điều bất thường nói.

“Yên tâm, tôi còn nhiều người để quan tâm lắm, làm sao tôi có thể bỏ đi được. Nghe tôi, đưa Chi Nhi đi đâu đó, tránh mặt một thời gian” Trâm Anh nói. Sau khi Trâm Anh nói xong, không khí liền rơi vào trầm mặc. Một lúc lâu sau, Bảo Kiệt mới lên tiếng “Được, tôi đồng ý với cô. Nhưng cô có thể cho tôi biết kế hoạch của cô không? Tôi muốn yên tâm hơn.”

“Biết nhiều không phải là chuyện tốt đâu. Buổi nói chuyện hôm nay của chúng ta, tôi không muốn có người thứ ba biết” Nói xong, Trâm Anh đứng dậy đi ra khỏi quán cà phê.

Một mình Bảo Kiệt ngồi đó nhìn theo bóng lưng của Trâm Anh, anh thở dài. Thật sự, nhiều lúc anh cảm thấy cô gái này rất đa sầu đa cảm, nhưng có nhiều lúc anh lại cảm thấy, cô ấy như một lão hồ ly lạnh lùng quý phái neho mắt thiết kế bầy chỉ đợi con mồi nhảy vào. Thật là cô gái phức tạp. May Chi của anh không như vậy. Không anh thật sự không biết làm sao cho vừa.

//////////Ngân cách tuyến//////////

Một tuần cứ thế thấm thoát trôi đi. Hôm nay, Phan gia mang một bầu không khí khẩn trương ngọt ngào. Mấy ngày trước, ông bà Phan dẫn cha mẹ nuôi của Trâm Anh đi du lịch, nói là đi để bồi dưỡng tình cảm. Trong nhà giờ chỉ còn một vài cô nữ giúp việc cùng ông quản gia. Cô chủ của bọn họ thì bắt đầu từ hôm kia đã mất tích đâu rồi. Cả đêm không về, điện thoại không liên lạc được. Ngay cả đại thiếu gia bên Trần gia cũng gọi về đây hỏi thăm tung tích của cô chủ. Lúc cấp bách như thế này Nghi Dung và Ngọc Diệp lại không thấy tăm hơi. Liên lạc thì hai người họ nói có việc, gọi lại sau. Còn chưa nói được gì hai người họ đã cắt điện thoại rồi chuyển tất luôn máy.

Từ quản gia đến người làm ai cũng khẩn trương. Quản gia cũng rất muốn gọi điện cho ông chủ, nhưng lần nào cũng không có ai bắt máy. Thật là gấp mà. Lúc quản gia gấp đến mức sắp khóc thì ngoài cửa, hai cô gái bước vào. Vừa nhìn thấy cô, quản gia như vỡ được kim cương, mắt sáng lên chạy đến trước mặt hai người nói “Tiểu thư mất tích rồi”.

“CÁI GÌ?” khuôn mặt mặt mệt mỏi của hai cô gái thoáng biến mất, thay vào đó là sự hoảng hốt. Nghi Dung nóng nảy nói “Trâm Anh mất tích, bao lâu rồi, báo cảnh sát chưa?”

“Báo rồi, báo rồi, báo từ hôm qua, nhưng tới bây giờ vẫn không có tin tức” ông quản gia lau mồ hôi nói.

“Cái gì mà không có tin tức chứ” Nghi Dung gấp gáp nói.

“Dung, đừng gấp, chúng ta có truy xem vị trí của con bé mà” Ngọc Diệp nói.

“Đừng đừng, chúng ta có thể truy tìm vị trí của con bé” nói xong, Nghi Dung bước đến bên cạnh bàn, lấy chiếc Ipad ra, bắt đầu tra tìm vị trí Trâm Anh. Nhưng, trên màn hình ngoài ba chấm đỏ còn một chấm xanh. Nghi Dung và Ngọc Diệp mặt tái mét. Ngọc Diệp nhanh tay ấn điện thoại gọi cho một người, một lúc sau, cô liền nghe thấy một giọng nói cộc nhả vang lên “Bà chằn, gọi cho tôi có chuyện gì?”

“Eric, cậu không chết?” Ngọc Diệp run run nói.

“Nè nè, bà chằn, chị dù ghét tôi nhưng xin đừng rủa tôi như vậy chứ” Eric đầu dây bên kia không vui nói.

“Cậu không chết, chà nhẽ, chấm xanh kia, là...là...” Ngọc Diệp nhìn chấm xanh trên màn Ipad, khuôn mặt tái nhợt, lắp bắp nói không ra lời.

“Nè, bà chị, chấm xanh nào? Ê ê...có nghe tôi nói không? Trả lời tôi đi. Bà chị...ê ê...” buồm thông điện thoại xuống, Ngọc Diệp đau lòng nhìn Nghi Dung, nói “Chấm xanh kia không phải là của Eric, nó...nó...”

“Không, mình không tin, mình sẽ tra ra địa điểm đến tận nơi kiểm tra” Vừa nói, Nghi Dung liền thuận thực tìm ra vị trí của chấm xanh. Đó là một nơi hoang vắng ngoại thành Hà Nội. Vợ vàng cùng Ngọc Diệp đi rội ra khỏi Phan gia, đến vị trí của chấm xanh. Quản gia cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết gấp gáp đi theo Nghi Dung và Ngọc Diệp. Ông cảm thấy, chuyện này không hề đơn giản.

Một giờ sau, một bãi đất đang ngừng khai công, một chiếc xe Ferrari đỏ tươi đỗ ở đó. Nghi Dung và Ngọc Diệp vợ vàng xuống xe. Hấp dẫn ánh mắt của bọn họ là chiếc Ferrari đen tuyền nằm im lặng ở đó. Trong xe không hề có ai. Vợ vàng lao vào nơi đang ngừng khai công tìm kiếm, quản gia cũng

tham gia giúp một tay, nhưng ông cũng không quên nhắc một tin cho cậu chủ nhà họ Trần.

Một giờ nữa trôi qua, Nghi Dung, Ngọc Diệp và ông quản gia vẫn chưa tìm được vị trí chính xác của chằm xanh, lại một chiếc xe BWT dừng lại, Bảo Khánh xuống xe, khuôn mặt khẩn trương nhìn Nghi Dung và Ngọc Diệp “Thế nào, tìm thấy Trâm Anh chưa?”

Nhưng, trả lời anh là sự trầm mặc của bọn họ. Bảo Khánh không thèm nhìn bọn họ nữa, anh nhìn bao quát xung quanh nơi này. Chợt, anh để ý đến một chiếc thùng gỗ to đặt ở cổng vào. Anh đi đến bên chiếc thùng đó, muốn mở nhưng nó đã bị khóa. Anh không nói gì nhiều, vớ ngay thanh gỗ nằm dưới đất gần đó, đập liên tiếp đến khi chiếc khóa bị hỏng.

Mở thùng gỗ ra, Bảo Khánh liền thất thần ngã ngửa về đằng sau. Thấy điều bất thường của anh, Nghi Dung, Ngọc Diệp và lão quản gia cũng đến xem. Nhưng vừa nhìn vào trong thùng gỗ, khuôn mặt ba người tái nhợt, đôi mắt của Nghi Dung và Ngọc Diệp không kìm được rơi, bàn tay hai người che miệng lại, kìm đi tiếng hét và tiếng khóc của bản thân mình...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 44: Kế hoạch dụ kẻ sau màn.

Beta: Tình Tình

Trong thùng gỗ là một người con gái đang nằm cuộn lại, chiếc áo sơ mi màu trắng nhuộm máu rách từng chỗ từng chỗ, để lộ những vết cứa của dao. Trên khuôn mặt thanh tú đó cũng có thêm vài nhát dao. Mái tóc xoăn dài đó bị cắt lôm chôm. Điều đáng sợ hơn, ở ngực trái của cô thăm một mảng máu lớn. Khuôn mặt an tĩnh đó nằm trong thùng gỗ, đôi mắt nhắm chặt lại, dường như cô đang ngủ một giấc ngủ dài vậy. Bầu trời đột nhiên âm u. Tí tách từng hạt mưa rơi xuống. Những hạt mưa rơi xuống như những lưỡi dao rơi vào trái tim của bốn người ở đây. Đây, đây không phải là sự thật. Thi thể đang nằm trong thùng gỗ này không phải là Trâm Anh, đó không phải.

Bảo Khánh run run đứng dậy, ôm thi thể Trâm Anh co ro trong chiếc thùng gỗ ra, vội bước chân về xe của anh. Đến khi chiếc xe chạy mất, ông quản gia, Nghi Dung và Ngọc Diệp mới hồi phục tinh thần. Ba người vội vàng lên xe đuổi theo Bảo Khánh.

Bệnh viện Minh Quân.

Hôm nay, bệnh viện không còn yên bình như mọi ngày. Nguyên nhân là một người đàn ông đang điên cuồng muốn chứng minh người con gái anh mang đến vẫn còn sống, yêu cầu tất cả bác sĩ phải cứu cho bằng được. Vâng, người đó chính là Bảo Khánh. Từ khi đến đây, bác sĩ kiểm tra và bảo anh rằng Trâm Anh đã chết, nguyên nhân do một viên đạn bắn xuyên tim. Cô đã không còn hơi thở, nhiệt độ cơ thể đã lạnh như băng. Nói thế, nhưng Bảo Khánh không tin. Đến mức bạn tốt của anh là Viện trưởng Dương Minh Quân đến mà không khuyên giải được. Bây giờ, Bảo Khánh giống như một người mất trí, không, chính xác là một người điên. Anh điên cuồng nói, điên cuồng chứng minh rồi lại điên cuồng lay động thân thể của Trâm Anh. Nhưng người con gái anh yêu không hề có một chút động tĩnh. Đột nhiên, Bảo Khánh an tĩnh đến lạ kì. Sự an tĩnh này làm cho Dương Minh Quân cảm thấy sợ hãi. Không biết bao lâu sau, đột nhiên Bảo Khánh quỳ xuống trước mặt Dương Minh Quân, anh thất thần nói “Quân, tôi cầu xin cậu, tôi quỳ xuống cầu xin cậu, xin cậu cứu Trâm Anh. Không có cô ấy, tôi thật sự không sống được”

Dương Minh Quân vội vàng đỡ Bảo Khánh đứng dậy, vừa đỡ vừa nói “Cậu quỳ cũng vô ích, Trâm Anh của cậu đã chết cách đây hơn một ngày. Dù có thân tiên xuống cũng không cứu được cô ấy”.

Dù có đỡ Bảo Khánh lên, nhưng anh thật sự lúc bắt tông tâm. Bảo Khánh không chịu đứng lên, giọng run run như khóc nói “Quân, cầu xin cậu, cô ấy là trái tim của tôi, cứu tôi đi, cầu xin cậu đó”

Khi ông quản gia, Nghi Dung và Ngọc Diệp đến, tình cờ bắt gặp tình cảnh này. Ba người không biết nên làm sao. Cuối cùng, Ngọc Diệp là người phản ứng đầu tiên. Cô nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Bảo Khánh, đẩy Dương Minh Quân ra, lạnh lùng cho Bảo Khánh một cái tát thật mạnh.

“Trần Bảo Khánh, anh thôi đi cho tôi. Anh như thế này, Trâm Anh có chết cũng không nhắm mắt. Anh nghĩ chỉ mình anh đau khổ thôi sao? Tôi đây, tôi là chị nuôi của con bé, anh nghĩ tôi không đau sao? Chỗ này này...” Ngọc Diệp chỉ vào vị trí trái tim của cô, nước mắt không kìm được rơi xuống, cô nghẹn ngào nói “...chỗ này, nó nhói lên từng cơn. Anh nghĩ chỉ mình anh đau hả? Nếu anh yêu con bé, anh gượng dậy tìm kẻ đã giết con bé, trả thù cho con bé đi. Anh ở đây cầu xin khóc lóc, Trâm Anh sẽ tỉnh dậy chắc”.

Nghi Dung bước đến bên cạnh Ngọc Diệp, ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng an ủi cô. Nghe Ngọc Diệp khóc, Nghi Dung ngẩng đầu lên trần nhà để nước mắt không rơi xuống. Nhưng, nước mắt vẫn buông bình rơi ra.

Dương Minh Quân đứng đó, nhìn người con gái mà bản thân thấy có hứng thú cố gắng nén nước mắt, lòng anh không hiểu sao thất lại. Tại sao? Anh tự đặt tay lên ngực của mình nghĩ thầm. Nhưng, dù có hỏi như thế, anh vẫn không thể nào tìm ra đáp án anh muốn. Mấy ngày này không gặp được cô, thật sự anh cảm thấy rất buồn bã, cảm thấy cuộc sống của anh quá nhàm chán rồi.

Sau khi Bảo Khánh bị Ngọc Diệp đánh, nghe Ngọc Diệp giáo huấn cho một trận, anh thù người ra một lúc lâu sau, cuối cùng anh đứng lên, thần thờ bước đi ra khỏi bệnh viện. Vừa đi, anh vừa lẩm bầm như tự gọi lên cho bản thân mình một tia ý chí sống. Anh nói “Đúng, hung thủ, tôi muốn hung thủ

giết Trâm Anh phải chết, phải chết một cách thảm hại nhất, thảm hại nhất...”

Nhìn theo bóng dáng của Bảo Khánh khuất dần, tất cả mọi người thật không biết làm sao. Cuối cùng, một bác sĩ cũng cam đảm mở miệng phá vỡ bầu không khí này. Ông ta nói “Vây, hai người là người thân của nạn nhân đúng không?”

“Đúng, chúng tôi là chị nuôi của con bé” Nghi Dung nghen ngào nhìn thi thể Trâm Anh trên xe cán màu trắng. Màu trắng đó lại càng làm cho vẻ mặt tái nhợt không chút máu của Trâm Anh dường như trở nên trong suốt, hòa vào với xe cán.

“Vây, hai người mau mang cô ấy về nhà lo hậu sự đi, cô ấy đã vô phương cứu chữa” ông bác sĩ đó nói.

“Được rồi, cảm ơn bác sĩ” Nghi Dung vừa dứt lời, ông quản gia liền tiến đến, bế ngang Trâm Anh, bước chân chậm chạp đi ra ngoài, mỗi bước chân của ông như thể giẫm lên từng cây đinh nhọn hoắt, đâm thẳng vào lòng ông. Làm quản gia cho Phan gia đã hơn nửa đời người, ông có tình cảm rất đặc biệt với cô chủ nhỏ này. Vì không có con, ông đã vô tình coi cô chủ nhỏ như con ruột. Nay, nhìn thấy đứa con của mình yên lặng nằm đó, lòng ông đau lắm. Và, ông phải nói sao với ông chủ bà chủ và cha mẹ nuôi của cô chủ đây. Bọn họ biết tin sẽ ngã khụy mất...

Ở ngoài cửa bệnh viện, trên một chiếc xe moto đua màu đen, một người phụ nữ đội mũ bảo hiểm che kín hết tất cả khuôn mặt nhìn bóng xe Ferrari rời đi. Nhìn, nhìn đến khi bóng xe khuất xa, lúc này một người đàn ông trung niên ăn mặc không có gì đặc biệt đến vỗ vai cô, giọng nói mang theo tia tùy ý. Ông ta nói “Cô làm vậy, không sợ cô bạn thân của cô biết được, sảy thai sao?”

“Ông nghĩ tôi không sắp xếp gì sao? Tâm?” trong chiếc mũ, khóe miệng cô gái đó nhếch lên một nụ cười nửa miệng đầy trào phúng. Người đàn ông này, không đúng, phải gọi là sát thủ số một thế giới Tâm mới phải. Hơn nữa ông ta cũng chính là người đã một lần ám sát bất thành mẹ của cô lúc cô và mẹ đang đi dạo. Người đàn ông này, nếu ngày trước không phải là Phi Ứng cho ông ta một ân tình, và cô cũng nắm được điểm yếu của ông ta, có khi kế hoạch của cô cũng không thực hiện được.

//////////Quay trở lại năm ngày trước//////////

“Cô là ai, có quan hệ gì với Phi Ứng? Con gái tôi đâu?” Trong một gian phòng khách sạn, một người đàn ông trung niên nhìn cô gái đang đứng quay lưng với ông ta mà nhìn ra ngoài cửa sổ, giận dữ truy vấn. Hôm nay, ông ta quyết định nghỉ một ngày về thăm con gái nhỏ của bản thân mình. Nhưng ai ngờ, vừa về đến nhà, ông ta liền không thấy cô con gái bé bỏng của ông đâu nữa. Thay vào đó, một tờ giấy gắn trên tường đối diện với cửa ra vào nhà ông bằng một chiếc phi tiêu. Gỡ xuống, ông mới biết đây là một mẫu giấy ghi địa điểm. Và chiếc phi tiêu này, không của ai khác ngoài sát thủ bạch kim Phi Ứng, cũng là người đã ban cho ông một ân tình. Không dám chậm trễ, ông liền đi đến địa chỉ trên tờ giấy. Mặc dù trong lòng ông không biết tại sao Phi Ứng lại bắt con gái của ông. Đến nơi, ông thấy là đối tượng ông ám sát. Nhưng, cô ta có quan hệ gì với Phi Ứng?

Cô gái không quay lưng lại, giọng nói lạnh nhạt vang lên “Chuyện này ông không cần bận tâm. Ông chỉ cần biết, tôi là một người rất quan trọng của Phi Ứng. Bây giờ, chỉ cần ông nói cho tôi biết, người muốn lấy mạng cha mẹ tôi là ai?”

“Là sát thủ, điều kiện kị nhất là tiết lộ thông tin khách hàng. Cô nghĩ, tôi sẽ cho cô biết sao?” người đàn ông đó nói.

“Tâm, ông không quan tâm đến đứa con gái nuôi của ông sao?” cô gái nhẹ nhàng nói.

“Trâm Anh, cô dám động vào một sợi tóc của An Bình, tôi liền liều mạng với cô” Tâm giận dữ nói. Dù An Bình chỉ là một cô nhi ở một nơi thôn quê, nhưng con bé có ơn cứu mạng ông. Vào bốn năm trước, lúc ông làm nhiệm vụ không may bị thương, không biết bản thân đã đi đâu. Nếu không phải An Bình thiện lương không quan tâm dân làng dị nghị, con bé vẫn kiên trì chăm sóc cho ông. Nếu không có con bé, ông có khi cũng không còn sống đến giờ. Sau khi biết An Bình là một đứa trẻ mồ côi, cha mẹ không biết là ai bỏ lại con bé khi nó mới được một tuổi ở cái nơi thôn quê vừa nghèo vừa cổ hủ này, ông liền nhận con bé là con nuôi, đưa nó theo bên cạnh ông, dạy cho con bé tất cả thế võ của ông và cho dạy nó chữ. Nhưng, nghề của ông có chút đặc thù, không thể ở yên một chỗ nên đành ủy khuất An Bình của ông. Vốn tưởng rằng về Hà Nội, ông có thể cho con bé bắt đầu đi học, nhưng ai ngờ, ở đây ông lại bị chính ân nhân bắt thóp. An Bình không chỉ là con nuôi, con bé còn là máu trong tim, thịt trong lòng bàn tay của ông. Nay, vì ông mà con bé có thể nguy hiểm đến tính mạng, ông thật hối hận khi đã đưa con bé vào vùng bùn này. Đáng lẽ ông nên để con bé ở lại nơi đó, dù nơi đó không ai yêu thương con bé, nhưng ít nhất nó có thể như tên của nó, an bình mà sống.

“Ông nghĩ Phi Ứng có dám không?” Trâm Anh quay người lại nhìn Tâm, đôi mắt của cô hồ hững làm cho tâm lý của Tâm bắt đầu e ngại.

“Tôi không biết người thuê tôi là ai” Tâm sau một lúc suy nghĩ, cuối cùng đành lựa chọn làm trái quy định. Ông không cần gì cả, ông chỉ mong An Bình của ông bình an thôi.

“Ông thật có đạo đức nghề nghiệp đó, đến ngay cả an nguy của con gái ông cũng không cần” Trâm Anh khoanh tay dựa người vào cửa sổ, tay vẫn vờ chiếc điện thoại di động, nhẹ nhàng nói.

“Thật, tôi không biết người thuê tôi là ai, người đó mỗi lúc liên lạc với tôi bằng một số khác nhau, tôi chỉ làm theo chỉ thị, tiền tự khắc được chuyển vào tài khoản. Tôi nói thật, cô bỏ qua cho An Bình đi, nó mới có mười ba tuổi, đừng làm hại đến con bé, tôi xin cô” Tâm khẩn trương nói.

Trâm Anh nhìn mắt của người đàn ông đó một hồi lâu, thấy trong mắt ông ta chỉ là sự khẩn trương cùng lo lắng cho đứa con của mình, cô liền thở dài, nói “Vây, nếu ông muốn con gái của ông an toàn, ông phải làm theo kế hoạch của tôi. Ông đồng ý không?”

Nghe trong lời nói của Trâm Anh mang theo sự uy hiếp, Tâm liền thở dài, nói “Tôi còn lựa chọn khác sao?”

“Chính xác là không” Trâm Anh nói.

“Vậy cô muốn tôi làm gì?” Tâm trầm giọng nói. Ông tin con mắt nhìn người của ông, chỉ cần ông còn lợi ích cho cô gái này, chắc chắn An Bình của ông sẽ bình an vô sự.

“Tôi muốn ông giúp tôi dụ kẻ đang núp trong bóng tối ra” Trâm Anh lạnh giọng nói, đôi mắt nhìn về vùng trời xa xăm.

//////////Hiện tại//////////

“Trâm Anh, cô nghĩ rằng cô giả chết, người trong bóng tối kia sẽ xuất hiện sao?” Tâm nghi hoặc nói nhỏ, âm thanh đủ để hai người nghe.

“Ông nghĩ sao? Người kia muốn ông giết mẹ tôi, chắc chắn hẳn muốn cha tôi trải qua nỗi đau khắc cốt ghi tâm, sống không bằng chết. Vậy khi tôi chết, mẹ tôi cũng sẽ đau lòng, cha tôi càng đau hơn. Như vậy, chắc chắn ông ta sẽ xuất hiện. Tôi đoán, tang lễ của tôi, tôi dám chắc ông ta sẽ đến. Và tang lễ đó, chắc chắn sẽ rất là náo nhiệt cho mà xem”. Trâm Anh hai tay ôm ngực, nhìn Tâm nói.

“Nhưng cha mẹ cô đang ở nước ngoài, họ còn không biết kế hoạch của cô như thế nào” Tâm nghi hoặc nói.

“Chính vì không biết, diễn mới thật. Tôi “chết” đã gần hai ngày, dám chắc muộn nhất là ngày kia cha mẹ tôi cùng cha mẹ nuôi sẽ có mặt ở Hà Nội” Trâm Anh tự tin nói.

Tâm ngẩn ra. Cô gái này, nhìn thì mảnh mai như vậy, nhưng thật sự làm ông nể phục. Một người có cơ trí. Nếu không phải con gái của ông đang bị cô gái này bắt thì ông thật sự muốn kết bằng hữu với cô ta. Nói chuyện với người thông minh luôn dễ chịu nhất. Như nhớ ra gì, Tâm nghi ngờ hỏi “Hai người chị nuôi của cô không tham gia vào kế hoạch này?”

“Ông nghĩ sao?” Trâm Anh bỏ lại câu đó rồi khởi động xe đi mất.

.....

Đúng như Trâm Anh dự đoán, đúng năm giờ chiều hôm sau, ông bà Phan cùng ông bà Nguyễn khẩn cấp đáp xuống Hà Nội. Vừa về đến nhà, bà Phan với bà Nguyễn còn không tin vào mắt của bản thân bà. Nhìn cô gái tái nhợt nằm yên lặng trong quan tài, hai bà khóc ngất đi, được nữ giúp việc đưa về phòng nghỉ. Ông Phan và ông Nguyễn như chết lặng, ngồi lặng người trên ghế sofa. Nếu không phải quản gia thúc giục ông Phan đứng ra chủ trì tang lễ thì không biết ông còn ngồi đến khi nào. Nhìn khuôn mặt tái nhợt qua ô kính nhỏ, lòng ông Phan đau như cắt. Trong lòng ông, trừ cảm giác đau đớn ra, ông còn hồi hận muốn đập đầu chết. Tại sao lúc đó ông lại tin tưởng con bé, tin nó sẽ làm được, tin nó sẽ thành công chứ. Đầu của ông lúc đó bị nhúng nước rồi.

.....

Trâm Anh thật sự đoán đúng một nửa. Ngày “tang lễ” của cô, người muốn gia đình cô sống không bằng chết lại không đến. Thay vào đó, người đó gửi đến một đĩa CD qua bưu điện, chỉ đề địa chỉ nhận, không đề địa chỉ gửi. Trong đó chính là toàn cảnh Trâm Anh bị giết hại. Nhưng, người thực hiện giết cô và mang thi thể cô vào trong hộp gỗ lại bị mờ đi. Chính vì vậy, ông bà Phan, ông bà Nguyễn, ông bà Trần và Bảo Khánh như rơi vào ngõ cụt. Chuyện này bọn họ cũng dùng đến cảnh sát, cũng dùng đến thế lực Hắc đạo. Nhưng không thể nào điều tra ra một chút manh mối nào. Nghi Dung và Ngọc Diệp, sau khi tang lễ kết thúc đã đi đâu thì bọn họ không biết. Chuyện Trâm Anh “chết” ông bà Trần cũng đã gọi điện báo cho con trai út và con dâu út. Nhưng, Bảo Kiệt lại muốn khi Quế Chi sinh xong mới quay trở về. Ông bà Trần vào mọi người đều hiểu tại sao anh lại làm vậy. Dù gì thì Quế Chi cũng đã mang thai được gần bốn tháng, lại thêm một lần bị động thai. Với mức độ yêu vợ của Bảo Kiệt, chuyện đó xảy ra là chuyện thường. Mấy ngày này Bảo Khánh như một cái xác không hồn, hết làm việc rồi lại hỏi đến chuyện cái chết của Trâm Anh, buổi tối anh ở lì trong phòng của Trâm Anh ở nhà họ Phan. Mọi người nhìn cũng cảm thấy thương thay cho anh. Bà Phan và bà Nguyễn, hai người ốm liệt giường mấy ngày liền không dậy được, hai người chồng kia lại dành ngày lo tìm hung thủ, tối ở nhà an ủi vực dậy tinh thần cho vợ của các ông.

.....

Mới đó đã qua một năm, mọi chuyện cũng dường như trở về vị trí của nó. Nhưng, một chuyện không thể nào trở về được chính là nỗi đau về cái chết của Trâm Anh trong lòng mọi người. Hai người phụ nữ bà Phan và bà Nguyễn, trong năm nay hai người như già thêm chục tuổi, ít nói chuyện với mọi người, lúc nào cũng ngồi thần thờ. Ông Phan dù cũng đau lòng, nhưng ông là chủ của gia đình, ông phải giữ vững tinh thần. Ông Nguyễn ngày ngày ở bên cạnh bà Nguyễn, mong rằng đến một ngày nào đó bà sẽ mở miệng nói chuyện trở lại. Một năm này Bảo Khánh như kẻ mất hồn, sáng thì điên cuồng làm việc, đến tối anh liền ở lì trong căn phòng của Trâm Anh. Ở đây, anh như muốn tìm lại chút hơi ấm mỏng manh của cô để duy trì ý trí sống cho chính bản thân. Chuyện Trâm Anh “chết” được năm tháng, cuối cùng cũng bị Quế Chi biết được. Lúc đó cô đã gần đến ngày lâm bồn. Cô biết được là do cuộc nói chuyện lên giữa Bảo Kiệt và bà Trần. Biết được chuyện bạn tốt gặp chuyện không may, Quế Chi liền bị động thai, sinh trước hơn một tuần. Trong lúc sinh, cô lại vì đau lòng mà mấy lần gần như bị tử thần mang đi, sau vài lần như vậy, cuối cùng cô cũng sinh ra một đứa bé trai kháu khỉnh. Sau khi mẹ tròn con vuông, Quế Chi liền mắc bệnh trầm cảm sau khi sinh con. Ở cứ đúng một tháng, Bảo Kiệt liền đưa mẹ con Quế Chi về Hà Nội, để Minh Quân mời những chuyên gia chữa trị cho Quế Chi. Nhưng, dù có bao nhiêu bác sĩ tâm lý, Quế Chi cũng không hề có dấu hiệu tuyên giảm. Coi như trong một năm nay, từ Trần gia, Phan gia đến Nguyễn gia, cả ba họ này như loạn thành một đoàn.

Trong thư phòng của Phan gia, sâu trong đôi mắt ông Phan lại là nét bi thương không thể nào phai mờ. Tóc trên đầu ông đã bạc gần hết. Ông ngồi trên chiếc ghế dựa đối diện với bức tường thủy tinh, tay cầm cuốn album lật từng trang từng trang một. Trên ảnh chính là Trâm Anh từ khi còn là một đứa trẻ quần tã lót, đến năm cô hai mươi một tuổi. Nhìn khuôn mặt cười cứng ngắc của cô khi cô tròn hai một tuổi, ông Phan liền đau lòng. Con gái của ông, khi nào nụ cười của nó không còn tươi nữa, đôi mắt của nó khi nào trở nên sâu thẳm như vậy. Ông thật là làm cha thất bại mà. Ông chỉ biết đắm chìm trong nỗi sợ, bắt con bé phải học hết những thứ bản đục này từ khi nó vẫn là một đứa trẻ chưa hiểu rõ sự đời. Ông thật đáng chết mà. Trong buổi đêm cô tỉnh, ánh đèn bàn như một tia sáng mỏng manh in hình bóng ưu thương của người đàn ông đó xuống nền gạch. Ánh sáng mỏng manh đó như muốn cố hết sức ủ ấm trái tim lạnh dần của ông, nhưng nó lại quá yếu, nó không thể đủ sức để sưởi ấm cho người đàn ông đó.

Thở dài một cái, định gấp cuốn album lại, ông liền phát hiện ra một tờ giấy nhỏ gài trong khe để ảnh của album. Vậy mà bấy lâu nay ông không hề phát hiện. Cầm lấy mẫu giấy, ông hiểu kì mở ra đọc. Nhìn được hàng chữ trong tờ giấy, đôi mắt ông Phan mở lớn, đôi môi run run không biết cười hay khóc. Đây...này...này...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 45: Takahaji Kiyoko.

Bước nhanh ra khỏi thư phòng, ông Phan giữ một nữ giúp việc đang đi ngang qua, giọng điệu mang vẻ kích động “Trần đại thiếu gia vẫn ở trong phòng của tiểu thư?”

“Dạ ông chủ, Trần đại thiếu gia từ khi đi làm về vẫn ở trong đó cho đến bây giờ vẫn chưa ra” nói xong, được sự đồng ý của ông Phan, nữ giúp việc cung kính cúi người một cái rồi đi làm nốt công việc của cô. Ông Phan lẳng lặng đi đến căn phòng lâu nay ông không đến. Cầm nắm cửa hồi lâu, cuối cùng ông thở mạnh một cái, mở cửa đi vào. Căn phòng này vẫn như trước, không hề thay đổi chút gì. Nó làm ông cảm giác con gái của ông như đang đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài, rầm bừa nửa tháng nó sẽ mở cánh cửa này ra, cười với ông chào buổi sáng.

Đảo mắt quanh căn phòng, cuối cùng ánh mắt của ông dừng lại ở người đàn ông đang nằm trên giường, khuôn mặt úp vào chiếc gối như đang tìm kiếm hơi thở mà anh mong nhớ. Thở dài, ông đến bên giường, nằm xuống khoảng trống bên kia chiếc giường, giọng điệu mang theo vài phần thương thức vài phần dò hỏi “Cậu thật sự yêu con gái tôi như vậy sao?”

Hồi lâu sau, không nghe thấy câu trả lời, ông tưởng như bản thân bị ném một trái bơ thì giọng nói trầm trầm mang theo nét cô đơn vang lên “Năm tám tuổi, lần đầu con gặp Trâm Anh, con đã có cảm tình với cô ấy. Lúc đó con nghĩ muốn lẳng lặng bảo vệ bên cạnh cô ấy, đợi cô ấy lớn lên, con sẽ quang minh chính đại nắm tay cô ấy. Nhưng ai ngờ, sau cuộc chia tay ở Nha Trang, gần một năm sau con biết được cô ấy mất tích qua miệng của cha mẹ. Lúc đó, con cảm giác như ánh mặt trời dường như thiếu đi chút ấm áp. Rồi đến năm con mười sáu tuổi, lại một lần nữa ở Nha Trang, con lại gặp cô ấy. Lúc đó con không biết cô ấy là cô bé ngày xưa, con chỉ có một suy nghĩ duy nhất, giữ lấy cô ấy. Nhưng rồi, chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, cô ấy liền biến mất ngay trước mặt con. Con điên cuồng tìm trên biển, hi vọng có thể tìm thấy cô ấy, dù chỉ là một phần hài cốt. Nhưng, dù tìm gần một tuần, cả một mảnh cốt cũng không có. Lúc đó con như rơi vào tuyệt vọng” Dừng một lúc, Bảo Khánh quay đầu sang nhìn ông Phan, đôi mắt chẳng biết đã đỏ từ bao giờ nói “Chú Phan, khi con biết Trâm Anh còn sống, con vui mừng biết chừng nào, nhưng lại giận biết chừng nào. Cô ấy vậy lại dám quên con, cô ấy vậy lại là Phi Ưng. Lúc đó, con liền hứa theo mẹ để đưa cô ấy về nhà làm vợ. Nhưng ai ngờ, con vừa mới làm cô ấy có tình cảm với con thì cô ấy liền bỏ đi. Tại sao cô ấy lại nhẫn tâm như vậy chứ? Trước ngày cô ấy mất, con còn cố gắng làm việc thâu đêm để dành ra mấy ngày đưa cô ấy đi du lịch. Vậy nào ngờ, chuyến du lịch đó lại...” dứt lời, trong hốc mắt của Bảo Khánh chảy ra dòng nước nóng hổi. Ai bảo đàn ông không khóc, chẳng qua là họ chưa gặp chuyện gì đau đến xé tâm xé phổi thôi.

Nhìn đứa trẻ ông nhìn lớn, ông Phan không đành lòng, đưa cho Bảo Khanh một mẫu giấy. Bảo Khánh nhận lấy mẫu giấy, mở ra. Mới đầu anh kinh ngạc, rồi đến kích động, rồi vui mừng. Anh nhìn ông Phan, đôi mắt ý bảo có phải sự thật không. Nhận được sự khẳng định của ông Phan, anh liền ngồi bật dậy, nhìn mẫu giấy đến mức mẫu giấy muốn rách ra. Nhìn biểu cảm của Bảo Khánh, ông Phan không nhịn được hỏi “Con không tức giận?”

“Tại sao chứ, chỉ cần cô ấy bình an, con không có gì phải tức giận. Với lại, cô ấy làm chuyện gì cũng sẽ có lý do của cô ấy.” Bảo Khánh nói, giọng nói không giấu được tâm trạng vui mừng của anh.

Nghe được lời nói của Bảo Khánh, ông Phan ngồi dậy, xoa xoa đầu Bảo Khánh như lúc anh còn là đứa trẻ lẻo đẻo theo sau ông, cười hiền nói “Vậy là chú yên tâm giao đứa con gái duy nhất của chú cho con rồi?”

“Chú Phan, chuyện này có nói với cô Phan và cô chú Nguyễn không?” Bảo Khánh nhìn mẫu giấy một lúc lâu, ngẩng đầu lên nhìn ông Phan hỏi.

“Tạm thời đừng nói cho bọn họ biết, đợi đến khi con bé về, chúng ta tính tiếp”

.....

Tại một căn biệt thự nào đó, trên ban công, một người đàn ông trung niên nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế quý phi đọc sách. Lúc này, một người đàn ông khác đi vào, cung kính nói “Lão gia, trời cũng lạnh dần rồi, ngài cũng nên vào phòng nghỉ ngơi”

“Tân Phát, nhà họ Phan như thế nào rồi?” người đàn ông đó nói.

“Dạ, sau khi con gái của bọn họ chết, nhà họ Phan dường như loạn thành một đoàn, ngay cả nhà họ Trần cũng không khá hơn” Tân Phát cung kính nói.

“Đã liên lạc được với hần ta chưa” người đàn ông đó lại lên tiếng.

“Dạ, hần ta như biến mất khỏi thế giới này, tôi không thể nào liên lạc được với hần” Tân Phát trả lời.

“Cũng đúng thôi, hần là sát thủ mà, nếu chúng ta tìm được hần dễ dàng, vậy không biết hần chết bao nhiêu lần rồi” người đàn ông đó thờ dài.

“Vây, ngày có dừng lại ở đây không?”

“Dừng lại? Hahaha... Tẩn Phát, ông nghĩ như vậy là đủ sao? Như vậy quá tiện nghi cho họ. Liên lạc với Phi Ứng, tôi muốn hấn đột nhập, hành hạ Phan gia đến hơi thở cuối cùng” người đàn ông đó nói, trong giọng nói chưa đựng một tia quý dị rợn người.

“Nhưng, đó là sát thủ bạch kim, rất khó để liên lạc với họ” Tẩn Phát do dự nói “Vớ lại tiền công của bọn họ không phải cao bình thường”.

“Tôi mặc kệ, dù có bán cả công ty, tôi cũng muốn Phan gia phải sống không bằng chết” ông ta nói xong, đứng dậy đi vào, để lại Tẩn Phát đứng nhìn theo bóng dáng của ông ta mà thờ dài. Anh minh của ông chủ đầu rồi, hào quang của ông chủ đầu rồi, người đàn ông kia, sao lại xa lạ với ông vậy. Con người kia, điên cuồng, điên cuồng đến mức đáng sợ. Cái chết của tiểu thư đã làm cho ông chủ thay đổi như vậy sao?....

.....

Một tuần sau... Trong một căn nhà trọ ở Hà Nội

“Trâm Anh, rốt cuộc khi nào kẻ đó mới xuất hiện. Cô không phải bảo hấn sẽ xuất hiện vào đám tang của cô sao? Bây giờ là một năm sau đám tang rồi đó. Cô muốn cha con tôi không được gặp nhau à” Tâm nóng nảy nhìn Trâm Anh nói. Từ khi tham gia kế hoạch với cô gái này, ông liền không thấy cô ta đâu nữa. Tin khắp nơi, ông cũng không nhìn thấy, như thể cô ta bốc khói khói nơi này vậy. Nhưng, ông không bỏ cuộc. Nếu không tìm được cô ta, làm sao ông gặp lại được An Bình của ông chứ. Mới vậy mà cô ta mất tích một năm, rồi mấy giờ trước, cô ta đột nhiên xuất hiện trong nhà trọ của ông. Thật đáng sợ, cô ta có biết bây giờ là nửa đêm không? Có biết rằng cô ta ăn mặc thể kia rất dọa người không? Ông là sát thủ chứ không phải ma quỷ. Ông không muốn ngày hôm sau cả Hắc đạo đều biết đến đệ nhất sát thủ Tâm chết vì bị dọa đầu.

Trâm Anh đến đây mặc một chiếc quần da màu đen, chiếc áo bó sát màu đen cùng chiếc áo khoác ngoài cũng đen nốt. Mái tóc xoăn dài của cô thả tự do. Bây giờ là buổi đêm, cộng thêm Tâm là người sống trong bóng tối. Cô đột nhiên xuất hiện không tiếng động, bảo sao ông ta không giật mình.

Ngồi trên một chiếc ghế gần đó, Trâm Anh lấy trong chiếc cặp trên lưng cô ra một xấp tài liệu, để lên bàn nói “Hấn ta hành động rồi”.

“Cái gì, hành động? Ai? Kẻ thuê tôi một năm trước à?” Tâm nghi hoặc nói.

“Đúng, ba ngày trước Phi Ứng gửi cho tôi bản này. Xem đi” nói xong, Trâm Anh đưa tập tài liệu cho Tâm. Tâm nhận lấy, đọc lướt qua rồi ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi “Tại sao lại không có lý lịch của người thuê?”

“Phi Ứng làm việc, không cần đến thông tin lý lịch của người thuê, chỉ cần đối tượng và tiền chuyển đến đúng hẹn, cũng như ông thôi” Trâm Anh nhàn nhả nói.

“Vây làm sao để dụ con cáo này ra” Tâm nghi hoặc nhìn Trâm Anh hỏi. Mong đừng là một năm nữa, ông thật sự rất nhớ An Bình của ông rồi.

“Chuyện này tôi tự có suy tính của tôi” Trâm Anh lạnh nhạt nói. “Tâm, ông có hứng thú gia nhập Phi Ứng không?”

“Gia nhập Phi Ứng? Tốt như vậy sao? Tôi thật không có phúc phận đó đâu” Tâm cười xòa nói.

“Phúc hay không tùy thuộc vào ông. Gia nhập Phi Ứng, con gái của ông sẽ có được một chỗ ổn định, ông có nhiều thời gian bên cô bé hơn. Điều kiện tốt như vậy, chẳng nhẽ ông lại chối từ?” Trâm Anh cười nhạt nhìn Tâm.

“Chính vì điều kiện quá tốt, tôi sợ tôi không có sức đề hưởng” Tâm cười cười nói.

“Tôi cho ông thời hạn nghĩ là một tháng. Nếu ông đồng ý, vậy hãy liên lạc với tôi, hãy nghĩ đến An Bình của ông, ông không chỉ có một người” nói xong, Trâm Anh đứng dậy, đi ra khỏi nhà. Cô muốn xây dựng thế lực cho bản thân, nếu muốn vậy, tất nhiên phải thu phục người tài. Mà, Tâm chính là người tài số một cô muốn thu phục. Người đàn ông này, dù ông ta là sát thủ vô tình, nhưng ông ta lại là một người cha rất yêu thương con gái của mình, dù đứa bé kia không có chút xiu máu máu gì với ông. Người như vậy, cô muốn.

Sau khi Trâm Anh đi, Tâm liền ngả người nằm lên ghế salon. Đúng, cô gái kia nói không sai. Ông là sát thủ, khi nhận nhiệm vụ, ông đều phải đi khắp nơi. Mà nếu để An Bình ở cố định, ông lo lắng an nguy của nó. Vì vậy đi làm nhiệm vụ ở khu vực nào, ông đều mang theo con bé. Dù bây giờ nó mười bốn tuổi, nhưng con bé chưa bao giờ ở được một nơi cố định, chưa có một mái nhà cố định. Dù vậy, con bé cũng không hề oán ông, mỗi lúc đi làm nhiệm vụ về, nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của con bé, mọi muộn phiền của ông đều tan biến. Nếu...nếu ông đồng ý gia nhập Phi Ứng, vậy, An Bình của ông sẽ được đi học, được sống yên ổn ở một nơi, ông đi làm nhiệm vụ sẽ không lo lắng cho an toàn của con bé.

.....

Trâm Anh sau khi ra khỏi nhà Tâm, cô liền đi một thẳng đến một ngôi nhà gần khu biệt thự Vinhomes Mĩ Đình. Nhìn bên ngoài, căn nhà này không có chút đặc biệt nào, nhưng khi vào trong, trang thiết bị trong đó phải làm cho người ta nín thở. Căn nhà này thực chất là một căn nhà dân bình thường, một năm trước được Trâm Anh bảo Eric dùng tạo ra một thân phận giả là một nhà khoa học để mua căn nhà này. Sau khi giả chết thành công, cô liền ra nước ngoài tránh để bị phát hiện, còn căn nhà này để Nghi Dung và Ngọc Diệp tu sửa. Đến khi tu sửa xong thì cũng là ba tháng sau. Khi căn nhà tu sửa xong, cô liền về nước và ở lại căn nhà này với Nghi Dung và Ngọc Diệp, Eric cũng ở đây luôn.

Đứng trước cửa nhà, Trâm Anh lấy chiếc chìa khóa ra tra vào ổ. Khi vào trong, cô liền đứng gấp thêm một cánh cửa gỗ khác. Nhưng khác ở chỗ, cánh cửa này không hề có tay cầm. Trâm Anh đưa tay đặt lên tấm gỗ treo bên trái cánh cửa, cánh cửa liền tự động mở ra. Vừa mới bước chân vào trong, chưa để cho ba người trong phòng kịp à ời gì, cô liền nói luôn “Mái bắt đầu kế hoạch”.

“Mai? Có chắc không? Chúng ta còn chưa có tra được kẻ đó ở đâu?” Nghi Dung ngẩng đầu lên khỏi chiếc laptop, nhú mồm nói. Từ trước đến giờ, Phi Ứng nhận nhiệm vụ không hề để ý người bỏ tiền là ai. Vì vậy bọn họ không có thiết lập định vị người gửi. Nhưng lần này lại khác, sau khi nhận được nhiệm vụ kia, Trâm Anh liền nói muốn định vị chính xác vị trí của nguyên chủ lần này. Cô dựa vào Email đã gửi đến, điều tra nhưng đó lại là Email ảo, không hề có địa chỉ của người gửi. Cô cũng đã gửi lại cho người đó số điện thoại của cô, ý muốn liên lạc. Nhưng dù đối phương liên lạc cũng dùng điện thoại công cộng ở trung tâm thành phố. Vì vậy, cô tốn mất mấy ngày liền mà vẫn chưa có xác định được vị trí của nguyên chủ lần này.

“Mai, Nghi Dung và Ngọc Diệp đi về Phan gia cùng em, Eric ở lại đây, tiếp tục đợi người đó liên lạc. Em nghỉ, không đến hai tháng thời hạn, nếu hần ta không nhận được điều hần muốn, chắc chắn hần sẽ liên lạc với chúng ta thôi” Trâm Anh ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế tựa, hai tay ôm ngực tự tin nói.

“Kiyoko, sao cô lại chắc chắn vậy?” Eric đang “chơi” cùng mấy con chuột bạch, ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Trâm Anh.

“Hần muốn cha tôi sống không bằng chết, chắc chắn sẽ cài tai mắt của hần trong Phan gia. Tôi dùng một thân phận giả, theo Nghi Dung và Ngọc Diệp vào lại Phan gia chắc chắn sẽ bị gán điệp đó báo lại cho người đó. Đến lúc đó, tôi sẽ tỏ ra lưỡng lự không muốn ra tay, mọi người đoán xem, hần có gấp không? Nên nhớ, Phi Ứng có vị trí nào trong Hắc đạo” Trâm Anh nhếch mép nói.

“Vậy em định dùng thân phận nào?” Ngọc Diệp hỏi.

“Takahaji Kiyoko, em gái của Takahaji Kenji, bạn thân của Trâm Anh, thế nào?” Trâm Anh nói.

“Tại sao lại là em gái tôi, tôi làm gì có em gái, cả thế giới này không ai là không biết” Eric nói.

“Nếu mà là con gái thất lạc, vậy cậu nghĩ sao? Eric?”

//////////Tôi là phản cách tuyến ngày hôm sau//////////

“Dung, Diệp, hai đứa đã đi đâu suốt một năm vậy? Và đây là ai?” Trong Phan gia, ông Phan từ ái nhìn hai cô con gái nuôi của ông cùng một cô bé người Nhật đáng yêu kia, hỏi. Sáng nay, ông đang chăm sóc cây cảnh thì đột nhiên quản gia liền đến báo với ông là Dung và Diệp đã về, hơn nữa hai đứa còn dẫn theo một cô bé người Nhật.

“Cha nuôi, bọn con muốn đi để thư giãn vì vậy không có liên lạc với cha. Còn đây là Takahaji Kiyoko, con bé là em gái thất lạc của Eric, vừa mới tìm được hơn một năm trước. Hôm qua con bé mới đến đây.” Nghi Dung mặt không đỏ tím không đập nhanh nói dối.

“Cậu Eric kia nhờ con chăm sóc con bé à?” ông Phan không hồ là người một thời tung hoành hắc đạo, mở miệng là nói trúng trong điểm.

“Không ạ, con bé tự đến tìm bọn con, nói rằng muốn gặp người anh trai song sinh bí ẩn của con bé.” Nghi Dung nói.

“Bác Phan, bác có biết anh Kenji của cháu ở đâu không ạ? Cháu sợ anh ấy không thích cháu nên cháu mới đường đột đến đây để bồi dưỡng tình cảm anh em với anh ấy. Nhưng cháu lại không biết anh ấy ở đâu, vì vậy cháu mới hỏi cha mẹ cách liên lạc. Họ cho cháu số điện thoại của hai chị này, bảo cháu tìm hai chị ấy. Nhưng, hôm qua gặp hai chị ấy, các chị bảo là không biết anh Kenji ở đâu. Bác, nếu anh Kenji có liên lạc với bác, bác nói cho cháu biết đầu tiên có được không ạ?” Kiyoko đáng thương nói, nhưng đôi mắt của cô nhìn xung quanh theo dõi tình hình. Biểu hiện này của cô rơi vào mắt của ông Phan lại là có ý định xấu. Ông lạnh nhạt nhìn Kiyoko, một lúc lâu sau mới lên tiếng “Takahaji Kenji là ai?”

“Takahaji Kenji là chàng trai người nhật tên Eric ý cha” Ngọc Diệp nhắc.

“À, tôi và cậu ta không có thân quen gì. Nếu cháu muốn tìm cậu ta thì nên hỏi Dung và Diệp” ông Phan nói.

“Hai bọn con không có tìm được cậu ta” Nghi Dung nhún vai.

“Bác Phan, bác có thể cho cháu ở lại đây một thời gian, đợi đến khi anh của cháu liên lạc được không ạ?” Kiyoko ngược đôi mắt long lanh lên nhìn ông Phan. Ánh mắt đó làm ông Phan cảm thấy rất là quen thuộc. Nhưng ông không nghĩ nhiều, lạnh lùng đứng lên giao phó xếp phòng với quản gia xong, ông liền nói “Cháu cứ coi đây như là nhà của mình. Nhưng cháu không được vào căn phòng cuối cùng của tầng hai”. Nói xong, ông đứng dậy đi lên trên lầu. Nhìn theo bóng của ông, trong mắt Kiyoko hiện lên hoài niệm cùng nhưng nhớ, nhưng rất nhanh lại trở về bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 46: Thăm người quen

Khu biệt thự Trần gia.

Trần gia cũng giống như Phan gia, từ khi Trâm Anh “gặp chuyện” thì trong nhà chẳng còn vui vẻ như trước nữa. Bảo Khánh thì ngày về nhà một lần, cốt chỉ để tắm rửa rồi lấy đồ, còn nhưng lúc còn lại, anh đều ở trong công ty hoặc chạy đến đóng đô ở Phan gia. Ông bà Trần nhìn con trai cả mà chẳng biết

nói câu gì. Đã hết cách với đứa con trai cả, vậy mà đến con trai và con dâu út. Dù bà có một thằng cu nhưng bà không thể nào vui được. Có bà nào lại vui khi cháu trai của mình vừa sinh ra thì không được gần mẹ không? Con dâu út của bà bị mắc chứng tư ki sau khi sinh, đã điều trị rất lâu mà không có tiến triển gì. Các bác sĩ nói, Quế Chi là vì đau buồn quá độ, đã vậy còn bị sock khi đang mang thai đến lúc sắp lâm bồn, nguy hiểm càng thêm nguy hiểm. Sau khi may mắn thoát khỏi nguy hiểm, ý thức của bệnh nhân tự động đóng lại, không muốn tiếp xúc với người xung quanh. Bác sĩ còn nói, nếu muốn chữa khỏi, vậy phải tìm người mà Quế Chi quan tâm nhất, đến ngày ngày nói chuyện với cô. Bà Trần cuối cùng cũng đành thông báo tin mừng mà tin xấu cho ông bà Đặng, dù gì bọn họ cũng là cha mẹ của Quế Chi. Ông bà Đặng sau khi hay tin, không nói nhiều đã đặt một chuyến bay ngay trong đêm đáp xuống Hà Nội. Nhưng dù có ông bà Đặng hay chồng của Quế Chi – Bảo Kiệt ngày đêm nói chuyện với Quế Chi, nhưng cô vẫn như một khúc gỗ, không nói, không cười mà chỉ luôn ngồi quay đầu nhìn về phía cửa sổ đến khi mệt thì ngủ, lúc dậy lại lặp lại hoạt động đó. Ông Đặng khi nhìn thấy Quế Chi như vậy, ông đã nói một câu “Chi Nhi giống Chi Nhi của hơn chục năm trước khi chứng khiến Anh Nhi rơi xuống vách đá, nhưng nếu so chục năm trước với bây giờ, con bé có phần nặng hơn”. Vì không khuyên được con gái, ông bà Đặng liền đề khách sạn lại cho quản lý, còn ông bà thì ở lại Trần gia, ông bà muốn tiếp tục ở gần con bé, giúp con bé ra khỏi cú sock lần này. Bảo Kiệt nhìn vợ của mình, anh cũng không biết làm sao. Nếu cha mẹ của cô không đánh thức được cô, anh không đánh thức được cô, vậy chỉ còn Trâm Anh thôi. Nhưng Trâm Anh đã không còn, anh đi đâu tìm được một Trâm Anh đây?

Buổi tối, Bảo Kiệt mang thức ăn tối lên bồi Quế Chi ăn. Sau khi bồi cô ăn xong, anh liền đặt cô lên một chiếc ghế nằm đối diện với cửa sổ, đắp một lớp chăn mỏng cho Quế Chi xong, đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi hồng nhuận rồi đi ra khỏi phòng. Không biết Bảo Kiệt dạo này có việc gì mà công ty cũng ít đến hẳn, suốt ngày không thấy bóng dáng. Thân là phó chủ tịch, anh lại gánh thêm một phần công việc của Bảo Khánh. Vì vậy, bồi Quế Chi ăn tối xong, Bảo Kiệt xuống nhà ăn qua loa rồi vào trong thư phòng làm việc tiếp.

Còn một mình Quế Chi trong phòng, cô không cảm xúc nhìn ra cửa sổ, nhìn ánh trăng tròn tỏa ra ánh sáng yếu ớt trong màn đêm như để khẳng định sự tồn tại của nó. Không biết nhìn bao lâu, đột nhiên đôi mắt không có tiêu cự của cô mở to, đầy vẻ ngạc nhiên và xúc động, nước mắt ứa lại trên khóe mắt làm tâm nhìn của cô mờ đi, miệng cô run run không nói được câu gì.

Trước mặt Quế Chi là một cô gái đang ngồi trên thành cửa sổ. Cô mặc một chiếc áo crop top sát nách mà xám và chiếc quần jean màu bò, dưới chân cô đi một đôi giày thể thao màu trắng. Mái tóc xoăn của cô được buộc kiểu đuôi ngựa tít trên đỉnh đầu, để lộ ra chiếc cổ thon. Nhìn Quế Chi, cô nở một nụ cười, cô nói “Chi Nhi, không nhận ra mình nữa à?”

Khi nghe thấy câu nói này, Quế Chi như ăn phải thuốc kích thích, bật dậy lao đến chỗ cô gái đó, ôm chặt lấy cô. Bị ôm chầm lấy, cô gái dùng cả hai tay cố định lại người để không bị ngã ngửa ra sau. Rồi cô đưa tay lên ôm lấy thân thể đã gãy đi của Quế Chi, miệng trách “Con bé này, mình chỉ là đi có một năm, sao cậu lại không biết chăm sóc cho bản thân mình rồi”. Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy vai ẩm ướt. Thờ dãi, cô nói “Sau một năm gặp lại, cậu nên nói gì với mình chứ, đừng chào hỏi với mình bằng nước mắt”.

“Anh Nhi, cậu xấu lắm” sau một lúc lâu, Quế Chi nghẹn ngào nói được mấy từ. Tiếng nói của cô như muỗi kêu nên Trâm Anh không nghe rõ “Há” một cái. Cuối cùng, đôi lại cô bị một cái đẩy mạnh từ Quế Chi. May là cô phản ứng nhanh, không thì ngày mai cả giới Hắc đạo đều biết Phi Ứng vì ngã lầu mà chết mất. Định trách Quế Chi, nhưng nhìn đến bóng lưng ưu thương, hai vai đang run run của Quế Chi, Trâm Anh lại thờ dãi. Bước đến trước mặt Quế Chi, Trâm Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đắm lệt từ lâu nói “Thôi nào, mình xin lỗi vì đã làm Chi Nhi của mình đau lòng, nhưng mình là bất đắc dĩ, Chi Nhi tha thứ cho mình có được không?”

Nghe Trâm Anh nói nhưng Quế Chi không hề hé một câu gì, vẫn yên lặng rơi nước mắt, nhìn làm Trâm Anh cảm thấy xót xa. Đã vậy Quế Chi còn có chiều hướng tránh khỏi bàn tay của Trâm Anh, quay mặt đi chỗ khác. Nhìn hành động của Quế Chi, Trâm Anh biết rằng cô bạn này đang đổi. Vì vậy Trâm Anh không nói gì nữa, xoay người đi đến cửa sổ, vừa đi vừa nói “Nếu Chi Nhi không muốn nhìn thấy mình như vậy, mình dù đau lòng nhưng đành phải rời khỏi nơi này, tốt nhất rồi càng xa càng tốt, tránh cho Chi Nhi nhìn mà ngứa mắt. Mình đi đây, đi luôn đây.”

Nghe Trâm Anh nói vậy, Quế Chi chưa kịp nghĩ gì thì cơ thể đã phản ứng đầu tiên. Cô nhanh tay giữ bàn tay của Trâm Anh, giọng nói lí nhí như muỗi kêu “Đừng đi”.

Biết Quế Chi sẽ phản ứng như vậy, khóe miệng của Trâm Anh nhếch lên một độ cong nhỏ không ai phát hiện, nhưng rất nhanh cô trở lại bộ mặt như nàng dâu bị chồng vứt bỏ, ủ rũ nói “Chi Nhi không cần mình, mình không muốn làm Chi Nhi không vui, mình nên đi, đi càng xa càng tốt”.

“Không phải là mình không cần Anh Nhi, mình chỉ giận cậu thôi, nhưng nếu vì vậy mà cậu biến mất lần nữa thì mình không giận nữa. Anh Nhi, cậu đừng biến mất nữa, mình không chịu được nữa đâu” Quế Chi vừa nói vừa khóc nức lên. Cô chịu đủ rồi, mười hai năm trước, Trâm Anh trước mặt cô rơi xuống biển không rõ tung tích, mười hai năm sau cô lại nghe thấy tin Trâm Anh bị giết, đã vậy Anh Nhi của cô bị giết cách đây hơn ba tháng. Sau khi sinh con xong, tình dạy ngày hôm ấy, từ miệng của Bảo Kiệt, cô biết được là chuyến đi chơi này không phải là cha mẹ chồng cô sắp xếp, mà chuyến đi này là do Trâm Anh một tay sắp xếp. Vậy mà cô không hay biết gì. Sau khi tình dạy lần nữa cô thật không muốn đối mặt với hiện tại tàn nhẫn, vì vậy cô cự tuyệt giao tiếp với thế giới bên ngoài. Không phải cô không biết cha mẹ của cô và cha mẹ chồng lo lắng như thế nào, Bảo Kiệt sốt ruột ra sao. Nhưng lúc đó, trong suy nghĩ của cô chỉ tồn tại một ý nghĩ, cô không bảo vệ được Anh Nhi, dù mười hai năm trước hay là mười hai năm sau, người được bảo vệ chính là cô. Cô không chấp nhận được sự thật này.

Thấy bản thân đùa hơi quá, Trâm Anh quay lại ôm lấy Quế Chi, vỗ vỗ lưng an ủi cô, nói “Được rồi, mọi chuyện đã qua, bây giờ mình sẽ không biến mất như vậy nữa, mình hứa đó”.

“Anh Nhi, Anh Nhi đã hứa thì phải giữ lời” Quế Chi ôm chặt lấy Trâm Anh vừa khóc vừa nói.

Ở trong thư phòng Trần gia, Bảo Kiệt đứng dựa lưng vào chiếc ghế da nhìn màn hình máy tính nở nụ cười. Cuối cùng thì Chi cũng đã trở lại như bình thường rồi. Mấy hôm trước nghe anh Khánh nói là Trâm Anh vẫn còn sống, anh thật sự không tin. Nhưng nhìn anh hai của anh chắc chắn như vậy, anh cũng bán tính bán nghi. Về phòng thấy Chi như bức tượng, anh nhìn không được nói cho cô biết Trâm Anh còn sống, dù tin đó có thực sự thật hay không, chỉ cần nó giúp Chi trở lại như trước, như vậy là rất tốt rồi. Đúng như anh nghĩ, khi nghe Trâm Anh còn sống, Chi đã có phản ứng lại. Đến hôm nay, Chi cuối cùng cũng đã nói. Anh thật sự rất vui. Lặng lẽ tắt máy tính đi, bây giờ anh cũng đã chuyên tâm xử lý công việc rồi.

Trong phòng, sau khi Quế Chi khóc chán rồi, cô liền kéo Trâm Anh ngồi xuống giường, hỏi “Trâm Anh, hôm đó là như thế nào vậy? Sao cậu phải giả dạng bản thân đã chết?”

“Chuyện này cậu không nên biết thì hơn, cái cậu cần để ý bây giờ chính là tiểu bảo bối mới ra đời đã phải uống sữa ngoài và ông chồng đáng thương của cậu kia kìa” Trâm Anh dí nhẹ trán Quế Chi sừng nịnh nói.

“Nhưng người ta muốn biết mà” Quế Chi chu môi phản kháng.

“Ài, khi nào chuyện được giải quyết, cậu muốn biết gì cũng được. Bây giờ...” Trâm Anh đang định hàn huyên với Quế Chi thì bên tai vang lên giọng nói của Nghi Dung “Trâm Anh, nhanh, em còn năm phút”. Nhìn Quế Chi, Trâm Anh cười nói “Bây giờ không còn sớm, cậu nghỉ đi, mình phải đi rồi”.

“Anh Nhi, cậu định đi đâu?” Quế Chi vội vàng giữ tay Trâm Anh lại, lo lắng hỏi.

Trâm Anh nhìn thấy vẻ khẩn trương lo lắng của Quế Chi, cô bắt đầu đi vồ vồ vào bàn tay đang nắm chặt bàn tay của cô, trấn an “Yên tâm, mình đã hứa là sẽ không bao giờ nuốt lời. Bây giờ chưa phải là lúc mình lộ diện”.

“Vậy bao lâu?” Quế Chi vẫn không chịu buông tay ngược lại nắm chặt hơn như thể nếu cô chỉ cần buông nhẹ hơn một chút là Trâm Anh liền biến mất vậy.

“Chậm nhất là ba tháng. Chi Nhi, buông mình ra đi, bây giờ mình không còn thời gian” Trâm Anh gấp gáp nói. Nếu Quế Chi mà cứ giữ cô ở lại như thế này thì Nghi Dung và Ngọc Diệp không thể giúp cô làm nhiều máy an ninh ở Trần gia, như vậy cô sẽ bị phát hiện, kế hoạch của cô sẽ bị hỏng mất.

Nhìn Trâm Anh thật sâu, Quế Chi cuối cùng cũng buông tay, trước khi buông tay, cô nói “Đợi mình một chút” rồi đi đến bàn trang điểm lấy một chiếc hộp trang sức nhỏ nằm im lìm trong góc rồi trở lại đứng trước mặt Trâm Anh, nói “Mình muốn đưa cho cậu vào sinh nhật của cậu, nhưng cậu lại già chết. Bây giờ mình đưa lại cho cậu”. Nói xong, Quế Chi xoay người Trâm Anh quay lưng lại với cô, đẩy Trâm Anh đi đến cửa sổ, vừa đi vừa nói “Đi đi, không nhanh là cậu sẽ bị phát hiện đó, nhanh đi”.

Đứng trên thành cửa sổ, Trâm Anh quay đầu lại nhìn Quế Chi, không nhịn được nói “Nếu muốn tìm mình thì quay lại Phan gia, mình luôn ở đây” rồi không để Quế Chi nói thêm câu gì, cô tung người nhảy xuống rồi biến mất trong màn đêm đen ngịt. Chỉ còn lại Quế Chi, cô đứng dựa người vào cửa sổ, nói với màn đêm “Cậu không nói, mình cũng sẽ tự tìm ra vì sao lúc đó cậu lại già chết. Anh Nhi, bây giờ hãy để mình giúp cậu một lần”.

Trong một chiếc xe Lamborghini màu bạc, một cô gái đeo chiếc kính cận bản to che gần nửa khuôn mặt thanh tú ngồi ở vị trí lái xe, đôi tay cô như bay như múa trên chiếc laptop trên đùi cô. Bên cạnh cô là một cô gái khác, cô để tóc ngắn ngang vai, trên đùi cô cũng là một chiếc laptop. Không biết bao lâu, cửa sau xe mở ra, một cô gái đi vào xe, khi vào cô nói “Dung, Diệp, chúng ta đi thôi”. Nói xong, cô bắt đầu lấy đồ hóa trang trong balo ở sau xe, bắt đầu công cuộc biến đổi khuôn mặt bản thân.

Nhìn Trâm Anh qua chiếc gương nhỏ, Nghi Dung nói “Sau khi việc này thành công, chị muốn nhận Quế Chi vào nhóm của chúng ta. Cô gái ấy là một nhân tài đó”. Vừa nói, cô vừa cất laptop và khởi động xe.

“Chị bỏ cái ý định ấy đi, dù em có đồng ý thì chồng của cậu ta cũng sẽ không đồng ý cho vợ mình làm bạn với nguy hiểm đâu. Với lại, nếu chuyện Chi Nhi vào Phi Ứng được đưa ra, em là người phản đối đầu tiên. Dù cậu ta biết đua xe, biết chạy trốn, nhưng cậu ta không có kỹ năng sát thủ” Trâm Anh vừa hóa trang vừa nói.

“Kỹ năng có thể luyện mà” Ngọc Diệp cũng thêm vào.

“Dung, Diệp, chúng ta nhướm thân vào Hắc đạo là do em, em muốn tìm hết tất cả kẻ đã hại gia đình em để trả thù, các chị chỉ là muốn giúp em. Chúng ta là bắt đầu. Nhưng Chi Nhi khác, cậu ấy lớn lên trong sự yêu thương và đùm bọc, dù Bảo Kiệt cũng là người trong Hắc đạo, nhưng Chi Nhi chưa bao giờ chính thức trải qua việc trong Hắc đạo” Trâm Anh vừa nói vừa thu dọn đồ hóa trang. Bây giờ, Trâm Anh mang khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn đáng đặc điểm của con gái người Nhật. Mái tóc xoăn dài được cô thả tự do. Nhìn cô, Nghi Dung cảm thán “Trâm Anh, nếu không phải tận mắt nhìn thấy chắc chị cũng nghĩ rằng em là em gái bị thất lạc của Eric mất”,

“Diệp, chị liên lạc với Eric, hỏi cậu ta xem người đó đã liên lạc lại chưa?” Trâm Anh không để ý Nghi Dung, quay sang Ngọc Diệp nói.

“Chưa, Eric đang rửa người đó, cậu ta bảo cậu ta muốn làm nghiên cứu của cậu ta” Ngọc Diệp nói.

“Bảo với cậu ta, vụ này xong, cậu ta thích ở trong phòng thí nghiệm mười năm em cũng không quản, còn bây giờ tập trung làm việc cho em, đừng có than” Trâm Anh nói. Xong cô quay sang Nghi Dung nói “Dung, bên cha mẹ em thế nào rồi? Chị chắc cha em không nhận ra em chứ?”

“Trâm Anh, em phải có lòng tin vào thuật dịch dung của em chứ. Em dịch dung thành người khác ngay cả chị còn ngỡ ngàng, cha mẹ nuôi làm sao có thể nhận ra chứ” Nghi Dung nói, nhưng như vừa nhớ ra gì cô nói tiếp “Nhưng không thể ngoại trừ, nếu em dùng dùng biểu cảm ưu thương nhưng nhớ nhìn bóng lưng của cha nuôi thì khả năng không bị phát hiện cao hơn. Cha nuôi cũng là người Hắc đạo đó”

Nghe Nghi Dung nói, Trâm Anh rơi vào trầm mặc. Đúng là mỗi lần cha cô quay người đi là cô đều nhìn ông bằng ánh mắt như vậy thật. Nếu phát hiện ra, tại sao cha cô không nói ra. Mà một tuần nay cô không nhìn thấy mẹ và cha mẹ nuôi của cô đâu. Mới đầu cô chỉ nghĩ rằng bọn họ đang đi du lịch đâu đó, nhưng bây giờ nghe Nghi Dung nói, cô cảm thấy nghi ngờ hơn. Một tuần nay, cô cũng đi thường đi dạo trong Phan gia, cốt là để tìm ra gián điệp là ai. Và cô cũng đã tìm ra được, nhưng cô chưa thể động tay được, cô muốn lợi dụng cô ta để cho người đó nhanh chóng cắn câu.

Đề tay lên ghế xe, Trâm Anh tình cờ sờ vào một vật cứng. Nhìn vật cứng trong tay, Trâm Anh nhớ đến lời nói của Quế Chi. Đây là đồ mà Quế Chi muốn đưa cho cô lúc sinh nhật hai hai tuổi của cô. Trâm Anh nghi hoặc mở chiếc hộp ra. Vừa mới nhìn vật trong hộp, đôi mắt vốn trang điểm to tròn của cô mở to ra, trong hốc mắt ngân ngấn nước. Trong hộp là một chiếc dây chuyền có mặt là một giọt nước, trong giọt nước có khắc A&C-BF rất là nổi bật.

.....

Về đến Phan gia cũng đã là chín giờ. Trâm Anh đeo balo đồ hóa trang lên, đi theo Nghi Dung và Ngọc Diệp vào trong nhà. Vừa vào nhà, các cô liền cảm thấy không khí trong nhà hôm nay không được bình thường. Trên ghế sofa phòng khách không vắng lặng như mọi hôm mà có một vài người trên đó. Mà những người đó lại chính là người cô vừa nghĩ đến, mẹ đẻ và cha mẹ nuôi của cô, còn có cha của cô nữa. Nắm chặt bàn tay rồi lại nói lỏng, cô lấy một biểu cảm tự nhiên nhất đi vào cùng Nghi Dung và Ngọc Diệp.

“Cha mẹ nuôi, cô chú Nguyễn, bọn con đã về” vừa dừng chân, Nghi Dung là người lên tiếng đầu tiên.

“Cha mẹ nuôi, cô chú Nguyễn” Ngọc Diệp chào một tiếng.

“Cô chú Phan, cô chú Nguyễn” Trâm Anh cũng nở nụ cười tươi rói, cộng với khuôn mặt cô hóa trang nhìn thật đáng yêu.

Ông Phan và ông Nguyễn chỉ lạnh nhạt nhìn Trâm Anh gật đầu, ánh mắt mang một ý vị sâu xa, còn bà Phan và bà Nguyễn thì trực tiếp không để ý đến cô, hai bà chỉ nhìn Nghi Dung và Ngọc Diệp gật đầu rồi lại ngồi đọc tạp chí. Trâm Anh bị bơ ở bên cạnh, dùng ánh mắt nói chuyện với Nghi Dung và Ngọc Diệp.

Trâm Anh trưng: Sao ai nói với em là mẹ ruột và mẹ nuôi của em bị mắc bệnh trầm cảm.

Nghi Dung và Ngọc Diệp nhún vai vô tội: Thì theo bọn chị điều tra là vậy mà.

Trâm Anh thương cảm: Em bị ném bơ.

Nghi Dung vỗ vỗ lưng an ủi: Không sao đâu, đợi đến khi em khôi phục lại thân

phận thì mọi việc lại trở về bình thường thôi.

Trâm Anh thở dài: Mong là vậy.

.....

Lúc ba người bí mật trao đổi ánh mắt, ngoài cửa truyền đến một giọng nam trầm tính mà quen thuộc khiến cho trái tim Trâm Anh đập lỡ mất một nhịp “Cô chú Phan, cô chú Nguyễn, mọi người gọi con đến có chuyện gì?”. Trâm Anh theo phản xạ có điều kiện quay đầu lại nhìn người đàn ông đang bước vào, trong mắt bỗng chốc không kìm nén được nhớ nhung và yêu thương nhưng rất nhanh thu sự luống cuống của bản thân lại, đôi mắt nhìn tràn đầy xa lạ và nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Sát Thủ Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.